

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

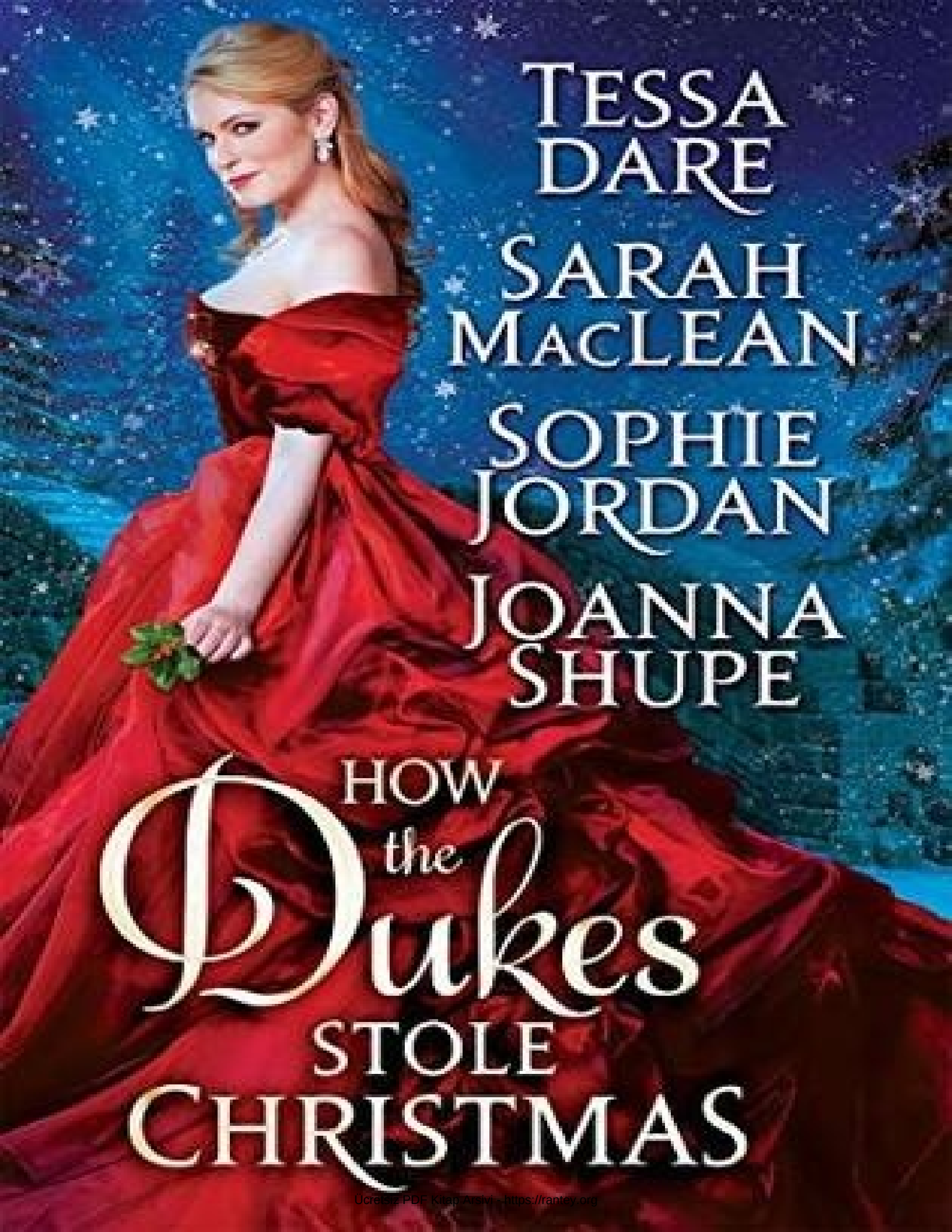
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a woman with blonde hair, wearing a red off-the-shoulder gown, looking over her shoulder. She is holding a small green holly sprig. The background is a deep blue night sky with white stars and a faint silhouette of a Christmas tree on the right. The authors' names are listed in white serif font on the right side, and the title is at the bottom in a mix of white serif and script fonts.

TESSA
DARE

SARAH
MACLEAN

SOPHIE
JORDAN

JOANNA
SHUPE

HOW
the
Dukes
STOLE
CHRISTMAS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DÜKLER NOELİ NASIL ÇALDI
BİR TATİL ROMANTİZMİ ANTOLOJİSİ

TESSA DARE
SARAH MACLEAN
SOPHIE JORDAN
JOANNA SHUPE

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Meet Me in Mayfair, Telif Hakkı© 2018 Eve Ortega tarafından

The Duke of Christmas Present© 2018 yazar Sarah Trabucchi

Yalnız Mirasçı© 2018 yazar Sharie Kohler

Central Park'ta Noel© 2018 Joanna Rotondo tarafından

Eve Ortega'nın *The Governess Game*© 2018 adlı kitabından alıntıdır.

Wicked and the Wallflower'dan alıntı © 2018 Sarah Trabucchi *The Duke*

Buys a Bride'dan alıntı © 2018 Sharie Kohler *A Notorious Vow*'dan alıntı

© 2018 Joanna Rotondo

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Basılı Baskı ISBN: 978-0-9991923-3-7

Dijital Baskı ISBN: 978-0-9991923-2-0 Kindle

Edition

Kitap Kapağı Tasarımı © Carrie Divine/Seductive Designs

Fotoğraf telif hakkı: © Period Images

Fotoğraf telif hakkı: © FairytaleDesign/Depositphotos

Fotoğraf telif hakkı: © Artmim/Depositphotos

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası](#)

[**Benimle Mayfair'de Buluşun by Tessa Dare**](#)

[*Birinci Bölüm*](#)

[*İkinci Bölüm*](#)

[*Bölüm Üçüncü*](#)

[*Bölüm*](#)

[*Dördüncü*](#)

[*Beşinci Altıncı*](#)

[*Yedinci Bölüm*](#)

[*Sekizinci Bölüm*](#)

[*Dokuzuncu*](#)

[*Bölüm Onuncu*](#)

[*Bölüm*](#)

[*On Birinci*](#)

[*Bölüm On İkinci*](#)

[*Bölüm*](#)

[*On Üçüncü Bölüm*](#)

[*On Dördüncü*](#)

[*Bölüm Sonsöz*](#)

[Tessa Dare Hakkında](#)

[Tessa Dare'den Daha Fazla](#)

[Romantizm 'Tessa Dareden Şimdi](#)

[Alınabilir](#)

[**Sarah MacLean'dan Şimdiki Noel Dükü**](#)

[*Birinci Bölüm*](#)

[*İkinci Bölüm*](#)

[*Bölüm Üçüncü*](#)

Dördüncü

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

[Sarah MacLean Hakkında](#)

[Sarah MacLean'den Daha Fazla](#)

[Romantizm Şimdi Sarah MacLean'den](#)

[Alınabilir](#)

[**Sophie Jordan'dan *Yalnız Mirasçı***](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Sophie Jordan Hakkında](#)

[Sophie Jordan'dan Daha Fazla Tarihi Romantizm](#)

[Sophie Jordan'dan Şimdi Alınabilir](#)

[Sophie Jordan'dan Çok Yakında](#)

[**Joanna Shupe tarafından *Central Park'ta Noel***](#)

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

Joanna Shupe Hakkında

Joanna Shupe'den Daha Fazla

Romantizm Joanna Shupe'den Şimdi

Alınabilir

Kurabiye

Tessa, Sarah, Sophie ve Joanna'dan daha fazlası

Mürebbiye Oyunu'ndan alıntı Kötü ve

Saksı Çiçeği'nden alıntı 'Dük Gelin

Alıyor'dan alıntı A Notorious Vowdan

alıntı

MAYFAIR'DE BULUŞALIM

TESSA DARE

BİRİNCİ BÖLÜM

Noel bu yıl Noel olmayacaktı. Ward kardeşlerin yatak odasının üzerinde bir bulut belirmişti ve bu, ışıltılı kar taneleri saçan türden bir bulut değildi. Bu onların Mayfair'deki son tatilleri olacaktı. Tabii Louisa bir mucize yaratmayı başaramazsa.

Bu gece.

Bayan Fiona Carville ile olan dostluğu sayesinde Carville'lerin lüks tatil balosuna davet edilmişti. *Eğer* bu gece bir beyefendinin ilgisini çekmeyi *başarırsa*, bu beyefendi hem zengin hem de cömert olursa ve önümüzdeki iki hafta içinde evlenme teklif edecek kadar ona aşık olursa, Louisa bu Noel'i ve ailesinin bundan sonraki tüm Noellerini kurtarabilirdi.

Baskı yok, diye düşündü alaycı bir şekilde. *Hem de hiç*.

Derin bir nefes aldı ve aynadaki yarı tıraşlı yansımasına baktı. Sinirlerini şımartmayı göze alamazdı. Hele de alev alev yanan saç maşası kafa derisinden birkaç santim uzaktayken.

"Al. Ye şunu." Kat, Louisa'nın burnunun dibine bir tabak itti.

Louisa başını çevirmeden yanmış, şekilsiz bir şey yığınının bir bakış fırlattı. Temkinli bir koklama midesini bulandırdı. En küçük kız kardeşinin pişirme konusundaki deneyleri düpedüz acımasız olabiliyordu. Bir ısırık aldığınızda, onlar da ısırırdı.

"Çok lezzetli," diye şarkı söyledi Kat, Louisa'nın burnunun dibinde kurabiyeyi ileri geri sallayarak.

"Yanmış."

"Saçmalık. Kenarları biraz kahverengi olsa ne olur?" Kat onun etrafından dolanarak karşı taraftan saldırdı. Tabağı ağzının önünde tuttu ve kurabiyeden gelen minik, cıvıl cıvıl bir sesi taklit etti. *"Ye beni, Louisa! Ye beni!"*

"Hayır, teşekkür ederim."

"Onu rahat bırak, Kat." Maggie kıvrıma maşasını uyarırcasına düzeltti. Ortanca kardeş olmasına rağmen, aile disiplini sağlama rolü

doğal olarak ona.

Ne yazık ki, on iki yaşındaki Kat, önlenemez cehennem zebanisi rolüne aynı doğallıkla büründü. O kadar kolay caydırılmazdı.

"Bunu yemelisin Louisa," dedi Kat. "Kitapları sandıklara yerleştirirken, küflenmiş küçük bir İskoç folkloru koleksiyonunda tarifini buldum. Bir ısırıkla tanıştığın her erkek sana aşık olacak. Seni karşı konulmaz yapacağı garanti."

"Beni kusturacağını garanti ederim."

"Ama bu bizim son şansımız," diye yalvardı Kat. "Tüm aile sana güveniyor."

Gerçekten. Sanki Louisa'nın hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi.

Yıllar önce, babaları cömert bir arkadaşından borç para almıştı; bu arkadaş aynı zamanda bir düktü ve Mayfair'deki evlerini satın almıştı. Yaşlı dük, aralarındaki hızlı dostluk nedeniyle on yıllar boyunca borcu görmezden gelmişti. Sonra geçen yıl aniden ve hiçbir uyarıda bulunmadan ölmüş ve gizemli yeni Thorndale Dükü babamın borcunu talep etmişti. Sadece orijinal miktarı değil, aynı zamanda onlarca yıllık bileşik faizi de talep etmişti. Babam Yorkshire'daki Thorndale malikânesine mektuplar göndermiş, hatta gururuna yediremeyip dükün Londra'daki avukatlarını ziyaret etmişti... ama hiçbir yalvarış adamı hoşgörüyü ikna edememişti.

Yeni yılda, bu ev - sevgili evleri - bir yabancıya ait *olacaktı*.

Kat kurabiyeyi tekrar ona doğru itti. "Sadece bir ısırık. Eğer baloda bir koca yakalayacaksan, alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın var."

İç çekti. "Arzulanabilirliğime olan inancın için teşekkür ederim babacık."

"Louisa her beyefendi için olağanüstü bir av olacaktır." Maggie, Louisa'nın kestane rengi buklelerinden birini sabitlemek için sıktağı dişlerinin arasından bir toka çıkardı.

Yine de, diye sessizce yakındı, şu ana kadar beyefendiler anlaşılamamışlardı.

Louisa'nın ailesi onu kendi değerine inanması için yetiştirmişti. Zekiydi, gülmeyi severdi ve annesinin arkadaşlarının zaman zaman yorum yapmasına yetecek kadar güzeldi ama bir erkeği "kusurlarını" görmezden gelmeye ikna etmek şöyle dursun, odanın öbür ucuna geçirecek türden bir güzelliğe sahip değildi. Özgür fikirleri ve açık sözlü birden fazla talibinin cesaretini kırmıştı. Ward ailesinde

Üç kız çocuğu okumaya, öğrenmeye ve üç erkek kardeşleriyle eşit ölçüde fikirlerini söylemeye teşvik edildi. Kırılması zor bir alışkanlık.

Bu gece, denemeli.

Eğer zengin bir koca bulabilirse -babasının borçlarını ödeyecek kadar cömert bir koca- Ward ailesi Londra'da kalabilirdi. Başaramazsa, bir ay içinde ayrılmak zorunda kalacaklardı. Cotswolds'da büyüleyici bir kulübede ya da Surrey'de sakın bir köyde yaşamak için değil. Oh, hayır. Babamın tek iş beklentisi onları Jersey Adası'na götürecekti.

Jersey.

Binlerce mil uzakta da olabilir.

"Sana söylüyorum," dedi Kat, "bu evlenme planı saçmalık. En büyük *ben* olsaydım, bu gece başka bir plan yapıyor olurum."

Maggie içini çekti. "Bunu konuşmuştuk. Dükü öldürmek bir plan değil."

"Elbette değil," diye yanıtladı Kat. "Dükü öldürmek bir *hedef*tir. Bir *plan* ayrıntılar gerektirir. Gizlenmiş bir tabanca. Gizli bir hançer. Zehirli dartlar."

"Kurabiye," diye önerdi Louisa.

Misilleme olarak Kat onun koluna vahşi bir çimdik attı.

"Bana bir söz ver." Maggie, Louisa'nın boynunun dibine zümrüt yeşili kadife bir kurdele bağladı. "Eğer bu gece bir başarını sergilemek üzere davet edilersen, lütfen skandal şiirler okuma."

"Byron skandal değil. *Çok* da değil." Louisa tekrar düşündü. "Pekala, piyanoyu ben çalacağım."

Maggie yüzünü buruşturdu. "Boş ver. Şiir oku. En azından Milton ya da Shakespeare'e devam et?"

"Milton, bir partide mi? Yüce

Tanrım." "Ve sakın küfretme."

Louisa iç çekerek tuvalet masasından kalktı ve boy aynasına doğru ilerledi. Duruşunu düzeltti, eldivenli elleriyle elbisesinin fildişi satenini düzeltti ve yansımasıyla konuştu. "Kendimi sessiz bir zarafetle taşıyacağım. Uysal, uysal bir gelin görüntüsü vereceğim. Ve yemin ederim, dilimi tutacağım."

Kat bir iniltiyle yatağa yığıldı. "Mahvolduk."

Küçük kız kardeşi haklıydı. Öyle ya da böyle Louisa'nın sonu gelmişti. Her zaman aşk için evlenmeyi beklemişti. Ona akli ve ruhu *için* hayranlık duyan bir beyefendi tarafından kur yapmak, onlara rağmen değil. Bir beyefendi.

kimin Zeka ve ilkeleri hak etti onu hayranlık içinde eşit ölçüde.

Onu toplumun istediği gibi değil, kendisi için seven biri.
ol.

Bu gece öldürülecek olan bir dük değil, Louisa'nın kendi umutlarıydı. sevgi dolu bir evliliğin. Kılıcı göğsünde tutan adam ise zalim ve kalpsiz Thorndale Dükü'ydü.

Adamdan nasıl da nefret ediyordu.

Louisa yanmış kurabiye parçasına baktı. Belki de her ihtimale karşı denemeliydi. Eski bir İskoç batıl inancının onları kurtarmak için en ufak bir şansı bile varsa, kim reddedebilirdi ki?

Ancak o daha elini uzatmadan, küçük kardeşleri Harold merdiven boşluğunun dibinden seslendi. "Lou-EEE-saah! Carville'lerin arabası seni almaya geldi."

Zamanı gelmişti.

"O kadar asık suratlı görünmemeye çalış," dedi Maggie. "Neredeyse Noel geldi." "Şansımıza öyle." Kat çenesini elinin arasına aldı. "Çünkü bu ailenin bir mucizeye ihtiyacı var."

İKİNCİ BÖLÜM

Carville House'un balo salonuna girdiğinde Louisa'nın nabızı hızlandı. Bunu nasıl da özleyecekti -canlı müziği, arkadaşlarının arkadaşlığını, havadaki hindistan cevizi ve yaprak dökmeyen yeşilin tatil kokularını. En çok da heyecan ve olasılık atmosferini özleyecekti. İnsanın kendini canlı hissetmesi için balo gibisi yoktu.

Bu balonun son balosu olmaması için dua etti.

Güvenli bir şekilde kaçabildikleri anda, o ve Fiona balo salonunun bir köşesine çekildiler. Louisa'nın gelişi üzerine her zamanki gibi hoşbeş etmişlerdi. Ama Lord ve Leydi Carville yakınlarda olduğu için doğru dürüst *konuşma* fırsatı bulamamışlardı.

Ve Louisa'nın *konuşmaya* ihtiyacı vardı.

Eğer bu talip bulma planının başarı şansı varsa, arkadaşının yardımına ihtiyacı vardı. Bir lordun kızı olarak Fiona'nın bağlantıları çok daha üstündü. Louisa'yı orada bulunan en seçkin zengin beyefendilerle tanıştırebilirdi. Toprak sahibi soyluların çoğu tatil için taşradaki malikânelerine gitmişti ama geri kalanların en iyileri bu gece burada olacaktı. İlk oğullar, dullar, kendilerine ait taşra mülkleri olmayan yeni paralı aileler. Şüphesiz *bazı* beyefendiler eş arayışında olacaktı.

"Fiona, lütfen. Yardımın için yalvarmalıyım."

Arkadaşı Louisa'nın bileğini tuttu. "O burada."

Louisa gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı.

"Kim geldi?" "Ralph. O da burada. Onu az önce dışarıda gördüm."

"*Ralph?* Herhalde Ralph-Babanızın-Köyü-Kahyasının-Oğlu Ralph'i kastetmiyorsunuzdur."

Fiona'nın yanaklarında pembe bir parıltı belirdi. "Evet, o Ralph. *Benim* Ralph'im."

Sevgili Fiona. Babasının toprak temsilcisinin oğlu olan Ralph, sınıf olarak bir lordun kızından umutsuzca aşağıdaydı ama kalpler toplumun kurallarına uymazdı. İkisi yıllardır birbirlerine aşıktı.

"Bu bizim için bir fırsat," diye fısıldadı Fiona. "Bu gece kaçıyoruz."

"Kaçmak mı?" Louisa şaşkınlıktan sesini alçaltmayı unutmuştu. Etrafına aceleyle bir göz attıktan sonra mırıltıyla devam etti. "Bunu bana neden söylemedin?"

"Sen benim en yakın arkadaşısın. Ama sana ne kadar güvensen de, planlarımızdan bahsetmeye cesaret edemedim. Hiç kimseye. Lütfen bana kızma. Bana anladığını söyle."

"Sana asla küsemem. Ve elbette anlıyorum."

Louisa arkadaşının bilebileceğinden çok daha iyi anlıyordu. Kendi sırlarını Fiona'dan saklıyordu: Babasının vahim mali durumu ve Ward ailesinin Londra'dan ayrılma ihtimali. İlki itiraf edemeyeceği kadar utanç vericiydi, ikincisine gelince... Bir mucizenin onları kurtaracağını umuyordu.

Mucizesi her saniye ellerinden kayıp gidiyordu. Fiona baloyu terk ederse, Louisa'yı uygun beyefendilerle kim tanıştıracaktı?

"Yardımaınıza ihtiyacım var." Fiona dans kartını Louisa'nın eline sıkıştırdı. "Lütfen. Danslarımı kabul eder misin? Ortaklarıma baş ağrısı nedeniyle yukarı çıktığımı söyle. Böylece beni aramazlar ve yokluğumu annemin dikkatine sunmazlar. Ev sahibeliği görevleriyle o kadar meşgul ki başka türlüünü fark edemez."

"Ama-"

"Sadece gece yarısı yemeğine kadar. Gece yarısı Kraliyet Posta arabasının kalktığı saattir. İskoçya sınırına giden en hızlı yol. Londra'dan ayrıldıktan sonra bizi yakalama umutları kalmayacak."

"Oh, Fiona."

"Merak etmeyin. Annem ve babam beni affedecek. Affedeceklerini biliyorum. Ralph'i hep sevmişlerdir. Ve neredeyse Noel'deyiz. Noel'de kim kızabilir ki?" Fiona omzunun üzerinden baktı. "Hemen gitmeliyim. Beni bekliyor olacak."

"Ama-"

Ama ne diyecekti? Louisa arkadaşına ne diyebilirdi? *Bana küçük bir şans vermek için kendi uzun zamandır beklediğin mutluluğunu bir kenara mı atacaktın?* Hayır. Tabii ki hayır. "Git o zaman. Ona koş. Senin için bahaneler uyduracağım."

"Ne kadar iyi bir arkadaşsın sen." Fiona ona hızlı ve sert bir şekilde sarıldı. "Keşke düğünde benim baş nedimem olarak bulunabilseydin."

Gülümsedi. "Onun yerine ilk çocuğunuzun vaftiz annesi olmayı talep ediyorum." "Tamamdır." Fiona elini son bir kez sıkarak uzaklaştı.

Arkadaşı ortadan kaybolduğunda, dans kartının tamamı Louisa'nın elinde kalmıştı. Dehşet damarlarında dolaşıyordu. Fiona her zaman en uygunsuz, en istenmeyen dans partnerlerini seçmeyi alışkanlık haline getirmişti. Potansiyel talipleri yoktu. Kalbi zaten başka bir yerde olduğu için teklifinden *kaçınmaya* çalışıyordu.

Louisa listeye baktı. Korktuğundan daha da kötü olduğu ortaya çıktı.

Kuadril, yeniden evlenmeyi düşünmeyen yaşlı bir dul olan Bay Younge'a söz verilmişti. Fiona kır dansını bir kontun dördüncü oğluna vermişti, mirası yoktu ve kaderi din adamlığı yapmaktı. Üçüncü set ise Bay Haverton'a aitti; ne Louisa'ya, ne de herhangi bir hanıma ilgi duymayacak olan sevgili bir adam ve "onaylanmış bir bekâr".

Bay Haverton'ın danslarından sonra, gece yarısından hemen önce bir vals olan akşam yemeği seti geldi. Fiona dans edeceğine söz vermişti.

Yakın, sert bir yazıyla yazılmış isme dikkatle baktı.

Hayır.

. Adam ta Yorkshire'daydı, değil mi?

Louisa gözlerini kırpıştırarak tekrar baktı ve bu arada karalanmış harflerin yerlerinin değişmiş olabileceğini umdu. Kader *bu kadar* acımasız olamazdı.

Gece yarısı vals için "Thorndale Dükü Hazretleri "nden söz verilmemişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ekselansları, Thorndale Dükü."

James uzun bir süre kıpırdamadı. Topluluk için muhtemelen kibirli ya da hoşnutsuz görünüyordu. Gerçekte, bu görkemli unvanın kendisine ait olduğunu anlaması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Tanrım, öyle olmamasını ne kadar isterdi.

Asla bir dük olmak için yaratılmamıştı.

Asla Londra için değildi, asla *ton için değildi*, asla kısıtlayıcı arka paltolar ve sıkıştırıcı botlar için değildi. Çok iri, çok kaba, çok sabırsızdı. Kuzey Riding'bir yulaf tarlasına aitti, kolları dirseklerine kadar açıktı ve çizmeleri çamur içinde on beş santim derinlikteydi.

Aziz John bu gece burada olmalıydı. James babasının topraklarını nasıl yöneteceğini öğrenirken, kardeşi yıllarca süren eğitim ve davranış eğitimi sayesinde amcasının unvanını almaya hazırlanmıştı. Ama Aziz John ölmüştü ve James düktü ve hiçbir dilek ya da dua bunu değiştiremezdi. Tanrı biliyordu ki ikisini de denemişti.

Devam et o zaman.

Kasabaya geldiğinden beri balolardan uzak durmuştu ama Carville'ler uzaktan akrabaydı. Davetlerini geri çeviremezdi.

Yanından geçen bir hizmetkârın tepsisinden bir kadeh şarap aldı ve içindekileri tek bir yudumda, kaba bir şekilde mideye indirdi. Daha şimdiden etrafında vızıldayan söylentileri duyuyor, arılar gibi tenine iğneler batırıyordu.

Londra'ya iki -ve *sadece* iki- sebep için gelmişti. Birincisi, malikanenin mali işlerini halletmek. İkincisi, Saray'daki zorunlu sunumu sırasında acı çekmek.

Bu iki -ve *sadece* iki- nedeni soran herkese açıkça, defalarca açıkladı.

Doğal olarak, tüm *ton* Londra'ya bir gelin bulmak için geldiğine karar vermişti.

Ve aday sıkıntısı çekmediğinden emin oldular. Karşılaştığı her evlenilebilir kadın ona iltifat ediyor ve yaltaklanıyordu. Onlar

koluna girmek için bahaneler uydurdu ve sahip olmadığı meziyetleri övdü. Çorak Yorkshire kırlarından bir taş atımı uzaklıkta yaşamak için uzun zamandır arzu duyduklarını beyan ettiler. Hepsi de köy hayatını *özlediklerini* söylüyordu. Ne kadar *büyüleyici* olmalı.

Ne istediklerini biliyordu. Bu taşra hayatı değildi ve kesinlikle kendisi de değildi; düşes unvanıydı. Birine göre, ertesi gün neyi üstlenmeyi kabul ettiklerine dair hiçbir fikirleri olmadan arabasına atlayacaklardı.

Ve sonra, ona gerekli varisi ve yedekleri verdiklerinde, her biri koşarak Londra'ya geri dönecekti. Dünyanın öbür ucuna değilse bile.

Narin bir kelebek rüzgârlı kuzeye taşındığında ne olduğunu biliyordu. Bir sonraki göçle birlikte güneye uçardı. Kendi annesi de bu kuralı kanıtlamıştı. Onu Londra'da yakalayan yıldız gözlü kur her ne ise, Kuzey gerçekliği gün ışığına çıktığında solup gitmişti. Ve Yorkshire'daki hiçbir şey kalması için yeterli olmamıştı.

James onun kalması için yeterli olmamıştı.

Karasevda, romantizm; bunların ne bu yıl ne de başka bir yıl listesinde yeri yoktu. Sonunda evlendiğinde, sadece güvenebileceği bir kadınla evlenecekti. Ne demek istediğini söyleyen, verdiği sözlere sadık kalan ve hayatını paylaşmanın ne anlama geldiğini anlayan biriyle.

Müzisyenler enstrümanlarını akort ederken, odanın kenarına çekildi ve sol kolunun iç kısmına bir göz atarak oraya karaladığı isim listesine baktı. Hanımların dans kartları varken beylerin partnerlerini ezberden hatırlamalarının beklenmesi gerçekten adaletsizdi.

Danslarını özellikle önceden ayarlamış, Londra'da ailesinin bir şekilde bağlantılı olduğunu iddia ettiği birkaç aileyi aramış ve hangi kızı ya da kız kardeşi uygunsa ona bir set ayırmasını istemişti. Hadleigh'deki partide olduğu gibi yine pusuya düşürülmek istemiyordu. Adamın dokuz kızı olduğunu nereden bilebilirdi ki? Bir adamın dokuz kızı *olabileceğini* hayal bile edemezdi.

James ilk birkaç seti kazasız belasız atlattı. Bu bir mucizeydi. Yine de bunlar kolay olanlardı, herkesin iki sıra halinde durduğu ve acı verici bir ağırbaşlılıkla hareket ettiği danslardı ve o da yanındaki beyefendiyi izleyerek idare edebiliyordu.

Sırada, gerçek test: vals.

Neyse ki partneri, ev sahiplerinin kızı ve üçüncü dereceden ikinci kuzeni Bayan Fiona Carville olacaktı. Yoksa üçüncü kuzeni miydi?

Balo salonunu taradı. Hafızası yanıltmıyorsa, Bayan Carville bakır rengi saçları olan genç bir kadındı. Ayak parmaklarını kıymıklara ayırmamak için ayağına basmamaya dikkat etmesi gerekiyordu.

"?"

James topuklarının üzerinde döndü. Karşısında genç bir kadın duruyordu ve bu kesinlikle Fiona Carville değildi. Saçları bakır değil, parlak, zengin bir kestane kahverengisiydi. Ufak tefek olmasına rağmen, hiçbir şekilde silik bir hali yoktu. İşgal ettiği alanı özür dilemeden sahipleniyordu.

Ve Tanrı şahidim, çok güzeldi. Yüz hatları pasif bir hayranlığa meydan okuyacak şekilde çekiciydi. James kendini onun güzelliğini takip ederken buldu, bakışları geniş bir ağızdan pembe yanaklara ve daha da koyu kirpiklerle çerçevelenmiş koyu renk gözlere doğru geziniyordu. James onun güzelliğinin kaynağını tam olarak belirleyemiyordu.

O zaman Yorkshire bozkırının güzelliği neredeydi? Gökyüzünün bir parçasında mı saklanıyordu? Sarp bir kayanın arkasında ya da bir parça fundanın altında mı? Hayır. Etki hepsinden, hep birlikte geliyordu. Göğsünün genişlemesini sağladı. Aklındaki tüm endişeleri silip süpürmesi.

Nefesini kesmesi.

"." Derin bir reverans yaptı.

O da karşılığında başını salladı. "Hizmetinizdeyim, Bayan..." "Ward," dedi. "Bayan Louisa Ward."

"Tanıştırıldık mı? İsmi çıkaramıyorum." Manşetinin iç tarafında yazmadığından emindi. Eğer bu genç kadınla tanışmış olsaydı, onu hatırlardı.

"Hayır. Tanıştırılmadık." Dudaklarını bir şey çekiştiriyordu. Bir tür gülümseme ya da gülümseme denemesi. Daha çok arkasında hiçbir duygu olmayan dut pembesi bir kıvrım. Bu onu tetikte tuttu. Son zamanlarda o ince, sahte gülümsemelerden çok görmüştü ve onlardan nefret etmeyi öğreniyordu. Londra'da samimiyetin Bengal kaplanlarından daha nadir olduğuna inanmaya başlamıştı.

Bayan Louisa Ward hakkında kötü bir his vardı içinde.

"Ben Bayan Carville'in bir arkadaşıyım," dedi. "Korkarım baş ağrısı nedeniyle emekli oldu ve benden danslarına eşlik etmemi istedi."

Ve işte oradaydı. Şeffaf bahane. Ancak, bu özel manevra yeniydi.

"Ne kadar uygun," diye cevap verdi.

"Uygun mu? Bir arkadaşımın hastalığını tanımlamak için kullanacağım kelime bu olmazdı."

"Demek istediğim, bu set için ortaksız olmanız ve onun yerine geçmeye istekli olmanız büyük bir şans, öyle değil mi? Ne tesadüf."

İnanılmayacak kadar büyük bir tesadüf.

Nefes kesici ya da değil, Londra'ya geldiğinden beri karşılaştığı diğerleri gibiydi. Samimiyetsiz, entrikacı ve düklük şansı için uğraşan biri. Tek fark neydi?

James ilk kez hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bayan Ward, eminim arkadaşınız sizin yardımınızdan memnun kalmıştır ama benim çıkarım için yemek takımınızı feda etmenize gerek yok. Sizi serbest bırakacağım ve istediğiniz bir partneri seçebilirsiniz."

"Majesteleri bunu önermekle çok cömert davrandı

ama-" "Gerçekten, ısrar ediyorum."

Kadın ipucunu almayı reddetti. Bunun yerine ipek terliklerinin topuklarını parkeye gömdü. "Anlıyor gibi görünmüyorsunuz, Majesteleri. Bayan Carville benden onu dansa götürmemi istedi. Arkadaşıma söz verdim ve ben her zaman sözlerimi tutarım."

Neredeyse yüksek sesle gülecekti. Bu yüz­süz oyunun ortasında kendini sadık ve dürüst olarak mı gösterecekti? Güzel bir şakaydı.

Müzik başladı. Olay yaratmadan bundan kaçmanın bir yolu olduğunu sanmıyordu. Görgü kurallarına pek alışık olmayan James bile çekip gitmenin centilmenlik dışı bir davranış olacağını biliyordu.

"Peki o zaman." Bastırmaya çalışmadığı bir iç çekişle ona kolunu uzattı. "Bu işi bitirelim mi?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Vals'e katıldıklarında Louisa dörtte üçlük bir zaman tutturdu.

Olacak. Biz. Var. Yapalım. Bitti. İle.

Thorndale Dükü bu sözleri gerçekten söylemişti. Yüksek sesle. Ona karşı. Hepsini, bu sırayla, en ufak bir ironi olmadan.

Gerçekten. *Gerçekten.*

Ve tabii ki kızın adını çıkaramadı. Evlerinden çıkarmanın eşiğinde durduğu bir ailenin adını neden bilsin ki? Muhtemelen o kadar çok hayatı mahvetmişti ki, hepsini hatırlayamıyordu.

Boğazından öfkeli bir hırıltı yükseldi. Onu bastırdı.

Louisa, duygularını kontrol etmelisin.

Fiona'nın geleceğinin buna bağlı olduğunu kendine hatırlattı. Daha azı onu bu duygusuz, korkunç adamla vals yapmaya ikna edemezdi. Ne yazık ki dış görünüşü içindeki adamı yansıtmıyordu. Yani boynuzları, çatalı bir dili ve iltihaplı çıbanları yoktu.

İtiraf etmek ona ne kadar acı verse de yakışıklıydı. Aşırı derecede değil. Görünüşü püsküllü kadife koltuktan çok taşra kilisesi sırasına benziyordu. Sağlam işlenmiş ve on yıllar boyunca iyi yaşlanmak için yapılmıştı. Kahverengi saçları biraz fazla uzamış, kulağının arkasına doğru kıvrılmıştı. Ona kesilmesi gerektiğini söyleyecek bir uşağı yok muydu?

Onu bakarken yakaladı. Ortadan kaybolmak istedi.

Önündeki çeyrek saat, on beş yıllık ağır çalışma cezası gibi uzayıp gidiyordu. Daha da kötüsü, daha sonra onu akşam yemeğine götürüyor ve yemek boyunca onunla ilgileniyordu.

Tabii tüm meclisin önünde gerçek yüzünü gösterip balo salonu adabını hiçe sayarak onu terk etmezse. Bunu ona yakıştıramazdı. Adam onunla sohbet etmek için en ufak bir girişimde bulunmuyor, sadece kız kardeşiyle dans etmeye zorlanan huysuz bir okul çocuğu gibi onu balo salonunda itip kakıyordu.

Sonsuz gibi görünen bir sessizlikten sonra, dilini daha fazla tutamadı. Canlandı ve parlak bir sesle, "Neden, evet. Akşamın tadını çıkarıyorum.

Sorduğunuz için çok teŖekkür ederim,
Majesteleri." "Ben bir Ŗey sormadım."

"Kesinlikle." Louisa içini çekti. "Ne kadar üstünkörü olursa olsun, böyle ortamlarda biraz sohbet etmek normaldir."

"Evet, sanırım bana her zamanki sorularınız var. Bütün hanımların vardır. 'North Riding'in yarısının bana miras kaldığı doğru mu? Bu yıl evlenecek miyim? Londra'yı nasıl bulabilirim?' Sizi sorma zahmetinden kurtarayım. İlkine hayır, ikincisine hayır. Kasabaya gelince, ondan nefret ettiğimi fark ettim."

"*Nefret* mi? Bu oldukça sert bir yargı."

"Doğru bir haber. Burası entrikalar ve dedikodularla dolu. Her karŖılaŖma ima ve taklitten oluşuyor. Kimse gerçekten ne demek istediğini söylemez."

Louisa o anda kendi gerçek düşüncelerinden bazılarını bastırıyordu. "Londra sosyetesini hakkında bu kadar kötü bir fikir edinmiş olman ne kadar üzücü. Belki de farklı insanlarla tanışmalısın."

Ona alaycı bir bakış attı. "Şüphesiz."

Çekilmez adam.

Dans başladığında Louisa, Dük'ün yazışmalarda olduğundan daha cömert davranabileceğine dair bir parça umut beslemişti. Belki ailesinin durumunu açıklayabilir ve babasına bir erteleme vermesi için onu ikna edebilirdi.

Bu umudun aptalca olduğuna ağıttı. Dük şahsen daha cömert değildi. Daha kötüydü. Ciddiyetsiz, kibirli, inatçı. Ve bununla *gurur duyuyordu*.

"Sessizleştiniz," dedi. "Dürüstlüğüm sizi Ŗok mu etti, Bayan Ward?"

"Tam tersine, Majesteleri. Beni hiç Ŗaşırtmadınız." "Güzel. *Ben* yalan söylemek için yetiştirilmedim."

Ne ima ediyordu? "Ben de öyle. Bu öneriyle aileme hakaret etmediğim için sana teŖekkür ederim. Onlar çok iyi insanlardır. Nazik ve terbiyeliler. Senin küçümsemeni hak etmiyorlar, ne de senin-" Louisa dilini o kadar sert ısırdı ki kan tadı aldı. "Konuşmayı önerdiğimi unut lütfen. Buna hiç gerek yok."

"Aynı fikirdeyim."

"Ortak hiçbir Ŗeyimiz yok ve tartışacak çok az Ŗeyimiz var." "Anlaştık."

"Ne de olsa," diye devam etti, "ikimiz de bir tanışıklık kurmak istemiyor değiliz."

"I-" Sözüni aniden kesti ve ona baktı. "Bekle.
bir tanışıklık kurmak istemiyorum."

Louisa nasıl daha açık olabileceğinden emin değildi. "Bu dans sona
erdikten sonra birbirimizi bir daha göreğımızden şüpheliyim ve sanırım
ikimiz de aynı derecede rahatlamış olacağız."

Odanın karşısındaki bir şeye baktı. "İlginç."

Biraz güldü. "İlginç bir şey mi? *Londra*'da mı? Ne kadar şaşırmış
olmalısın."

"Gerçekten de." Başını öne eğdi. "Gördüğünüz gibi, sizinle yollarımı
ayırmanın beni rahatlatacağını *düşünmüştüm*. Birdenbire yeniden düşünmeye
başladım."

Şimdi şok olan Louisa'ydı. Yeniden düşünmek mi? Bu ne anlama
gelebilirdi ki?

Bunu zorunda kalmaktan kurtulmuştu. Dans *sonunda*, sonunda
-sona erdi.

Dük kaba bir selam verdi. Louisa rahatlayarak reverans yaptı. Çile sona
ermişti.

Ya da elini bırakır bırakmaz her şey bitecekti. Ki bunu yapmaya hiç
niyeti yoktu.

Onun yerine başıyla yemek odasını işaret etti. "Akşam yemeği için size
eşlik izin verin."

"Teşekkür ederim, hayır."

Konuklar onun yokluğunu fark edecekti ama Louisa bir bahane
uyduracaktı. Yırtık bir etek ya da temiz hava ihtiyacı.

Geceyi hâlâ kurtarabilirdi. Bu, Fiona'ya götüreceğine söz verdiği son
setti. Artık bir dükle dans ettiğine göre diğer beyler de onu fark edecekti.
Gecenin geri kalanında partner sıkıntısı çekmeyecekti. Thorndale Dükü'nün
farkında olmadan ona bir iyilik yapacağını düşünmek onu biraz tatmin
ediyordu.

Ondan almakla tehdit ettiği her şeye rağmen, o da bir şeyler çalışıyordu.

Belki de her şey kaybolmamıştı.

"Akşam yemeği olmazsa," dedi, "bana bir dans daha ayır."

Başka bir dans mı? Louisa şaşırmıştı. Bir süre sonra, sesinin ne kadar kız
gibi ve gergin çıktığının acı verici bir şekilde farkında olarak güldü. "Bunu
istemezsin."

"Ne istediğimi biliyorum." Adamın yoğun bakışları terliklerini yere
sabitledi.

Diğer çiftler akşam yemeğine gitmiş, onları boş bir balo salonunda yalnız bırakmışlardı. Saklanacak hiçbir yeri olmayan, kavernöz bir alan. Geriye sadece hizmetkârlar kalmıştı; içki kâselerini ve tatlı tepsilerini temizliyorlardı.

Dük hâlâ onun elini bırakmamıştı. "Neredeyse bir aydır Londra'dayım ve dürüst bir sohbe hasret kaldım."

Dürüstlüğe aç olsaydı, Louisa ona bir tabak dolusu sunabilirdi. Unutulmuş borçlarını aradığı için onu sert sözlerle azarlamayı ve amcasının sevgili arkadaşına karşı duygusuzca davrandığı için onu azarlamayı çok isterdi. Ama başlarsa nasıl bitireceğini bilemezdi ve olay çıkarmayı da göze alamazdı.

"Majesteleri," dedi sessizce, "belki de Kasabaya yeni geldiğiniz için toplumsal geleneklerden habersizsiniz. Bir centilmen bir bayana aynı akşam iki set birden teklif etmez. Tabii niyetli değilse..." *Evlenme teklif etmeye niyetli değilse tabii.* Bu sözler yüksek sesle söylenemeyecek kadar saçmaydı. "İnsanlar konuşacak."

"İnsanların ne dediği umurumda değil."

"Bir dük için dedikodulara kulak tıkamak çok iyi bir şey, ama genç ve bekâr bir centilmen kadının böyle bir lüksü yok."

"Evlenmemiş genç bir centilmen kadın ancak bir dükün ilgisiyle yükselebilir."

Ona en açık olanından başka bir mazeret bırakmadı. "Seninle dans etmek istemiyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Seni çekilmez ve kibirli buluyorum. Londra'dan nefret ettiğini mi söylüyorsun? Ben de her şeyden nefret eden insanlardan nefret ederim."

"Bir dakika bekle. *Her şeyden* nefret ettiğimi hiç söylemedim."

"Sanırım bilmiyorsun. Belli ki kendi karakteriniz hakkında yüksek bir fikre sahipsiniz. Kendinizi odadaki herkesten üstün görüyorsunuz."

"Onların üstünde değil. Sadece onlardan ayrı. Ben ait değilim. Boş laflara tahammülüm yok."

"Bu, neden onları atlayıp doğrudan tatsızlıklara geçtiğini açıklıyor." Öfkesine hâkim olmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. "Sadece beni değil, arkadaşımı, ailemi ve evim dediğim yeri de aşağıladınız. İlginize gelince, burada tarif ettiğiniz bu baş döndürücü 'yükseliş' deneyimlemek için hevesle sıraya girecek pek çok genç bayan olduğuna şüphe yok. Ben onlardan biri değilim."

Uzun bir süre ona baktı. "Öyle olmadığına inanıyorum."

"Birbirimizi anladığımızı sevindim." Elini elimden çekmeye çalıştı.

onu

n. Onu yerinde tuttu. "Bekle."

Şaşkınlıkla, birbirine bağlı ellerine baktı. Sıkı tutuyordu. O kadar da sıkı değildi.

Kontrol edici olmamalı, ancak kararlılığı iletecek kadar güçlü olmalıdır.

Tekrar konuştuğunda, tavrı tamamen farklıydı. Sert ve onaylamaz değil, açık ve tanıdıktı. "Dinle, her şeye yanlış başladık ve bu benim hatam. Haklısın. Sana iğrenç davrandım, pişmanım ve utanıyorum. Ama bana bir dans daha verirsen, uslu duracağıma söz veriyorum. Ya da en azından farklı şekillerde davranacağım."

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. Sıcaklığa ve mizaha dair rahatsız edici ipuçları veren bir gülümseme.

Hayır, hayır. Thorndale sıcak biri değildi. Eğlenceli değildi. Buzdan kalbi olan bir caniydi. Ailesinin evini, sarkan döşemeleri, yıpranmış halıları ve her şeyi ayaklarının altından çekip almak isteyen acımasız, affetmeyen bir adamdı.

"Majesteleri, ben-"

"Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söylüyorsun. Kulağa garip gelse de, bu sizin hakkınızda her şeyi bilmek istememe neden oluyor. Mayfair'in kasıla kasıla yürüyen tavus kuşları adına konuşamam ama aklından geçeni söyleyen bir kadını takdir ederim."

Lütfen böyle söyleme.

Louisa'nın göğsü sıkıştı. Bunlar, İngiltere'deki herhangi bir erkekten duymaya hasret kaldığı sözlerdi.

Gitmesi gerekiyordu. Onu tamamen telaşlandırmıştı. Saklanmalı, kendini toparlamalı ve farklı biri olmaya hazır bir şekilde balo salonuna dönmeliydi. Evlenilebilir bir beyefendinin ilgisini çekebilecek ağırbaşlı, uyumlu bir hanımefendi.

"Dinlenme odası," diye kekeledi. "Havam bozuldu. Yani, biraz temiz havaya ihtiyacım var. Yapamam-" Sertçe yutkundu. "Bunu yapamam."

Elini dükün elinden çekerek sertçe çekiştirdi, ardından kaçmak için sarhoş bir dönüş yaptı. Kaçışı, elindeki kesme kristal kâsenin içindekilerin yarısını boşaltmış olan masum bir uşak tarafından engellendi.

Kırmızı, şırıltılı, sıvı içeriği.

O ve hizmetçi çarpışırken Louisa karanfil, tarçın ve bordo şarabı kokuları aldı. Sıcak şarap.

Kırmızı dalgalar elbisesinin beyaz kıyılarına çarptı.

Ve Noel mucizesi umutları suya düştü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Lanet olsun ve patlat.

James bunun geldiğini görmüştü. Onu omuzlarından yakalamak için uzandı ve şarap kaçınılmaz şelalesini yapmadan önce onu geri çekti.

Ne yazık ki, bir an için çok geç kalmıştı.

Paniğe kapılan hizmetçi olay yerinden kaçmadan önce soda getirmekle ilgili bir şeyler mırıldandı.

James, Bayan Ward'ı yüzüne doğru çevirdi. Dudakları ayrılmış ve gözleri odaklanmamış bir halde şoktan donakalmıştı. Kırmızı bir damlacık kirpiklerine takıldı, sonra titreyerek düştü ve yanağından aşağı süzüldü. Adam mendilini çıkardı ve elbisesine bulaşan koyu renkli sıvıyı silmeye çalıştı. Sadece şarabı etrafa bulaştırmayı başardı. Hiçbir soda bu lekeyi çıkaramazdı.

Bayan Ward onun elinin altında kaskatı kesildi.

James lekeyi çıkarma çabaları sırasında kızın göğsünü şiddetle okşadığını fark etti. Tanrım, hantal bir öküzdü. İşte bu yüzden balo salonuna değil, yulaf tarlasına aitti.

Gerçek bir düğün böyle bir anda ne yapardı?

Biliyorsa lanet olsun. Başka bir şey, diye düşündü.

"Doğru." Mendili havaya kaldırdı. "Hangi özürle başlamalıyım? Şaraptan mı yoksa tacizden mi?"

"de uğraşma." Onun mendilini aldı ve elbisesini kuruladı.

"O zaman yardım etmeme izin verin."

"Yapılacak bir şey yok. Eve gitmek zorundayım."

"Eğer bana dans kartını verirsen, diğer ortaklarına bahaneler uydururum."

"Benim başka ortağım yok. Olsaydı da fark etmezdi. Her şey bitti."

Uyuşmuş bir halde elbisesine baktı. "Her şey bitti."

"Başka balolar da olacak."

"Benim için değil."

James bunun böyle olacağından içtenlikle şüpheliydi. Evde tek başına oturmak için fazla güzel ve canlıydı. "Ailenle birlikte mi geldin?" diye sordu.

"Carville'ler benim için bir araba gönderdi." Parmaklarını şakağına götürdü ve hafif bir yemin mırıldandı. "Akşam yemeğine ev sahipliği yapmakla meşguller. Onları rahatsız etmek istemem."

"O zaman kendi arabamı çağırayım."

"Ama-"

"Israr ediyorum."

Teslimiyetle nefes verdi. "Pekâlâ. Başka bir alternatifim yok gibi görünüyor."

"Size eşlik edecek biri var mı? Bir refakatçi, bir refakatçi." Kadın başını salladı.

"Peki ya Bayan Carville?"

"Yapamaz." Cevabı hızlı ve . "Hastalandı, hatırladın mı?"

"Evet, tabii ki. Baş ağrısı." James kaba bir şekilde ifade ettiği şüpheciliğini hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Ne Bayan Carville ne de Bayan Ward onun küçümsemesini hak etmemişti. "Eğer size eşlik edecek kimse yoksa, sizi eve kendim götüreceğim."

Gözleri telaşla parladı. ". ." "Gittiğimizi kimse fark etmez."

"Tabii ki gittiğimizi fark edecekler," diye tısladı. "Burası Londra sosyetes. Buradaki insanlar böyle şeyleri fark etmek için *yaşarlar*."

Onu geri götürüp giriş holüne yönlendirdi. "Sakin ol. Uygunsuz bir şey yapmaya çalışmayacağım."

"Eğer uygunsuz bir şey yapmaya kalkışırsan, pişman olursun. Benim üç kardeşim var. Nasıl yumruk atılacağını bilirim."

"Uyarı alındı. Ve dikkate alındı." James kendi kendine gülümsedi. Kız ona meydan okudukça James'in daha çok ilgisini çekiyordu. Birkaç dikenli kenardan korkmuyordu. Tecrübelerine göre, en dikenli çiçekler genellikle toplamaya en değer olanlardı. "Pelerinin nerede?"

"Ben geldiğimde hizmetçiler aldı."

"Önemli değil." Pardösüsünü silkeledi ve onun ince omuzlarına sardı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ama ben biliyorum." Yakalarını çekiştirerek ceketini sıkıca sardı. "Londra sosyetes hakkında her şeyi biliyor olabilirsiniz Bayan Ward, ama beni tanımıyorsunuz. Sorumluluk bana düştüğünde, meseleleri sonuna kadar götürürüm. Dinlenin

Emin olun, onurunuz bozulmayacak. Seni eve fırlatacağım, onlar daha akşam yemeğini bitirmeden geri döneceğim ve sonrasında Leydi Carville'e durumu açıklayacağım."

"Ama-"

"Müstehcen sonuçlar çıkarmaya cüret eden herkes bana hesap verecek." Elbisesi ve gecesi çoktan mahvolmuştu. İtibarının da mahvolmasına izin verirse "Ve eğer endişelendiğiniz buysa, durumu babanıza açıklayacağım."

"Babam mı?" Kız şaşkınlıkla başını salladı. "Babamla konuşmak mı istiyorsun?"

"Elbette öyle. Genç ve bekâr bir kadını evine bırakıyorsam, başka türlüünü yapmam pek mümkün değil. Benden sadece arabayı yavaşlatmamı ve araba geçerken sizi kaldırıma atmamı mı bekliyorsunuz? Ben bile *bu kadar* terbiyesiz değilim."

Onu inceledi. "Sanırım haklısın. Kimse o kadar korkunç değildir. Sen bile değilsin."

James bu hakaretin belli belirsiz farkındaydı ama dikkati başka bir yerdeydi. Bir eliyle ceketinin iki yanını bir arada tuttu ve orta parmağının ucuyla tek bir pirinç düğmeyi yokladı. Önce geriye, sonra ileriye... ve sonra tekrar geriye ve ileriye. Kadının yaptığı incelikli, bilinçsiz bir hareketti ama adamın göğsünde kıtaların yer değiştirmesine neden oldu. Nedense aynı anda hem ağzı sulandı hem de dili kurudu.

Uygunsuz bir şey *yapmayacağına* söz vermişti. İstemediğine dair hiçbir şey söylememişti. Eğer onu öpmek de onunla konuşmak gibi bir şeyse, bu onu birçok yönden çıldırtacaktı.

Bir süre durakladıktan sonra doğruldu. "Pekâlâ o zaman."

Haberci melekler şarkı söylüyor. Yeterince uzun sürmüştü.

James ona tempolu, kış gecesinde eşlik etti. Araba hazırda beklemiyordu. Olmazdı da zaten, balonun daha yarısındaydık. James onu köşeye kadar götürdü ve atların ve arabaların beklediği mews'a doğru dolaştırdı. Orada, sonsuz bir sıra halinde dizilmiş siyah arabalarla karşılaştılar. Bu ışıktaki hepsi birbirinin aynı görünüyordu.

Lanet olsun.

James karanlıkta ayaklarını sürüyerek ilerledi ve geçtikleri her vagonun yan panelini inceledi.

Bayan Ward onun yanına eğildi. "Neden böyle sürünerek gidiyoruz?" diye fısıldadı.

"Koçumu arıyorum."

"Koçunun neye benzediğini bilmiyor musun?"

"Koçumun neye benzediğini elbette biliyorum. Kesik çizgili bir arabaya benziyor. Siyah, tekerlekler, yanlar, kapılar. Evdeyken kilometrelerce ötede bir tek o var. Kalabalıktan ayırmaya hiç ihtiyacım olmadı." Bir sonraki arabaya geçti. "Thorndale armalı olanı arıyorum."

"Yardım edeyim. Arma neye benziyor?"

James hatırlamaya çalıştı. İki aslan mıydı? Bir aslan ve bir ejderha mı? Tanrım, bildiği kadarıyla armada bir parça koyun gübresi de olabilirdi. "Emin değilim."

"Ne tür bir düğ kendi armasını bilmez?"

"Hiçbir zaman düğ olmaması gereken türden bir düğ," diye homurdandı. "İşte bu türden." James bu günlerde sık sık kendini yabancı hissediyordu ama nadiren bu kadar aptal hissediyordu.

Adamın kolunu çekiştirdi ve işaret etti. "Bu o olmalı."

Gözlerini kısarak baktı. Evet, bu onunkiydi. Şimdi hatırladı. Aslan yok, ejderha yok, koyun gübresi yok. Sadece güller. Üç tane, iç içe geçmiş. "Nereden bildin?"

Omuz silkti. "Güller, *Thorndale*... Birbirlerine yaklaşıyorlar."

Neyse ki ekibi hızlıydı ve arabanın yayları üzerinde nasıl sallandığına bakılırsa sabırsızdı. Ne yazık ki sürücü hiçbir yerde bulunamamıştı.

"Arabacı nerede?" diye sordu.

"Tanrı bilir." Sinirlenen James çenesini tuttu. "Onu aramaya gideceğim. Arabada bekle. İçeride daha sıcak olursun."

Kapının mandalına uzandı ve kapıyı açarak Bayan Ward'ı taksiye bindirmeye hazırlandı. Ancak, kapıyı sonuna kadar açtığında, şaşırtıcı bir manzarayla karşılaştılar; bir çift etli kadın kalçasının arasında coşkuyla kamburlaşan çıplak bir kış.

"Kapat şu lanet olası kapıyı," diye bağırdı kışının sahibi. "Sana söyledim, sıradaki sen olacaksın."

Onun altında, görünmeyen kadın sahte bir zevkle inledi. "Ooh. Ooh. Gel bana, seni muhteşem geyik."

James kapıyı kapattı.

Aman Tanrım. Bayan Ward'a nasıl bakacağını bilemediği için kapının mandalındaki eliyle gözlerini kırptırdı. Onu balodan tek başına uzaklaştırmış, itibarına zarar vermemeye yemin etmişti. Ve beş dakikadan kısa bir süre sonra, onu

karanlık bir ara sokakta sinsice ilerliyor ve onu hiç şüphesiz şok, şaşkınlık ve muhtemelen ömür boyu yara izi bırakacak müstehcen bir sahneye maruz bırakıyor.

"Oh, Tanrım." Arkasından baş döndürücü bir kahkaha koptu.

O zaman belki de hayatı boyunca yara almamıştı. Göğsündeki gerginlik hafifledi. Ancak öfkesi azalmamıştı. James düzgün bir dükün bu durumla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ama içindeki kaba saba Kuzeylinin birkaç fikri vardı.

"Lütfen yüzünüzü diğer tarafa dönün, Bayan Ward." Onu omuzlarından tuğla bir duvara bakacak şekilde çevirdi. "Ve kulaklarınızı kapatın. İşler çirkinleşmek üzere."

ALTINCI BÖLÜM

Thorndale Dükü emrini verdiğinde, Louisa hemen itaatsizlik etti. Sadece kulaklarını kapatmakla *kalmadı*, omzunun üzerinden bakmak için de döndü. Bundan sonra olabilecek "çirkin meseleleri" kaçırmak istemiyordu.

"Bırak lan onu." Dük arabanın içine uzandı ve arabacıyı cübbesinin yakasından tutup dışarı çekti, onu işçilerin kömür çuvallarını savurduğu gibi yere fırlattı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun, seni azgın domuz? Hem de benim arabamda."

Arabacının sevgilisi arabadan indi, buruşuk giysilerini topladı ve ara sokakta koşturmaya başladı. Louisa kadının ücretini peşin istemiş olmasını umuyordu.

"Ekselansları." Adam kendini düzeltmek ve indirdiği pantolonunu toplamak için çabaladı; bu ikisi aynı anda yapılabilecek işler değildi. "Açıklamama izin verin. Ben... Biz sadece-"

Dük'ün onu çizmesinin ucuyla dürterek tekrar çıplak sırtının üzerine yığılmasını sağlaması yeterli oldu. "Yaptığın şey gözümün önünden kaybolmak, seni kokuşmuş piç. Geri dönmemeni tavsiye ederim. Senin için iyi olmayacak."

Arabacı bir eliyle pantolonunu tutarken diğer eliyle de ağrıyan kaburgalarını tutarak sendeledi. Louisa gülmemek için kendini zor tuttu.

Sonra Dük döndü ve o da casusluk yaparken yakalanmamak için başını çevirdi. Bunu yaparken yanağı dükün kuyruklu ceketinin ince yününe değdi. Sıcaklık, havanın soğuk ısırığı için hoş bir merhemdi ve ah, ceket cennet gibi kokuyordu. Herhangi bir kolonya ya da telaşlı bir pomat değil, sadece sabun ve gece rüzgârı kokuyordu. Soğuk havada çıktığı bir yolculuktan eve döndüğünde, kırmızı yanaklarıyla kapıdan içeri dalan ve çizmelerini gıcırdatan bir adamın kucaklaşmasının kokusu.

Lanet olsun. düşünmeyi bırakmalıydı. Yanlılıkla onun *gibi*, en küçük bir derecede bile.

Eldivenlerini çıkardı ve taksinin içine fırlattı. "Bu gidişle babana bir sürü açıklama borçlu olacağım."

Evet, Thorndale babasına gerçekten de pek çok açıklama borçluydu. Kendi amcasının isteklerini görmezden gelerek, yıllar süren faiziyle birlikte borçlarını neden bu kadar acımasızca talep ettiği gibi. Dük onu eve getirdiğinde, evlerine girmek ve aylardır yalvarışlarını görmezden geldiği iyi kalpli, dürüst adamla yüzleşmek zorunda kalacaktı. O zaman dilediği sinsî bahaneleri ve açıklamaları sunabilirdi. Şahsen.

"Sizi eve götürmek için başka bir araba bulmam gerekecek," dedi. "Sizi bu şekilde kirletilmiş bir taksiye bindirmeyeceğim. Ucuz bir koku ve çiçek hastalığı gibi kokuyor."

"Hackney'e binebiliriz," dedi.

"Hackney mi? Seni bir hackney ile eve götürmeyeceğim." Sabırsız bir ses çıkardı. "Eminim bundan daha iyisini yapabiliriz."

Kadın sertleşti. "Genelde hackney ile seyahat ederim. Ailemin bir arabası ve ekibi yok. Zengin bir dük olduğunuzu biliyorum. Maliyecinin faturası gelecek diye endişelenmek zorunda olmayan biri. Ama Londra'daki her aile bu kadar şanslı değil. Babam üçüncü çocuk. Mirası yok. Bizim için herkesin bekleyebileceğinden daha iyisini yaptı. Ailemden ya da koşullarımızdan utanmıyorum."

"Kastettiğim bu değildi." Elini kızın beline koyarak onu kaba bir şekilde sokağın aşağısına doğru yönlendirdi. "Bir hackney'den daha iyisini yapmalıyız çünkü bu saçma geceden sonra daha iyisini hak ediyorsun. Hepsi bu."

"Oh." Eh, bununla tartışmayacaktı. Tüm ailesi onun mahallesinden daha iyi bir muameleyi hak ediyordu.

"Ben de ikinci oğlum," diye devam etti ara sokakta ilerlerken. "Ben de bir miras vaadiyle büyütülmedim. Aslında, centilmen bir çiftçi hayatının ötesinde hiçbir beklentim yoktu, ta ki..." Sesi kesildi.

"Kardeşin ölene kadar," diye onun yerine sözlerini tamamladı.

Eğer ikinci oğluysa ve şimdi dük olduysa, bu bir ağabeyini kaybettiği anlamına geliyor olmalıydı. Belki de bu gerçek kalbini sızlatmamalıydı ama sızlatıyordu. İnsanlar ölürdü. Arkadaşlarının çoğu bir ya da iki kardeşini kaybetmişti - bazıları bebekken, bazıları daha sonra. Ama Ward ailesi iyi bir talihle kutsanmıştı ve Louisa bu acıyı hiç tatmamıştı. Çok sevdiği erkek ya da kız kardeşlerinden birini kaybetmenin yaratacağı ıssızlığı hayal bile edemezdi. Bunu en büyük düşmanına bile dilemezdi.

Dük onun en büyük düşmanıydı ve kalbi yine de onun kaybı için acıyordu.

Kolunun onun koluna değmesine izin verdi. "Çok özür dilerim." Kaba bir baş sallama onun tek cevabıydı.

Louisa, yetişkin erkeklerin nasıl olup da en küçük kelimeleri söylemesi en zor kelimeler olarak gördüklerini merak ediyordu. "Teşekkürler," "lütfen," "özür dilerim"... Dillerinin hecelere takılma biçimine bakılırsa, bu sözcüklerin egzotik mantar türlerinin Latince adları olduğunu düşünebilirdiniz. Sıra "aşk" a geldiğinde, bazıları konuşma gücünü tamamen kaybetti.

Sokağın diğer ucundaki ana caddeye ulaştılar. Birkaç fayton geçti ama hiçbirisi Thorndale'in işaretiyle yavaşlamadı.

"Gecenin bu saatinde sanırım hepsi dolu olacak," dedi.

"Bir şeyler olmalı." Elini siyah saçlarının arasından geçirdi ve beyaz kristalleri yerinden oynattı.

"Oh," diye nefes aldı Louisa. "Kar yağıyor."

Kolunu kaldırdı ve dönen kar tanelerinin adamın kuyruklu ceketinin koyu renkli koluna konmasını izledi. Bu görüntü içinde önlenemez, çocuksu bir mutluluk yarattı. Karı her zaman sevmişti. Yılın bu zamanında Londra'da nadiren görülürdü.

Ani bir karar verdi. "Eve yürüyeceğim." "Ne?"

"Gerçekten, her türlü centilmenlik girişiminde bulundunuz. Geri kalanı için seni serbest bırakıyorum. Baloya geri dönmelisiniz. Diğer ortaklarını -ve annelerini- gerçekten hayal kırıklığına uğratacaksın. Beni boş verin. Kendi başıma yürüeyebilirim."

Louisa gerçekten de eve kendi başına yürüyebilirdi. Mayfair'i biliyordu. Mayfair'i seviyordu. Yağan karda yürümek, her zaman evim dediği yere acı tatlı bir veda olacaktı.

Ancak, yalnız bir gezinti şu anda pek de istediği bir şey değildi.

"Kendi başına yürümek mi?" diye . "Saçmalama."

"Evim buradan çok uzakta değil."

"On adımlık bir mesafe bile olsa umurumda değil," dedi sert bir sabırsızlıkla. "Eve refakatsiz yürümene izin vermeyeceğim."

Yapmayacağını biliyorum. Aslında, buna güveniyorum.

"Ama Gra-"

"Tartışmayı bırak. Sana söyledim, karar verdiğimde, kararlıyım." Onu bileğinden tuttu ve kolunu kendi kolunun arasından geçirdi. "Eğer yürümekte ısrar ediyorsan, ben de seninle yürüyeceğim."

Teatral bir şekilde iç çekti. "Madem ısrar ediyorsun."

İçten içe, bu küçük zafere sevindi. Parmaklarını adamın gömlek kolundaki keten kumaşın üzerinde gezdirdi. Adamın ön kolu kaya gibi sertti ama belki de içinde bir yerlerde yumuşaklık vardı.

Babam gibi, Thorndale de küçük bir evlattı. Kaybın acısını tatmıştı. Karakterinde bir miktar cömertlik vardı. Elbette bir bayana paltosunu vermek başka bir şeydi, birkaç bin poundluk bir borcu affetmek ise bambaşka. Ama babasının yazılı dilekçelerini reddetmiş olsa da, belki -sadece belki- düğ yüz yüze görüşmeye ikna edilebilirdi. Ne de olsa neredeyse Noel'di.

Thorndale'in Londralı hanımlar hakkındaki kötü düşüncelerini bilen Louisa durumu açıklamaya ve ona açıkça yalvarmaya cesaret edemedi. Eğer bunu denerse, Thorndale balo salonundaki buluşmalarının bir tür hile olduğunu düşünecekti. Onu yalancılıkla ve kendi amaçlarına ulaşmak için entrikalar çevirmekle suçlayacaktı.

Ama evlerinin aile için, Mayfair'in de kendisi için ne anlama geldiğini bir nebze de olsa anlamasını sağlayabilirse... Belki yürüyüşlerinin sonunda, babasıyla karşılaştığında, taş kalbi yerinden oynayabilirdi.

Belki de.

Louisa yumurta kabuğundan kırılan umutlarını Duke şeklindeki son bir sepete yığdığının farkındaydı. Ama bu onun kalan tek stratejisiydi. İhtimaller ne kadar küçük olursa olsun denemeden pes edemezdi.

Başından beri ya bu gece olacağını ya da hiç olmayacağını biliyordu. Bu gece bitmemişti.

Henüz değil.

YEDİNCİ BÖLÜM

İlk defa şehir sessizdi. Bomboştu. Soğuk bir süpürge gibi sokakları süpürüyor, havayı temiz ve ferah bırakıyordu. Sis ya da boğucu is yoktu.

James etrafına baktığında Londra'nın bu küçük köşesini neredeyse güzel bulabilirdi.

Belki de sadece Bayan Louisa Ward yakınlarda olduğu için güzel görünüyordu.

Yürürlerken James, gözlerini başka bir yere çevirmeye çalışsa da bakışlarının ona doğru çekildiğini fark etti. Kendine engel olamıyordu. Soğuk pembe yanakları daha da pembeleştirmiş, kırmızı dudakları daha da kızartmış ve parlak gözleri daha da parlatmıştı. Balo salonunda çok çekici görünüyordu, ama şimdi kendini tehlikeli bir şekilde ona yakın hissediyordu...

Yakalandı.

Kendini biraz salladı.

Kadın ona baktı. "Paltonu geri istiyor musun?"

"Hayır." James bu öneri karşısında irkildi. Bir bayandan paltosunu geri vermesini istemeden önce Noel yemeği olarak salamura sümüklü böcek yerd. "Beni ne tür bir beyefendi olarak görüyorsun?" Bir an durakladıktan sonra ekledi, "Buna cevap verme."

"Sadece titrediğin için ." "Titremiyorum."

"Oh, lütfen. Hava soğuk. Bunu söylemekte utanılacak bir şey yok. İnkâr etmenin de faydası yok." Eldivenli parmaklarını, her bir tüyünün diken diken olduğu adamın açıkta kalan bileğinde gezdirdi. "Tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyorum."

Bu soğuktan değil, aşkımd. "Ben bir Kuzey Yorkshire adamıyım. Bu benim için tropikal. Anlayamadığım şey, bu havada neden eve yürümek istediğin."

"Karda Mayfair'in tadını çıkarmak için bu benim son şansım."

"Bu, kışın geri kalanı için Londra'dan ayrılacağın anlamına mı geliyor?"

"Öngörülebilir bir gelecek için Londra'dan ayrılıyorum. Belki de sonsuza kadar."

Sonsuza kadar mı?

Bu, açıklama yapmadan havada bırakmak için oldukça iyi bir kelimeydi, ama James burnunu sokacak türden biri değildi. Dedikodudan nefret ederdi. Paylaşmayı seçmediği sürece, özel aile meseleleri tam olarak öyle kalmalıydı - özel.

"Kıskandım," dedi.

"Nasıl kıskanç olabilirsin? Senin imkânlarına sahip olsaydım, Londra'yı asla terk etmezdim."

Kaşlarını çattı. "Hoşuna gidecek ne bulabilirsin ki? Pis, kalabalık, kokuyor. İnsan gökyüzünü göremiyor. Ne sokaklarda ne de balo salonunda nefes alabiliyorum. Buraya gelmekteki tek amacım bazı işleri tamamlamaktı. Satmam gereken birkaç mülk, halletmem gereken birkaç mesele var. Sonra da Yorkshire'la olan tüm bağlarımı kopararak evime dönebilirim. Bu şehri arkama bakmadan terk etmek niyetindeyim. Burada kendimi asla rahat hissedemem."

Belki de ifadesinin son kısmını tekrar gözden geçirmeliydi. Şu anda kendini daha rahat hissediyordu. Haftalar süren kibarlık döneminden sonra düşüncelerinden arınmak rahatlatıcıydı.

"Londra'dan nefret ediyorsun çünkü onu tanıımıyorsun," dedi. "Balolar, partiler ve çaylardan çok daha fazlası var. Çok fazla şey oluyor. Müzeler, parklar, konserler, tiyatro. Bu kadar az deneyimle şehri bu kadar acımasızca yargılamak... İnatçı ve cahilce." Dudağını ısırdı. "Sizi uyarmıştım, ben özgürce konuşmak için yetiştirildim."

"Evet. İşte bu yüzden Carville'lerin balo salonunda olmaktansa burada seninle olmayı tercih ederim."

"Tecrübelerime göre, çoğu beyefendi aykırı fikirlerini dile getiren bir bayanı takdir etmez."

"Tecrübelerime göre, *tonun* hanımları karşıt ya da başka türlü fikirler sunmazlar. Son haftalarda ne kadar çok 'Oh evet, Majesteleri'ne katlandığımı hayal bile edemezsiniz. Bu beni sıkıntıdan delirtti. Herkes sizinle aynı fikirde olmak için can attığında, sohbet gerçekten de sıkıcı oluyor."

"Sanırım en azından ben hiç sıkıcı değilim."

Kıkırdadı. "Kesinlikle gördüğüm kadarıyla değil."

Kadın sessizliğe gömüldü ve adam da bu fırsattan yararlanarak ona baktı. Ne kadar çok bakış çaldıysa, artık alışkanlık haline gelmişti. Ne zaman bir sokak lambasının altından geçseler, kadının teni Hollandalı bir ressamın şaheseri gibi parlıyordu.

"Yani tartışmayı takdir ettiğinizi iddia ediyorsunuz," dedi, "ama açık fikirli misiniz? Fikrinizin değişmesine izin vermeye istekli misiniz?"

"de olsa," diye isteksizce itiraf etti. "Ama sadece sağlam gerekçeler ve ikna edici kanıtlar sunulduğunda."

"Anlaştık o zaman." Çenesini kaldırdı. "En ikna edici kanıtlarımı sunacağım, mantıklı argümanlarımı ortaya koyacağım ve Londra hakkında yanlış olduğunu kanıtlayacağım."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Sana Mayfair'de bir tur attıracağım. Bu gece."

"Ne? Hayır." Durdu ve çizmelerini karla tozlanmış kaldırıma dikti. "Seni hemen eve götürüyorum. Zaten affedilmeyecek kadar geç oldu."

"Hayır, bu mükemmel. Bu sevdiğim yerleri görmek için son şansım olabilir." Bir kaşını kaldırdı ve dudaklarına bir gülümseme dokundu. "Ayrıca, sana nerede yaşadığımı söylemezsem beni eve götüremezsin."

Lanet ve patlama. Onu orada yakalamıştı.

Gidecekleri yeri bilmiyordu ve onuru onu terk etmesine izin vermezdi. Dilerse onu tasmalı bir köpek gibi Londra'nın her yerine sürükleyebilirdi.

Daha da kötüsü, bu konuda hayal kırıklığına uğramayı kendine yediremiyordu. Onunla tek başına daha fazla zaman geçirme ihtimali vücudunu hiçbir yün pardösünün yapamayacağı şekilde ısıtıyordu.

Gözleri kendinden memnun bir şekilde parlıyordu. "Görünüşe göre benim merhametime kalmışsınız, Majesteleri."

Sizin bilebileceğinizden çok daha fazla şekilde, Bayan Ward.

"Eğer bunu yapacaksak, bana bir konuda söz vermelisin. Gecenin geri kalanında bir daha 'Your Grace' şarkısını duymak istemiyorum."

"O zaman size nasıl hitap etmemi istersiniz? Thorndale olarak mı?"

"Tanrım, hayır. Bana James de."

"Bu senin aile adın mı?"

"Hayır, bana verilen isim."

Şaşkınlığı her halinden belliydi. "Gerçekten mi?"

"Bu kadar şaşırmış görünme. James yeterince yaygın bir isim."

"Evet, elbette. Ama düklerle hiç Hristiyan isimleriyle hitap edildiğini sanmazdım. En azından sadece tanıdıklar tarafından."

Boş caddeye bir aşağı bir yukarı bakar gibi yaptı ve sonra eğilip cevabını mırıldandı. "Söylemezsen söylemem."

Gülümsedi. "Pekala o zaman James."

Şükürler olsun. Adını onun dudaklarından duymak onu bir şekilde özgürleştirdi. Kendini Paskalya döneminin son gününde okul üniformasını çıkaran bir çocuk gibi hissetti.

"Gel o zaman." Onu elinden tuttu ve çekiştirdi. "Şaşırmaya hazır ol."

Zaten öyleydi, daha doğrusu.

Ya kendini kontrol altında tutmak için son derece dikkatli olmasaydı...?
Gece bitmeden onu şaşırtabilirdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Louisa, ona Mayfair'i yaşadığı ve soluduğu gibi gösterecekse, en başından başlamasının daha iyi olacağına karar verdi.

"Bu taraftan o zaman." Onu caddeden aşağıya, birkaç dönemeçten geçirdi ve kilisenin önünde durdu. "St. George's Hanover Meydanı."

Etkilenmemiş bir halde sütunlu yapıya baktı. "Biliyor musun, Yorkshire'da kiliselerimiz var. Tavuklar gibi hapsedilmemiş ve isle lekelenmemiş olanlar."

"Evet, ama bu kilise bizim. Annemle babam, büyükannemle büyükbabam ve en büyük erkek kardeşim geçen yıl, alayı Kanada'ya gönderilmeden birkaç hafta önce burada evlendiler. Bu bir aile geleneği diyebiliriz sanırım." Ne yazık ki Louisa'nın devam ettiremeyeceği bir gelenek. Eğer evlenirse Jersey'de küçük bir kilisede evlenecekti. "Ben de burada vaftiz edildim. Hepimizin Ward çocukları öyleydi."

"Hepiniz mi? Kaç kişisiniz?"

"Altı. Üç kız, üç erkek. Francis-Frank- en büyükleri. Sonra ben, Margaret ve Katherine arka arkaya. Zavallı Frank, Harold dünyaya gelene kadar bir erkek kardeşe sahip olma umudunu yitirmişti. William en küçüğümüz, sadece yedi yaşında." Döndüler ve yürümeye devam ettiler. "Peki ya sen?"

"Konuşacak fazla bir ailem yok. Babam öldü, kardeşim de öyle."

"Annen mi?"

"Ayrıldı, üstü kapalı olmayan anlamda. Maçta mutlu değildi. Görevini yapıp babama iki oğul verdikten sonra New York'a kaçtı. Küçüklüğümden beri onu görmedim."

"Çok özür dilerim."

Adamın kolu kadının elinin altında sıkılaştı. "Seni ayrıntılarla sıkmayacağım."

"Beni sıkılmıyorsun. Kardeşinle yakın mıydınız?"

"Biz çocukken, evet. Ama sonra Aziz John, unvanı devralmaya hazırlanabilmesi için amcamla yaşamaya gönderildi. Ben babamla kaldım ve

araziyi yönetmeyi öğrendi."

"Tanrım. Kulağa korkunç yalnızlık gibi geliyor." "Pek sayılmaz."

"Yorkshire'ın ortasında bir çiftlikte sadece ikiniz mi?"

"Yorkshire'ın *kuzeyinde*, kiracı çiftçiler, yakınlarda bir köy ve yolun sekiz mil aşağısında bir pazar kasabası olan saygın bir işletmede ikimiz vardık."

"En yakın pazar kasabasına *sekiz mil mi*?"

"Kolay bir mesafe. Bir at arabası ve ekiple iki saatten daha kısa bir yolculuk."

"Gidiş dönüş iki saat mi?"

"Her yöne iki saat."

Çok şaşırmıştı. "Bir at arabasıyla sekiz mil yol gitmek nasıl iki saat sürebilir?"

Adam onun sorusuyla alay etti. "Yorkshire'da hiç yol görmediğinizi tahmin ediyorum."

Evet, doğru tahmin etmişti. Surrey'deki arkadaşlarına yaptığı birkaç ziyaret dışında, Louisa Middlesex dışında hiç yol görmemişti.

Hayal edin. Sadece en yakın markete ulaşmak için iki saatlik bir yolculuk. Eğer bu mesafenin kolay olduğunu düşünecek kadar kandırılmışsa, Louisa bu turun bir sonraki durağının ne olması gerektiğini biliyordu.

Bond Caddesi.

Gecenin bu saatinde dükkânlar kapalıydı. Trafik olmadığı için caddenin ortasından aşağıya doğru yürüdüler. Sanki dünya ve tüm hazineleri yalnızca onlara aitmiş gibi.

Dükkânların vitrinleri Noel yeşillikleri ve altın yıldızlarla süslenmişti. Parıldayan kar tabakasıyla birleştiğinde, tüm pencereler karanlık olsa bile etkileyici bir görüntü oluştuyordu.

"Bak." Kolunu abartılı bir kavis çizerek salladı. "Dünyanın dört bir yanından gelen mallar bu tek caddeye sıkışmış. Bir öğleden sonra güzel bir Madeira, enfes bir Hint şalı ve Avustralya emu'sundan bir tüy satın alabilirsiniz."

"Bir öğleden sonra şarap, eşarp ve kuş tüyü almak *isteyeceğimi* hayal bile edemiyorum." Sesi derinleşti. "Çok ilginç bir akşam planlamadıysam tabii."

Ne kadar da düzenbaz olabiliyordu. Louisa onun kendisini şok ederek telaşlandırmaya çalıştığından şüpheleniyordu. Ona bu zevki tattırmayacaktı.

"Elbette her şey egzotik eşyalar değil. Satın alınabilecek pek çok sıkıcı, pratik şey de var."

"İhtiyacım olan tüm sıkıcı, pratik şeyleri Yorkshire'da bulabilirim."

"Oh, evet," diye alay etti. "Sekiz mil gibi kolay bir mesafede. At arabasıyla sadece iki saat!"

Tartışmayı şimdilik bir kenara bırakan Louisa yolun kenarına doğru yürüdü. Orada, tanıdık bir vitrine yaklaştı ve nefesi buzda bir daire oluşturan kadar alnını cama bastırdı. "Neye ?" Onun yanına geldi. "Bir şekerleme, Salyalarını akıttığına bakılırsa."

"Hayır." Özlem dolu, hasret dolu bir iç çekti. "Kitaplar. Bütün kitaplar." Tabelanın üzerindeki kar kabuğunu kaldırdı. "Demek öyle."

"Elbette en büyük kitapçı değil. Temple of the Muses ve Hatchard's çok daha geniş bir seçkiye sahip. Yine de burası benim favorim."

Ellerini kavuşturdu ve pencereden içeri baktı. "Karmakarışık görünüyor."

"Biliyorum. Harika değil mi?"

"Aradığınız şeyi bulmak imkansız olmalı."

"İşte bu yüzden harika. *İstediğim* kitapları bulmak kolay olsaydı, varlığından haberdar olmadığım ama bir kez bulduğumda onsuz yaşayamadığım kitapları asla bulamazdım."

Son bir iç çekişle pencereyi itti ve birlikte yürümeye devam ettiler.

"Bir adada mahsur kalacak olsaydınız," diye sordu, "yanınıza hangi üç şeyi alırdınız?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Yiyecek, su ve bir tekne."

"Kasıtlı olarak kalın kafalı olma. Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Adada bol miktarda yiyecek ve su olduğunu ve bir yıl içinde bir geminin sizi kurtarmaya geleceğini varsayalım. Şimdi, yanınıza hangi üç eşyayı almayı tercih ederdiniz?"

Ellerini yeleğinin ceplerine soktu ve ilham almak için gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. "Bir denizkızı."

Louisa gözlerini devirdi. "Bu bir tanesi. Diğerleri ne?" "İki denizkızı daha."

"Bu çok saçma bir cevap."

"Öyle değil, gerçekten. Şarap, şal ve devede tüyünden çok daha iyi bir cevap."

"Emu," diye düzeltti. "Onlar emu tüyleriydi."

"Eğer öyle diyorsanız. Ne olursa olsun, bu saçma bir soru. Saçma bir cevap beklemelisiniz."

"Bu benim için saçma bir soru değil. Bu oldukça gerçek ve acil bir ikilem. Jersey'e gittiğimizde, ben-"

"Jersey mi? Fransa'ya giden yolun yarısından fazlası olan Jersey *Adası* mı?"

"Evet, söz konusu olan gerçek bir ada ve bir ay içinde orada mahsur kalacağım. Ayrıldığımızda üç bavul hakkım var, daha fazla değil. Birini elbise, çorap ve benzeri şeyler için kullanmak zorunda kalacağım. İkincisi, annem çeyizimi getirmem için ısrar ediyor. Bu da işe yaramayacak, çünkü orada hiç-"

Louisa dilini ısırdı. Orada hiç ilginç ya da çekici çiftçi olamayacağını söyleyecekti ama şu anda ilginç ve çekici bir çiftçiyle birlikte yürüyordu. Şeytani bir mizah olan, inatçı kadınlardan hoşlanan ve çıplak ayaklı bir arabacıyı caddeden aşağı atabilecek kaba kuvvete sahip bir çiftçi.

Ve harika da kokuyordu.

Aman Tanrım. Bu düşünceleri bir kenara itti. Çok uzaklara. Zihninin en ucuna, umarız bir uçurumdan düşecekleri yere kadar.

"Her neyse," diye devam etti, "dünyevi eşyalarımın geri kalanını sığdırmak için tam olarak bir sandığım kaldı. Baştan aşağı kitap olacak elbette. Ama hangileri? Seçmeye çalışırken kriz geçiriyorum." Aklına yeni bir fikir geldi. "Belki de çeyizin *işe yarar* parçalarını alırım -birkaç mendil, bir yorgan- ve sonra altına kitapları saklarım. İşlemeli masa örtülerine kimin ihtiyacı var ki zaten?"

"Bilemiyorum. Ama tavsiyemi istersen, mütevazı gece rayları da gidebilir. Hiçbir yeni evli damat bunlarla bir şey yapmak istemez."

Louisa karanlığın kızaran yüzünü gizlediğini umuyordu. "Sanırım ailem her zaman yanımda olacak. Öyle ya da böyle can sıkıntısından ölmemi engelleyecekler. Birbirimizi durmadan eğlendiriyor ve eziyet ediyoruz." Kendi kendine güldü. "Yalnız kız kardeşim Kat. Çok çılgın fikirleri var. Daha dün İskoç büyücülüğüyle ilgili bir kitabı karıştırdı ve korkunç bir kurabiye yaptı."

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler.

"Jersey Adası," diye ağzından kaçırdı. "Ailen neden o kadar yer varken Jersey'e taşınıyor?"

Senin yüzünden ağlamak istedi. Çünkü affedildiği anlaşılan eski bir borcu aradınız. Çünkü babam artık iflas etti ve kendisine teklif edilen ilk durumu kabul etmek zorunda kaldı. Çünkü tüm ailemiz, Londra'dan ayrılıp bir daha arkana bakmamak için çözülmesini çok istediğin o sinir bozucu küçük iş meselelerinden biri.

Tek kelimesini bile yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. Şimdi, şimdi. Henüz değil. Şimdiye kadar onu hiçbir şeyi yeniden düşünmeye ikna etmeyi başaramamıştı. Alışveriş alışkanlıklarını bile.

Bond Caddesi'nin Piccadilly'de bittiği yerde durdular.

"St. James Sarayı hemen şu tarafta." Eliyle işaret etti. "Gündüz olsaydı, buradan görebilirdiniz."

"Onu zaten gördüm. İçeriden."

"Gerçekten mi? Söyledikleri kadar büyük müydü?"

"Sanırım. Ben esasen mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istiyordum. Doğanın ihtişamını tercih ederim."

"Doğa mı? Peki o zaman. Buradan bir dönüş yapalım. Hyde Park'ta bir gezinti yapmadan Mayfair'de doğru dürüst bir tur atamazsınız."

Onu kolundan yakaladı ve geri çekilmesini sağladı. "Hayır, hayır, hayır. Daha ileri gitmiyoruz. Seni yeterince eğlendirdim. Şimdi seni eve götürüyorum."

"Beni eve götüremezsiniz. Nerede olduğunu bilmiyorsun. Bunu tespit ettik, James."

İnledi.

"Şimdi, parka gidelim."

Onu tekrar durdurdu. "Henüz değil. En azından önce seni ısıtacak bir yer bulmalıyız. Burnun kızarmış ve dişlerin takırdıyor. Sonunda seni eve götürdüğümde zatürree olmayacaksın."

"Bu saatte gidecek hiçbir yer yok. Tüm işyerleri kapalı."

Sokağın aşağısına, diğer yöne baktı. "Peki ya şu taraf? Görünüşe göre epeyce gelen giden var."

"Elbette, ama orası St. James Caddesi. Bütün centilmen kulüplerinin evi. White's, Boodles ve diğerleri."

"Ah, evet. Beni onlardan birinin üyesi yaptılar. Açıkçası hangisi olduğunu bile hatırlamıyorum."

"Siz bir düksünüz. Herhangi birinde hoş karşılanacağınızdan eminim."

"O zaman bir ziyaret edelim, vallahi. Isınırsın."

"Birini ziyaret etmek mi? Daha önce St. James Caddesi'nde hiç yürümedim bile. Annem buna asla izin vermezdi. Çok ayıp."

Bakışlarında şeytani bir meydan okuma vardı. "Bu durumda, bir seçeneğin var. İyi bir kız olup bana adresini verebilirsin, böylece seni doğrudan annene götürebilirim. Aksi takdirde, bu turunuz St. James Sokağı'nı da içeriyor ve bu sokakta birlikte yürüyeceğiz. Şimdi."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Thorndale Dükü'nün kolunda St. James Caddesi'nde gezinmek... İşte bu gerçekten bir şeydi. Sıra sıra dizilmiş kulüplerden gelen zevk sesleri, yasak olana tecavüz etmenin heyecanını artırıyordu.

"Sanırım bu o." James söz konusu kulübün karşısındaki kaldırımda durdu. "Bir tür duyuru aldığımı hatırlıyorum. Amcamın uzun süreli onuruna, beni de davet etmekten memnuniyet duyacaklarını söylüyorlardı. Hiç cevap vermedim ama sanırım beni yine de kabul edecekler." Kapıya doğru ilerledi.

Louisa olduğu yerde kaldı.

"Ne ?" dedi. "Hadi biraz içeri girelim."

"İçeri girmeme izin yok. Hiçbir kadın giremez. Belki bazı kadınlara izin verilebilir ama onlar da saygıdeğer kadınlar değil."

"Benimle birlikte olursan seni kabul edecekler. Ben Thorndale'im ve bu iyi bir şey olmalı."

Kararlı bir duruş sergiledi. "En geleneksel kadınlardan biri değilim, ama benim için bile bu çok uzak bir skandal. Tanınma riski çok fazla. Bazı dedikodular bir kadını Jersey'e kadar takip edebilir."

Mırıldandığı bir yeminle bir elini saçlarının arasından geçirdi. "O zaman burada bekle. İki dakikaya geliyorum. Eğer biri ya da bir şey seni korkutursa, bağır."

"Neyi bağırayım?"

Amaçsız bir hareket yaptı. "'İmdat' sanırım. Ya da 'Yangın' veya 'Cinayet'. Sıkıştığında, 'James' yeterli olur."

Başını salladı. "'Gel bana, seni muhteşem geyik,' öyle."

Ona baktı ve usulca güldü. Sanki onun şakasına değil de uzun zaman önce kendi kendine yaptığı bir şakaya gülüyordu. "Senden hoşlandığımı biliyordum."

Ve sonra onu o şaşırtıcı gergedan ifadesiyle baş başa bıraktı ve ona kalbini ve zihnini buna göre yeniden düzenlemekten başka bir seçenek bırakmadı.

Senden hoşlandığımı biliyordum.

Gerçekten seviyor muydu? Borç ve koşullarla birbirlerine nasıl bağlandıklarını öğrendiğinde onu ne kadar sevecekti? Ona karşı sadakatsizlik mi yapıyordu?

Eğer karşılığında ondan hoşlandıysa?

Başı çok dertteydi ve bunun gece yarısından sonra St. James Caddesi'nde tek başına durmakla hiçbir ilgisi yoktu.

İçeride kaybolmadan önce kulübün girişindeki kapıcıyla görüştü. Sözüne sadık kalarak, birkaç dakika sonra kolunun altında bir şişe konyakla dışarı çıktı. "Hadi gidelim."

Bir köşeyi döndükten ve kulüplerden güvenli bir mesafeye yürüdükten sonra, rüzgârdan biraz sığınak sunan karanlık bir kapı aralığına girdiler. James cebinden bir kadeh çıkardı ve ona bir yüksük konyak doldurdu. "Al bakalım. Bu seni ısıtır."

Bayan gibi görünmek istemeyen Louisa bardağı kabul etti ve içindekileri bir dikişte içti. Bu bir hataydı. Neredeyse öksürerek geri çıkaracaktı. Dudaklarını mühürledi ve büyük bir konsantrasyonla yutkunarak sıvının ateşini boğazından aşağı itti. Gözleri yaşardı. Dünyevi görünmek için çok fazla.

Adam şişeden bir kadeh brendi çekti ve kadın bunu gülünç derecede erkeksi ve çekici buldu. Ona ikinci bir bardak doldurduğunda

-Bu sefer yudumladı, gerçekten de ısınmaya başlamıştı. Allık onu dıştan içe, konyak da içten dışa ısıtıyordu. Her tarafı sıcaktı.

Oh, Tanrım. Louisa, dur.

Paylaştıkları kapı aralığı daralıyor, onları daha da yaklaştırıyor gibiydi. Adamın bakışlarını üzerinde hissetti ve bu onu tedirgin etti, bu yüzden gözlerini içki bardağına dikti. Daha fazla dayanamayınca başını kaldırdı. Gözleri buluştu ve birbirini tuttu. Nefes alış veriş hızlandı.

Konyak yüzünden, dedi kendi kendine. Onu bu kadar çaresizce çekici yapan sadece konyak. Seni bir öpücüğe hasret bırakan sadece konyak.

Hayır, öpücük değil.

Öpücüğü.

Kadehi ondan aldı ve iki parmağının arasına sıkıştırarak konyak şişesini tuttuğu eliyle kolayca dengeledi.

Yapamazsın, yapamazsın. O bir düşman.

Düşman önce saçlarına, sonra yanağına dokunuyordu. "Olağanüstü birisin."

Olağanüstü. "Güzel" ya da "çekici" ya da yıllar boyunca erkeklerden aldığı birkaç yüzeysel herhangi biri değil, hepsi

hemen ardından "ama" kelimesi gelir. Güzel ama açık sözlü. Çekici, ama çok ileri.

James ona olağanüstü demişti, nokta. "Ama" hiçbir şey.

Bakışları onun dudaklarına yerleşti. Baş döndürücü bir hızla ona doğru ilerledi ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. Kadın nefesini içine çekti.

Evin kapısı açıldı ve gecelikli bir adam ortaya çıktı. "Bu da ne? Kimsin sen?"

Sarsılarak ayrıldılar. Panik içinde önce beyefendiye, sonra birbirlerine ve tekrar beyefendiye baktılar.

Louisa sertçe yutkundu. "Ohhhh....G-"

"Tanrı sizi mutlu etsin beyler," diye seslendi James güçlü bir baritonla. "Hiçbir şey sizi korkutmasın."

Ona göz kırptı. Adamın dirseği kaburgalarına saplandı.

İsteksiz bir soprano sesiyle ilahinin bir sonraki satırını söyledi. "Kurtarıcımız İsa Mesih Noel günü doğdu."

O da tekrar katıldı ve sesleri güçlenerek hep bir ağızdan şarkı söylediler. Sanki bir anlaşmaya varmışlardı - bu çılgınlığa başlamışlardı ve onu bitirmeleri gerekiyordu. Bunu tam bir tatil ruhuyla da yapabilirlerdi. "Yoldan çıktığımızda hepimizi Şeytan'ın gücünden kurtarmak için. Oh, rahatlık ve sevinç müjdesi, rahatlık ve sevinç..."

Üç mısranın sonunda, güvenle şarkı söylemeye başlamışlardı. Bay Nightcap'ın tüm ev halkı kapıda toplanmıştı. Seyircilerinin ısrarıyla ilk şarkının ardından iki şarkı daha söylediler ve kaçmadan önce pek çok içten Noel selamı vermek zorunda kaldılar.

Kahkahalara boğulmadan önce yolun sonuna kadar gittiler ve bir köşeyi döndüler. İkisinin de konuşabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Louisa gözlerindeki yaşları sildi. "Bu harikaydı. Çok hızlı düşündün."

"Sen de bu oyuna katılmasaydın tam bir felaket olurdu."

"Bunun için konyağa teşekkür edebilirsin. Böyle şarkı söylemeyi nereden öğrendin?"

"North Riding Londra değil. Gösteri salonlarımız yok ama kendi konserlerimizi yapmayı başarıyoruz." İnce kar tabakasında ayak izleri bırakarak yürürlerken, dirseğiyle onu dürttü. "Sen de o kadar kötü değildin."

"Ne güzel bir övgü."

"Ciddiydim."

Ona döndü. "Birlikte iyi ses çıkardık, değil mi?"

Doğaçlama performanslarından önceki ana, adamın onu kapının önünde neredeyse öptüğü ana geri döndü. Dudakları da sesleri gibi birbirine karışacak mıydı?

Konuyu değiştirdi. "Yeterince iyi yapmış olmalıyız. Pudingimiz bile var." Kahverengi kâğıda sarılı, yoğun, erik dolgulu bir dilim keki havaya kaldırdı. "Hyde Park'a vardığımızda gerçek bir piknik yapacağız."

ONUNCU BÖLÜM

"İşte şimdi oldu." Parka vardıklarında Louisa kollarını açtı ve yeni yağmış karın ışıltılı ihtişamını göstererek döndü. "Bunun muhteşem olduğunu sen bile inkâr edemezsin."

"Pekâlâ. Londra'nın *bazı* güzellikleri olduğunu kabul ediyorum."

Gözleri sinir bozucu bir yoğunlukla ona dikilmişti. Louisa bu bakışın gücünü kadar hissetti.

"Ve şimdi," dedi, "sıranın bana gelmesine izin vermelisiniz. Adil oyun ruhu içinde."

"Sıra sende mi? Ne demek istiyorsun?"

"Kırsal kesimin üstünlüğünü kanıtlamak için."

Güldü. "Bunu nasıl başaracağınızı bilmiyorum. Eve dönmek için pek acelem yok ama sanırım Yorkshire'a kaybolursam ailem bile itiraz eder."

"Yorkshire'a gitmemize gerek yok. Size burada gösterebilirim."

Çömeldi ve çıplak parmağıyla incecik buz kabuğunu kırarak taze kara şekiller çizmeye başladı. Louisa onun yanına çömeldi, terliklerinin parmakları üzerinde dengede duruyor ve elbisesini dizlerine kadar çekiyordu.

"Arazi şu şekilde konumlandırılmıştır. Salon, tabii ki. Tam burada, vadiye bakan bir tepenin üzerinde. Açık bir günde, güneydeki manzara kilometrelerce yeşil tarım arazisine uzanır. Kuzeyde ise" -karı sert bir platoya doğru itti- "kırlar var. Sarp, seyrek ve uçsuz bucaksız. Tarif edemiyorum ama yine de çok güzel. Bir tür muhteşem boşluk. Rüzgar sizi kamçılıyor ve savuruyor. Onu durdurmak için çaresizsiniz, ama ona karşı bastırmanın bir hissi var. Sanki tamamen önemsiz ama aynı zamanda yenilmezmişsiniz gibi." Hayalinden silkinip kendine geldi. "Kötü açıklıyorum."

" de değil." Asla böyle söylemezdi ama adamın tarifi kulağa son derece romantik geliyordu.

İki uzun kar yığını hazırladı. "İşte vadi. Çavdar tüm yol boyunca uzanıyor."

Daha da hareketlendi, modeline oluklar ve dereler ekledi. Louisa onu izlerken gülümsemekten kendini alamadı. Çocuksu bir coşku onu yakalamış, bir mühendisin planlama gözüyle yumuşatılmıştı.

"Kulağa çok güzel geliyor," dedi.

"Evet, öyle." Kuzeyli aksanıyla konuştu. "En azından göze güzel görünüyor. Çiftçiye göre ise olması çok zor bir yer. Sorun burada." Parmağını derme çatma tepeciklerle çevrili, uzun, dolambaçlı bir bakir kar şeridinde gezdirdi. "Her şiddetli yağmurda sel basmasaydı, ekim için zengin bir toprak olurdu."

"Ve burası İngiltere..."

"Umutsuz. Aynen öyle. Son yıllardaki başarısız hasatlar yüzünden daha fazla ekilebilir araziye ihtiyacımız var." Başını eğdi ve el işine baktı. "Bir drenaj kanalları sistemi için planlar hazırladım." Bir sopayla, karda çizdiği tarlaların üzerinde çapraz çizgiler çizdi. "Özel oyuk tuğlalar en dayanıklı malzemedir. Eğer bunları finanse edemezsek, çakıl taşı ve saman kullanmak zorunda kalacağız."

Aniden başını kaldırdı. Louisa'ya mahcup bir gülümseme verdi. "Özür dilerim. Drenaj ve emlak değerleri hakkında konuşmak istememiştim. Seni sıkıyorum."

"Tam tersine. Büyüleyici buldum."

Doğrusunu söylemek gerekirse, Louisa drenajdan pek etkilenmemişti ama adamın plandan bahsetme şeklinden etkilenmişti. Küçük kar yığınlarını, daha doğrusu onların temsil ettiği geniş toprak parçalarını çok önemsiyordu.

Yorkshire onun için eviydi, Mayfair'in onun için evi olduğu gibi.

Keşke James'in evini kurtarma çabaları Louisa'yı kendi evini kaybetmenin eşiğine getirmeseydi.

"Bu küçük bir girişim değil." Ayağa kalkarken elindeki karın tozunu aldı. "Sermayeye ihtiyacım var. Bu yüzden Kasabaya geldim. Mümkün olan en kısa sürede satmak istediğim birkaç mülk var. Ekim mevsimine kadar Yorkshire'a dönmem gerekiyor."

Bu mülklerden biri de elbette ailesinin eviydi - onları oradan çıkardıktan sonra. Göğsü sıkıştı.

"Elbette bu oldukça ani oldu," dedi. "Bu mülklerin şu anki sakinleri için yani."

"Anladığım kadarıyla bunların çoğu depo."

"Ama çoğu hepsi değil. Elbette bazıları işyerleri ve evlerdir."

Omuz silkti. "Mülkiyet avukatları ilgilendirir. Benim endişem insanlar için."

"İnsanlar mı?" Louisa duygularını gizleyemiyordu. "Yorkshire'daki kiracılarınızı önemsiyorsunuz -her bir çiftçi, karısını ve çocuğunu ismen tanıdığınıza şüphe yok- ama burada, Londra'da sahip olabileceğiniz kiracıları hiç düşünmüyorsunuz."

"Londra binalarla dolu. Çok fazla bina var. Her meydanda yanak yanağa evler var. Çiftçilerimin gidecek başka yeri yok. Yorkshire'a geri dönüp hepsine, üzgünüm, gelecek kış açlıktan ölmenizi engelleyebilirim ama birkaç Londralı'yı ev taşıma zahmetinden kurtarmalıyım, dememi ister misiniz?"

"Doğal olarak, insanların açlıktan ölmesine izin veremezsiniz, ancak bu diğer herkes için merhameti ortadan kaldırmaz. İnsanın evini kaybetmesi sadece bir rahatsızlıktan daha fazlasıdır. Şehir ya da ülke, güney ya da kuzey."

Karlı heykeline sabırsız bir el hareketi yaptı. "Az önce burada neyin tehlikede olduğunu açıkladım ve siz de anlamış gibi göründünüz. Ama belki de sadece dinliyormuş gibi yapıyordunuz. Genç hanımların gülümseme ve baş sallama konusunda nasıl eğitildiklerini bilirim."

"Benim boş kafalı, yaltaklanan bir genç hanım olmadığımı iyi biliyorsunuz. Bu nedenle, boş kafalı, yaltaklanan genç hanımlar sandığınız kadar yaygın değildir. Bir erkeğin onayını kazanmak için fikirlerini bastıran kadınlara gelince, belki de aileleri, yoksullukları ya da sadece kadın cinsiyetleri bunu yapmaya zorlanmış olabileceklerini düşünmelisiniz." Hızlı bir nefes aldı. "Eğer kadınlara erkeklerin sahip olduğu özgürlüklerin onda biri tanınmış olsaydı, bir dük tarım arazileri ve drenaj hakkında ahkam keserken başımızı sallayıp gülümseyerek kendimizi aşağılamamıza gerek kalmazdı."

"*Dronlar açık mı?*" Gözleri kardan keskin bir parıltı yakaladı. "Buna büyüleyici dedin."

"Beni büyüleyen şey ikiyüzlülüğünüz. Aklından geçenleri söyleyen bir kadını tercih ettiğini sanıyordum. Ama sen sadece onun fikirleri seninkileri yansıttığında bundan hoşlanıyor gibisin."

Başını iki yana salladı. "Yürümemiz yönündeki önerini asla kabul etmemeliydim."

"Beni şarapla ıslatmamış olsaydın yürümeme gerek kalmazdı."

"Seni şaraba boğmadım. Sen kendini ıslattın."

"Keşke seninle hiç dans etmeseydim."

Ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. "Bu bir Noel mucizesi.

Üzerinde hemfikir olduğumuz bir şey bulduk."

Louisa sinirle homurdandı. Yorkshire'daki malikânesinin sevgiyle çizilmiş, özenle yapılmış maketi ayaklarının dibinde duruyordu. Başını kaldırdı, adamın gözüne takıldı ve tek kaşını kaldırdı.

Sesi tam bir oktav düştü. "Buna cesaret edemezsin."

"Öyle değil mi?" Eldivenli tek parmağıyla bir kar yığınına işaret etti. "Neydi bu? Thorndale Salonu mu?"

"Thorndale Manastırı."

"Hm." Topladı, avuçladığı elleriyle karı yavaşça şekillendirdi ve paketledi. Ve sonra buzlu füzeyi doğrudan adamın kafasına fırlattı. Çarpmanın etkisiyle, tatmin edici bir beyaz havai fişek patladı.

Yüzündeki karları silerken kulaklarının etrafından buhar yükseldi. "Sizi uyarıyorum, son derece centilmenlik dışı bir tepkinin eşiğindeyim. Beni daha fazla zorlarsanız, sonuçlarından ben sorumlu olmayacağım."

Louisa eğildi, atalarının evinden bir avuç daha topladı ve onu ikinci bir kartopu haline getirdi -bu seferki ilkinden bile daha buzlu- ve fırlattı.

Kolayca savuşturdu, sonra kendi avuç dolusu karını almak için eğildi.

"Pekâlâ.

Eğer istediğin bir kavgaysa, bunu yapacaksın." "Seni *sınırlayıcı*."

İşte bu kadar. Savaş başlamıştı.

Adamın nişancılığı keskindi ve Louisa gece elbisesi giydiği için çeviklik konusunda onunla boy ölçüşmeyi umamazdı. Erkeklerle ait haksız bir avantaj daha. Şaşırtıcı bir hızla iki kartopu fırlattı. Biri Louisa'yı omzundan yakalayarak yana savurdu ve bir sonraki atışında kürek kemiklerinin arasına isabet etti.

"Beni sırtımdan vurdun!" Louisa eğildi ve bir ağacın arkasına saklandı.

"Bu hiç de sportmence değil."

"Oyunlar spordur. Bu ise savaş."

Kedi fare oyunu oynadılar, ağaç gövdesinin etrafında temkinli adımlarla döndüler. "Teslim ol," diye talep etti.

"Asla."

Sola doğru bir hamle yapar gibi yaptı, sonra sağa doğru koştu. Görünüşe göre stratejisi adamın kafasını karıştıramamıştı çünkü on adım içinde onu belinden yakalamıştı. Adam onu karın içine doğru iterken kadın kahkahalarla çılgılık attı.

Yuvarlandı ve onu yerden kaldırdı, kucağına oturttu ve paltosunu bir battaniye gibi ikisinin üzerine çekti. "İşte," diye homurdandı. "Seni yakaladım. Kaçmaya çalışma."

Louisa'nın bunu deneyecek ne nefesi ne de yüreği vardı. Adamın kolları onu sıkı bir kucaklamayla esir aldı. Adamın erkeksi gücü varlığının derin, kadınsı bir parçasını çağırdı ve vücudu buna karşılık verdi. Damarlarında coşku dolaşıyordu.

Tarif ettiği o rüzgârlı bozkırlardan birinde durmak, sınırsız bir genişliğe bakmak ve yüzünü rüzgâra dönmek böyle bir his olabilir miydi? Yenilmez. Savunmasız. Nefes nefese.

Dünyada deneyimlemediği o kadar çok şey vardı ki. Birdenbire keşfetmeyi arzuladığı çok şey. Ve her şey burada, aralarındaki vahşilikle başlamıştı.

Buz gibi bir tutam saç kızın yüzünden itti. "Ne hakkında tartışıyorduk?"

"Unuttum."

Kaçınılmazlık aralarında bir yay gibi kıvrılıyordu. Birbirlerine gerilim daha da artıyordu.

Ve sonra...sonunda...bir öpücük.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

James şair değildi. Hassas duyguları kelimelerle ifade etme konusunda özel bir yeteneği yoktu. Öpücükler, gerçi...

Öpücükler farklı bir dildi.

Dudaklarına bir dizi hafif, şefkatli öpücük kondurdu ve ona kucaklaşmaya ısınması için zaman tanıdı. Ancak ağzı onunkinin altında yumuşadığında ve nefesi kendi nefesine karıştığında öpücüğü derinleştirdi ve onu zar zor dizginlenen bir tutkuyla içine aldı.

Tadı Noel gibiydi. Kanyak, erikli puding, sıcak şarap ve gevrek kar. Londra'yı hâlâ sevmiyordu ama Louisa'yı seviyordu.

Kollarını onun boynuna doladı, sıkıca sarıldı.

Evet, ondan gerçekten de çok hoşlanıyordu.

Onu kendine yaklaştırdı, vücuduna yasladı. Belki de onu sıcak tutma bahanesiyle bunu mazur gösterebilirdi. Gerçekte, onu hissetmek istiyordu. Onu hissetmeye ihtiyacı vardı. Vücudunun şeklini, nabzının titreyişini.

Dudakları ayrıldı ve alınları buluştu. İsteksizce,

"Bunu yapmamalıyım," dedi. "Bunu ikimiz de yapıyoruz."

"Evet, ama ben istemedim." "İtiraz etmiyorum."

Bahaneleri tükeniyordu. Ve bahanelere ihtiyacı , yoksa bu işi çok ileri götürecekti. "Birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Buna bir çare bulabiliriz. Köpekler mi kediler mi?" "Ne?"

"Köpekleri mi yoksa kedileri mi tercih edersiniz?"

"Köpekler," dedi. "Çay mı kahve mi?" "Çay. Sonbahar mı, ilkbahar mı?"

"Sonbahar. En sevdiğin renk nedir?" "Turuncu."

"*Turuncu mu?* Kimsenin en sevdiği renk turuncu değildir."

"İşte bu yüzden benim. Kardeşlerim diğerlerini sahiplendi ve ben kendimi ayrı tutmaya kararlıyım."

"Kendini diğerlerinden ayırmayı başardın." Adam onun yanağını okşadı. "Muhteşem bir şekilde."

İltifatı karşısında kızarmış olabileceğini düşündü ama ay ışığı pembenin hiçbir tonunu yansıtmıyordu. Teni, dudakları, gözleri, saçları gümüşü menekşe tonlarına boyanmıştı.

Menekşe onun en sevdiği renkti. Bu garipti, çünkü o ana kadar hep yeşil olduğuna inanmıştı.

Dudağını ısırdı. "James?"

"Evet?"

"Sanırım artık birbirimizi yeterince iyi tanıyoruz."

Dudaklarını onunkilere bastırdı ve adam daveti kabul etti. Ve sonra, Tanrı onu affetsin, daha fazlasını almaya başladı. Öpücükleri boynundan aşağıya doğru takip etti. Ellerinin başıboş dolaşmasına izin verdi, kız sertleştiği ya da uzaklaştığı anda onları dizginleyeceğine dair kendi kendine yemin etti.

Kız geri çekilmedi. Adam elini omurgasından aşağıya doğru çekerken nefesi kesildi. Sonra nefesi yeniden başladı; öncekinden daha hızlı ve adamın dudaklarına karşı sıcaktı. Adam elini yukarı doğru kaydırıp göğsünün yan tarafını sıyrırken, kadının parmakları adamın omuzlarına gömüldü. Sonra elini ikisinin arasına götürdü, göğsünü avucunun içine aldı, etini ısıttı ve sertleşmiş meme ucunu yatıştırdı. Arzu onu kaskatı kesmiş ve sızlatmıştı.

Sen bir canavarsın. Bembeyaz bir tavşana saldıran bir kurt gibi.

Bu kadar özgür davranmayı planlamamıştı ama tüm düşünceleri ve planları aralarındaki sıcaklıkta kar taneleri gibi eriyip gitmişti. Kendi küçük ateşlerini yakmışlardı ve bu ateş onun tüm vücudunu alev gibi yalıyordu. Vücudunun içinde de.

Aralarında bir şey vardı ve daha fazlası da olabilirdi. Çok daha fazlası. Hem onun altına hem de yanına çok yakışırdı.

James kollarını tekrar ona doladı, onu daha az skandal bir kucaklaşmaya çekti... tam olarak iffetli bir kucaklaşma olmasa da. Öpüştiler, öpüştiler ve biraz daha öpüştiler. Önlerinde uzanan zaman ve yapacak başka bir şeyleri olmayan genç sevgililerin yolu. Keşfetmek.

"Keşke zamanı dondurabilseydik," dedi.

Kıkırdadı. "Burada daha fazla kalırsak donacağımdan eminim. Ve seni gerçekten eve götürmem gerekiyor."

"Evet. Ama hepsi bu kadar. Beni eve götürdüğünde her şey bitecek."

"Neden bitmek zorunda ki?"

"İki hafta içinde Jersey'e gidiyorum ve sen-"

Bong. Uzakta bir çan çaldı. Küfür

etti. "Çoktan bir-" *Bong.*

"Hayır, saat iki yönünde."

Bong.

Dehşet içinde birbirlerine baktılar.

Bong.

Bong.

Sonunda sessizlik.

"Oh, hayır." Louisa elini ağzına bastırdı. "Sabahın beşinde mi? Ailem kendini kaybetmiş olacak."

"Hiç şüphesiz. Dedikoducular da çok heyecanlanacak."

"Beni mahvettiğinden mi endişeleniyorsun? İki hafta içinde Jersey'e taşınyorum Sosyal hayatım zaten bitti."

Her ne olursa olsun, babasına bazı açıklamalar borçluydu ve-

Yüce Tanrım. Belki Louisa'ya elini uzatmayı borçluydu.

Oh, bu delilikti. Ama James bunun o kadar da korkunç olmayabileceğini düşünmeye başladı.

Aslında bu, hayatında başına gelen en iyi şey olabilir.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kışın ilk karı her şey iyi ve güzeldi, ta ki buz tutana kadar. Eve koşarak gitmek yerine, kaldırımında sinir bozucu derecede yavaş bir tempoda kaymak zorunda kaldılar. Louisa'nın balo salonu terlikleri -tabanları dans pistinde kaymak için tasarlanmıştı- her üç adımda bir altından kayıyor, James'i durmaya ve düşmeden önce onu yakalamaya zorluyordu.

Ayağı yüzüncü kez kayınca Louisa nefesinin altından küfretti. James dirseğindeki tutuşunu sıkılaştırarak morartıcı bir düşüşü önledi.

"Artık çok uzakta değil," diye söz verdi.

Başını iki yana salladı. "Bu benim hatam. Bir şekilde zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Hayır, bu benim hatam. Seni Mayfair'in her yerine sürükleyen bendim." "Benim için zevkti."

"Gördüklerinizden hoşlandığınızı duyduğuma sevindim."

"Louisa." Adam köşede durdu ve kadın terliklerinin üzerinde döndü. Ellerini onun omuzlarına koyarak, yüzünü ona çevirdi. Bir zamanlar soğuk olduğunu düşündüğü ela gözleri, onunkilere bakarken sıcak ve şefkatliydi. "Hoşuma giden manzaralar olmadığını biliyorsun."

Oh.

Kalbi acı tatlı duygularla sıkıştı. Burada, onun mülkü haline gelmek üzere olan evinden bir taş atımı uzaklıkta duruyorlardı. Birlikte geçirdikleri geceden sonra -yürüyerek, konuşarak, tartışarak, içerek, şarkı söyleyerek, kartopu savaşı yaparak, öpüşerek- umut etmek için gerçek bir nedeni vardı. Adamın onların durumunu anlaması ve cömert davranması mümkündü.

Ve şimdi bunu yapamazdı.

Ne de olsa babamın borcu vardı. James'in bunu tahsil etmeye hakkı vardı. Kalpsiz bir açgözlülükle değil, Yorkshire'daki kiracılarına yardım etme arzusuyla hareket ediyordu. Bu sabah onu pusuya düşürmek ve tekrar düşünmesi için baskı yapmak... Bu adil olmazdı. Özellikle de Louisa gerçeği saklıyorken.

Jersey'e gelince... Dünyayı biraz daha görmek çok mu kötü olurdu?

Belki de James haklıydı. Londra'yı her zaman sevecekti ama belki de ufkunu genişletmek ona fayda sağlayabilirdi. James'in büyük bir sevgiyle tarif ettiği mavi gökyüzünü ve temiz havayı biraz olsun içine çekebilirdi. Bir yaz öğleden sonrasını hayal edebiliyordu. Maggie çiçeklerle dolu bir bahçede annesine yardım ediyordu. Harold ve William'ın yeşil tarlalarda yalınayak birbirleriyle yarışıklarını. Kat'ın kolunun altına bir kitap sıkıştırdığını ve samanlıkta kaybolduğunu.

Louisa ayak parmaklarını denize daldırabilir.

Ne kadar ironik. Bütün bir geceyi onun fikrini değiştirmeye çalışarak geçirmişti ve bunun yerine onunkini genişletmeyi başarmıştı.

"Evim hemen yolun yukarısında," dedi. "Sanırım burada vedalaşmalıyız."

Ciddiyetle başını salladı. "Evet, kendimi babanın tüfeğinin namlusuna bakarken bulmadan önce bunu yapmak en iyisi. Başka bir şansımız olmayabilir."

Elini oyun oynar gibi uzattı. "Elveda James. Drenajında sana bol şans diliyorum."

"Bekle, tüfek konusunda şakalaştığımızı sanıyordum. Ama sanki birbirimizi bir daha hiç görmeyecekmişiz gibi konuşuyorsun."

"Bunu yapacağımızı sanmıyorum." Boğazındaki yumruyu yuttu. "Jersey, Yorkshire'dan oldukça uzakta."

Adam onun elini tuttu -sıkmak için değil, kendi elinde tutmak için. "Seni tekrar görmem gerek."

"Ama ben-"

"Zekisin, sıcakkanlısın. Sevimlisin. Hepsinden iyisi, dürüstsün. Hakiki. Bu nadir bulunur. Bir kere buldum bırakamam."

Kalbi burkuldu. Onu tekrar görmekten daha çok seveceği bir şey olamazdı. Daha fazlası olmasa bile en azından ona arkadaş diyebilmeyi. Ama bu mümkün değildi.

"Louisa! *Louisa!*" Kat içeride kaybolmadan önce yatak odasının penceresinden ona el salladı. "Louisa geri döndü! Ve bir erkek getirmiş!"

Ürperdi. Bu bir felaket olacaktı.

Louisa James'e döndü. "Lütfen git," dedi aceleyle. "Benim için endişelenme. Her şeyi açıklayacağım, bir bahane uyduracağım."

Yüzü kızarmış görünüyordu. "Kimse benim için mazeret uydurmayacak. Sizi içeride güvenle karşılayacağım ve kendimi tanıtacağım. Başlamak için."

Kendini tanıtmak istedi. Başlamak için. Oh, Tanrım.

"Gerçekten, ben iyiyim." Ellerini adamın omuzlarına koyarak onu döndürmeye ve çok geç olmadan diğer yöne göndermeye çalıştı.

Ama artık çok geçti.

Tüm aile -ya da çoğu- eşikten içeri doluştu. Aynı anda hem azarlayıp hem de kucaklayarak ona saldırdılar. Kaos.

Louisa'nın gitmesine izin verdikten sonra hepsi dönüp arkadaşına baktı.

"Özür dilerim." James boğazını temizledi. "Kızınızı bu saatte eve getirmenin çok uygunsuz olduğunu biliyorum. Ancak, fırsat verilirse Bay Ward'a her türlü açıklamayı yapmak istiyorum. Kendisi içeride mi?"

"Hayır," dedi annem. "Dışarıda seni arıyor, Louisa. Carville'lere gitti, hepsi Fiona için telaşlıydı ve sonra sen eve gelmeyince-"

"Çok üzgünüm anne."

"Özür dilemek bana düşer," dedi James. "Bayan Ward, Bay Ward'ın dönmesini bekleme cüretini gösterebilir miyim?"

"Evet, tabii ki. Elbette." Annesi onu içeri buyur etti. "İçeri gel. Mutfakta çay var, Nancy'ye salona getirmesini söyleyeceğim."

"Lütfen kendinizi sokmayın. Mutfak gayet iyi." "Çok nazıksınız, Bay...?"

"James," diye araya girdi Louisa. "Onun adı James."

"Teşekkür ederim, Bay James." Dönerken, annem Louisa'ya sorgulayan bir bakış attı ve bir kaşını kaldırdı.

Öte yandan Kat, gizleyemediği bir neşeyle hoplayıp zıplıyordu. "Başardın!"

Louisa kız kardeşini dirseğinden tutup kenara çekti.

"Çok mutluyum," diye bağırdı Kat. "Kurtulduk! Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Kurtulmuş *değiliz*," diye fısıldadı Louisa. "Evlenme teklif *etmedi*."

"Henüz evlenme teklif edeceğini sanmıyordum. Önce babamla konuşmayı bekliyor."

"Evlenme teklif etmeyecek."

"Yani biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı var. Başka söze gerek yok."

Louisa dişlerini sıktı. "Kat. Anladığın durum gerçeğin tamamen zıttı ve eğer dilini tutmazsan daha da büyük bir karmaşanın içinde olacağız."

"Ama-"

"Sus. Ciddiyim. Tek kelime edersen seni çatı katına çıkarırım. Ve seni oraya kilitleyeceğim."

Huysuzca ama sessizce Kat onu mutfığa kadar takip etti. James çoktan masaya oturmuş, bir fincan sütlü ve şekerli çayı kabul ediyor, annesiyle konuşuyor ve Harold utanmadan ceplerini boşaltırken hiç itiraz etmiyordu. William, James'in yeleğinden saati çıkardı, salladı ve kulağına götürdü.

Evindeymiş gibi görünüyordu.

Louisa kollarını onun paltosundan kurtardı ve giysiyi sandalyesinin arkasına sarkıtıp parmak uçlarıyla omzunu okşadı. *Paltonuzu paylaştığınız için teşekkür ederim.*

Bir elinde çay fincanını tutarken, diğer eliyle yanındaki sandalyeyi çekti. *Yanıma otur.*

İsteksizce kabul etti ve aralarında boşluk yaratmak için sandalyesini kenara çekti. *Aileme fikir vermek istemiyorum.*

Masanın altında, çizmesiyle onun sandalye ayağını yakaladı ve onu kendine doğru çekti. *Bırakalım fikirlerini söylesinler.*

Kalbi göğsünde çırpınıyordu. Tüm bu alışveriş sırasında tek bir kelime bile etmemişlerdi. Bir bakış bile atmamışlardı. Yine de Louisa kendine bir fincan çay koyarken, adam sanki yıllardır her sabah yapıyormuş gibi şekerini ona doğru itti.

"Söyleyin bana Bay James," dedi annem. "Londra'da uzun süre mi kaldınız?" "Hayır, Kasabaya sadece iki hafta önce geldim. Yorkshire'a dönmeyi umuyorum.

mümkün olan en
kısa sürede."

"Çok yakında
mı?"

"İşim bittiğinde. Birkaç malım var-"

"Ekmek mi?" Louisa ekmeklerle dolu bir tabağı ona doğru itti. Adam şaşkınlıkla tabağı baktı. "Teşekkür ederim."

"Oh!" Kat sandalyesinden zıpladı. "Eğer acıktıysanız, kurabiyeyi denemelisiniz. İlahi bir şey."

Louisa korkudan nefesi kesildi. "Kat, hayır."

"Kurabiye sevmez misiniz Bay James?" Kat en iyi, kurnaz olmayan bakışını takındı. İstedığı zaman melek gibi ve çekici olabiliyordu.

"Kurabiyeyi severim," diye yanıtladı.

"Kendim yaptım." Kat gülümsedi.

"O zaman reddetmeye cesaret edemem." Tabaktan bir kare yanmış kurabiye aldı.

Louisa başını eğdi ve bir elini alnına götürdü. İzlemek istemiyordu.

Ama yine de izlemekten kendini alamadı. Bir saat içinde bu hoş sahne öyle ya da böyle bir trajediye dönüşecekti. Eğer bir parça kurabiye boğazına kaçarsa, bu mümkün olan en az acı verici son olabilirdi.

James o korkunç bisküviyi ısırdığında çenesi dondu. Onun içinde devam eden savaşı görebiliyordu. Terbiyesi tükürmesine izin vermiyordu ama ağzı çiğnemeyi reddediyordu.

Ancak bu çatışma kimse fark edemeden çözüldü. Düşünceli bir şekilde çiğnedi, yutkundu ve sonra Kat'e hafif bir gülümseme verdi.

"Lezzetli."

Oh, Tanrım. Belki de İskoç büyüğü işe yaramıştır. Belki de kurabiye insanı gerçekten karşı cinse karşı dayanılmaz kılıyordu.

Çünkü James o korkunç kurabiye yutup gülümsediğinde, Louisa'nın ona aşık olduğu an işte o andı.

Babası içeri daldı, saçları ve giysileri dağınıktı. "Louisa."

Ona doğru koştu ve kısa bir süre durdu. "Baba, çok özür dilerim. Bir aksilik oldu... sonra taksi gelmedi... ve ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum-" Avuçlarını elbisesine vurdu. "Sadece şarap."

"Açıklamalar bekleyebilir, canım. Önce sana bir bakayım. Burada mısın, iyi misin ve güvende misin?"

Başını salladı.

"O zaman önemli olan tek şey bu."

Kollarını onun boynuna doladı. Başka babalar azarlayabilirdi ama babam asla azarlamazdı.

Ancak, bir iki sert sorudan da geri kalmıyordu. "Şimdi. Nerelerdeydin?"

James onun yanına gitti. "Benimle birlikteydi."

"Peki ya sen?"

"O Bay James," dedi Kat.

"Aslında sadece James." Boğazını temizledi. "James Standish, Thorndale Dükü."

Mutfak sessizliğe gömüldü. Ve Louisa her şeyin elinden kayıp gittiğini hissetti. "Oh, Louisa!" Kat odanın öbür ucuna uçtu ve Louisa'ya sarıldı.

bel. ". Onu evimizi almamaya ikna ettin!" "Evi mi?" James şaşkın görünüyordu.

"Kat, sus."

Ne yazık ki Kat'e sessiz olmasını söylemek, suya kuru olmasını söylemek gibiydi.

Küçük kız kardeşi daireler çizerek döndü. "Harika değil mi? Jersey'e taşınmak zorunda kalmayacağız. Kalmamıza izin verecek ve Louisa'nın onu öldürmesi bile gerekmeyecek."

William sandalyesinin üzerine çıktı, Harold'ın sırtına atladı ve ikisi birlikte mutfakta at ve binici gibi dörtmala koşmaya başladılar. Maggie devrilen bir çay fincanını yere düşmeden hemen önce yakaladı.

Tüm bu gürültünün arasında James Louisa'ya baktı. "Ne dedi o?" "Oh, o Kat. Boş ver onu."

"Fikrimi değiştirdiğimi söyledi. Kalabilirmişsin." Mutfağın etrafına bakındı. "Ben...? Bu ev bana mı ait?"

"Evet." İç çekti. Gerçeği söylemekten başka çare kalmamıştı. "Ya da birkaç hafta içinde sen sahip olacaksın. Babam yaşlı düke borçluydu. Borcunu sen istedin, onun da ödeyecek durumu yok, bu yüzden..."

"Jersey."

"Evet."

Yavaşça başını salladı. "Anlıyorum."

Adamın gözlerindeki ifade yüreğini burktu. Gerçeği öğrendiğinde Louisa onun çok öfkeleneyeceğini tahmin etmişti. Ama onun bakışlarında gördüğü şey çok daha kötüydü.

Yaralanmıştı.

"Demek amacınız buydu," dedi sessizce. "Manipülasyon. Benden istediğini almak. Ya da alternatif olarak beni öldürmek. Sanırım bu kurabiyeyi açıklıyor." Ayağa kalktı, ceketine uzandı ve kollarını ceketinin kollarından geçirdi. "Sanırım gitmem gerekiyor."

"James, bekle. Nasıl görüldüğünü biliyorum ama-" Ama o çoktan kapıdan çıkmıştı.

Drat. Louisa kapının yanındaki askıdan şalını aldı, omuzlarına attı ve ayaklarını Maggie'nin botlarına soktu. Birkaç ev ötede ona yetişti.

Adamın ceketinin koluna yapışmış, nefes nefese kalmıştı. "Lütfen, en azından açıklamama izin verin."

Bakışlarında öfke ve acı birbirine karıştı. "Ben de Londra'da tanıştığım ilk gerçek insanın sen olduğunu sanıyordum. Ne kadar aptalmışım. Hepsi bir oyundu. Bayan Carville ile dansları değiştirmek. Sıcak şarapla olan o 'kaza'. Eve yürüyerek gitme ısrarın, geceyi geçirmek için Londra'nın her yerinde dolaşman. Park."

Louisa sinirlendi. "Sakin parkta paylaştıklarımızın gerçek olmadığını ima etmeye cüret etme."

Karşı karşıya geldiler, birbirlerine baktılar ve küçük buhar bulutları üflediler.

Gözlerini kapattı ve sakinleşmek için kendini yokladı. "İşte gerçek. Dün gece zengin bir talip yakalamayı umuyordum. Babamın borçlarını ödeyebilecek birini. Evimizi kurtarmanın tek yolu bu gibi görünüyordu. Ama *seni* tuzağa düşürmek gibi bir düşüncem olmadı. Baloda olacağınızı bile bilmiyordum." "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Bayan Carville ile arkadaşsınız. Bu

ailesinin balosuydu. Ben onun kuzeniyim."

Şaşkınlıkla sarsıldı. "Sen Fiona'nın kuzeni misin?"

"Üçüncü kuzen, iki kez uzaklaştırılmış. Ya da ikinci kuzen, üç kez uzaklaştırılmış. Hangisi olduğunu hiç hatırlayamıyorum ama önemli değil. Mesele şu ki, orada olacağımı biliyordun. Bu yüzden küçük kurnaz tuzağını kurdun."

Louisa ellerini havaya kaldırdı. "Seninle ikinci bir dansı reddettim! Beni eve bırakmak için ısrar ettiğinde, reddetmeye çalıştım!"

"Ve sonra beni Mayfair'de saatler süren bir yürüyüşe çıkardınız. Bu, arkadaşından kurtulmaya hevesli bir kadının yapacağı bir davranış değil."

"Biliyorum. Ama bu daha sonra oldu. Sen beni eve götürmek ve babamla konuşmak için ısrar ettikten sonra. Önce birlikte biraz zaman geçirirsek, belki senin Yorkshire'a duyduğun sevginin aynısını benim de Londra'ya duyduğumu anlarsın diye düşündüm. İnsanın evi evidir. Belki borcunu ödemeyi tekrar düşünmeye ikna olabilirsin. Ama sonra çok sevimli ve terbiyeli biri oldunuz ve paraya ihtiyaç duymak için çok iyi nedenleriniz oldu. Ve... yolun bir yerinde, evin bu ev, bu sokak ya da bu şehirle ilgili olmadığını, sevdiğim ve beni seven insanlarla birlikte olmakla ilgili olduğunu fark ettim."

Başını salladı, onun abuk sabuk itiraflarını duymazdan geldi. "Neredeyse ben de . Tanrım, ne aptalım. Seninle evlenmeye hazırdım."

Louisa'nın kaşları inançsızlıkla havaya kalktı. "*Ne?*"

"Bütün gece beraberdik, yalnızdık. Kendimi senin onurunu korumak zorunda hissettim. Beni aptal sanıyor olmalısın."

" de değil, ben... Bence sen oldukça harikasın."

"Bana iltifat etme."

"Bu dalkavukluk değil. Hiçbiri dalkavukluk değildi. Yemin ederim, evlenme teklifi gibi bir beklentim yoktu. Bana teklif etmeni bile *istemezdim*. Senden hoşlanmadığım için değil. Ama senden çok hoşlandığım için."

yakında, ve..." Bir elini alnına bastırđı. "Her Şey yanlış anlaşılıyor. İçeri gel ve bir fincan çay iç, ben de düzgünce açıklayayım."

"Yeterince iyi anlıyorum, teşekkür ." "James-"

"Bana öyle deme. Bu derece yakınlık arkadaşlar içindir." Geri çekildi, acı çekti.

Kaba bir selam verdi. "Elveda, Bayan Ward. Size ve ailenize Jersey Adası'nda mutluluklar dilerim."

Bu kadar. İşte bu kadar.

Adamın gidişini izlerken gözleri yaşardı. Adamın küçülen silüetini takip ederek hızlı ve öfkeli adımlarla sokakta yürüdü ve köşeden ters yöne döndü.

"Sola," diye . "Sola dönmek istiyorsun." Durdu, küskün bir yüz ifadesiyle arkasını döndü ve sola doğru yürüdü. Ama bir kez bile arkasına bakmadı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Leydi Carville." James o günün ilerleyen saatlerinde Carville'lerin evinin salonuna girerken derin bir selam verdi. "Habersiz geldiğim için beni bağışlayın."

Leydi Carville'in rengi soldu. "Ah, canım. Sakın bana şimdiden haber geldiğini söylemeyin."

Bu selamlama karşısında şaşırان adam olduğu yerde durdu. "Hiçbir şeyden haberim yok. Yakında Londra'dan ayrılmayı umuyorum, bu yüzden vedalaşmaya geldim. Ve izin verirsiniz Bayan Fiona'nın sağlığını sormaya geldim."

"Oh, hayır," diye inledi, mendilini ağzına bastırarak. "Sanırım size söyleyen Waterford'lardı. Onlara güvenilemeyeceğini biliyordum."

Neye güvenerek? Fiona'nın baş ağrısıyla yukarı çıktığı bilgisine mi? Londralılar dedikoduyu severdi ama gerçek ya da sahte bir baş ağrısının fark edilmeye değmeyeceğı kesindi.

"Hastalığını Waterford'lardan duymadım. Bayan Ward beni bilgilendirdi." Onun adını söylediğinde kalbi bir yumruk gibi sıkıştı.

"Louisa Ward?" Leydi Carville telaşlı bir tavuğun kanatlarını karıştırması gibi koltuğunda kıpırdandı. "Onun adını ağzına alma. O kızıdan aşırı derecede sıkıldım."

"Sen de mi?" James mırıldandı.

"O korkunç, korkunç kız. Bana söylemesi gerekirdi." Leydi Carville çiçekli mendiline burnunu sümkürdü. "Fiona benim tek kızım ve artık çok geç."

Çok mu geç? Baş ağrısı gerçek olsa bile, o kadar da korkunç değildi.

Bir sandalyeyi yaklaştırdı ve oturdu. "Bana tam olarak ne olduğunu anlat. Belki yardımcı olabilirim."

"Oh, yapılacak bir şey yok. Carville doğal olarak peşlerinden gitmek istedi ama ben buna engel oldum. Şimdiye kadar İskoçya yolunu yarılamlışlardır. Onları asla zamanında yakalayamaz."

"İskoçya'ya giden yolun yarısı. Kaçmış olamaz, değil mi?"

"Gerçeği bilseniz iyi olur. Ne de olsa ailedensiniz ve yakında bunu saklamak mümkün olmayacak."

James şaşkına dönmüştü. "Balodan baş ağrısı nedeniyle ayrıldığını söylediler. Sağlığını sormak için aradım."

"Yalanlar." Leydi Carville'in nefesi bir hıçkırıkla kesildi. "Hepsi yalan, entrikacı Bayan Ward tarafından ortaya atıldı." Koynunun derinliklerinden buruşuk bir kâğıt çıkardı ve ona uzattı.

Kâğıdı isteksizce kabul etti, tek parmağı ve başparmağıyla elinden aldı. Hoş olmayan bir şekilde nemli olan kâğıdı kalçasının üzerine koyarak, içeriğini okumak için kırışıklıkları yeterince düzeltmeyi başardı.

Sevgili anneciğim,

Siz bu satırları okurken ben Ralph Bettany ile İskoçya'ya giden posta otobüsünde olacağım. Birbirimize aşığız ve yıllardır da öyleyiz. Onsuz mutlu olamam ve umarım sen de zamanla beni anlarsın. Endişelenme ve babamın peşinden gereksiz bir yolculuk yapmasına izin verme. Bu kaçış benim kararım ve tüm kalbimle, isteyerek gittim. Şüphelen varsa Louisa'ya sorabilirsin ama lütfen ona karşı sert olma. O çok sevgili bir arkadaş.

Sevgili kızınız, Fiona

James mektubu bir kenara bıraktı. "Yüce Tanrım. Bu Bettany denen adam en kötü türden bir sınırlayıcı olmalı."

"Hayır, hayır. Carville'in toprak temsilcisinin oğlu. İyi yetiştirilmiş. Bettany'ler iyi bir Hristiyan ailedir."

"Kızın çeyizinin peşinde mi o zaman? Belki maddi sıkıntı içindedir."

"Eğer durum böyle olsaydı, Carville'in yardım edeceğini biliyor." Burnunu çekti. "Bu açgözlülük değil, aptallık. İkisi çocukluk arkadaşıydı. Ralph'ın ondan hoşlanması çok doğaldı ama Fiona'nın bundan daha mantıklı davranacağını düşünmüştük. Çok daha iyisini yapabilirdi."

James bunu merak etti. Gerçekten daha iyisini yapabilir miydi? Yoksa kendisi için en iyi olanı mı yapmıştı? Eğer bu Ralph Bettany onu seven, düzgün ve dürüst bir adamsa, Fiona kesinlikle daha kötüsünü de yapabilirdi. Doğal olarak, ailesi büyük bir şok yaşayacaktı. Bir baronun kızının kâhyanın oğluyla evlenmesi büyük bir skandaldı. Ama James zamanla Carville'lerin bu evliliği kabulleneceğinden şüpheleniyordu.

Ancak o anda Leydi Carville hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Mektubu tekrar koynuna soktu ve mendilini kucağında çevirdi. "Ah, şu Louisa Ward. Ona karşı dilediğim kadar sert davranacağım. Hepsi onun suçu."

"Bayan Ward'ın ne suçu var?"

"Neden, kaçmalarına yardım etti! Fiona akşamın erken saatlerinde kaçmış olmalı. Ama kimse fark etmedi. Carville her zamanki gibi kâğıt odasına gitti, ben de konuklarla sohbet ettim. Ve o korkunç Louisa Ward baş ağrısı masalını uydurdu ve kimse sormasın diye Fiona'nın danslarını aldı. Terbiyesiz kız. Ailesi her zaman çok hoşgörülüydü." Elini göğsünün üzerinde çırpıttı. "Ah! Bunu konuşmak bile beni felce sürüklüyor."

Leydi Carville çay ve ilaç isterken James bu yeni bilgiyle hesaplaşıyordu.

Yani Louisa doğruyu söylüyordu. Fiona'nın dans kartını almak için plan yapmamıştı ve Fiona'nın adının kartta olacağını da bilemezdi.

Onu kandırmamıştı.

Daha doğrusu, onu kandırmıştı. Ama onun dikkatini çekmek için yalan söylememişti; dikkatleri kaçan arkadaşının üzerinden çekmeye çalışıyordu. Adam ona hakaret edercesine başka bir eş bulmasını önerdiğinde kızın nasıl içine kapandığını hatırladı. Adamın ona nasıl davrandığını düşününce, bunu yapmaktan mutluluk duyacağına şüphe yoktu. Ama o sağlam durmuştu.

Arkadaşıma söz verdim ve ben her zaman tutarım.

O sabahki tüm suçlamaları... Kulaklarında anıran eşek sesleri gibi çınlıyorlardı. Ne düşünüyordu ki? Louisa'nın bir kase sıcak şarapla çarpışmayı *planladığını*, sonra da arabacısının Thorndale arabasında bir fahişeyle sevişmesini mi? Oh, ve yumuşak bir şekilde yağın kar için de bir sipariş vermişti.

Zeki bir kadındı ama bu büyük bir başarı olurdu.

James fikirlerini sık sık gözden geçirmezdi ve bir kez karar verdiğinde nadiren pişmanlık duyardı. Ama tanıştıkları andan itibaren Louisa Ward ona her şeyi yeniden düşündürmüştü.

Ve eğer bu hatayı düzeltmezse, hayatının geri pişmanlık duyacağını biliyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Her şeye rağmen Noel de Noel'di.

Aralık ayının yirmi beşinde Ward ailesi, bir hafta içinde artık kendilerine ait olmayacak bir evde uyandı. Yine de bu Louisa'yı, kardeşleriyle birlikte çorapları ve sabahlıklarıyla merdivenlerden koşarak inmekten, anne ve babasını en sıcak kucaklamalarla selamlamaktan ve gerçek bir kahvaltı dağına oturmaktan alıkoymadı. Sıcak içme çikolatası, tatlı çörekler tereyağı, dışı gevrek içi sulu sosisler. Portakallar bile.

Cennet.

Zorunlu olarak Noel hediyeleri küçüktü. Kimsenin sandığında tereyağı kalıbından daha büyük bir şey için yer yoktu. Ama şarkılar, oyunlar, kitaplar ve şakalaşmalar vardı. En iyi türden neşeler.

Sessiz bir anda Maggie, Louisa'nın kolunu dürttü. "Umutsuzluğa kapılma. Ziyaret için geri geleceğiz."

"Ben sadece yün topluyorum." Louisa kız kardeşinin elini sıktı. "Ben iyiyim."

Aslında biraz kalbi kırılmıştı ama ev yüzünden değil.

Ev Mayfair de olabilirdi, Jersey de. Ward ailesi nereye giderse gitsin, aşkın da onlarla birlikte seyahat edeceğini biliyordu.

Daha da iyisi, aşk Louisa'nın sandıklarında hiç yer kaplamıyordu.

Yine de James'i düşünmeden edemiyordu. Ailesini evlerinden çıkaran adam için endişelenmek dünyanın en aptalca şeyiydi. Ona kızgın olmalıydı ve bir yanı da kızgındı.

Ama diğer yanları farklı hissediyordu. Mayfair'de birlikte sadece bir gece geçirmiş olsalar da, aylarca flört eden ve daha az dürüst sohbetler paylaşan çiftler vardı. Onu tanımaya başladığını ve onun da kendisini anlamaya başladığını hissediyordu.

Onunla *evlenmeye* razı olduğuna göre, o da buna inanmış olmalıydı.

Zihni ne zaman kendi kontrolünden çıksa, onun gözlerindeki o öfke kıvılcımını görüyordu. Elini içgüdüsel olarak geri çekilişini,

ve sesindeki kesici ürperti.

Aralarına buzdan bir duvar örmüştü.

Ama duvarlar korunmak için inşa edilir, değil mi? Belki de sadece ona değil, kendisine de kızgındı. Kimseye kolay kolay güvenmeyen bir adamdı ve şimdi kendi yargılarının ona ihanet ettiğini düşünüyordu.

Oh, James.

Duyguları teker teker sıralamak çok daha kolaydı ya da Louisa öyle sanıyordu. O bilemezdi. Hayatı her zaman onları inanılmaz derecede düğümlü iplerle bağlanmış demetler halinde teslim ederdi.

"Lou-EEE-saah!" Harold girişten içeri daldı. "Biri sana mektup getirmiş."

Louisa zarfı kardeşinin elinden kaptı. Mektup sadece Fiona'dan gelmiş olabilirdi.

Balo gecesinden sonra Louisa Carville'leri bizzat aramaya cesaret edememişti. Ama annem yeni Bay ve Bayan Ralph Bettany'nin Ocak ayı sonuna kadar İskoçya'da balayı yapacaklarını öğrenmişti. Muhtemelen yeni evli çift, biraz zaman ve mesafenin darbeyi yumuşatabileceğini umuyordu. Leydi Carville'in ilk torununun beklentisiyle çocuk odasını yeniden dekore etmeye başladığını bilmiyorlardı.

Ateşe en yakın sandalyeye oturduktan sonra Louisa tırnağını balmumu mührün altında gezdirdi. Ancak zarfa daha yakından bakınca kafası karıştı. Mektup düzgün bir şekilde adreslenmemiştir, sadece adı yazılıydı, yön belirtilmemiştir. İskoçya'dan gelmiş olamazdı. Posta yoluyla da gelmiş olamazdı.

Daha da garibi, mührü kırıp zarfı açtığında içinden bir mektup çıkmamıştı. Bir açıklama notu bile yoktu. Sadece yakın, neredeyse anlaşılmaz bir elle yazılmış korkunç derecede uzun bir belge.

Kâğıdı tararken parmakları titremeye başladı.

Kat sabırsızlıkla omzunun üzerinden baktı. "Açgözlülük etme. Ne oldu?"

Louisa emin olamadı. Daha önce hiç görmemiştir. Ama bunun bir mülkün tapusu olabileceğini düşündü.

Bu mülk.

Kat'i dirsekleyerek kenara çekti ve ayağa fırlayarak giriş holüne koştu. "Harold?" Merdivenlerin dibinde durdu ve yukarı seslendi. "Harold, bunu kim getirdi?"

"Ben yaptım."

Zengin, derin ses arkasından geldi. Louisa olduğu yerde dönerken kalbi küt küt atıyordu, kimi bulacağını zaten biliyordu.

Thorndale Dükü, şapkası elinde, kapının girişinde duruyordu.

James.

Konuşmak için ağzını açtı. Sessiz olmasını işaret etti.

"Süvarilere hemen haber vermeyin," diye fısıldadı. "Seninle yalnız konuşmam gerek. Eğer bu iyi giderse, o zaman babana gideceğim."

"Babam mı?"

"Elini istemek için değil."

"Oh."

"Henüz değil, en azından."

Kafası iyice karışmıştı.

Tavana baktı, derin bir nefes aldı ve sonra bakışlarını onunkilere çevirdi. "Hadi buna yeniden başlayalım."

"En iyisi bu gibi görünüyor."

"Size kur yapma niyetimi açıklamak istiyorum. Tabii kabul edersen. İstemiyorsan seni suçlayamam. Sana söylediğim şeyler..." Kendini kınayarak başını salladı. "Ertesi sabah Leydi Carville'e yaptığım bir ziyaret beni yola getirdi. Bana Fiona'nın kaçtığını söylediğinde, ne kadar aptalca davrandığımı hemen anladım. Hemen geri dönüp seni görmek istedim ama kendimi beklemeye zorladım."

"Neden?"

"Çünkü çok erken olurdu, çok aceleye gelirdi, sorularla dolup taşardı. Düzgün bir flört birbirimize uygun olmadığımızı ortaya çıkarırsa, aileni hayal kırıklığına uğratmaktan korkardın. Ve itiraf etmekten nefret etsem de, gerçekten istediğin evin mi yoksa benim mi olduğunu hep merak ederdim." Şapkasıyla oynadı. "Başkalarının niyetlerinden bu kadar çabuk şüphelenmem karakterim hakkında pek iyi şeyler söylemiyor. Ama uzun bir süre tek başımaydım."

"Biliyorum."

"Annem gitti. Kardeşim okula gitti. Babam iyi bir adamdı ama benim böyle bir şeyim yoktu" -şapkasını salondaki neşeli gürültüye doğru salladı- "böyle bir şeyim yoktu. Sonra birden dük oldum ve herkes beni fark etmek için çırpınıyor. İnsanların benden ne alabileceklerini istediklerine inanmak çok kolay, *beni* istemekten ziyade..."

Kalbi göğsünde keskin bir çarpıntı hissetti. "James."

"Ben de şüpheyi tamamen ortadan kaldırmaya karar verdim." Tapuya başıyla işaret etti. "Bu ev senin. Geri de alınamaz, bu yüzden kendini mecbur hissetmeyeceksin. Eğer kabul edersen, yavaş yavaş başlayacağız. Belki seni parkta gezdirmeme izin verirsin. Eğer bunu tamamen berbat etmezsem, belki bana sürekli bahsettiğin tiyatrolardan birinde bir akşam geçiririz."

Louisa gülümsedi. "Kulağa çok hoş geliyor."

Şapkasını yakındaki bir çiviye astı ve eldivenlerini çıkarıp cebine soktu. "Açık konuşmalıyım. Amacım seni kazanmak ve sabır benim güçlü yanlarımdan biri değil. Ama seni aceleye getirmeyeceğime yemin ederim. Herhangi bir karar vermeden önce iyice düşünme şansını hak ediyorsun."

"Kararlarınız ne olacak? Biraz zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyorum,

"

"Ben mi?" Biraz güldü. "İlk gece kararımı vermiştim. Zamanım vardı o zamandan beri düşünmek için. Mayfair'de yalnız ve kimsesiz yürüdüğüm, en iyi Madeira şişelerini yudumladığım ve kitapçı vitrinlerine baktığım uzun geceler."

"Ne kadar acınası bir görüntü."

"Gerçekten de öyle. Üç denizkızının düşüncesi bile rahatlatmadı."

Louisa irkildi. "Oh, ama tarım arazisi. Eğer bana bu evi verdiyseniz, drenaj planlarınız ne olacak?"

"Senin tarla kanalizasyonlarından daha güzel olduğuna ve öpmesi çok daha keyifli olduğuna karar verdim."

"Ama bunun sizin için ne kadar önemli olduğunu, kiracılarınız için ne anlama geleceğini biliyorum. Beni onların çıkarlarının önüne koymamalısın. Bu-"

Parmaklarını dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Louisa. Takılıyorum. Haklıydın, Yorkshire'da olduğu gibi burada da düşünmem gereken insanlar var. İçinde yaşayanları düşünmeden mülkleri satmak doğru değil. Hâlâ sermayeyi arttırmak istiyorum ama bunu biraz daha dikkatli yapacağım. Biliyorsunuz, bir süre Londra'da olacağım."

"Ne kadar uzun bir süre?"

Bakışları onunkileri tuttu. "Ne kadar sürerse."

Kalbi güneş ışığındaki yeni bir ayaz gibi eridi.

"Burada her şey yolunda gitse bile, beni kabul etmeden önce malikanemi ziyaret etmelisiniz. Yorkshire bir ada değil ama oldukça uzakta. Yüzüme katlanamayacağınıza karar verirsiniz kurtarılma umudunuz olmadan mahsur kalırsınız."

"Yüzünü beğendim."

Elleriyle onun yanaklarını okşadı. "Ben de seninkileri seviyorum."

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı. "Ama siz bir düksünüz. Ve eğer sizinle evlenirsem, bir düşes olurum. Mümkün değil-"

Kıkırdadı. "Sen kendinden şüphe edecek biri değilsin, aşkım. Şimdi başlama."

Elini ensesine doğru kaydırırken başparmağıyla dudaklarını okşadı. Parmakları kadının çözölmüş saçlarının arasından geçerek vücuduna yatıştırıcı zevk dalgaları gönderdi. Göz kapakları mutlulukla dalgalandı.

Sonra onu öpmek için eğildi. Nazikçe, iffetle. Ne de olsa ailesi yan odadaydı. Her ne kadar masum olsa da, öpücük ayak parmaklarına kadar tatlı bir heyecan gönderdi.

Öpücüğünün tadı kurabiye gibiydi. Tereyağı,
tatlı. Dayanılmaz.

Onlar ayrılırken, salondan biri piyanonun başına geçti ve bir Noel şarkısının ilk akorlarını çaldı.

Louisa onun eline uzandı ve onu öne doğru çekti. "İçeri gel ve aileye katıl. Bir bariton işimize yarayabilir."

EPILOG

Tam bir Mayfair düğünüydü.

Times'da duyuru. Haziran ayının ilk haftası için bir tarih belirlendi. Tören St. George's Hanover Meydanı'nda. Düğün kahvaltısı Gunthers tarafından hazırlandı.

Ve Londra'nın en iyi otelinde bir düğün gecesi.

Kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz James gelinini ayaklarından tutup yatağa taşıdı.

"Akşam yemeği ne olacak? Aç değil misin?"

"Oh, acıktım." Adam elbisesinin korsajını aşağı çekti ve dilini göğsünün üzerinde gezdirdi. Diğer eli eteğine gitti.

"Banyom için gül yapraklarım var," diye nefes nefese kaldı.

"İpeksi bir gecelik." "Umurumda değil."

"Onu seçmek için büyük bir zahmete girdim. Dikkat etsen iyi olur."

"Sonra ilgileneceğim. Söz veriyorum." Boynunu öptü ve onu sırt üstü yatağa yatırdı.

Yatak. "Louisa. Sana ihtiyacım var."

Ona düzgün bir kur yapma sözü vermişti ve elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Öpücükler ve arada bir okşamalarla yetinmişti. Bir keresinde, tiyatro locasında, elini iç etekliğinin altından jartiyerinin üstünden çıplak kalçasına kadar kaydırmayı başarmıştı. Kadının nefesinin hızlanması onu çılgına çevirmişti. Her yerde olduğu gibi yatakta birlikte patlayıcı olacaklarını biliyordu.

James ona sahip olmak için aylarca beklemişti. Bir saat daha bekleyemezdi.

O artık onun karısıydı. İçini ve dışını özgürce keşfedecekti. Louisa olduğu için, kendi keşiflerini yapmak isteyecekti ve o da bu kısım için istekliydi.

Parmaklarını kadının bacaklarının arasındaki yumuşak yarık boyunca kaydırды. "Endişelenme. İstedikğin kadar yavaş gideceğim."

"Peki ya daha hızlı gitmeni istersem?"

Karısına baktı. "Seni seviyorum."

Elbette biliyordu. Bilmek zorundaydı. Ama kelimeleri bugüne saklıyordu, tıpkı en tatlı zevkleri sakladığı gibi.

Onu öperken damarlarında sıcaklık ve kararlılık dolaşıyordu. Birkaç saat önce kilisede yeminini etmiş, papazın ardından kelimeleri uyuşukça tekrarlamıştı. Karmakarışık beyniyle bunların önemini tam olarak özümseyememişti. Ama kanı dikkat kesilmişti.

Bedenleri birleşirken kalbi *aşkla* çarpıyordu. *Onur. El üstünde tutmak. Koruyun.*

Ve tabii ki, içinde bulunduğumuz ana en uygun olan yemin vardı:

Bedenimle ibadet ediyorum.

Kadının zevkini doruğa çıkarmak için acele etmedi ve sonra, eğer kadın yargılayacak bir referans noktası olmayan bir bakire olmasaydı, utanç verici olabilecek bir çabuklukla kendi boşalmasını buldu.

Daha sonra onu kollarının arasına aldı ve ağırlığının altında ezilmemesi için sırt üstü yattı. "Bir sürü bebek yapacağımıza söz ver."

Güldü.

"Ciddiyim. Büyük bir aile istiyorum."

Ellerini onun göğsüne dayayarak dik oturdu. "James, sevgilim. Az önce biriyle evlendin."

Dönüp duran düşünceleri durma noktasına geldi. Bu doğrudu, öyleydi. Neredeyse evlerinden kovduğu bir aile için onu şaşırtıcı bir sıcaklıkla karşılamışlardı. Gardiyanlarla vakit geçirmek onun için biraz alışma süreci gerektirmişti. Kahkahalar, tartışmalar, her şeyin gürültüsü. Ama hiç kimseyi şaşırtmadığı kadar, kaostan keyif almayı öğreniyordu.

Onları sevmeyi ve sevilmeyi öğrenmek.

Onlarla bir evi paylaşma zamanı geldiğinde... asıl sınav bu olacaktı. Louisa'ya Noel'de her zaman Londra'ya geleceklerine ve Ward'ları her yaz Thorndale Manastırı'nda ağırlayacaklarına söz vermişti.

Ona doğru uzandı, elini kolundan aşağı kaydırды, elini yakalamadan önce teninin dayanılmaz yumuşaklığının tadını çıkardı. Başparmağının ucuyla evlilik yüzüğünü parlattı.

Altının içine yerleştirilmiş kare kesim zümrüde hayranlıkla baktı. "Buna çok fazla para harcamışsın."

"İmkânsız." Öpmek için elini dudaklarına götürdü. "Bunu hak ediyorsun. Sen kadınlar arasında bir mücevhersin."

Alını kırıştı.

"Ne? Romantik olduğumu sanıyordum."

"Evet, ama... cinsiyetimin geri kalanını küçük düşürecek şekilde övülmekten hoşlanmıyorum. Dünyada mücevher değerinde sayısız kadın var. Ben tek değilim."

Şikayet ederek inledi. "Bir kez olsun iltifat et. Kalabalığın arasından sıyrıldığınızı söylememe izin yok mu?"

"Peki." Tek bir parmak ucunu ileri geri oynatarak göğsündeki kılların arasından bir yol çizdi. "Sanırım dünyada sıcak şarapla taviz veren ve kurabiye ile büyülenen tek gelin benim."

"Başka bir yönden de eşsizsin."

"Öyle mi?"

"Dünyada benim olan tek gelin sensin." Parmak ucu hareketsiz kaldı.

Ah, işte görmeyi umduğu o utangaç gülümseme ve kızarıklık. Louisa'nın tüm yüzüzlüğüne rağmen şüphe duyduğu anlar ve kırılğan olduğu yerler vardı. Zaman zaman güçlü kolların kucaklamasına ihtiyaç duyuyordu ve bunu sağlamak onu son derece memnun ediyordu.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı. "Bunu , değil mi?" Başını salladı.

"Bundan şüphe etmeyeceğine söz ver. Sivri dilli ya da inatçı olduğumda ya da birkaç gün söylemeyi unuttuğumda bile." Onun çenesini eğdi ve gözlerinin içine baktı. "Sana olan aşkımdan asla şüphe etmemelisin."

James konuşmak şöyle dursun, zorlukla nefes alabiliyordu.

Cevap vermek yerine onu öpmek için kendine çekti. Kız da onu tatlılıkla, tutkuyla ve ihtiyaçla öptü.

"İpek bir gecelikten söz edildiğini hatırlıyor gibiyim," diye mırıldandı. "Mm-hm. Bunu önemsemediğini söylemiştin."

"Daha sonra ilgileneceğimi söyledim." Öpüşmeyi kesti. "Daha sonra."

TESSA DARE HAKKINDA

Tessa Dare, yirmiden fazla tarihi romanın *New York Times* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. Zekâ, duygusallık ve duygusallığı harmanlayan Tessa, modern okuyuculara da hitap eden Regency dönemi aşk romanları yazmaktadır. Kitapları, Romance Writers of America'nın prestijli RITA® ödülü (iki kez) ve *RT Book Reviews* Seal of Excellence dahil olmak üzere çok sayıda ödül kazandı. *Booklist* dergisi onu "tarihi romantizmin yeni yıldızlarından" biri olarak adlandırdı ve kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmek üzere anlaşmaya varıldı.

Kütüphanecilik eğitimi alan ve kalbinde kitap sevgisi olan Tessa, Güney Kaliforniya'daki evinde kocası, iki çocuğu ve üç kozmik kedisiyle birlikte yaşıyor.

Tessa'nın yeni ve gelecek kitapları hakkında güncellemeler almak için lütfen www.tessadare.com adresinden haber bültenine .

TESSA DARE'DEN DAHA FAZLA ROMANTİZM

Girl Meets Duke serisi

[Düşes Anlaşması](#)

[Mürebbiye Oyunu](#)

The Wallflower Wager (2019)

Sonsuza Kadar Şatolar serisi

[Dük ile Romancing](#)

[Bir İskoç Düğümü Atarken](#)

[Markize Evet Deyin](#)

Spindle Cove serisi

[Teslim Olunacak Bir Gece](#)

[Bir Kış Gecesi Kötü Olmak](#)

[İçin Bir Hafta](#)

[Gece Yarısı Bir Kadın](#)

[Güzellik ve Demirci](#)

[Herhangi Bir Düşes](#)

[Yapabilir](#)

[Lord Dashwood Kaçırdı Bir](#)

[Skandal mı Başlatmak](#)

[İstiyorsunuz](#)

Damızlık Kulübü serisi

[Bir Dük ile Bir Dans Bir](#)

[Düzenbaz Tarafından İki](#)

[Kez Ayartılmak](#)

[Bir Alçakla Üç Gece](#)

İffetsiz Sütçü Kız serisi

[Av Tanrıçası Bir](#)

[Sirenin Teslimiyeti](#)

[Bir İkna Kadını](#)

Romanlar

[Almak İçin Gelini, Haydutlar Acele Ediyor'da](#)

[Skandalcı, Ahlaksız, İyi Olmayan Bay Wright Vahşi](#)

[Bir Vikont Nasıl Yakalanır?](#)

TESSA DARE'DEN HEMEN ALINABİLİR

Mürebbiye Oyunu (Kız Dükle Tanışıyor, Kitap 2)

Kötü, çok kötü bir çapkındı ve ona dersini vermek için mürebbiye gerekiyordu.

Tesadüfi mürebbiye

Geçim kaynağı elinden kayıp giden Alexandra Mountbatten, imkânsız bir görevi üstlenir: Bir çift vahşi yetimi düzgün genç hanımlara dönüştürmek. Ancak kızların disipline ihtiyacı yoktur. Sevgi dolu bir yuvaya ihtiyaçları vardır. Bunu bir de vasileri Chase Reynaud'a anlatmayı deneyin: Dükün sokaklardaki varisi ve çarşaplardaki şeytan. Londra'nın hanımefendileri -Yuva kurmasını sağlamak için. Alexandra bir şekilde, kendi kalbini riske atmadan onun kalbine ulaşmalıdır.

Meşhur tırmık

Kendine saygısı olan her çapkın gibi Chase de tek bir kurala göre yaşar: bağlanmak yok. İnatçı küçük bir mürebbiye onu ıslah etmeye çalıştığında, ona zevk içinde bir eğitim vermeye karar verir. Bu onun evcilleştirilemeyeceğini kanıtlayacaktır. Ama Alexandra çok daha fazlasıdır: zeki, anlayışlı, tutkulu. Onu kaybedilmiş bir dava olarak görmeyi reddediyor. Çok geçmeden Chase'in kalbinin etrafındaki duvarlar yıkılmaya başlar ... ve sert bir şekilde düşme tehlikesiyle karşı karşıyadır.

NOEL HEDİYESİ DÜKÜ

SARAH MACLEAN

BİRİNCİ BÖLÜM

Noel Arifesi

Allryd Dükü mutfakta hayaleti duyduğunda etkileyici bir şekilde sarhoştı.

İşin ironik yanı, yılın başka bir gecesinde olsa, bir yargıç kadar ayık olacaktı. Allryd Dükü sarhoş olmamasıyla ünlüydü.

Toplumun yarısı onun bu konuda çok katı olduğunu düşünürken, diğer yarısı da çok tuhaf olduğunu düşünüyordu (yine de böyle bir değerlendirmenin bir tür tavuk-yumurta bilmecesi olduğunu belirtmek gerekir, çünkü sıkıştırıldığında, aynı yarı onun içki içmemesini, içki içmemesine ilham veren tuhaflığın kanıtı olarak gösterecektir).

Gerçek şu ki Allryd Dükü'nün içmeye vakti yoktu. Neredeyse uyumaya bile vakti yoktu. Çalışmak için zamanı vardı. Yemek yemek ve nefes almak için zamanı vardı çünkü çalışırken her ikisini de yapabiliyordu. Uçsuz bucaksız mülklerini inşa ederken ve yeniden inşa ederken, uçsuz bucaksız hesaplarını kontrol ederken ve yeniden kontrol ederken, çok sayıda avukatını ve mülk yöneticisini çağırırken ve yeniden çağırırken.

En azından iddia ettiği gerçek buydu.

Gerçek bu değildi.

Gerçek şu ki, içki içmek hafızayı hoş karşılıyordu ve hafızanın diriltilmesiyle hiç ilgilenmiyordu.

Ya da hayaletlerin diriltilmesi, gerçi mutfağındaki hayalet buna hevesli görünüyordu.

Allryd Dükü Eben James'in genel olarak hayaletlere inanmadığını söylemek gerekir. Aslında, onu fincanından çeken seslerin hayalet olarak değerlendirilmemesi için bir düzine başka neden vardı. Her şeyden önce, hayaletler diye bir şey yoktu. En azından Allryd böyle bir şeyin belirtisini hiç görmemişti.

Buna ek olarak, cismani varoluştan yoksun herhangi bir öteki dünya ruhunun mutfak sanatlarına da ilgi duymaması gerekir ki, İskoçya'nın en iyi viskisinden yarım şişenin etkisi olmasaydı, bu kesinlikle düzenli ve mantıklı zihninin aklına gelirdi.

Gerçekten de başka bir gece olsa Allryd kabadayılar, haydutlar, Bow Sokağı kaçakçıları, sokak çocukları ya da (büyük olasılıkla) kendi çalışanları olabileceğini düşünebilirdi. Ama o anda, Noel arifesinde gece yarısına dakikalar kala, Allryd mutfağındaki gürültüye tek bir açıklama getiremiyordu; bir hayalet.

Bu yüzden aynı senaryoda kendine saygısı olan her malikâne lordunun yapacağı şeyi yaptı: Onunla yüzleşmeye gitti.

Zifiri karanlık ana merdivenin yarısında Allryd'in çağlar boyunca sürecek bir savaş için silahlanması gerektiği geldi ve ana fuayeye indiğinde son derece yardımcı olan bir zırh takımından bir kalkan ve paslı bir kılıç aldı. Uygun şekilde giyindikten sonra ruhu kovmak için yola koyuldu.

Ev terk edilmişti, mutfaklara giden karanlık ve sessiz arka koridor ona bunu hatırlatıyordu. Lawton onu, işverenlerin çalışanlarına Noel tatili için izin verdiğine ikna etmek için haftalar harcamış ve sonunda Dük suçluluk duygusuna yenik düşmüştü - tıpkı taşın durmak bilmeyen suya yenik düşmesi gibi. İki düzine hizmetçi yetmiş iki saat boyunca başka bir yerde ziyafet ve şenliğin -ne anlama geliyorsa artık- tadını çıkarırken ev sessizliğe gömülmüş, Allryd'i kendi işiyle baş başa bırakmıştı.

İşi ve son on iki yıldır her Noel arifesinde yaptığı aynı aktivite. Kendini unutana kadar içiyordu.

Her ne pahasına olursa olsun Noel'den kaçma planlarını bozan hayaletle savaşmak için eski silahlarla donanmış olarak mutfaklara doğru ilerlerken, bunun daha iyi olduğunu düşündü.

Işık titriyordu, sıcak ve cezbedici, koridorun sonunda altın kaosuna yayılıyordu ve odalarına girmeden önce tüm mumları söndürdüğünü bildiğinden kaynağına doğru ilerledi. Kalkanını ve kılıcını kaldırdı; bir kaleye saldıran bir asker gibiydi.

Mutfaktan gelen güçlü bir gumbürtünün ardından sert bir "Kahretsın!" sesi duyuldu.

Bu Allryd'i duraksattı. Hayalet ağzı bozuktu. Ve dışıydı.

Kapı aralığına ulaştığında dikkati hemen odanın diğer tarafında, küçük, ahşap bir taburenin üzerinde sallanan bir figürün uzandığı yerdeydi

yüksek bir raf için. Bir hayaletin böyle bir denge becerisine ihtiyaç duymaması gerektiği belli belirsiz aklına geldi.

Bir hayaletin de böyle bir canlılığı olmamalıydı: Kara ateş gibi parıldayan, sihir gibi etrafına dökülen saçları; güneşten kahverengileşen teni; güneşten sıırıslıklam olmuş çamların rengindeki zengin yeşil kadifenin altında kabaran dolgun, hoş kalçaları değil.

Bir hayalete de anında ilgi duymamalıydı.

Dolayısıyla, bu sıradan bir hayalet değildi.

Kılıcının ucu ayaklarının altındaki taşlara düşerken şingırdadı. Hayalet sese omzunun üzerinden baktı, , sanki onun orada olduğunu başından biliyormuş gibiydi. Hayalete hiç benzemiyordu; parlak gözleri, çilli teni ve geniş, davetkâr dudaklarının rengi

bir allık. Allığının rengi.

Sonra gülümsedi, onu her zaman kazanan o sırıtiş. Onu her zaman mahveden. Ve o artık yetişkin bir adam değildi. On sekiz yaşında, tek ve vahşi bir amacı olan bir çocuktü.

Onunla.

Hayalet değildi; daha kötüydü. O hafızaydı.

Şaşkınlık ve dizlerini titreten bir arzu seliyle ona çarpan parıldayan, altın bir anı. Ama o bir erkekti, Tanrı aşkına bir düktü ve kızın ona ne yaptığını görmesine izin verirse lanetlenirdi.

"Oh, iyi, buradasın," dedi, sanki Noel arifesinde gecenin karanlığı değilmiş, Mayfair'de bir evde yalnız değillermiş, adam sarhoş değilmiş ve kadın on iki yıl aradan sonra geri dönmemiş gibi. "Çikolata kabına ulaşamıyorum. Sakıncası var mı?"

Ama Allryd tüm bunları unutabilecek gibi görünmüyordu. Bu yüzden olduğu yerde durdu ve söyleyebileceği tek şeyi söyledi. Bir daha asla söylememeye yemin ettiği, çünkü her zaman tutulmamış bir söz gibi hissettiği şeyi. "Jack."

Kahverengi gözlerinin kenarları kırıışmıştı; bu da aradan geçen yılların bir kanıtı gibiydi. "On yıldır kimse bana *böyle* hitap etmedi."

Tabii ki yapmadılar. Bu onun için sadece bir isimdi. Kim bilir nereden gelen korsanlarla ilgili bir masal kitabından alınmıştı. Yan komşusu olan Leydi Jacqueline Mosby de -iki yaş küçük ve son derece sinir bozucu- Allryd'in hayatına girip dilediğini yağmalayan bir korsandı.

Elbette ona izin vermişti. Ona istediği şeyi vermişti - ta ki istediği gibi olamayınca ve o da bunu yapabilecek birini bulmak için gidinceye kadar.

"Beni ezip geçmeyi düşündün mü?" Dudakları kıvrılırken elindeki kılıcı daha sıkı kavradı. "Bu şey bir ya da iki yüzyıldır bilenmemiş gibi görünüyor. Fazla zarar vereceğini sanmıyorum."

Karşılığında verebileceği zarar gibi bir şey değil.

"Eben," dedi onun uzun süren sessizliğinin ardından, hayatı boyunca kimsenin *ona vermediği* ismi kullanarak. Adamın gözleri onunkilere kayarken geçmiş içinden geçip gitti. "Kaynayıp gidecek."

Bir şekilde onun ne demek istediğini anladı ve hemen ocağa baktı, alev süt tenceresinin dibini yalıyordu.

Kılıcını çalışma masasının üzerine koydu ve kalkanı kalkanın üzerine dayayarak ona doğru ilerledi, ancak ona ulaştığında yanında olması gerektiğini fark etti. Tereddüt etti, bir adımı kaçırdı, bu da dengesini bir kalp atışı için bozdu - kimsenin fark edeceği kadar uzun değil.

Jack başını eğerek alaycı bir hareket yaptığını fark etti. Kimsenin fark etmeyeceği bir hareket.

Allryd fark etti.

Birbirlerini fark etmeleri elbette gülünçtü. Aradan on iki yıl geçmişti - birbirlerini hâlâ tanıdıklarını hayal etmeleri için bile çok uzun bir süre. Birbirlerini fark etmeleri için herhangi bir neden vardı. Bu yüzden, yaklaşırken onu fark etmemek için çaba sarf etti, taburede kalsa bile, elleri şimdi belinde kenetlenmiş, ona ulaşmasını bekliyordu.

Hayır, o değil. *O. Ulaş ona.*

şey neydi? Çikolata kabı.

Onu fark etmeden lanet olası bir çikolata kap getirebilirdi. Neredeyse yapıyordu da. Ama sonra onun önünde , uzun kolunu rafa doğru uzattı. Eğer onun etrafından dolaşmak zorunda kalmasaydı, ona bu kadar yakın eğilmek zorunda kalmayabilirdi.

O zaman onun güneş ışığı gibi sıcaklığını fark etmeyebilirdi. Ya da kokusunu, güneş ışığını ve limonları. Ya da lanet olası tencerenin sapını kavramaya çalışırken kulağına yakın olan nefes alışının sesini.

İşte. Anladım.

Onu raftan indirdi, geri çekilmek niyetindeydi. Aralarına mesafe koymak ve ölü bırakılmış anıları diriltmeden önce tüm o küçük şeyleri unutmak.

Dokunmuşlar.

Belki de dikkatsizdi. Dengesini kaybetmişti. Belki de yeterince boşluk bırakmamıştı. Belki de birbirlerine sürtünmeleri onun suçuydu, kadının korsajının kadifesi adamın gömleğinin şambray rengine sürtünüyor, ince kumaşı yakalayacak kadar sertleşiyordu. Çekiştirmek için. Onu ve onunla birlikte onu ısıtmak için.

Belki de. Bunun kendi hatası olduğuna inanmış olabilir.

Nefes alması dışında. Sıradan bir oksijen alımı değildi. Gerekenden daha uzundu. Daha derindi. Öyle bir ses çıkardı ki, kendini sese doğru bakmaktan alıkoyamadı.

Gözleri kapalıydı. Dudakları kıvrılmıştı. Ve memnun görünüyordu. Nefesini verdiğinde, küçük, neredeyse fark edilmeyen bir iç çekmeyle oldu.

Allryd bunu algıladı. Hepsini.

Gözleri büyüdü ve çenesinin düşmesini zorlukla engelleyebildi. Çelik gibi sertleşen yanını dizginleyemiyordu. Onunlayken bunu hiç yapamamıştı.

Ancak geri kalanını dizginleyebiliyordu ve bunu sanki bir düşman taburuyla savaşmış ya da Kraliçe'yi saldırıdan kurtarmış gibi büyük bir kişisel gururla yaptı. Her iki eylem de yaptığından daha kolay olurdu; Jack'ten alev almış gibi uzaklaştı, uzun gümüş çikolata kabını öksüz kılıcının yanına fırlattı ve kısa bir an için silahı geri almayı düşündü. Görünüşe göre sarhoşken yaptığı hazırlık boşuna değildi; ne de olsa evi kuşatma altındaydı.

Hayaleti tercih ederdi.

Masayı aralarına yerleştirdikten sonra yüzünü ona döndü. Kadın kımıldamıştı, şimdi düz tabanlı tahta bir kaşıkla tenceresini karıştırıyordu. Yavaş, sabit hareketini izledi, sütün onun sakin hazırlığı altında döndüğünü hayal etti ve hayatında ilk kez bir sıvıya kızdı.

Çünkü hiç de sakin değildi, özellikle de kadın havadan sudan konuşur gibi, "Aynı kokuyorsun," dediğinde.

O da öyle.

Başını iki yana salladı. "Ne?"

"Aynı koktuğunuzu söyledim, ki dürüst olmak gerekirse bu imkansız görünüyor. Adaçayı ve sedir gibi. Sanki taşrada bulunmuşsun gibi." Konuşmak için sesini yükseltti, sanki söylediği her şeyi duyamıyormuş gibi. Eteklerinin her hışırtısını. Kaşığın tencerenin dibindeki her sıyrığı.

Tavası.

Mutfacı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Taşrada mıydın?" Bu da ne?

"Hayır."

"Hayır, tabii ki yapmadınız."

Ve işte oradaydı, anıların en acımasız, bir darbe gibi. Hayal kırıklığı. Asla onun olmasını istediği kişi olamayacağının keskin farkındalığı. Ama bu bir şekilde daha kötüydü. Çünkü bugünkü sözlerinde hayal kırıklığı yoktu. Sadece dürüstlük vardı. Farkındalık. Ve kabullenme.

Bir zamanlar onun geleceğiydi. Sonra ona bir dükalık ve borç batağında devasa bir mülk miras kaldı ve genç bir çocuğun çılgın isteklerine göre değil, bir dükalığın sorumluluğuna ve geleceğine göre seçimler yapmak zorunda kaldı.

Hepsi bu kadar. Ama bu onun lanet mutfağında çikolata yaptığı gerçeğini değiştirmiyordu. Davetsiz.

Kendini tekrarladı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bunun bir Noel mucizesi olduğuna inanabiliyor musun?"

"Hayır."

Uzun bir süre onu izledi. "Yazık. Bir zamanlar buna inanabilirdin."

Başını salladı, temizlemek için nafile bir çaba. Onu gözden uzaklaştırmak için. "Bu uzun zaman önceydi."

Süte geri döndü ve ikisi de ona bir bakış atmadan önce karıştırmasını izlediler. "Beni özlediğine emin misin?"

Soğuk, sıcaklığı özlemiş gibi. "Tekrar soruyorum, burada ne işin var?"

Tahta kaşığının yumuşak sürtünmesi aralarında fısıldadı. "Kendi heyecanımı yaratıyorum."

Her zaman heyecan yaratmayı başarmıştı - kendi payına düşenden daha fazla. Evlerinin arasındaki gizli geçidi keşfeden oydu. bir geçit bile değildi. İki taraftan da kilitli bir kapı, kış bahçesinin uzak köşesinden Mosby kütüphanesinin uzak köşesine açılıyordu. Jack bir gün Güney Yarımküre'yi keşfetmek için babasının geniş atlas koleksiyonunu aşağı indirmişti ki, arkalarındaki duvarda bir kulp fark etti.

Genç Allryd günlük keman çalışmasını yaparken, yakındaki satirlerin oyun oynarken resmedildiği yağlı boya tablonun arkasından kapı çalınmaya başladı.

heyecanı tamamen Leydi Jacqueline Mosby'nin .

Ve sonra kapıyı açtı ve kız onun heyecanının tamamı haline geldi. Her gün. Ta ki gittiği güne kadar.

Onu kaçırdığı gün.

Tencereyi ocaktan aldı ve parlak bir gülümsemeyle masaya geldi. "Bilmeniz gerekiyorsa, mutfağımızda hiç çikolata olmadığı için buradayım."

"Bu yüzden ev istilasını bir sonraki mantıklı adım."

"Lütfen," diye alay etti. "Kapı kilitli değilse istila sayılmaz." "O kapıyı on yıldır düşünmemiştim."

Yalan.

Dudakları kıpırdadı. "Ayrıca iyi silahlanmışsın. Herhangi bir davetsiz misafir senin paslı kılıcın ve Karanlık Çağ'da türünün en iyisi olduğu kesin olan kalkanın karşısında kesinlikle sinerdi."

Ayaklarının dibindeki kalkana baktı ve aklına gelen tek şeyi söyledi. "Senin bir hayalet olduğunu sanıyordum."

Başını öne eğdi. "Sarhoş musun?"

"Bilmiyorum."

Gözlerini kırıştırdı. "İçki mi içiyordun?"

"Evet."

"Sanırım ." "Bu mümkün."

"Neden?"

"Çünkü Noel'deyiz."

Viskinin gevşettiği dilin ürünü olan bu sözler karşısında ikisi de donakaldı ve Eben başını çevirmek istedi ama yapamadı. Onun yerine kara kaşlarının kalkışını ve dolgun dudaklarının sanki kelimelerin tam olarak ne anlama geldiğini anlamış gibi küçük, sessiz bir *oh çekerek* ayrılışını izledi.

Oda ısındı ve Eben gerçeği örtbas etmek için acele etti. "Bir nedenim olmak zorunda mı? Burası benim evim. Gecenin köründe. Ve ben yalnız olduğumu sanıyordum. Seni kış bahçesinde sinsice dolaşırken bulmadığım için şanslısın."

"Ya da ne? Bana obua ile vurmuş olabilir misin?"

"Obuam yok ama kemanın yayı akıllıca olabilir."

Kadın uzun bir süre onu izledi ve adam kadının hatırladığına yemin edebilirdi. Ve sonra, kaygısız bir gülümseme belirdi. "Tekrar söylüyorum Eben, davetsiz misafir istemiyorsan kapıyı kilitlemelisin."

"O kapının var olduğunu bilen tek kişi sensin."

"O zaman bunu kişisel bir davet olarak kabul edeceğim." Adam kaşlarını çatınca ekledi: "Gecenin köründe kendi evinde tek başına sarhoş olman nedense daha da kötü görünüyor."

"Neyden daha kötü?"

"Başka biriyle birlikte olmaktan daha kötü."

Onu başka biriyle bulmaktan mı korkuyordu? Hayır. Diğer insanlarla arası iyi değildi. Bu yüzden gitmemiş miydi?

"Arkadaşlığınızı mı teklif ediyorsunuz?"

Değildi tabii ki. Onun arkadaşlığı on iki yıldır için mevcut değildi. Adam bunu birçok kez reddettiğinden ve kadın da çekip gidecek kadar gururlu ve güçlü olduğundan beri.

Yine de bunların hiçbirini söylemedi. Bunun yerine ona küçük bir gülümseme sundu ve düşünceli bir ifadeyle, "Geceleri her zaman daha iyi arkadaş olduk, değil mi?" dedi.

Bu sözler istenmeyen anılar selinin kilidini açtı, ama o konuşmamaya karar veremeden, kadın konuyu değiştirdi ve bir şekilde onu daha da kötü hissettirdi. "Sütüm soğuyacak."

"Çikolatham olduğunu nereden biliyorsun?"

Yine o yumuşak gülümseme. "Her zaman çikolatan var, Eb."

Belki de daha önce hiç kimsenin ona karşı kullanmadığı bu küçültücü ifadeydi. Ya da belki de onun çikolatayı ne kadar sevdiğini hatırlamasıydı. Ya da belki de uğruna her şeyi yapmaya hazır olduğu o gülümsemeydi. Ya da belki de alkoldü. Her neyse, Allryd çoktan harekete geçmişti, yakındaki bir rafa gidip küçük bir porselen kap aldı ve masanın üzerinden ona doğru kaydırmak için geri döndü.

Tencereyi masanın üzerine koydu ve tencereyi açarak içine baktı. "Bu..." diye kokladı, sonra ona baktı. "Nedir bu?"

"Çikolata tozu. Amsterdam'da yapıyorlar. Tatlandırılmış. Karıştırması daha kolay."

Ona gülümsedi ve gözlerine geçmiş gibi bir şey geldi. "Sen her zaman çok tatlı sevdin."

Sanki eski dostlarmış gibi kaşlarını çatı. *Öyle değiller miydi?* Bu düşünceyi görmezden geldi. "Hayır, görmezden gelmedim."

Onu görmezden geldi ve kaşığı karışımdan kaldırıp diline değdirmeden önce bir süre tencerede karıştırdıktan sonra gözlerini kapatıp "Lezzetli" diye iç geçirdi.

Allryd nefesini içine çekti ve ondan, onun anısından, onun vaadinden kaçınmak için çaresizce, Noel yemeğinde yemeyi planladığı bir kutu bisküviyle birlikte bardakları almaya gitti. Kutuyu masanın üzerine koyduğunda, bisküvilerin Jack'in gece yarısı ziyaretini uzatacağını fark etti. Bunu yapmak istemezdi.

Ama hep onu dilemişti ve bu hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Sorun da buydu.

"Sanırım tören yapmamıza gerek yok," diyerek adamın getirdiği gümüş tencereyi atladı ve onun yerine tencereyi fincanlara doğru kaldırdı.

Adam başıyla izin verdi ve kadın iki fincan çikolata doldurdu, aralarındaki buhar kıvrıldı ve adamın bakışlarını elbisesinin bedenine, göğüslerinin kabarıklığına, sanki eviymiş gibi orada duran altın madalyona yöneltti.

Gençken o madalyonu takmamıştı.

Kadın tencereyi bir kenara bırakıp bisküvi kutusunu açarak otururken, bu düşünceyi görmezden gelerek bir fincana uzandı. "Oooh," dedi, "kurabiyeyi özlemişim."

Kaşlarını kaldırdı. "Kurabiye özlenecek bir şey mi?"

"Tabii ki öyle," dedi bir lokma bisküvinin etrafında. "Çok lezzetli."

Çikolatasını dudaklarına götürdü, onun coşkusu karşısında gülümsemesini gizledi ve bir an için onun her gün burada olmadığını unuttu. Bu onların özel ritüeli değildi. "Tereyağı, şeker ve un."

Elini küçük bir hareketle salladı. "Kesinlikle."

Allryd onun haklı olduğunu düşündü. Bir bisküviye uzandı. "de hiç kurabiye bulamadın?"

Yutkundu ve cevap vermeden önce çikolatasından bir yudum aldı. "Her yere, gerçekten. Jane Teyze'nin gitmek istediği her yere. Kıtadaki her ülke-Fransa, İspanya, İtalya, Yunanistan. Ve sonra tüm diğer yerler-Kuzey Afrika. Türkiye. İran. Rusya."

Bunların hepsini biliyordu. Onun seyahatlerini takip etmişti. Jack on iki yıl önce Londra'dan, bir zamanlar skandallara karışmış, şimdi ise eksantrik bir kadın olan ve skandal sayfalarının sevgilisi haline gelmiş, kötü şöhretli bir dul olan Barones Danton Leydi Jane'e eşlik etmek üzere ayrılmıştı. Dedikodu sütunlarında oyalanır, onların haberlerini beklerdi ve aristokrasiyle ekmeğini bölüşmek zorunda kaldığında, dinlemeye değer bulduğu tek isim Jack'in adıydı.

Bunu itiraf etmedi. Onun yerine, "O yerlerin hiçbirine gitmedim." dedi.

Onun bakışlarıyla karşılaştı, kahverengi gözleri çok fazla geçmişle doluydu. "Seyahatiniz mülkler ve defterlerle geçti."

Belki de kelimelerdeki yargıyı hayal etmişti ama onlardan nasıl nefret ettiğini hayal etmemişti. Onu nasıl utandırdıklarını. Onlara karşı kendini savunma ihtiyacı hissettiğini. "Yüzlerce insandan ben sorumluyum."

"Biliyorum."

"Bir düklüğü miras aldığınızda böyle olur. Sorumluluğu miras alırsınız. Geçmişin günahlarını miras alırsınız. Hataları miras alırsınız. Burada kalıp bunları düzeltmek zorundasınız. Dünyayı görmek gibi bir seçeneğiniz yok. Başlangıçta olmaz."

Savunma olarak başlayan şey, onu kızdırmak için duyulan keskin bir arzuyla sona erdi. Onu terk ettiğini hatırlatmak için. Hâlâ burada, tanıştıkları gün bulunduğu evde olduğunu ve onu terk edenin kendisi olduğunu. Onun yemi yutmasını istiyordu.

Yine de yapmadı. Bunun yerine ona küçük bir gülümseme verdi ve "Dünyayı görmenin birden fazla yolu var" dedi.

Geçmişlerini hatırlatan bu kelimelerden nefret ediyordu. Onun gidişinden ve kendisinin kalışından. Onun için yeterli olmamıştı. Hepsini buydu, değil mi? Ondan daha fazlasını istemişti. Bir ev, bir unvan ve ona layık bir hayat kurmak çalışmıştı ve bu asla yeterli olmamıştı. Ve yine de buradaydı, yıllara ve geçmişe rağmen geri dönmüş ve rahattı.

Ve işte buradaydı, görmezden gelmeyi öğrendiği tüm karanlık yerlere ışık tutma şeklinden hayal edemeyeceği kadar rahatsızdı.

Adam bu rahatsızlığını dile getiremeden kadın konuştu. "Mısır'da ebegümece bitkisini kaynatarak bir tür şeker yaparlar. Yapımı iki gün sürer; kabarık ve beyazdır ve o kadar tatlıdır ki çikolatayı onunla tatlandırabilirsiniz. Hoşunuza gideceğini düşünüyorum."

Ne söyleyeceğini bilemediği uzun bir sessizlik oldu. Yarı sarhoştı ve aradan on iki yıl geçmişti ve kadın geri dönmüş, gecenin köründe şekerden bahsediyordu.

Gülümsedi ve "Gördüğümüz pek çok şey hoşunuza giderdi" dedi.

Ve işte oradaydı, sahip olabileceği geleceğin ipucu. Artık sahip olamayacağı bir geleceğin. "Döndün mü?" diye sordu, sinirlenerek.

Kadın tereddüt etti ve adam bir anlığına duraksamaya tutundu, kadının geri döneceğine dair umudu ve gitmesine dair çaresizliği eşitti. "Uzun sürmeyecek."

Başını salladı; kelimeler göğsünü ağrıyordu. Neden önemli olsun ki? Onun zamanını almaya hakkı yoktu. Onun üzerinde hakkı yoktu. Yıllar önce bundan vazgeçmişti, elinde olmadan kırptığı lanet olası kâğıtlar dışında her alanda. Yine de sordu, "Ne kadar süre için? Evde hiç çikolata olmadığına göre Noel'e hazırlıksız görünüyorsun."

Gülümsedi. "Pazar günü ayrılıyorum."

Boxing Day'de. Mantıklı gelmişti. On iki yılını dünyayı dolaşarak geçirmişti ve Londra'nındaki Ocak aylarının en hoşu değildi. Ama yine de iki gün... kısacık görünüyordu. "Nereye gitmek için?"

"Biz İskoçya için varız."

"Teyzen İskoçya'da kışlamak isteyecek birine benzemiyor." Barones, evliliklerinin başlamasının üzerinden üç yıl bile geçmeden gömdüğü yaşlı kocası sayesinde yaptığı dünya seyahatlerinde nadiren Britanya'da bulunuyordu.

Jack kana kana içti ve bardağı yere bıraktığında üst dudağındaki çikolata bıyığı ortaya çıktı. Uzun ve bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde yaladı ve Allryd bu hareketi teninin her santiminde hissetti. Serin mutfakların sıcaklığı birden inanılmaz derecede yükselmişti.

Cehennem ateşi gibi, ki o dille yapabileceği her şeyi düşündüğü için gideceği yer kesinlikle orasıydı.

Ve sonra dedi ki, "O değil. Aslında o da Pazar günü ayrılıyor. Konstantinopolis'e."

"mi?"

"Yeni bir arkadaşla. Daha genç biriyle. Ona ayak uydurabilecek biri." Kelimeler yorgun düşmüştü.

Kaşları çatıldı. "Ona ayak uyduramayacağına inanmıyorum. Senin kadar maceraya hazır biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım."

"Bunun her zaman bir hata olduğunu düşünürdün," dedi yumuşak bir sesle. "Düşünmedim," dedi.

Ona inanmayan bir bakış attı.

"Ben yapmadım," diye ısrar etti. Jack her zaman yumuşak bir fırsat bulutunun üzerine ineceğini varsayarak dünyaya ilk adımını atmıştı. Ve o bulutun üzerine inmişti. Her seferinde.

Biri hariç her seferinde.

Boğazını temizledi. "Jane Teyze değilse, İskoçya'daki yol arkadaşınız kim?"

"Benim..." bir duraksama ve sonra, "...kocam."

Allryd irkilmesini güçlükle kontrol ederek sustu. "Evli misin?"

"Yakında olacak," dedi ve sanki ona söylemek istemiyormuş gibi sesindeki tereddütü duydu. Ya da belki de bu onun teredd t yd . Belki de duymak istemiyordu.

"Evlilik ilanlarını görmedim." Kiliseye gittiğinden değil, ama konu bu değildi. Jack başka biriyle evlenemezdi.

"İskoçya'da evleneceğiz," dedi hızla, sanki az önce mutfağında bir top ateşlenmemiş gibi kutudan bir bisküvi daha seçerek.

"Neden?"

Bir ısırik aldı, çiğnedi ve yuttu. "Yunanistan'dan döndük ve Fergus'un oradaki malikanesine gidiyoruz."

Fergus.

Aptalca bir isimdi. Bir tazyıya verilen türden bir isim. Kocaman, kıllı, uzun dili ağızından dışarı sarkan bir tazyı.

Fergus'la evlenemezdi.

Yine de, sanki bu iş gerçekten yapılacakmış gibi konuşmaya devam etti.

"Orada evleneceğimiz için burada ilan vermemize gerek yok."

"Neden ilan yok? Neden evlenelim?"

"kadar da sıra dışı değil, değil mi? Tabii ilerlemiş yaşıma atıfta bulunmuyorsanız?"

"Tabii ki hayır." Otuz iki yaşındaydı, seksen iki değil. Otuz iki yaşında, güzel ve Aralık ayında güneşin altında, ki bu imkânsız görünüyordu. Kesinlikle evlenilebilirdi. "Ben sadece-" Durdu. Ne demek istediğini bilmiyordu. Ama yine de konuştu. "Evlilikten başka bir şey istediğini sanıyordum."

Kaşları kalktı. "Hayır. Beni malikanesinden daha az önemseyen bir adamla evlenmekten başka bir şey istedim."

Kelimeler buz gibiydi, onu ayılttı. Öfke, hayal kırıklığı ve adını koymaya cesaret edemediğı bir şey, geçmişlerine yapılan bu açık gönderme karşısında içinden akıp geçti. "Daha fazla umursamadım."

Sessizlik uzun dakikalar boyunca sürdü, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. "Fergus gecenin köründe burada olmanızdan hoşlanmayacaktır."

Ağızını açtı ve söyleyeceklerini düşünürken tereddüt ettiğini gördü. Ve sonra, "Fergus eski dost olduğumuzu biliyor."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Biz bu muyuz?"

Düzgünce öpüldüğünde iç çekişinin sesini biliyorum.

Kollarımda parçalandığında inlemelerinin sesini biliyorum. Seni tanıyorum. Her santimini.

Fergus seni hayal etmeden önce sen benimdin.

Ama bunların hiçbirini söyleyemezdi. Ve burada onunla kalamazdı.

Saf geçmişî varken ve geleceğe dair hiçbir ipucu yokken olmaz.

Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. "Gitmeden önce dağınıklığını topla. Kurabiyeleri yanına al. Ve çikolatayı. Nişanınız vesilesiyle en iyi dileklerle."

İKİNCİ BÖLÜM

Noel arifesi, on dört yıl önce

Hanımların gecenin köründe beylerin evlerine gizlice girmemesi gerekiyordu.

Bu genç bayanlar için iki katına
çıktı. Genç, bekar bayanlar için üç
kat.

Noel arifesi olması önemli değildi. Genç bayanın söz konusu beyefendinin evine yıllardır gizlice giriyor olması da önemli değildi.

Gerçi Darby Kontu'nun en küçük çocuğu olan Jacqueline Mosby, dünyadaki yerinden her zaman çoğu yetişkinden daha emin olmuştu ve bu yer, ne yapması ya da yapmaması *gerektiğini* hiçbir zaman fazla önemsememesini sağlamıştı. İşlerin nasıl olması gerektiğiyle hiç ilgilenmemişti. Hayır, Jack her zaman daha çok ne *olabileceğiyle* ilgilenmişti. Ne *olabileceğiyle*. Ve bu, elbette, onun çöküşüydü.

Çünkü Jack her zaman manzarayı görmek için ağacın tepesine tırmanan, ancak tepeye ulaşip da aşağı inemeyeceğini anladığında sonuçları hakkında endişelenen bir kız olmuştu. Elbette, o zaman bile, Jack durumu en iyi şekilde değerlendirir, elma atıştırır ve kendini ağacın tepesinden nasıl kurtaracağını çözene kadar yeni görüş noktasından geniş dünyayı seyrederdi.

Ve Mosby kütüphanesi ile Allryd konservatuarı arasındaki gizli kapıyı Eben'den çok Jack'in yapan da bu açıklık, bu iyimserlik, bu her zorluğun üstesinden gelme isteği idi.

Jack için kapı özgürlük demekti; mürebbiyesinden saklanmak, erkek ve kız kardeşlerinden kaçmak, öğle yemeğinde özellikle lezzetli bir tatlı yediğinde Eben'e gizlice bir şeyler ısmarlamak, o kemanını çalırken kış bahçesindeki kanepede bir kitapla kıvrılmak.

Ancak Eben için kapı kaçıştı.

Çoğu gece babası ayakta duramayacak hale gelene kadar içer ve çalışma odasında uyuyakalırdı, onu teselli eden sadece gözyaşları olurdu. Ama kötü gecelerde Dük ya yeterince içmez ya da üzüntüsü melankoliye dönüşür ve mutsuzluğu için cezalandıracak birini aramaya başlardı. Varisi ve tek çocuğu olan Eben'i suçladığı sefalet, bir zamanlar mantıksızca sevdiği karısından geriye kalan tek şeydi.

Eben birden fazla kez, gün gökyüzünde solgun, lavanta rengi bir umut gibi süzülene kadar karanlık Mosby kütüphanesinde tek başına saklanmak için kış bahçesindeki gizli kapıdan gizlice girmişti.

Ya da en azından, on yaşındaki Jack'in gelip yanına oturduğu, dizlerini geceliğinin altına soktuğu, ayak parmaklarının dantel eteğin altından dışarı çıktığı geceye kadar yalnızdı. Saatlerce sessizlik içinde oturduktan sonra Jack'in elini tutmuş, başını omzuna yaslamış ve onun da kendisinin hissettiği rahatlığın bir parçasını hissetmesini istemişti. O zaman bile bunun nadir bir ayrıcalık olduğunu bildiği kesinliğin bir ipucu.

Konuşmadılar ve Jack uykuya daldı, Eben kolunu ona doladığında kıpırdamadı, onu içine çekti, huzurunun tadını çıkardı, ta ki şafak söküp Eben onu uyandırıp yakalanmadan önce yatağına geri gönderene kadar.

Ama sonraki gecelerde konuştular. Satranç oynadılar. Kız ona büyüdüğünde ziyaret etmeyi planladığı tüm yerleri gösterirken haritalara göz atmışlardı. Ona dünyanın en büyük korsanlarının hikâyelerini okumuş ve bir gün bir gemi kiralayıp dünyayı dolaşmaya karar vermişlerdi. Kız geleceği istiyordu, oğlan ise geçmişten uzak olmak istiyordu.

Arkadaş olmuşlardı.

Okula gittiğinde onu özlemesine yetecek kadar iyi arkadaşlardı. Ancak onu özlemek kısa sürede yerini başka bir şeye, daha güçlü bir şeye bıraktı. Teneffüslerde ve tatillerde döndüğünde onu görmek için kapıyı kullanmayı düşündüğünde kalbinin çarpmasına neden olan bir şey. Onun kullanmasını bekleyemeyecek kadar istekli olmasına neden olan bir şey. Onu bulmak için sessiz evinde gizlice dolaşarak kendi kendine kullanmasına neden olan bir şey.

Yatak odasının kapısını ilk kez çaldığında kız on dört, erkek ise on altı yaşındaydı. Ona kalamayacağını söylemişti. Ne de olsa o bir markiydi, kız da genç bir leydi ve artık bebek değillerdi. Yatak odaları buluşmaları için uygun ortamlar değildi. Kesinlikle gecenin karanlığında yatak odaları değil, ama güvenli olması için herhangi bir aydınlatma düzeninde ve günün herhangi bir saatinde yatak odalarından muhtemelen kaçınılmalıdır.

Eben'in bu aptalca kuralları bir kenara atması için bir iki kalp atışıyla ikna olması yetmişti. Ne de olsa arkadaşlıklar ve Eben okuldan -Eton'dan ve yakında Oxford'dan- çok nadiren eve geliyordu ve gece geç saatlerde yapılan ziyaretler skandal olduğu için değil, onların olduğu için gizlice mükemmeldi.

O geceden sonra, kadının kapıyı yumuşakça çalmasıyla Jack'in kapıyı açması arasında çok az saniye geçti. Odasındaki şöminenin yanındaki sandalyelere otururlar, Jack onun dizlerini geceliğinin içine sokar, uzun pembe ayak parmakları dışarı çıkar, Eben ona çikolata doldurur ve karanlıkta fısıldaşarak ayrı geçirdikleri ayları yeniden yaşarlardı. Eben ona uzun ve ayrıntılı hikayeler anlatır, her sorusuna cevap verirdi - skandal bile - ve Jack onlar aracılığıyla sınıfındaki diğer tüm erkeklerin isimlerini ve gözetmenler, öğretmenler ve dekanlar izlemediğinde yaptıkları çılgınca şeyleri hatırlayarak yaşadı. Eben de okuduğu kitapları, giydiği elbiseleri ve ablalarının şu kontu ya da markizi kazanmak için yaptıkları saçma sapan şeyleri en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordu.

Babası ölene ve on sekiz yaşındaki Jack ona ulaşmak için Allryd Evi'nin karanlık koridorlarında umutsuzca uçana kadar yıllarca böyle devam etti. Ama o gece kapıyı çalmış ve babası kapıyı açmaya gelmemişti.

Bu yüzden kendisi açmıştı -kolu avucunun altında dönerken bile her şeyin değiştiğini biliyordu.

Eben yatağında uzanmış, zengin kadife örtüye bakıyordu. Kadın odaya girip kapıyı kapatırken kapıya bakmadı. Şöminenin yanındaki sandalyeleri görmezden geldiğinde de ona bakmadı.

Onunla birlikte yatağa tırmandığında da bakmadı, tereddüt etmeden kendini ona yasladı, uzun bir kolunu beline doğru uzattı. Fırtınada bir çapa.

Adamın kolu kızın etrafına dolandı ve onu kendine çekti. "Burada olmamalısın."

"Umurumda değil," diye fısıldadı.

"Benim odamda değil. Kesinlikle yatağında değil." Tekrar. "Umurumda değil."

Sessizlik. Sonra, zar zor, "Gitmeni istemiyorum."

Onu asla terk etmeyecekti. "Michael cenazeye katılmama izin vermedi," dedi. Elbette ağabeyi de izin vermemişti; cenazeler kızlara göre değildi. "Öfkelendim elbette ama kimse beni dinlemedi."

"Orada olmaman en iyisi," dedi, ama buna inanmış gibi görünmüyordu.

Jack buna kesinlikle inanmıyordu. "Orada olmak istedim. Seninle olmak istedim."

"Sen benimle olmazdın," dedi. "Ben ön taraftaydım. Sen... sen benimle olmazdın."

Kavrayışını sıkılaştırdı - onu sersemliğinden çekip çıkarmaya yetecek kadar, onun güzel yeşil bakışları için istekliydi. "Orada olduğumu bilirdin. İşte bu şekilde seninle birlikte olurum." Durdu, gözlerini ondan ayıramıyordu. Daha yakın olmak istiyordu. Ona dokunmak için. Ona ulaşmak için. "Eben... Seninle olmalıydım."

Kelimeler göğsünü sızlatıyordu. Kendi anne ve babası yıllar önce, bir kış fırtınasının ortasında buzlu bir yolda arabaları yoldan çıktığında trajediyle ölmüştü ve Eben okuldaydı, cenazeye yetişemeyecek kadar uzaktaydı. Ama mektup yazmıştı. Mektup hala ondaydı, kilometrelerce kelimeyle doluydu, şimdi ne demek istediğini çok iyi anlıyordu.

Onları saygıyla tekrarladı. "Seninle birlikte olmalıydım."

Kolunu ona dolamak dışında bir cevap vermedi ki bu da yeterliydi. Yanağını onun göğsüne dayadı, kalp atışlarının ağır tınısı kulağının altındaydı. Artık onunlaydı. Ve eğer Eben onu kabul ederse bütün gece kalır, teyzesinin, kardeşlerinin ve kız kardeşlerinin söyleyeceklerini beklerdi. Eben'in ona ihtiyacı vardı.

Bütün gece kalırdı. Ertesi gün de. Ve bir sonraki gün.

Ta ki konuşması gerektiğini bildiği kelimeleri bulana kadar.

Yatağının başucundaki mum ancak bir kütük haline gelene kadar uzun bir süre sessizlik içinde yattılar. Eben derin, sarsıcı bir nefes alıp ona en karanlık sırrını söyleyene kadar. Onun zaten bildiği sırrı.

"Öldüğüne memnunum." İtiraf korku dolu bir fısıltıyla gelmişti, sanki babası onu duyabilir ve musallat olmaya başlayabilirdi.

Jack onun gevşetmedi. "Ben de öyleyim." "O bir sarhoştur."

"Kırılmıştı; onarılması mümkün değildi." Eben ona baktı ve o da omuz silkti. "Ve bir piç."

Dürüst değerlendirme karşısında dudakları kıpırdadı. ". Ayrıca kötü bir babaydı. Ve kötü bir düğün."

"Daha iyi biri olacaksın."

"Bunu kesin bir sonuçmuş gibi söylüyorsun."

Başını kaldırdı, çenesini adamın göğsüne dayayıp ona gerçeği söyleyebilmek için yatağın üzerinde döndü. "Öyle."

Uzun bir nefes verdi ve kadife gölgeliğe bir kez daha baktı. "Her şey değişecek."

"Önemli bir şey değil." Bu değil. Birlikte olmazlar. *Lütfen. Biz değil, birlikte.*

"Ben artık bir düküm."

"Marki olmak için yeterince etkileyici olmadığınızı düşünmüşümdür hep."

Adam güldü ve bu sesle kadının içine neşe yayıldı. Bu hiç değişmemişti. Onun gülüşünü seviyordu, sanki aralarında bir sır varmış gibi. "Düklerin markizlerden daha yüksek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Onun gülümsemesine eşlik etti. "Evet, ama markiz kelimesinin çok şık bir anlamı var.

Markiz olmayı tercih ederim."

"Artık ikisiyim de."

"Ve işte sen, şimdiden çekilmez bir palavracı oldun." Kendini ona daha da yaklaştırdı.

Kolu tekrar gerildi ve "Bunu nasıl yapacağım?" diye fısıldadı.

Soru, önceden haber verdiği değişimin habercisiydi. Korkunun habercisiydi. Paniğin. Sorumluluğun. Yetişkinliğin. Elini göğsüne, kalbinin üzerine koydu. "Yardım edeceğim."

"Dük olmak konusunda büyük bir uzmanlığınız var mı?"

Sorudan hoşlanmadı. Alay etmeye çalıştı. "Hayır, ama ne kadar zor olabilir ki? Erkekler önünüzde el pençe divan duruyor ve kadınlar size kur yapmak istiyor."

"Bu, tüm durumun iyi bir değerlendirmesi gibi görünüyor."

"Seni yere sağlam basman için orada olacağım için sonsuza dek minnettar kalacaksın." Küçük bir kahkaha attı ve Jack onu bir anlığına da olsa orada, özgürlük içinde tutmaya çalıştı. "Nasıl başlayalım? Seni takip edip bir zamanlar Konstantinopolis'i haritada bulmakta zorlandığını hatırlatayım mı?"

"Ben yapmadım. Harita ters çevrilmişti."

İyi yıpranmış argümana gülümsedi. Sağlam zemin. Eşit zemin. "Evet, Türkiye tersten bakıldığında harita üzerinde hareket ediyor."

"Coğrafi beceri eksikliğimin kadınlara kur yapma yeteneğimi engelleyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Soru karşısında durgunlaştı, zaman yavaşlıyor gibiydi. "Kadınlara kur yapmakla ilgileniyor musun?"

"Herkes öyle değil mi?"

Ne tür kadınlar? Bunu sormadı. Bu onu ilgilendirmezdi. Özellikle de bu gece. Ne de olsa, onun gözüne çarpan kızlar olmasını beklemiyor değildi. Onunla birlikte olmak isteyen kızlar olduğunu hayal etmemiş gibi de değildi...

Ama onları hayal etmekten *hoşlanmamıştı*. Hepsi bu. *Nefret* etmişti.

Bir şey ifade ettiğinden değil. Hiçbir şey ifade etmiyordu. İsterse kadınlara kur yapabilirdi. Tanrım, keşke hiç kur yapmasaydı. Onlar arkadaştı. Ve arkadaşlar böyle şeyleri umursamazdı.

Ancak Jack'in tam da bu tür şeylere çok önem verdiği anlaşıyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve her şeyin normale dönmesini diledi. Belki de o haklıydı. Belki de her şey değişecekti.

Ve sonra sessizce, "Jack?" dedi ve kadın durdurulamayan kaçak bir arabaya dönüştü.

"Jacqueline," diye fısıldadı.

"Ne?"

Adamın göğsündeki elinden gözlerini ayırmadı. "Artık korsancılık oynayan bir çocuk değilim Eben."

Adam uzun bir süre hareketsiz kaldı, kadının utançtan ölecekmiş gibi hissetmesine yetecek kadar uzun bir süre. Ona, onun kocaman gözlerine baktı, şaşkınlık, hayret ve başka bir şey -anlayış gibi bir şey- belirmişti.

Oh, Tanrım. Çok utanç vericiydi.

Başını öne eğdi. "Boş ver."

Ama iş bitmişti ve birdenbire ikisi de artık çocuk değildi.

Ve sadece onun tam adını kullandığı için değil. "Jacqueline."

Ona bakmadı, cevabını fısıldarken bile. "Evet?" "Bugün seni özledim."

Gözlerini sıkıca kapattı. Ona gerçeği söyledi. "Ben de seni özledim."

Yine sessizlik. Sonra, "Kadınları kazanmak istemiyorum."

Kalbi çarpmaya başladı. "Neden?" "Çünkü

onlara ihtiyacım yok."

Nefesini tuttu. "Neden?" "Çünkü sen

varsın."

Bunun üzerine başını kaldırdı, gözleri onunkileri buldu, başını eğip tıpkı kalbini çaldığı gibi onları da çaldığında dudakları şaşkın bir nefesle aralandı.

Bu, sonraki iki yıl boyunca düzinelerce, yüzlerce, binlerce öpücüğün ilkiydi, bir anı denizinde, gizli anlarda ve umutsuz arzulara birbirine karışacak olan öpücükler. Ama o ilk öpücük, o denizin bir parçası değildi. Damıtılmış bir hatıraydı, tekti çünkü ilkti.

Jack hayatının geri o öpücüğün her saniyesini : Jack'in onu kendine doğru çekişini, parmakları saçlarında gezinirken içinden geçen çılgınca düşünceleri, birbirlerini keşfederken onu hareketsiz tutuşunu, uzun bedeninin onunkine değen sıcaklığını, tıraşsız yanağının pürüzlü sıyrıklarını, gövdesinin sert düzlemlerini, bu anın belirsizlikle savaşı bir mükemmellik olduğuna dair kesinliği - acaba Jack de onu, onun kendisini istediği kadar istiyor olabilir miydi?

Ancak dili dudaklarının kenarında gezindiğinde ve kadın ona açıldığında, ilk kez içine girmesine izin verdiğinde, adam hırladı, alçak ve derin, sesi daha önce hiç duymadığı bir şeye benziyordu. Ve bir anda, bir zamanlar sevdiği arkadaşı gitmişti. Onun yerine, Jack her zaman seveceği adamı buldu.

Onu vahşileştiren adam.

Jack tecrübesizliğini bir kenara bırakıp öğrenmeye koyuldu, göğsüne bastırarak yukarı doğru kaydı ve onu öptü, basınç ve hisle oynadı, kendi dili onun geniş alt dudağının dolgunluğunu ve yumuşaklığını test etmek için yaladı.

Cennet gibi yumuşak. Onun gibi tatlı.

Kadın zevkle içini çektiğinde Eben kaskatı kesildi ve onu serbest bırakmak için harekete geçti. Öpücükten geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açıldı ve Eben'in berrak yeşil bakışlarıyla tam bir kesinlik içinde bulundu. "Sakın durayım deme. Bu benim ilk öpücüğüm ve bitene kadar bitmesini istemiyorum."

Bir vuruş ve sonra yavaş, kolay bir gülümseme. Daha önce hiç görmediği bir gülümseme. Midesini vahşi bir zevkle döndüren bir gülümseme. "Çok birisin, biliyorsun. Bu benim de ilk öpücüğüm."

Zevk dalgası neredeyse onu deviriyordu. "Öyle mi?"

Soru karşısında yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. Boğazını temizledi. "Sanki hiç fırsatım olmamış gibi..."

Kadın sırttı. "Tabii ki hayır," diye cevap verdi, onun pembe yanaklarını öpmek istiyordu. "Ama sen yapmadın."

Tekrar boğazını temizledi. "Ben yapmadım." Durakladı, sonra ekledi: "Peki, nasıl gideceği konusunda söz hakkım yok mu?"

Başını salladı, bakışları adamın ağzına kayd, göz kapakları yarı kapalı, ondan daha fazlasını istiyordu. "Aslına bakarsan istemiyorsun."

"Neden?" diye sordu, sesinin alçak gürültüsü lezzetli bir şekilde tanınmaz haldeydi.

Dikkatini onun ağzından ayırdı. "İki sebepten. Birincisi, muhtemelen yersiz bir görev duygusuna kapılıp duracaksın."

"Onur anlayışımı bu kadar takdir etmenize çok sevindim." Başını iki yana salladı. "Ben düşünmüyorum. Bence bu gece saçmalık."

Onu kendine doğru daha sıkı çekti. "Anlaşıldı. Sorumluluğu üstlenmenin ikinci bir nedeni var mı?"

Mutlu bir şekilde başını salladı. "Çünkü kızlar bir dükle ilk öpüşmelerinin hayalini kurarlar, bu yüzden bunun yeterli olduğundan emin olmalıyım."

Dudakları seğirdi. "Kızların dükleri öpme fantezileri mi var?"

"Ah evet," dedi, gözleri parlayarak. Öpüşmek ve kakhaha atmaktan daha iyi bir şey var mıydı? "Birçoğu bu kadar yaşlı ve pudralıyken, nasıl yapmalıyım?"

"Ama ben yaşlı ya da pudralı değilim."

Hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak başını salladı. "Düklerin sayısı az olduğu için, sanırım idare etmek zorundasınız."

"Çok akıllı bir ağzın var."

"Onu öpebildiğin için şanslı değil misin?"

Bunun üzerine onu ters çevirdi, sırtını yatağa bastırdı, üzerine eğildi, parmakları saçlarına dolanırken gözlerinin derinliklerine baktı. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Adamın başını kendi başına doğru çekti. "Belki biraz daha pratik yaparsan buna inanırsın."

Sabahın erken saatlerine kadar çalıştılar, o tanıdık mor ışık ufukta yayıldı ve adam onu artık adı ve hakkı olan evin karanlık koridorlarında yürüttü. Gizli kapılarını açıp bir öpücük daha çaldığında, ikisinin de asla unutamayacağı o ilk öpücükle başlayan ikinci hayatlarının ilk sabahıydı.

Kadın elini boyalı meşeye koyup adını fısıldadığında neredeyse kapıyı arkasından kapatmıştı.

Adam ona baktığında, kadın gülümsedi. "Mutlu Noeller." Ve sonra yemin etti, açık ve mükemmel bir şekilde. "Hiçbir şey değişmeyecek. Ben hâlâ buradayım. İkimiz de hâlâ buradayız."

Tabii ki yanılıyordu. Her şey değişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Noel Günü

Kollarında yumuşak, sıcak ve çıplaktı, bir hediye gibiydi, tam da sonsuza dek hayalini kurduğu yerdeydi. Onu kendine çekti ve içine çekti, kışın ortasında inanılmaz derecede yemyeşil bir bahçeydi. Adını günahmış gibi fısıldadı. "Allryd..."

Güm. Güm.

Onun üzerine çıktı, sırtını yumuşak yatağa yasladı, dudaklarını omzunun kıvrımlarına gömdü, teninin tatlı tuzlu tadını aldı, elleri vücudunu okşarken omzunun yuvarlak kısmını yaladı.

"Allryd..."

Yine onun adı. Bir dua. Bir söz.

Homurdandı ve daha aşağıları, göğüslerinin kabarıklığını araştırdı, zorlanan kahverengi bir ucu aradı ve buldu, dudaklarının arasına aldı ve yavaş, durgun çekişlerle ona taptı, orada oynamasını ne kadar sevdiğini biliyordu... uzun ve istekle kıvranana kadar devam etti.

Güm. Güm.

Parmakları saçlarındaydı, dizginleyemediği bir sertlikle onu aşağı itiyor, inanılmaz yumuşak teninin üzerinden, karnının ılık, harika şişliğini geçerek, olmak için can attığı yere yönlendiriyordu... Kalçaları açıldığında ağzı sulandı.

Güm. Güm. Güm.

Bu onun kalbi miydi? Öyle olmalı. Çaresizlik içinde çarpıyordu. Tanrım... Bunun için ne kadar zamandır acı çekiyordu? Onun için mi? Aşkının geri dönmesi için?

"Allryd..."

Bekle. Bir sorun vardı.

Hayır. Tutuşunu sıkılaştırdı.

Ona hiç öyle demedi.

Kız ondan uzaklaşıyordu. Sıcaklığı kayboluyordu. Gözlerini bulmak için başını kaldırdı. Eğer gözlerini bulabilirse, belki de

kal.

Güm güm güm.

Onları bulamadı. Onu hissedemedi. O gitmişti.

"Siktir!" diye kükredi gözlerini açtığında, çarşafları sertçe kavradı
Çelik gibi, kafası ve kalbi çarpıyor, öfke, çaresizlik ve deliliğe tehlikeli bir
şekilde yakın bir şeyle dolu.

Tek başına.

"Tanrım," diye fısıldadı ellerini şiddetle yüzüne sürerken.

Çıplak bacaklarını soğuk odada yatağın kenarından sarkıtarak oturacak
şekilde yuvarlandı ve öne doğru eğilip çarpan başını ellerinin arasına alarak
durakladı. İki gün önce öğle yemeğinde jambon yemişlerdi. Buzhanede
yiycek bir şeyler olduğu kesindi. Tabii ki bu, aşağıya ve dışarıya inmesi
gerektiği anlamına geliyordu.

Ve onu görme riskini.

Onu görmesinin bir önemi yoktu.

Onu görmesi umurunda değildi.

Ve onu görse bile, onu bir daha görmeye pek niyeti olmadığını açıkça
belirtmişti. Bunu hatırlıyordu. Ondan sonrası belirsizdi.

Çünkü içmeye geri dönmüştü.

Tanrım, oda soğuktu. Ocaktaki ateşin sönmüş olduğunu fark ederek
inledi. Oda sadece soğuk değil, aynı zamanda buz gibiydi.

Noel demek hizmetkâr yok demektir ve hizmetkâr olmaması da kendisi
çağırmadığı sürece yiyecek ya da ısı olmaması demektir. Oda dönmeyi bıraksa
bunu yapabilecek güçteydi.

Belki soğuk hava başındaki ağrıyı hafifletirdi. Ve sikiindeki ağrıyı da.

Ayağa kalktı, bir gece önceki seçimlerine lanet okudu ve on iki yıllık
Noel Günü deneyiminin ona en az altı saat daha sahip olamayacağını söylediği
net düşünce için çaresizdi. Bu iyiydi, çünkü defterleriyle yalnız kalmayı
planlıyordu. Soğuk yiyecek ve sıcak içecek bulacak ve her ayın yirmi beşinde
yaptığı gibi mülklerinin muhasebesini kontrol edecekti. Aralık ayı da farklı
olmayacaktı.

Noel günü olması önemli değildi.

Ve kesinlikle yan komşusu olması önemli değildi.

Güm güm güm.

Allryd sese doğru döndü, rüyanın bir yankısı artık yok olmuştu. Dikkati odasının kapısına yöneldi; kapıyı devasa bir canavar yumrukluyor gibiydi.

Thwack thwack!

Merdivenleri tırmanmış ve kapıları çalmışsa muhtemelen bir canavar değildir.

Belki de Jack'ti.

Jack değildi. Burada istenmediğini açıkça belirtmişti. Bu, ve kapıyı çalmayacaktı. İçeri girecek ve daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi onun yatağına tırmanacaktı.

Arzu geri döndü, soğuk, onun içinde olduğu düşüncesiyle mücadele edemedi.

Yatak.

Ama bu sefer içine tırmanmayacaktı. Bu sefer, o vardı bir nişanlı. Şüphesiz onun da kendi yatağı vardı.

Onu başka bir adamın yatağında düşünmek Allryd'in bunu durdurmak için duvarları yıkmak istemesine neden olmuyorsa lanet olsun.

Thwack! Thwack!

"Lanet olsun! Yeter!" diye bağırdı, kendi sesinden, kafatasında bir balta gibi yankılanmasından nefret ederek. Belki de kapıdaki bir canavardı. Belki de onun acısına son verirdi.

Kapı açıldı. "Cehennem gibi görünüyorsun."

O bir canavar değildi. Lawton'dı. Uzun boylu, iri yapılı, sinekkaydı tıraşlı ve her zaman olduğu gibi kusursuz bir şekilde giyinmişti; botları mükemmel bir şekilde parlıyordu, kravatı siyah teninde özenli kıvrımlar ve girdaplar halinde parlıyordu, kıpkırmızı ve altın rengi yeleği şüphesiz tarihe bir selam niteliğindeydi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Aşağıda bir masam olduğunu unuttun mu? Seninkinin hemen yanında?" Allryd homurdanarak, "Tatil gününü kutladığını sanıyordum," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi diğer adam, kapı pervazına rahatça yaslanarak, "ama ben de neredeyse senin kadar çok çalışıyorum, o yüzden bunu gözlemleyebileceğim kimse yok."

Charles Lawton'ın erkek kardeşinin Marylebone'da, Londra'nın liman işçilerinin çoğunun akşamlarını geçirdiği bir tavernası vardı. Kardeşi iyi bir eşe ve iki oğlan çocuğuna sahipti ve bunlar düzenli olarak Allryd'in evine gelip, çok neşeli olan amcalarının pantolonunun paçasına takılıyorlardı.

Allryd bakışlarını daralttı. "Bu bir yalan."

Lawton gülümsedi. "Joan Noel'de yalnız olmanı istemiyor." "Neden herkes benim tatil yalnızlığımın bu kadar ilgileniyor?"

"Herkes mi?"

Lawton'a Jack'in gecenin köründe geldiğini kesinlikle söylemiyordu. İş ortağı dedikodu söz konusu olduğunda kilise çayında yaşlı bir kadın gibiydi. "Sen."

"Tatili nerede geçirdiğin umurumda değil. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, bence Joan senin için endişelenmekten çok, arkadaşlarına yemeğe gelen dükü anlatmaktan hoşlanıyor. Bir de çocuklar 'garip züppenin' gelmesinden hoşlanıyor."

Allryd ve bu sözlerden duyduğu memnuniyeti görmezden geldi. Çocuklar iyiydi, diye düşündü. Çoğu zaman onları, Allryd'in çarpan kafasının aksine hâlâ konuşmakta olan amcalarından daha çok seviyordu. "Sana olan yakınlıkları kafa karıştırıcı, biliyorum, çünkü sende hoş gidecek hiçbir şey yok, ama onlar çocuk ve bu yüzden çok az şey biliyorlar."

Allryd kazmayı görmezden geldi. "Bir ziyareti boşa harcadın. Onlara meşgul olduğumu söylemeliydin."

"Bugün Noel günü Allryd. Kimse meşgul değil." "Benim var. Çalışıyorum."

"Neye? Saatlerce uyuyup ayakta durmaya mı çalışıyorsun?" Lawton odaya girerek şöyle dedi. "Burası buz gibi. Ve sersemlik kokuyor." Pencereye doğru ilerledi ve oradaki ağır perdeleri açtı. "Bu pencereyi açıp seni havalandırmalıyım."

Allryd gözlerini kapadı ve sırtını gökyüzüne döndü. "Lanet olsun, Aralık ayındayız. Güneş neden bu kadar parlak?"

Lawton yüzünü ona döndü. "Kar yağıyor."

Sustu. *Jack çok sevinecekti.*

Hayır. Jack'i düşünecek zamanı yoktu. Onun kara nasıl tepki vereceğiyle de ilgilenmiyordu. Boğazını temizledi. "O zaman yemeğinize dönseniz iyi olur; kar sizi burada tutarsa hoşunuza gitmez. Beni hizmetkârların tatil yapmasına izin vermeye ikna ettiğin için sana yedirecek bir şeyim yok."

Lawton ona bir bakış attı. "Kilerin dolu olduğunu bildiğim gerçeğini bir kenara bırakırsak, sizi temin ederim ki şu anki durumunuz - bir bebek gibi çıplak ve cin kokuyor - kalmak için teşvik edici bir şey değil."

Allryd sabahlığına uzandı. "Viskiydi." Lawton durdu.

"*Benim* viskim mi?"

"Evimde olduğu için mülkiyeti tam olarak kesin değil."

Diğer adam bakışlarını kısmıştı. "Yeri tam olarak masamın üzerinde miydi?" Allryd cevap vermeden üstünü örtmek için hamle yapınca Lawton tiksintiyle karışık bir ses çıkardı. "Sen içki bile içmezsin. Senin için boşa gitti."

"Dün gece içtim ve işe yaradı," dedi Allryd sabahlığının çözerken. "Bunu kanıtlayacak bir başım var."

"Çok gürültücü yeğenlerimle geçireceğin bir gün hak ettiğin cezadır," diye karşılık verdi sinsi ortağı, odanın kapısına doğru ilerlerken. "Kendine çeki düzen ver. Baldızım bizi saat ikide bekliyor. Sizinle mutfakta buluşacağım. Şanslıysanız kahve yapmış olurum."

Lawton kapıyı arkasından çarparak çıktı ve Allryd'in başındaki zonklayan ağrıyı daha da şiddetlendirdi; dükün kapalı kapıya hınzırca bir küfür savurmasıyla daha da kötüleşen bir ağrı.

Lanet olsun. İnsanların neden içki içtiği onu aşıyordu. Çok az amaca hizmet eden aptalca bir alışkanlıktı. Ne de olsa, yılın unutmak için içtiği tek gecesinde, hafızasından silmeye çalıştığı şey mutfaklarında ete kemiğe bürünmüştü.

Ve ne kadar görkemli bir .

Gençken olduğu gibiydi, uzun ve kıvrıktı, cesur gözleri, parlak gülümsemesi ve güneşte çok fazla zaman geçirdiği için çilli, bronzlaşmış cildi vardı.

Çok fazla değil. Yeterince.

Yıllarca bu çilleri düşünmüş, geceleri uyanık kalmış ve uyku bilincinin sınırlarında gezinirken onları saymıştı. Dilini burnundaki ve yanaklarındaki tozlar boyunca gezdirmeyi, sol omzundaki takımyıldızını öpmeyi, saten ve ketenlerin altına gizlenmiş, onun gelişini bekleyen diğerlerini bulmayı hayal etmişti.

Şimdi daha fazlası vardı, göğsünde ve omuzlarında, güneşten bir öpücük, gözlerinin köşelerindeki kırıksıklıklar ve kıvrımlarının daha derin kabarıklıklarıyla birlikte - hepsi de uzakta geçirdiği zamanın kanıtı. Bu değişikliklerin her birini keşfetmek istiyordu.

Leydi Jacqueline Mosby'yi keşfetme düşüncesi onu yeniden sertleştirdi, başı önceki gecenin etkileriyle çarpsa bile. Lanet okudu ve soyunmak ve yıkanmak için odanın uzak tarafındaki leğene doğru ilerledi, yüzüne soğuk su sıçrattı ve yersiz arzusunun sonuçlarını uzaklaştırmaya çalıştı.

Strateji başarısız oldu. Son on iki yılın her gününü onu hatırlamamaya çalışarak geçirmişti. Onun nasıl büyüdüğünü hayal etmemeye çalışarak. Nasıl değiştiğini. Tanıdığı kızın daha zengin, daha dolgun, daha mükemmel bir versiyonu haline nasıl gelmiş olabileceğini.

Sevdiği kız.

Evlenmesi gereken kız.

Artık hayal etmesine gerek yoktu. *Biliyordu.*

Önemli değildi. Başka biriyle evlenecekti. Fergus, uzun dilli, lahana kafalı İskoç.

Allryd yüzüne şiddetle soğuk su sıçrattı ve sanki onu düşüncelerinden silebilecekmiş gibi ellerini teninde gezdirdi. Sonunda başının tamamını leğene daldırdı ve sıvıyı saçlarına ve ensesine dökerken yaşadığı şokun tadını çıkardı.

İskoç'un bu tanımlamayı hak etmediğini düşünüyordu... Jack'in kafasında beyin olmayan birine bağlanacağını düşünemiyordu ama hayatını alacak adamın bir şekilde kendisinden daha az olduğunu düşünmek yardımcı oluyordu.

Onun hayatı.

Bu düşünceyle yüzeye çıktı, elleri leğeni tutan masanın üzerinde yumruk oldu, su damlacıkları görünmeden leğene düştü.

Jack onun hayatı değildi.

Bir zamanlar öyle olabilirdi ama o farklı bir seçim yapmıştı. Sorumluluğu ve gırtlığına kadar borca batmış bir mülkü ve darmadağın olmuş bir unvanı seçmişti. Ona verebileceğinden daha iyisini hak ediyordu - ne para, ne konfor, ne de daha az zaman.

Gitmekte haklıydı.

Her ne kadar gittiğinde kalbini göğsünden çalmış olsa da.

Onun bir daha geri dönmeyeceğini fark edene kadar fark etmemişti.

Başını salladı, hafızasının her yöne dağılmış suyla birlikte uçmasını diledi.

Lanet olası tatiller ve onların hüznünlü nostaljisi. Mayfair'den çıkmak çok iyi bir fikirdi.

Dişlerini temizleyip ağzını çalkalamadan önce parmaklarını saçlarında gezdirerek belli belirsiz bir düzene soktu. Lawton kahve ve sıcak bir yemek sözü vermişti. Daha da önemlisi, bu yemek Jacqueline Mosby'den ve onunla birlikte gelen iblislerden uzakta olacaktı.

Ancak Allryd arka hizmetli merdivenlerinden mutfağa doğru ilerlerken, uşağı olmadan bu işi halletmiş olmanın gururuyla, o gün Jack ve ortağı iblislerden kaçamayacağını fark etti.

Çünkü bir kez daha onun mutfağındaydı.

Ve bu sefer daha tehlikeliydi, çünkü gülüyordu. Eben bu kahkahayı on iki yıldır duymamıştı. Hatta daha uzun süredir. Uzaklardaki gençliklerinde bir noktada gülmeyi bırakmıştı.

Ya da duymayı bıraktı.

Ama işte oradaydı, o kadar özlediği bir sesti ki unuttuğunu fark etmemişti. Bir mucize gibi zengin ve doluydu. Ya da bir lanet. Evet, bir lanet. Bir lanet. O lanet bir Noel lanetiydi.

Mutfağın girişinde durakladı ve onu oraya aitmiş gibi buldu; üzerinde önlükle örtülü, işlevsel, soluk bir günlük elbise vardı, çay fincanını masanın üzerinden Lawton'a doğru kaydırırken dudaklarında geniş bir gülümseme vardı.

Oraya aitti.

Eben, iş ortağı uzun bir süre fincana bakarken düşüncesine karşı koydu ve ona bakarak, "Burada çikolata olduğunu bilmiyordum," dedi.

Gülümsemesi genişledi ve ellerini beyaz önlüğüne silmek için uzandı. "Artık ne zaman istersen alabilirsin."

Yıllar boyunca Eben'in Lawton'la ilgili hayal kırıklıkları olmuştu - Eben ne kadar dikkatliyse o kadar kaygısız bir adamdı. Altın iplikli yelekler ve parlak faytonlar gibi saçma sapan şeylere su gibi para harcıyordu. Eben'le mali ihtiyatı ve huysuzluğu yüzünden sürekli alay ederdi ve Drury Lane'deki aktrislerin yarısı hafta içi herhangi bir gün öğle yemeğine gelebilirdi çünkü kadınlar Lawton'a para kadar kolay geliyordu ve adam onları ağırlamaktan mutluluk duyuyordu.

Ama ortağının Jack'in parlak gülümsemesine maruz kaldığını görmek Eben'de ona ciddi bir zarar verme isteği uyandırdı. İş ortaklığı ve arkadaşlığın canı cehenneme.

Gülümsemesi Lawton için değildi. Başkaları için değildi.

Nişanlısı hariç.

Eben bu sinsi düşünceyi görmezden gelerek yüz hatlarını düzeltti ve "Benim olduğu için istediği zaman çikolata alamayabilir," dedi.

Lawton kendini beğenmiş bir tavrıyla, "Bunu viskime karşılık bir takas Finc olarak düşün," dedi.
an.

"Onu sarhoş eden senin viskin miydi?" Jack neşeyle sordu. "Bu mükemmel bir iş çıkardı."

"Öyle mi?" Lawton sordu, meraklı kaşları Eben'in Jack'in bir noktada sarhoş olduğuna tanık olduğunu söylemesi üzerine Eben'e doğru kalktı. Eben kaşlarını çattı ve diğer adam ekledi: "Başın nasıl Duke?"

Eben soruyu duymazdan geldi. "İkiniz de davetli olmadığınıza göre, lütfen biriniz bu sabah evimde ne halt ettiğinizi açıklayabilir mi?"

Sözler tehditkâr ve soğuktu; öyle ki Londra'daki herhangi bir kişi bir köşeye siner ya da kuyruğunu kıstırıp kaçardı.

Davetsiz misafirlerin hiçbiri hareket etmedi.

Bunun yerine Jack o geniş gülümsemesini ona çevirdi ve kaçmayı düşünen o oldu. Jack'in soğukkanlılığından çok daha tehditkâr olan gülümsemesi, sanki her ocakta ateş yanıyormuşçasına buz gibi evi anında ısıtıyordu. "Mutlu Noeller, Eben."

Kelimeleri ve onların kalbini ele geçirme şeklini bir süreliğine görmezden geldi. "Hoş geldin derken açık konuşmadım mı?"

Ocağın üstündeki tencereden bir kaşık aldı. "Çikolata yaptım."

"Kendi evinde olmadığı için mi?"

Başını eğdi, bu ifade ona garip şeyler yapıyordu. "Belki de." Durakladı. "Sana Noel yemeği pişiriyor olmamın da bir faydası var mı?"

"Hayır." Demek lezzetli koku buydu. "Evine git."

Başını salladı ve sobaya geri döndü. "Hayır."

Eben bedenini kaldıramadan Lawton sırttı. "Bu sabah mutfaklarınızda güzel bir kadının çalıştığını gördüğümde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz, *Eben*."

Eben, Lawton'ın o ana kadar hiç kullanmadığı ismine yapılan vurgu karşısında homurdandı. Jack dışında hiç kimsenin, Eben'in kendisinin bile rahat edemediği bir isim.

Öfke ve hayal kırıklığı alevlendi. "O güzel değil."

Kelimeler ağzından çıktığı anda pişman olmuştu, Lawton'ın kaşları anında ve hak ettiği bir kınamayla birbirine çarpmadan önce bile. Jack'in nefesi küçük bir kesiklikle kesilmeden önce bile, o kadar yumuşaktı ki fark etmemesi gerekirdi

fark etti. Tabii ki fark etti. Onunla ilgili her şeyi fark etmişti, artık fark etmesi gereken o değildi.

Ama onu incittiğini fark etmeden önce bile bu sözlerden nefret ediyordu. Çünkü bunlar lanet bir yalandı. Gerçek olmaları için her şeyi yapardı... belki de o kadar güzel olmasaydı, ondan kurtulma şansı olabilirdi.

Zaten ona bakamıyordu. Güneşe bakmak gibiydi.

"Tam tersine," diye yanıtladı Lawton. "Leydi Jacqueline Noel'de gördüğüm en güzel şey olabilir ve ben çocukken babam bana senin hayal bile edemeyeceğin türden bir teneke asker vermişti."

Jack'e göz kırptı ve o da küçük bir kıkırdama çıkardı. "Daha önce hiç bir teneke askere benzetilmedim ama bunu büyük bir iltifat olarak kabul edeceğim."

Lawton önündeki fincanı tabağın üzerinden kaldırarak, "Sen de öyle yapmalısın," dedi. "Yıllardır en sevdiğim oyuncağımdı."

"Artık değil mi?" Jack alay etti ve Eben ikisi arasındaki anlık, kolay uyumdan nefret etti. Bin yıl önce ona ait olan yakınlıktan.

"Daha iyi oyuncaklara terfi ettim." "Mesela?"

Lawton fincanının kenarından göz kırptı. "Bu Noel'de, kahverengi saçlı güzel meleklerden hoşlanıyorum."

Kadın kızardı ve Eben masayı devirmeyi düşünürken kadın, "Berbat bir flörtçüsün," diye cevap verdi.

"Gerçekten mi? Kendimi her zaman oldukça iyi biri olarak görmüşümdür," diye yanıtladı Lawton.

Ortak sırtışları yeterliydi, lanet olsun. "Bu özel ağaca havlamayı bırakabilirsin, Lawton. O nişanlı."

Ortağı elini göğsüne götürdü. "Tatil hayalleri yıkıldı."

Jack güldü. "İster inanın ister inanmayın, beni iğrençten de öte bulan bir başkası daha var."

"İğrenç olduğunu söylemedim," dedi Eben. "değilsin."

"Sakin ol kalbim," diye karşılık verdi birkaç tencerenin kaynadığı ocağa döndü. "Kelimelerle aranızdaki ilişki düşünüldüğünde, hâlâ eşsiz olmanız şaşırtıcı. Gerçekten."

Kendini canavar gibi hisseden Eben, Lawton'a baktı; Lawton, Eben'in yumruk atma isteği uyandıracak şekilde çenesi hafifçe düşmüş bir halde bir ileri bir geri bakıyordu. "Ne oldu?"

Lawton başını salladı. "Sadece senden bu kadın kadar korkan birini daha önce hiç görmediğimi söyledim. Ücret karşılığında ders verebilir ve bir daha asla sağlam bir iş anlaşması yapamayız."

"İşini mahvedersen Dük'ün hoşuna gitmez." Sözler Eben'in arkasından geliyordu, ses hemen tanıdık .

Etrafında döndü, içinden mutluluk denebilecek bir şey akıyordu. "Jane Teyze."

Yaşlı kadın ona uzlaşmaz bir bakış attı. "Bu sana Leydi Danton, evlat." Eben'in çenesi gevşedi. Yandaki evin sahibine hiçbir zaman Leydi Danton dememişti. Onun için her zaman Jane Teyze olmuştu, tıpkı Jack için Jane Teyze olduğu gibi.

Gerçi artık Jack'i sahiplenemeyeceğini, dolayısıyla Jane Teyze'yi de sahiplenmeyi beklememesi gerektiğini düşünüyordu.

O sırada Lawton'a bakmasaydı, odaya girdiğinde ayağa kalkmış olan uzun boylu adamı düşününce belki de bu kadar canı yanmazdı.

"Jacqueline," diye sordu tüm merakıyla, "misafirimiz kim?" Bir dakika. *Misafirimiz mi?*

Eben gözlerini kırıştırdı. "Bunlar *benim* mutfaklarım olarak kalacak, değil mi?"

Lawton eğildi. "Charles Lawton, leydim. Sizinle tanışmaktan onur duyduğumu söyleyebilirim; ününüz sizden önce geliyor." Eben'in sayısız kadını tavladığını gördüğü en çekici gülümsemesini ona armağan etti.

Dul barones uzun bir süre Lawton'ı düşündükten sonra, "Peki bu nasıl bir ün?" diye sordu.

Lawton başını eğdi. "Maceradan zevk alan bir kadın."

Eben gözlerini devirdi. Jane Teyze, Lawton'ın iki katından daha yaşlıydı.

Barones dolu dolu ve çapkınca güldü. "Canım, bana Jane Teyze diyebilirsin."

"Büyük onur duydum."

Yaşlı kadının dudakları yumuşak bir şekilde kıvrıldı. "Bana uzun zaman önce tanıdığım bir çocuğu hatırlatıyorsun. Etekleri döndüren bir gülümsemesi vardı."

"Jane Teyze!" Jacqueline ocağın başındaki yerinden araya girdi. "Zavallı adamı korkutup kaçıracaksın!"

"Saçmalık," diye cevap geldi. "O benden daha kötü durumlarla karşılaştı."

Lawton kıkırdadı, masaya yaslandı, siyah gözleri sanki bu çılgın ekip kadar hiç gibi . "Gerçekten de

beni korkutmak için çok daha kötüsünü yaparsınız leydim."

"Ben onu diyorum. Ne de olsa Allryd ile birlikte çalışıyor."

Eben kendini savunması gerekiyormuş gibi hissederek, "Özür dilerim," dedi.

"Oh, şirketiniz hakkındaki değerdendirmemden rahatsız mı oldunuz?"

Jane Teyze sordu.

"Öyleyim, daha

doğrusu," dedi. "Güzel."

Lawton kıkırdadı ve uzun zamandır gömülü olan bir içgüdü Eben'in Jack'e dönmesini sağladı

-Belki de savunma için? Ya da belki onun da kendisine gülüp gülmediğini görmek için. Gülmüyordu. Ocağın üzerinde kaynamakta olan tencerenin içindeki sıvıyı hafifçe karıştırıyordu.

Onu savunmakla ilgilenmiyordu. Ve onu suçlayamazdı.

O bunu hak etmedi.

Eben dikkatini Lawton'a çevirdi ve "Senin gitmen gereken bir Noel yemeği yok mu?" dedi.

Lawton sözleri elinin tersiyle itti. "Kalıp bu oyunu izlemek için zamanım var.

-Karşınızda bu kadar ilgisiz bir çift görmek nadirdir."

Jack, "Eben'i onun önünde sırtımayacak kadar uzun zamandır tanıyorum," diye cevap verdi. Eben, "Sen hayatında hiç surat asmadın," diye karşılık verdi.

Bunun üzerine başını çevirdi, kahverengi gözleri onunkilerle buluştu.

"Haklısın. Belki de bu yüzden hiç koca bulamadım."

Onu elinden alan aptal İskoç'un önünde

O mu?

İskoçyalı'yı düşünmek canımı sıktı. "Senin *de* bir yerlerde olman gerekmiyor mu?

Bir kutlaması mı? Fergus ile mi?"

İsmi hırıldayarak söylemek istememişti.

Aslında vardı. Mutfaklarındaki varlıklarıyla ilgili her şey acı ve ceza gibi görünüyordu. Geçmiş günahların kefareti ve onsuz cezalandırıcı bir gelecek vaadi gibi.

"Fergus kim?" Lawton, sanki papazla çay içip kek yiyormuş da özel alanını işgal etmiyormuş gibi sordu.

"Jack'in nişanlısı," dedi Eben.

Lawton kafası karışmış bir şekilde "Jack?" diye sormadan önce Jane Teyze'nin onaylamayan homurtusunu düşünecek zamanı olmadı.

"Ben. Jacqueline," diye açıkladı Jack.

Eben'e değil. Eben'e asla. Fergus'un hangi tazyıya
On

u. "O bir İskoç," dedi Eben. "Orada evlenmek için yarın yola çıkıyorlar. On
onun mülkü." Yüce Tanrım. kapatamadı. Nesi vardı bunun? "Tebrikler,"
dedi Lawton Jack'e.

Jane Teyze'den bir homurtu daha.

"Sakıncası var mı?" Jack, Lawton'a başını sallamadan önce yaşlı kadına
seslendi. "Teşekkür ederim."

Eben bir şey öldürmek istedi. Gitmek istiyordu. Ama kalmayı daha çok
istiyordu ve acı ve ceza da burada yatıyordu. Masanın uzak tarafına çöktü ve
kadın önüne dumanı tüten bir fincan çikolata koyduğunda fark etmemiş gibi
yaptı. "Ee?" diye sorduğunda çok da umursamıyormuş gibi yaptı. Nerede bu
mükemmel İskoç?"

Bir duraklama. "Yola çıktı."

"Neden şimdiden burada değilsiniz? Ya da daha doğrusu, neden evinizde
değilsiniz?"

Bir omzunu kaldırdı ve bıraktı. "Öğle yemeği için burada olacak." "Onun
yerinde olsaydım, şimdi burada olurum." Bunu söylememeliydi.
Kelimeler

O daha durduramadan, kızgınlığının ürünü olarak ortaya çıktılar.

Jack'in bakışlarının tüm ağırlığını üzerlerine çekeceklerini tahmin
edemeden. "Erik sosunu karıştırırken beni izlemek için mi?"

Seni omzuma atıp yatağa götürmediğimden emin olmak için.

Tanrım. Bunu söyleyemezdi.

Eben bardağı kaldırdı ve içti, haşlayıcı sıvı kabul etmeyi reddettiği bir
cezaydı. Bu yetmezmiş gibi bir de Jane Teyze'nin yargısı eklenmişti. "Yine de
sen o değilsin, değil mi?"

Eben konuşamıyordu ve yanmış dilinin bununla hiçbir ilgisi yoktu -
kelimelerdeki suçlama çikolatadan daha çok acıtıyordu.

"Jane Teyze," diye fısıldadı Jack ve bundan nefret etti. Bu yumuşak
kınamadan nefret etti. Teyzesinin uyarısını durdurmak için araya girmesinden
nefret etti. Sesindeki geçmişe dair sessiz imadan nefret etti.

Yaşlı kadın uzun bir süre onu izledikten sonra fırına yöneldi.
"Kurabiyelerim çıkmaya hazır."

"Kurabiye mi yaptın?"

"Senin için değil," diye karşılık verdi Jane Teyze.

"Evet, onun için," dedi Jack. "Dün gece bütün stoğunu yedik."

"Fergus için olmalı," dedi yaşlı kadın.

Aptal İskoç kendi kurabiyesini alabilir.

"Ama bu O'nun lütfu için."

Majesteleri. Yüce Tanrım. Ona hiç böyle hitap etmemişti. Masanın üzerinden atlamak ve ona sözünü geri aldirmek istedi.

"Bu partinin onun için olmasını *istediğinden* emin olsan iyi olur," dedi Jane Teyze.
dedi.

Jack iç çekti ve binlerce kez duyduğu bu sesi tanıdı. daha önce defalarca. Kızgındı. Ocağa döndü ve bu seferki daha büyük olan başka bir tencereyi açtı. İçinden gelen lezzetli kokulardan etkilenerek ayağa kalktı ve içine bakmaya gitti. Kadının dirseğinden tencerenin içine baktı.

"Yaban havucu kreması."

"En sevdiğin," dedi sessizce. "Noel'de almalısın gibi görünüyordu."

Nasıl hatırladı? Onlarca yıl uzak kaldıktan sonra neden şimdi onun için yapsın ki? Neden onun çikolatayı mutfağın her yerine saklayacak kadar çok sevdiğini hatırlıyordu? Cevap oradaydı, inkar edilemezdi. Tıpkı onun pekmez ve ahududulu tart sevgisini hatırladığı gibi hatırlıyordu.

Tıpkı onu öptüğünde dudaklarındaki o yaz meyvelerinin tadını hatırladığı gibi.

Ve sonra onun hava almak için ayrılmış dudaklarına baktığını fark etti. Bakışlarını onlardan çekip gözlerine yöneltmek istedi ama gözlerinin ağzına odaklandığını gördü.

O da mı o öpücükleri hatırlıyordu?

"Bir Noel laneti," diye fısıldadı.

Kızın gözleri onunkilere kaydı.

"Ne?" "Sen busun işte."

Kaşları çatıldı. "Yemek yaptığım için mi?"

"Çünkü rahatsız ediyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Çok mu meşguldünüz? Bana günü uyuyarak geçiriyormuşsunuz gibi geldi..."

"Benim ayrıcalığım olduğu gibi."

"Tatil yemeği pişirmek *benim* ayrıcalığım olduğu için."

Kadın çileden çıkmıştı. "Bunu kendi lanet mutfağınızda yapmak sizin ayrıcalığınız!"

Bir omzunu kaldırdı ve bıraktı, sanki iklime uygun dış giyim konusunda anlaşıyorlardı ve eve izinsiz girmiyorlardı. "Seninki daha iyi

stoklanmış."

Çıldırııcıydı.

Hayır, değildi. Her zamanki gibiydi; hızlı, ukala, çok çekici ve ondan hiç etkilenmemişti.

Tanrım, onu özlemişti.

Hayır. *Hayır*. Onu özlemek diye bir şey yoktu. Onu özleyemezdi. Eğer onu özlerse, asla özlemeyebilirdi ve bu onu kesinlikle öldürürdü.

Onu sevmekten asla vazgeçmemesi yeterince kötüydü.

Ondan kurtulması gerekiyordu. Bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı. Yerini bıraktı. "Öyle ya da böyle, fark etmez." Lawton'a başıyla işaret etti. "Lawton'la Noel yemeğine bekleniyordum."

Eğer ona bu kadar çekilmemiş, ona bu kadar odaklanmamış olsaydı, bunu göremeyebilirdi. Kızın alnında zar zor beliren küçük kırışıklığı yakalayamayabilirdi. Dudaklarının köşesindeki neredeyse fark edilmeyen gerginliği. Kalp şeklindeki yüzünün ucundaki neredeyse titremeyi.

Hayal kırıklığı.

Elbette yanılıyor olmalıydı. Mükemmel İskoç Fergus'la evlenecekti. Kuzeyde, toprağın acımasız ve konuşmanın anlaşılmaz olduğu bir yere gidecekti. Yarın ayrılıyordu. Bu bir hayal kırıklığı değildi.

Ama öyleydi.

Kız yüz hatlarını düzeltmeden ve kaybolmadan önce bir anlığına görmüştü. Ve sonra sessiz bir "Oh "un ardından gelen "Peki, o zaman. Seni tutmamıza izin verme."

Başka bir adam bunu fark etmezdi, o küçük, dehşete düşmüş heceyi. Mükemmel Fergus bunu fark etmezdi. Ama Eben fark etti. Ve küçük bir çocuğun çay tabaklarına bakması gibi bu heceyle oyalandı.

Göğsü sıkıştı.

Kalmasını istiyor muydu?

"Gitmiyorsun." Tüm dikkatler Jane Teyze'ye çevrildi.

"Affedersiniz?" Jack söyledi.

"Gitmiyorlar."

"Kesinlikle öyleyim," dedi Eben.

Lawton biraz daha soğukkanlı konuştu. "Korkarım buna mecburuz leydim. Baldızım, Dük'ün yedeğinde benim dönüşümü bekliyor."

"Olabilir," dedi Jane Teyze, "ama dışarıya bakmanızı öneririm." Elini kalın bir pencere camına doğru salladı. "Fırtına oldukça

Şimdi ciddiym. Elli metre bile gidemezsin, bırak nereye gidiyordun?"

"Marylebone," dedi Lawton.

"Oh, hayır. Kesinlikle oraya kadar gidemezsiniz."

"İyi olacağız," dedi Eben, bu delilikten kurtulmayı umutsuzca istiyordu.

"Hayır." Jack'in tek kelimesi sert ve inatçı geldi ve herkes ona baktı. Pencereden dışarı, girdap gibi dönen beyaz bir duvarın gizlediği öteki dünyaya bakıyor, bir anlığına geçmişte kayboluyordu.

Lanet olsun. Düşünmeden konuşmuştu.

"Yollar çok tehlikeli olacak." Kadın ona baktı, gözleri bulutlanmıştı, mahremdi.

on iki yıl kayboldu.

"Gitmeyeceğiz," dedi ona ve tek bir uzun nefesle ödüllendirildi, gerginlik omuzlarından akıyordu. Parmakları ona uzanmak için kaşındı ve kelimeleri yumuşak bir şekilde tekrarlamaktan kendini alamadı. "Yapmayacağız."

Aralarında geçenlerden habersiz olan Lawton, "Yapmayacak mıyız?" diye sordu.

Başını salladı, bakışları Jack'in üzerinden ayrılmıyordu. "Hayır. Araba güvenli olmayacak."

Lawton omuz silkmeden önce uzun bir an geçti. "Keşke kızağı olan bir adam olsaydın, Allryd."

Bu kuru ifade Jack'in dikkatini dağıttı ve karda güneş ışığı gibi küçük bir kıkırdamaya yol açtı. Eben ona baktı. "Bu kadar eğlenceli olan ne?"

"Sadece senin kızakta olduğun fikri."

Kaşları kalktı. "Neden?"

"Seni bir tanesinin içinde hayal edemiyorum." "Neden?"

Kaşlarını kaldırdı. "Şey... Onları oldukça anlamsız buldüşünmüştüm. Ve sen hiçbir zaman ciddiyetsizliği önemsemedin."

"Bu doğru değil." Pencerenin dışındaki kar gibi kalın bir sessizlik çöktü. Bir yüzden diğerine baktı. "Öyle değil."

Lawton kollarını göğsünde kavuşturarak, "Yaptığın anlamsız şeylerden birini söyle," dedi.

Eben'in yüzü ısındı. Tanrım, *yüzü kızarıyor* muydu? "Anlamsız şeyler yaptım."

Ne fark ederdi ki?

"Mükemmel. Bize onlardan birini anlatın."

Eben durdu, düşüncelerini tek bir anı doldurdu. Onu tüketiyordu. Jack'e baktı, onun yanaklarındaki rengi fark etti ve anında onun da bu anı tarafından tüketildiğini anladı.

Ama bunu diğerleriyle paylaşırsa lanetlenirdi. İnatla sessiz kaldı.

Uzun bir süre sonra Jane Teyze araya girdi, "Korkma Charlie, sana Charlie diyebilir miyim?"

Lawton ona gülünç bir gülümsemeyle baktı. "Hiçbir şey bana daha fazla zevk veremez."

Yaşlı kadın sözlerine şöyle devam etti: "Tatilde ailenizin trajik yokluğunu telafi etmek için size dükün ve onun nasıl bir adam olabileceğinin hikâyelerini anlatacağım." Jane Teyze devam ederken kelimeler Eben'in midesine kurşun gibi döküldü, ses tonunda hafif bir sırtıma vardı. "Örneğin, onun ve yeğenimin bir zamanlar nişanlı olduklarını biliyor muydunuz?"

Eben oturduğu yerden Jack'in nefesindeki kesikliği duydu. Duydu ve bundan nefret etti. Bu soru karşısında kendisinin de nefes almakta zorlanmasından nefret etti. Yaşadıkları şeyin adı bu muydu? Nişanlı mı? Bundan daha fazlası gibi görünüyordu. Basitçe çözülemeyecek bir şey gibi. Ama çözülmüştü, güneş ışığındaki kar gibi, bir an oradaydı ve bir sonraki an yok olmuştu.

O kadar kolay değil.

Jack'in mutfağın karşısındaki bakışlarıyla karşılaştı, onun gözlerinde geçmişini okudu ve içindeki gerçeklerden pişmanlık duydu. Başka bir gerçek için de pişmanlık duyuyordu: Onu sevmekten asla vazgeçmemişti. Asla da sevmeyecekti. Başka biriyle mutlu bir evliliği olsa bile.

Ayağa kalktı, iğrenç sıcağı ve anılarıyla bu odadan gitmeye can atıyordu. "Eğer kar sizi burada tutacaksa," dedi ortağına, "öyle olsun. Ve eğer bu deli kadınların size yemek pişirmekten başka yapacak işleri yoksa, o da olsun. Ama benim oyalanmaya ve eski zamanlara ait aptalca hikâyeler dinlemeye ihtiyacım yok. Yapacak işlerim var."

Bununla birlikte odadan çıktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Noel arifesi, on üç yıl önce

Gök gürültüsü Darby Evi'nin duvarlarını sarsıyordu, hain bir fırtına her yeri sallamakla tehdit ediyordu ve Jack de onunla birlikte titriyordu, karanlık koridorlardan kütüphaneye doğru koşarken dişleri gıcırdıyordu, arka köşeye sıkışmış kapıyı bulmak için ışığa ihtiyacı yoktu. Karanlıkta, gözleri kapalıyken sonsuza dek bulabilirdi.

O elini uzatmadan kapı açıldı ve adam karşısındaydı, pantolonunu giymiş, gömleğinin düğmelerini çözmüştü, aceleyle giyinmişti çünkü onun için geliyordu. Her zaman onun için gelirdi.

Kız adamın açık kollarına doğru uçtu ve adam onu yakalayıp kendine çekti, başını çenesinin altına sıkıştırdı. "Sana sahibim," diye fısıldadı. Ve tekrar. "Sana sahibim, aşkım." Dudaklarını başının tepesine bastırdı ve kollarını onun etrafında sıktı.

"Sen- sen- sen geldin," diye gevezelik etti.

"Fırtınayı duyar duymaz," dedi, sözcükler göğsünde derin bir gümbürtüyle yankılanıyordu. "Her zaman senin için geleceğim."

Yemin onu yatıştırmaya başladı. "Bu çok aptalca. Sadece hava durumu."

"Bu hava durumu değil. Geçmişte kaldı." Ailesinin korkunç bir fırtınada yolculuk ettiği gece, gök gürültüsü atları ürkütmüş ve arabanın kaygan kaldırım taşları üzerinden buzlu Thames Nehri'ne doğru kaymasına neden olmuştu.

Jack henüz on dört yaşındaydı ve o günden sonra gök gürültüsünü asla hazmedememiş, Eben evdeyken onun arkadaşlığını aramış ve cesurmuş gibi davranmıştı. Ama gerçeği her zaman biliyordu.

Derin bir nefes aldı. Bıraktı. Kollarını etrafında hissetmesine izin verdi. Onun sıcaklığını. Onun gerçekliğini. "Buradasın," diye fısıldadı.

"Tanrı'ya şükür," diye cevap verdi, elleri onun üzerinde geziniyor, onu sıkıca tutuyordu. "Kaç geceyi uyanık yatarak geçirdiğimi biliyor musun?"

şimşek çakmasını izlemek? Kırlarda yuvarlanan gök gürültüsünü dinlemek ve buradan uzakta kalmasını dilemek? Senden uzakta?"

Yüzünü onun göğsüne çevirdi, itirafı içini ısıtıyordu. "Havayı durduramazsın," diye fısıldadı.

"Bu deneyemeyeceğim anlamına gelmez, aşkım," diye başının tepesine doğru konuştu. "Ve ben buradayken, Londra'dayken fırtınayı her zaman uzak tutacağım."

Aptalca bir yemindi. İmkansız bir söz. Yine de ona inanmıştı. Ona sarıldıkça fırtınanın gürültüsü azaldı, sanki onun iradesi fırtınayı gerçekten kovalayabilirmiş gibi. Sonunda bittiğinde, yüzünü onunkine doğru kaldırdı ve gömleğinin gevşek kumaşını kavradı. "demek. Burada olup olmadığından emin değildim.

olurdu."

Bir tutam saçını yüzünden çekip aldı, yeşil gözleri karanlık ve umut doluydu. "Tabii ki buradayım. Noel'deyiz."

Kızardı. "Sen buraya geleli yetmiş üç gün oldu."

Sanki o da onları sayıyormuş gibi başını salladı. "Keşke daha erken gelebilseydim. Yarın sana sürpriz yapacaktım."

Gülümsedi. "Bu çok mutlu bir Noel olurdu ama bu gece geldiğin için mutluyum." Elini uzatıp adamın yanağına, sakalının tehdit ettiği yere koydu. Söz verdi. "Seninle çalabileceğim her dakikayı istiyorum."

Elini çekerek onu kapıdan geçirdi ve kendi tarafındaki kış bahçesine götürdü. "Eğer hırsızlık yapacaksan," diye fısıldadı, "bunu benim evimde yap, Jane Teyzen seni karanlığa sürüklediğim için beni astırmaz."

Jack sırtıttı ve piyanonun üzerindeki küçük lambayı yakarken kapıyı arkasından kapattı. "Herkes *seni* baştan çıkaranın *ben olduğumu* bilecek, biliyorsun."

Alçak bir banka oturdu ve onu yanına çağırarak uzun kalçalarının arasında durması için çekti. Adamın yüzünü kendisine doğru çevirdi, gözlerinin altındaki koyu halkaları, ağzının etrafındaki onu bir yirminin çok ötesinde yaşlandıran yeni çizgileri gördü. Başparmaklarını kaşlarının koyu çizgileri üzerinde gezdirerek yumuşak bir sesle, "Yorgun görünüyorsun," dedi.

Onu kendine yaklaştırdı, alnını gövdesine dayadı ve sanki ondan alacağı bir nefes ona güç verecekmiş gibi içine çekti. Sonra arkasına yaslandı ve şöyle dedi: "Mülkler harap durumda. Kiracılar acı çekiyor. Sürüler zayıf. Kış geliyor ve soğukla birlikte para da yok. Kızgınlar, hayal kırıklığına uğramışlar ve üzüntü içindeler ve o hiçbir şey yapmadı."

Babası.

Jack ona sımsıkı sarıldı ve bu acıyı dindirebilmeyi diledi. "Yine de yapacaksın."

Bir derin nefes daha. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı. "Malikâne pamuk ipliğine bağlı. Zamanın ve fonların izin verdiğinden daha uzun ve daha pahalı bir ihtiyaç listem var. Her saat yeni bir onarımın zamanı geliyor - her biri bir öncekinden daha acil. Galler'deki değirmen neredeyse yıkılmak üzere. Surrey'deki arazideki sığırlar hasta. Newcastle'daki kiracılar için yiyecek kıtlığı var."

Ve hepsi Eben'in ayaklarının altında. Bir kerede çözemeyeceği kadar çok şey. Onu kucağına çekti. "Hepsini düzeltemem. Ben de onun kadar kötüyüm." Kadın başını salladı. "Sen onun on katı adamsın. Yüz kat."

Alnını onunkine dayadı ve gözlerini kapattı. "Kimse sana sorumluluk taşımanın ne kadar zor olduğunu söylemiyor." Gözlerini açtı, bakışları onun omzunun ötesindeki bir noktaya sabitlendi ve ekledi: "Kimse sana vazgeçmen gereken her şeyi söylemiyor."

Bu sözler kadının içine korku saldı. Başını salladı ve sanki gelmekte olan şeyi durdurabilecekmiş gibi ona doğru uzandı. "Eben," dedi. "Yardım etmeme izin ver."

Bakışları keskin bir şekilde onunkilere kaydı. Anlayışla. "Hayır."

İç çekti. "Bol miktarda para var. Bir düklüğü kurtarmaya yetecek kadar değil, ama kesinlikle yardım etmeye yetecek kadar." Avucunu tekrar adamın yüzüne koydu. Kendini tekrarladı. "Bırak yardım edeyim."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Paranı almayacağım. Yapılan her hatayı düzeltmek bana düşer. Her günah. Bu sorumluluk benim. Bir planım var. Ve seninle senden başka bir şey için evlendiğimi düşünmene izin vermeyeceğim. Ben de senin hak ettiğinden daha azını hak ettiğimi düşünerek benimle evlenmene izin vermeyeceğim."

Bu tartışmayı onlarca kez yapmışlardı. Yüz kere. Yüz yüze ve posta yoluyla. Ve Jack zorlamaması gerektiğini çok iyi biliyordu. yerine yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona gerçeği söyledi. "Sen tanıdığım en iyi adamsın."

Kadın onu öpmek için aşağı çektiğinde, adam inledi, okşamayı derinleştirmekten kendini alamadı, elleri yüzünü yakalamak için geldi, onu hareketsiz tuttu, kontrolü ele aldı. "Tanrım, seni özledim," dedi, kelimeleri doğrudan zihninden kopararak.

"Yetmiş üç gün çok fazla," diye cevapladı kadın, adam dudaklarının kenarını yalamadan önce -cevaba pek de ihtiyacı olmayan bir soruydu bu.

Kadın ona açıldı ve öpüştüler, uzun, yavaş ve kalıcı; sonunda ayrıldıklarında, ikisi de nefes nefese, adam fısıldadı, "Sana bir hediyem var."

İçinden bir heyecan geçti. "Ne oldu?"

Eben'in güzel dudakları yıkıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hatırlayamıyorum."

Kaşlarını çatmış gibi yaptı. "Ver onu."

Bir öpücük daha, hızlı ve lezzetli. "Benimle gel."

Hiç tereddüt etmeden onu takip etti, "Gelmeli miyim bilmiyorum. Saat sabahın ikisi. Evli olmayan bir beyefendinin yanında sabahın ikisinde iyi bir şey olmaz."

Güldü. "Seni temin ederim aşkım, sabahın ikisinde bekâr bir beyefendinin yanında *her şey* güzel olur."

Ona bir bakış attı. "Beyefendi için."

Sesini alçalttı. "Sizin için de iyi olmasını sağlayacağım Leydi Jacqueline."

"Aslan fareye demiş ki," diye cevap verdi, tereddüt etmeden takip ederek. Her zaman onu takip ederdi.

Onu, bir zamanlar kendisi için önemli olan pek çok şeyden -kendisine güvenen insanları kurtarmak için para karşılığı sattığı şeylerden- arınmış olan sessiz evine götürdü.

O muhteşem bir adamdı. Ve bir gün bu ev boş kalmayacak, diye düşündü Jack. Onu birlikte dolduracaklardı, ağızına kadar aşkla ve bir gelecekle. Ve bir aile. Hayallerin ötesinde bir zenginlik.

"Ev çok soğuk olduğu için üzgünüm," diye fısıldadı. "Hizmetçi yok."

Bir aristokratın hizmetçilerine tatil hediye etmesi nadir görülen bir durumdu. Çoğu zaman personel, başkalarının kutlamalarını kendi kutlamalarının önüne koyarak çalışmak zorundaydı. Ama Eben o yıl onlara Noel kutuları vermek yerine maaşlarını kesmişti.

Çalışanları işte tutmak için ne yapması gerektiğine dair duyduğu suçluluk Jack'le aralarında yarım düzine mektuplaşmaya neden olmuştu. Her birine en iyi referanslarıyla birlikte kalma ya da gitme seçeneği sunmuştu ve üçü hariç hepsi, genç adamın onlara babasından daha iyi hizmet edeceğine güvenerek kalmayı seçmişti.

Eben minnettarlığını göstermek için kalanlara yapabileceği tek şeyi yapmıştı: tatil için zaman ayırmak. Ve bu kararla birlikte

Jack'i ona daha da aşık etti. Onun elini sıktı. "Yalnız kaldığım için mutluyum."

Evin büyük fuayesinin ortasında durdular ve adam, alanın kenarındaki bir düzine mumu yakması için onu bıraktı. Kadın altın ışığıyla yıkandığında, adam geldi, ellerini ellerinin arasına aldı ve her ikisini de dudaklarına götürdü, önce birini, sonra diğerini öptü ve "Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca Noel'de hiç kar yağmadı" dedi.

Bunun üzerine onaylamayan bir kaşını kaldırdı. "Bana hatırlatmana gerek yok Eben."

Gülümsedi. "Yarın bana bunu hatırlatacağından hiç şüphem yok. Tıpkı sonsuza dek her yıl yaptığın gibi."

"Noel'de kar yağması *gerekiyordu*," diye belirtti. "Noel'in *amacı* da bu zaten."

"Noel'in amacının bu olduğundan pek emin değilim ama bu başka bir zaman tartışılacak bir konu."

Dışarıda gök gürledi ve kadın ona doğru yaklaştı. Adam bir koluyla onu sıkıca sardı ve kız bir protestoyla rahatsızlığını üzerinden attı. "Üstelik bu yıl *yağmur yağıyor*."

Gülümsedi. "Burada kal."

Gözleri merakla açıldı ama söyleneni yaptı, adamın merdivenlere yönelip küçük bir kutu almasını ve ikinci kata çıkmasını izledi. Merdivenin yarısında durdu. "Bu aptalca bir hediye."

Jack kutunun içinde ne olduğunu bilmiyordu ama o, sorgusuz sualsiz bunun aptalca bir şey olmadığını biliyordu. Ona baktı ve "Bunu istiyorum" dedi.

Ama aslında demek istediği, "Seni istiyorum" du.

Gözlerindeki ateş herhangi bir gösterge ise, anlamıştı. Jack, sevdiği adamın uzun ve zarif hareketlerle merdivenin tepesine çıkışını izledi, sonra yukarıdaki sahanlıkta yerini aldı ve trabzanın üzerinden, yirmi metre aşağıda, üzerinde pembe bir gecelik ve ona uygun kadife bir bornozdan başka bir şey olmadan ona baktı.

"Terlik giymiyorsun, Jack," dedi. "Ayak parmaklarını görebiliyorum."

Sırıttı. "Evet, soğuk zeminin bana bunu hatırlatıyor. Şimdi benim hediyem nerede?"

"Çok talepkârsın."

Başını salladı. "Bu benim en kötü özelliklerimden biri."

Bunun üzerine güldü, alçak, lezzetli bir ses, konuştukları ayak parmaklarını ısıtmak için aşağı yuvarlandı. "Oldukça hoşuma gitti."

Kız cevap veremeden, adam elindeki kutuyu kaldırdı ve "Mutlu Noeller, aşkım" diye seslendi.

Ve sonra, kar yağdırdı.

Her biri özenle hazırlanmış yüzlerce küçük ekru kar tanesinin kendisine doğru uçtuğunu ve aralarındaki havayı beyaza boyadığını görünce çığlık attı. Onlara doğru uzandı ve saf, sınırsız bir sevinçle onun adını haykırdı, o da zengin, dolu ve dürüst bir kahkaha attı ve Jack hayatı boyunca bu ses kadar sevdiği başka bir şey duyamayacağını düşündü.

Çoktan merdivenlerden inmeye başlamış, karı yenmek için acele ediyordu. Son pullar da döküldüğünde ona ulaştı, onu dönerken yakaladı ve kollarına atılıp onu bir kez, iki kez öptü, sonra geri çekildi ve saçından küçük bir kâğıt disk koparıp bir kahramanın ödülü gibi ona doğru salladı.

Gözleri mum ışığında parlayarak kabul etti ve nefes nefese "Nereden buldun bunları?" diye sormadan önce tekrar güldü.

Göğsü genişledi, gözleri gururla doldu. "Onları ben yaptım."

"Sen ! Burada yüzlerce sayfa kâğıt olmalı!" "Sadece elli kadar."

Yine de, aylardır malikane dışında bir şey için satın aldığı en pahalı şey olmalıydı. Başını salladı, dönerek küçük kar tanelerinin dans etmesini ve etekleriyle birlikte dağılmasını izledi. "Ne zaman?"

"Geceleri, arabalarda, ne zaman vakit bulsam." Gözlerini kaçırdı, bir elini ensesinde gezdirdi ve kadının tutkulu bakışları altında kızardı. "Ancak bir arabanın arkasında bıçak kullanmanızı tavsiye etmem."

Başını sallamadan önce küçük, mutlu bir iç çekişle "Yapacağını sanmıyorum," dedi. "Eben... bu..."

Onun kelimeyi bulmasını bekledi.

Vahşi, hoş bir kahkaha geldi. "Bu muhteşem!" Saçlarından bir tane daha koparıp havaya savurdu ve aşağıya, adamın omzuna düşmesini izledi. "Bana kar yağdırdın!"

"Daha fazla olmadığı için üzgünüm."

Hâlâ yüzlerce küçük beyaz kâğıttan dairenin bulunduğu ayaklarına bakıyordu ama adamın sözleri bir anda dikkatini çekti. "Ne yaptın sen?"

ne diyorsun?"

"Başka bir adam -daha zengin bir adam- sana mücevherler verebilirdi. Ya da kürk.

Ya da... bilmiyorum... bir vazo."

Gözlerini kırptırdı. "Sence bir vazoyu mu tercih ederdim?"

"Belki bir vazo değil."

"Kesinlikle bir vazo değil."

O da buna güldü. "Yeterince adil. Vazo yok. Asla."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi, ona doğru adım attı ve kollarını ellerinin arasına aldı. "Bir kar yağışı daha olursa olmaz."

Eğildi ve bir kez daha dudaklarını çaldı, fısıldamadan önce, "Söz veriyorum, sadece istemen yeterli, kar yağdıracağım."

"Bu sözüne pişman olacaksın."

Başını iki yana salladı. "İşte pişman olmayacağım bir şey. Söz veriyorum, sana bir servet kazandıracağım, sonra da seninle evleneceğim ve seni hediyelere boğacağım. Mücevherler. Arzu ettiğin her şeyi."

Nefesi kesildi, kelimeler kalbini hızlandırdı, midesini altüst etti ve bacaklarını zayıflattı ve tek istediği bu adamın sonsuza dek kollarında olmasıydı, hava lanetlensin.

Ellerini yüzüne götürdü ve öpmek için onu aşağı çekti. "Benimle evlenirsen Eben, arzuladığım her şeye zaten sahip olacağım."

Keşke ona inansaydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Noel Günü

"Bazıları *sizden* kaçması gerekenin *ben olduğumu* söyleyebilir."

Eben masasından kalkıp omzunun üzerinden, çalışma odasının kapısında duran ve bir elinde bir tabak tutan Jack'e baktı. "Senden kaçmıyorum."

Mükemmel bir şekilde kemerli kaşları inançsızlıkla kalktı ve odaya girdi. "Hayır mı?"

"Hayır," diye homurdandı, defterine geri döndü, yüksek bir rapor yığınıyla onu görmesini engelleyecek kadar eğildi ve yalanın ortadan kalkmasını istedi. "Yapacak işlerim var."

"Noel günü."

"Evet. Noel günü. Her gün," diye yanıtladı. "Sorumluluklarım var."

Beni en başta bu yüzden terk mi?" "Hayır," dedi sessizce. "Öyle değil."

Öyle değil miydi?

O zaman neden onu terk etmişti?

Eğer soracaksa lanetlensin. Önündeki sayı dizisine odaklanmaya çalıştı ve beyninin Galler'deki düklük arazisindeki hayvan sayısını hesaplamasını istedi. Burası ölümden dirilmiş, bir zamanlar mülkün borcunu zar zor karşılayan, şimdi ise Kraliçe'nin yününün önemli bir kısmını sağlayan bir koyun çiftliği idi.

Önemli bir kısmının sadece on üç koyundan gelmesi mümkün müydü?

Lanet olsun. Jack matematik yeteneğini mahvediyordu.

Bir kez daha omzunun üzerinden baktı ve adeta hırladı, "Hazırlayacak yemeğin yok mu senin?"

Kadın gözünü kırpmadı. "Bay Lawton eve gelemediği için üzgün müsünüz?" "Elbette üzgünüm ama bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum."

Sanki oraya aitmiş gibi kapı pervazına yaslandı. Ve Tanrım, sanki oraya aitmiş gibi görünüyordu. Eben'in

içmeyi alışkanlık haline getirmeye meyilli. "Yoksa onunla gidemeyeceğin için üzgün müsün?"

Suçluluk ve onunla birlikte kızgınlık da alevlendi. "Onunla gitmek istemiyorum. Günümü büyüleyici dükü oynayarak geçirmekten daha az istediğim bir şey yok."

"Oh," dedi kayıtsızca, "repertuarınızda büyüleyici bir şey olduğunu bilmiyordum."

Ona kaşlarını çatı. "Tatillerden nefret ediyorum." "Eskiden etmezdin."

Bu sen gitmeden önceydi. "Bu çok uzun zaman önceydi."

Kadın başını salladı ve adam gitmesi için ona para verip veremeyeceğini merak etti. Onu bir daha asla görmeyeceğinin garantisi için servetinin aslan payından seve seve vazgeçebilirdi.

Yalan.

Onu bir daha asla göremeyeceği fikri zehir gibiydi. Onunla geçirdiği bir gün ve onsuz geçen on iki yıl sanki yok olmuştu.

"Bay Lawton sizi Noel yemeği için almaya geldiyse, sizi unvanınızdan daha fazla düşünüyor olabilir."

Dikkatini defterine verdi ve homurdanarak bir yanıt verdi. Kadın devam etti. "Sizi bir arkadaş olarak gördüğünü düşünebiliriz."

"Kazandığımız parayı seviyor."

Bir duraklama. Sonra, "Belki. Nasıl ortak oldunuz?"

Eben'in paraya ihtiyacı vardı. "Rıhtımdaki en başarılı ticarethaneyi işletiyordu. Denizcilerin uzun yolculuklardan sonra karaya çıktıklarında ne istediklerini çok iyi anlıyordu ve büyülemek istiyordu."

Eben'in parasının aristokrat ortaklar için yeterince iyi olmaması kaderin bir hediyesiydi; Lawton, Eben'in geçmişi hakkında iki kez düşünmemiş, başarısız bir dükalıktan gelen paranın başka herhangi bir yerden gelen para kadar iyi harcandığını bilen parlak bir iş adamıydı.

"Birlikte iyi çalıştık." Hafif bir ifade. Artık rıhtımda önemli sayıda işletmeye ve Britanya'daki en büyük kara taşımacılığı şirketlerinden birine sahiptiler.

"Çok gurur duyuyor olmalısınız."

Bunun üzerine durakladı. Gurur hiçbir zaman bunun bir parçası olmamıştı. Lawton'la birlikte iş yapmaya başladıklarından beri pek çok şey hissetmişti.

Kararlılık, rahatlama, minnettarlık... Ama asla gurur duymadı. Sadece tek bir şeyden gurur duymuştu.

Ve sonra onu kaybetti.

Bu düşünceyi bir kenara itti. "Ben tatmin oldum."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Noel günü çalışıyor olmanızdan çok memnunuz."

Adam konuyu görmezden geldi ve defterine odaklanmış gibi davranarak kadının gitmesini diledi.

İşe yaramadı. "Bir arkadaşın olduğu için mutluyum, Eben."

Yine o kelime, çok yabancı. O söylemeden önce aklına bile gelmemişti, çünkü bir arkadaşı olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. "Bir iş ortağım var."

"Noel yemeğini birlikte geçireceğin biri." "Baskı altında.

Kar fırtınaları için şükürler olsun."

"Minnettarlığını bu kadar çabuk gösterme; şimdi Noel yemeğini benimle geçiriyorsun."

Sözlü tartışmanın kendisine verdiği zevkten nefret ederek kâğıtlarına odaklanmaya devam etti. "Fikrini değiştirip eve gitmek için hâlâ vaktin var."

Kahkahası yumuşak ve şaşkıncı, neredeyse hiç yoktu ve onu iliklerine kadar ısıttı. Bunu kimseye itiraf edeceğinden değil.

Uzun bir duraksamadan sonra, "Seninle bir anlaşma yapacağım, Eben. Bana bir şey söylersen seni yalnız bırakır, teyzemi alır ve evimize dönerim."

"Herhangi bir şey." Onun varlığının işkencesini sona erdirecek herhangi bir şey. Onu tüketen pişmanlık. İstek. Kendini tekrarladı, ondan ve ona musallat olma şeklinden kurtulmak için çaresizdi. "Herhangi bir şey."

"Bana anlamsız şeyler yaptığında ısrar ederken ne düşündüğünü söyle."

Hayır.

Onun gitmesi için her şeyden vazgeçmeye hazır olduğunu düşünebilirdi ama bu soruya cevap vermek tüm benliğinden vazgeçmek demekti. Acı çekebileceğini düşünmediği bir anıyı dile getirmesini gerektirecekti. Hele de o orada, karşısında dururken. "Hiçbir şey."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Tekrar deftere baktı. "Kal o zaman. Umurumda değil."

Kaldı. Daha da kötüsü, yaklaştı. Eteklerinin halıya sürtündüğünü duyabiliyordu. Bacaklarına karşı. Ve sonra, sanki davet edilmiş gibi -Sanki buranın sahibiymiş gibi tabağı defterinin ortasına bıraktı ve karşısına oturdu.

Bir an için Eben'in aklına bu lanet yerin sahibi *olabileceği* geldi. Ona sahip olabileceğini. Yine de.

Kaleminin ucuyla kapalı tabağı işaret etti. "Nedir bu?" "Kurabiye."

Onun için yemek pişirmesini istemiyordu. Pişirmek ona onun ellerini düşündürüyordu. Ve onun ellerini düşünmek, bileğinin iç kısmını öptüğünde nasıl inlediğini düşünmesine neden oluyordu ve bu hiç de verimli değildi. "İstemiyorum."

"Görüyorum ki yıllar sizi daha da nazik yapmış."

Adam kızın gözlerine baktı ve sertçe. "İstemiyorum, teşekkür ederim"

Adamın misafirperver olmayan tavırları karşısında fazlasıyla rahat bir şekilde arkasına yaslandı ve eteklerindeki bir lekeyi karıştırdıktan sonra, "Bu özel bir tarif. Başınıza iyi gelecektir."

Kaşlarını çattı. "Kafamda hiçbir sorun yok."

Cevabı nefesinin altındaydı ama yine de duydu. "Bu tartışılabilir."

"Yersem gidecek misin?"

Sırıttı. "Bir düğün hayal kurabilir."

Tabaktaki bezi fırlattı ve bir bisküviyi ağzına götürerek, sanki onun gitmesi için her şeyi yapmaya hazır olduğunu kanıtlamak istercesine büyük, güçlü bir ısırık aldı.

Ve hemen pişman oldum.

"Aman Tanrım," dedi ısırığın etrafında. "Bu iğrenç." Ayağa kalktı ve kendine bir bardak su doldurmak için büfeye gitti. Derin derin içtikten sonra ekledi. "Gerçekten iğrenç."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Kaba olmaya gerek

yok." "Eğer doğruysa kabalık sayılmaz."

"Eğer doğruysa kesinlikle çok kaba."

Masum bisküviye yapılan o iğrenç ilavenin tadını hâlâ alabiliyordu. "Blech. Ne yaptın ona?"

Rahatsız edici tabağı yan gözle bir bakış attı. "Bu bir aile sırrı." "Öyle de kalmalı."

Bunun üzerine dudakları seğirdi. "*O kadar* da kötü olamaz."

"Sizi temin ederim, olabilir." Masaya döndü ve tabağı ona doğru kaldırdı.

Gözlerini devirdi ve öne doğru uzanarak yersiz bir kabadayılıkla bir bisküvi aldı. Bir ısırık aldığı anda kendi gözleri de büyüdü ve kurabiye'nin etrafından hafifçe öksürdü. "Mmmm."

Gülümseme isteğiyle savaştı. "Lezzetli mi?"

Zoraki bir baş sallama hareketi yaptı, gözlerinin yaşarması bunu yalanlıyordu. "Çok." "En azından artık beni zehirlemeye çalışmadığını biliyorum."

"Bunun bir barış teklifi olduğuna inanır mısınız?"

"Bugün huzur bulmamın tek yolu, sen ve teyzenin gizli geçitten geri dönüş yolunu bulmanızdır."

"Gizli geçitten haberi yok." Sustu. "Bilmiyor mu?"

"Hayır. Kimse bilmiyor. Arka kapıdan geldi." Durakladı.

Sonra, "Bundan kimseye bahsetmedim."

O da bilmiyordu. Bu onların sırrıydı. Ondan başka hiç kimseye paylaşmak istememişti. En son kullandığı zamandan yıllar sonra, şimdi bile. Yine de, "Neden olmasın?" diye sormaktan kendini alamadı.

Başka tarafa baktı. "Sanırım hiç kimsenin onu almasını istemedim."

Göğsünde bir sızı zonkladı. "On iki yıldır kullanmadın."

Küçük, muzip bir gülümseme takındı. Hüzünlü ve sırlarla dolu. "Bu, istemediğim anlamına gelmiyor."

Bu sözler neredeyse kalbini durduracaktı. İstemiş miydi? Ona gelmek istemiş miydi? Hayır. Bu imkânsızdı. "Pamplona'da dolaşırken o kapıyı düşündüğüne mi inanmalıyım? Akropolis'e tırmanırken? Pompeii'yi keşfederken?"

Öne doğru eğildi, parmakları masanın üzerindeki antika abaküsle oynuyordu. "Özellikle Pompeii."

"Sanırım bunun eğlenceli olması gerekiyor." Tüm bu zaman boyunca, o dünyayı gezerken, o buradaydı, çalışıyordu. Onu özlüyordu. Onu özlüyordu. Lanet olası kulağını lanet olası dayamış ve onu diğer tarafa geri getirmesi için evrene yalvarmıştı. Düğmenin dönmesini istiyordu. O kapıyı açması için her şeyi yapardı. Ve o şaka yapıyordu.

"Eğlenceli olması amaçlanmamıştı," dedi.

"Neydi o zaman?"

Kadın tereddüt ve kadın "Vezüv patladığında Pompeii halkının hiçbir şeyi yoktu.

volkanın gazabından kaçmak için zamanları yoktu. Binlercesi başlarına gelecekleri biliyordu ve buna teslim olmaktan başka çareleri olmadığını biliyorlardı." Abaküsün bir tarafından diğer tarafına bir abanoz boncuk kaydırarak durakladı. "Oradayken, son dakikalarını nasıl geçirmeyi seçtiklerini merak etmekten kendinizi alamıyorsunuz. Bunu bilmenin bir yolu yok ama anneler çocuklarını kucaklamış olmalı. Arkadaşlar birbirlerinin ellerini tutmuş olmalı. Ve aşıklar da..." Sesi kesildi.

Hayır. Orada duramazdı. Kalbi on iki yıldır ilk kez göğsünde çarparken olmazdı.

"Ne yapmış olmalılar?"

Başını iki yana salladı. "Öleceklerini biliyorlardı. Birbirlerine dönerlerdi. Birlikte yüzleşirlerdi." Onun bakışlarıyla karşılaştı, kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Birbirlerini seçerlerdi."

Beni seç.

Hafıza, kül içinde korunmuş.

"Yani, evet. Pompeii'deki kapıyı düşündüm."

Sonra ayağa kalktı ve çıkışa yöneldi, sözleri bir patlama gibi etrafında yankılandı. Onu yok ediyordu. En azından öyle olduğunu düşündü, ama işleri bittiğinde yıkılacak bir şey kalmıştı, çünkü kapıya doğru yarı yolda geri dönüp bakışlarıyla buluştuğunda işi bitirdi ve "Senin kar taneleri hakkında düşündüğün gibi ben de kapı hakkında düşündüm" dedi.

Bu sözler onu sandalyesinden kaldırdı, öfke ve hayal kırıklığıyla doluydu ve kimsenin onu onun tanıdığı gibi tanımayacağını biliyordu, onu tanımamasını ne kadar isterse istesin.

Çünkü o lanet kar tanelerini düşünmüştü. Hayatının hatırlanmaya değer her anı onunla ilgiliydi. Sonra onu terk etmiş, kendi geleceğine, dünyayı görmeye, hayatını yaşamaya ve bir başkasına aşık olmaya gitmişti. Ve o burada, tek başına, geçmişin çamuruna saplanmış bir şekilde, onun kahkahalarının, neşesinin ve öpücüklerinin anısından başka bir şeyle kalmıştı.

Tanrım, o öpücükler. Ona musallat oldular.

Onu rahatsız ediyorlardı ve onların anısından nefret ediyordu. Neredeyse onu sevdiği kadar.

Ama daha fazla peşini bırakmazlarsa lanetlenecekti.

Yarı umutla kaçmasını bekleyerek ona doğru yaklaştı. Ona ulaşmasına izin vermeyeceğini . Onu kollarına çekmesine izin vermeyeceğini. Onu öpmesine izin vermeyeceğini.

Yine de kaçmadı. Her zamanki gibi gururlu, güçlü ve cesurdu. Çalışma odasının ortasında durmuş, onun kendisine doğru gelmesini izliyordu. Ve ona ulaştığında, tek yaptığı saf, katıksız bir meydan okumayla çenesini kaldırmak oldu.

Acı ve zevkle karşıladığı bir meydan okuma.

Ona direnmedi. Bunun yerine, onun içinde eridi ve ayak parmaklarının ucuna gelerek hissettiği aynı vahşi hayal kırıklığıyla dudaklarıyla buluştu. Elleri kızın yüzüne geldi ve onu kendine doğru eğerek anın kontrolünü ele geçirdi, yıllardır ona duyduğu tüm arzuyla onu sahiplendi. Tanrım, onu çok özlemişti. Onun gülümsemesini, gözlerini ve *bunu...* onun çarpıcı, özgür, terk edilmiş öpüşmesini özlemişti. Her zaman içini açan, onu umut, neşe ve *özgürlük*le dolduran bu öpücüğü.

Okşama karşısında iç geçirdi, elleri kollarına geldi, parmakları oradaki kaslara girdi, onu germek ve geri öpmek için kaldıraç olarak kullandı.

O ellerin altında gerildi, ona gücünü verdi, onun kendisini kullanmasını memnuniyetle karşıladı. Onu kullanmayı bırakmasını asla istemiyordu. Bu öpücüğü durdurmadığı sürece onun mutfaklarını, gücünü, bedenini, zihnini -ne isterse- kullanabilirdi.

Onu sıkıca tuttu ve daha önce binlerce kez paylaştıkları bir okşayışın yankısı olan geniş, yumuşak dudaklarının dikişini yaladı. Diğer tüm zamanlarda yaptığı gibi, bir iç çekişle açıldı, ağızlarını birbirine mühürleyip derinlemesine okşarken, onu baharat gibi tadarken, şarap gibi içerken girişini memnuniyetle karşıladı.

Ve tıpkı şarap gibi, onun tadı da değişmiş, daha derin, daha zengin, daha sıcak olmuştu. İnledi, içindeki her kas bir yay gibi gergindi, kanı bu yeni keşifle çarpıyordu - son on iki yılda onu hayal ettiği onca zaman boyunca, onun daha cazip hale geleceğini bir kez bile hayal etmemişti.

Ama bir kez tattığında taş gibi sertleşiyor, ondan başka bir şey düşünemiyordu. Ona ne kadar ihtiyacı olduğunu. Ellерinin onun üzerinde olmasına, dudaklarının teninde olmasına, dilinin onun tuzlu tatlısını tatmasına ihtiyacı vardı. Kararını verdi, öpücüğü kesmeden onu çevirdi, masasının kenarına kadar yürüdü ve kenarına oturması için kaldırdı.

Bir kâğıt yığını yere düştü, ses karşılıklı konsantrasyonlarını bozdu. Jack geri çekildi, dikkati alttaki kalın, koyu renkli halının üzerindeki belge yelpazesine takıldı. Eben bakmadı. O da

Boynunun dibinde nabzının attığı yere takılıp kalmıştı; bu da onun da kendisi kadar duygulandığının kanıtıydı.

Başını eğdi ve o deri parçasını yavaşça yaladı -bir kez, iki kez. Üçüncü yavaş kaydırışta inledi, bu ses onu inanılmaz derecede sertleştirdi. Adam dişlerini o deride gezdirdi ve kızın parmakları adamın saçlarına dolandı, "Senin işin..." diye inlerken onu sıkıca çekti.

On iki yıl boyunca onsuz çalışmıştı. "Önemli değil," dedi, onu bir kez daha yüzüne çevirdi ve dudaklarını uzun bir öpücük için çaldı.

Yeterince uzun değil.

Uzaklaştı, kahverengi gözleri geçmişle doluydu. "Elbette öyle. Her zaman öyleydi."

Geçmiş, her zaman onların arasındaydı. "Bugün değil-" diye söze başladı ve sonra ne diyeceğini bilemeden tekrar dudaklarını çaldı, anlamasa bile anlamasını diledi.

Seninle değil. Artık değil.

Sanki o da en az onun kadar bu anılardan nefret ediyormuş gibi, aynı çaresizlikle onu öptü. Sanki onun kendisini istediği kadar o da onu istiyordu.

Her şey bir kenara bırakıldı -tatil, ev, tarih- ve onun, elleri, ağzı ve vücudu onu sadece bir öpücükle sahiplenene bu çarpıcı, muhteşem kadının tadını çıkardı.

Geri dönmüştü. Ve bir kez daha onun olmuştu. Onu tekrar kazanabilirdi. Artık parası vardı. Ona istediği her şeyi verebilirdi. *Her şeyi.* Şimdiye kadar yaşadığı en büyük zevkten başlayarak.

Tam bu sözünü yerine getirmek üzereydi ki kadın aniden çekildi, nefesini ve sıcaklığını da beraberinde götürerek onu kendisinden uzaklaştırdı, odadaki tek ses sert nefesleriydi. Ve sonra, "Bekle."

Yumuşak, fısıltılı kelime silah sesi gibi geldi ve adam onu alev almış gibi bıraktı. "Jack?"

Başını salladı, kâğıtlara takılıp kalmıştı. "Hayır."

Kız onu itip kapalı kapıya doğru ilerlerken, eteklerinin hafifçe baldırlarına sürtünmesiyle şaşkınlık hayal kırıklığıyla birlikte alevlendi. Kendini sessizliğe mahkûm etti. Ve yine de konuştu. "Beni terk ettin."

Kelimeler onu durdurdu, omuzları dikleşirken o silah gibi etekler bacaklarının etrafında dönüyordu. Ona bakmak istemeyerek ya da bakamayarak kapıya doğru konuştu. "Beni ilk sen terk ettin."

Kelimeler tatsız bir şekilde yerleşti. "Ben buradaydım. On iki yıldır her lanet gün."

Sonra dönüp ona baktı, yanaklarında kırmızı bir renk belirmişti. Utanç mı?

Öfke. "Yine de gitmiştin," dedi, sözcükler odanın içinde titreşerek. "Seni tutmak için çok uğraştım. Sana tutunmak için. Ama sen her gün biraz daha yok oldun. Bunun için kayboldun" -eliyle odayı, masasını, yerdeki kağıtları gösterdi- "*hayat*".

Kelimeyi onun düşündüğü gibi söylüyordu, sanki kendisinin soluk bir yaklaşımı gibiydi ve yine de onu başka türlü tarif etmek mümkün değildi. Onun bunu bu kadar iyi bilmesinden nefret ediyordu ve bunu ona göstermek için öfkeleniyordu. "Çocukluk heveslerinize teslim olamadığım için üzgünüm," dedi.

"Benim... *kaprislerim* mi?" Cevapta bir inanmazlık vardı. İnanılmazlık ve öfkeye benzer bir şey. "Benim tek kaprisim sendin."

Bu doğru muydu?

"Sen dünyayı istedin. Bu yüzden gittin. Çünkü sana verebileceğimden daha fazlasını istedin."

Başını salladı. "Bu kadarı doğru."

Sana şimdi verebilirim.

"Yüzlerce kişinin sorumluluğu bana yüklenmişti. Malikâne, içkiye verdiği önem kadar sorumluluğa önem vermeyen babam tarafından kumarda harap edilmişti. Onu yeniden inşa etmek zorundaydım. Ve *sen beni* terk ettin."

Güç almak istercesine tavana baktı. "Görünmez olmamı istedin. Burada ama görünmeden. Ne kadar süre için?"

"Yeterince kazanana kadar!"

"Neye yetecek kadar?"

"Senin için!" Sözcükler odada gürledi, öfkeli sessizlik hemen ardından geldi. Görmüyor muydu? Yaptığı her şey kendini daha iyi yapmak içindi. Kendini yeterli kılmak için.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Eben. Bunu hiç istemedim."

Bu bir yalandı elbette. Hiçbir kadın fakir bir dük istemezdi. Hiçbir eş kendini borç ve sıkıntıya sokmak istemezdi.

Ama kadın usulca, "Ben sadece seni istedim," diye eklediğinde, neredeyse . "Sadece senin yanında durmak ve geleceğimize bakmak istedim. -her neyse."

Daha doğrusu, buna o kadar inanmıştı ki, "O zaman neden gittin?" diye sormaktan kendini alamadı.

Gülümsedi, küçük ve hüzünlü. "Senin inancın olmadan benim aşkım neydi ki?"

Sessizlik çöktü ve onunla birlikte acı çekti, her bir kası gergindi, ona gitmek, ona tekrar dokunmak için zorlanıyordu. Ona hiç kaybolmadığını kanıtlamak için. Burada olduğunu, zamanda donup kaldığını, onu özlediğini. "O zaman neden döndün?" diye sordu, çünkü başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Tabii ki söyleyemediği şey hariç.

Neden kalmıyorsun?

"Belki görmek istedim..." Kızın sözleri kesildi ve adam bu sessizlikten nefret etti.

-Alištığı ve şimdi aniden katlanamadığı onun yokluğu.

Sessizliğı doldurduğunda sesi boğuk ve kırıktı, sanki o gittiğinden beri hiç konuşmamış gibiydi. "Neden geldin Jack?"

Bakışları onunkilere, uzun zamandır çok özlediğı o yüzdeki güzel kahverengi gözlere kaydı. Onun cevabını duymak için yanıp tutuşuyordu. "Belki de hâlâ burada olup olmadığını görmek istedim."

Ben buradayım. Her zaman burada olacağım. Ama o bunu söylemedi. Onun yerine, bir aptal gibi, "Ben hep buradaydım." dedi.

Uzaklara, karın savrulduğu pencereye baktı. "Hatırlıyor musun..."

"Hepsini hatırlıyorum." Her dakikasını. Her saniyesini.

Hemen ona döndü. "Bir zamanlar her zaman benim için geleceğine yemin ettiğini hatırlıyor musun?"

Sözlerinde ihanet olabilirdi. Acı. Üzüntü. Bunlardan herhangi birini kabul edebilirdi, çünkü savunmaya geçebilirdi. Ama bunların hiçbirisi yoktu. Sadece gerçek vardı.

Ve bu daha da kötüydü, çünkü onu çıplak ve pişmanlıkla dolu bırakmıştı.

Bu, asla yerine getirmediğı binlerce yeminden biriydi.

"Sana ikide yemek yiyeceğimizi söylemeye geldim," dedi.

Yemek yemek istemiyordu. Onu tekrar öpmek, ikisini de geçmişten çekip almak ve bir kez daha burada, şimdiki zamanda topraklamak istiyordu.

Ama onu öpmekle ilgili sorun da buydu; Eben'i sadece bugüne getirmekle kalmıyor, ondan geleceğe dair tüm umutlarını da çalışıyordu.

Seni seviyorum.

Düşünce geldi, ilkel ve dürüst. Ve alakasız.

Artık onun için değildi. Bundan emin olmuştu.

ALTINCI BÖLÜM

Noel günü, on iki yıl önce

"Uyumak için çok sıcak."

Kadın onu ofisinde bulduğunda hâlâ çalışıyordu, mevsim normallerinin dışında sıcak bir gecede onu aramıştı, hava kış tatilinden çok Mayıs ayının güneşli bir gününe uygundu. Şehir bir sıcak hava dalgasına maruz kalmıştı ve kimse kışın ne zaman geleceğini kestiremediği için evler genellikle sıcak havanın getirdiği ılımlı konfordan yoksundu; pencereler kapalı, örtüler ağır ve havanın kendisi gibi bunaltıcıydı.

Jack şaşırmamalıydı... Zaten bu yılki tatilin pek de şenlikli bir yanı yoktu. Kardeşlerinin hepsi Kasaba'dan taşradaki evlerine dağılmıştı ve Jack onların bayram sofralarından herhangi birine buyur edilse de, o Londra'da, çocukluğunun geçtiği evde kalmayı tercih etmişti ve kendi kendine, yaşlı kadın "Büyük Tur" dediği şey için dünya turuna çıkmadan önce vahşi teyzesiyle son bir tatil yapmak istediğini söylemişti.

Kendi kendine Londra'da yeğenlik görevi duygusuyla kaldığını söylüyorsa, gerçeği söylemesi gerekmiyordu - taşrada mutlu evlilikler ve babaların dizlerinde sallanan gülen bebeklerle dolu bir aile cennetine katlanabileceğini düşünmüyordu. Böyle bir evliliğin geleceğinde olmadığına her geçen gün daha fazla ikna olurken değil.

Ve eğer kendine Jane Teyze için Londra'da kaldığını söylediyse, diğer gerçeği, Eben için Londra'da kaldığını söylemesine gerek yoktu.

Kendisine bunun onunla geçireceği son bir Noel olduğunu söylemesine gerek yoktu.

Çoktan elinden kayıp gitmiş olmasından korktuğu sevdiği adamı kazanmak için son bir şans.

Elinde küçük bir kutuyla kapı aralığında durdu ve her zamanki gibi deftere odaklanmış, zeki ve ciddi bir şekilde çalışan adamı izledi

toplamlarını, sanki iradesinin gücüyle artmalarını izledi. Adamın koyu renk saçlarının alnına gelişigüzel düşüşünü, çenesindeki kasların esnemesini, sardığı gömlek kollarının altındaki güçlü ön kollarını -belki de sıcağa ya da saatin geç olmasına ya da her ikisine birden- içine çektikçe göğsü sıkışıyordu.

İlk sevdiği çocuk gitmişti. İki yıl ve bir ömür boyu süren sorumluluk onu bir erkeğe dönüştürmüştü ve onun için acı çekiyordu. Onun sıcaklığı için. Bir zamanlar kolaylıkla toplayabildiği gülümsemesi için.

Şimdi denedi. "Noellerimin asla kar yağmaması için lanetlendiğine inanıyorum."

Başını kaldırıp ona baktı, sonra da masasının üzerindeki kurutma kağıdına işlenmiş takvim tekerleğine. Tarih karşısındaki şaşkınlığını belli etmedi ama Jack yine de gördü. Bugünün Noel olduğunu unutmuştu.

Tekrar numaralarına baktı. "Belli ki bir tanrıyı inanılmaz derecede kızdırmışsın."

Dramatik bir iç çekti. "Aziz Nicholas'la hiç *tanışmadım* bile."

Parmağını rakamlardan oluşan bir sütunda gezdirdi ve dalgın bir şekilde, "O zaman belki de ona karşı bariz ilgisizliğinin cezasıdır," dedi.

Öne çıktı, cazibesine kapıldı. Oynamakla ilgilenebileceğini ima ederek. "Onunla fazlasıyla ilgileniyorum! Belki de cezalandırılan *sizsiniz*. Ne de olsa Noel için çalışan sensin. Ama bunu fark etmedin, değil mi?"

Yakındaki bir kâğıda bir not karaladı. "Sanırım bir süredir hizmetçi görmedim."

"Tek ipucunuz hizmetlilerin olmaması mıydı?"

Bana bak.

Gölgelerin arasında onu aradı ve başarısız oldu. Masasının üzerindeki mum neredeyse sonuna kadar yanmıştı, ışık ona ulaşamıyordu - çalışma alanına yayılmış kâğıt yığınlarını ancak kaplayabiliyordu.

"Malikane Noel'i kutlamıyor."

Sözcükler canını sıktı ve verdiği yanıtta gerginliğe engel olamadı. "Aslına bakarsanız, öyle."

"Kiracılar, evet. Hizmetçiler, evet," dedi sakince. "Ama onlar içkilerini içerken ve dans ederken birinin gözcülük yapması gerek."

Yaklaşırken etekleri halının üzerinde hışırdadı. "Ve sen o kişi misin?"

"Bunu yapacak başka bir dük yok."

"Sen bir harikasin," dedi sessizce onun eğik başına. "Sadece iki yıl içinde bu gemiyi tersine çevirdin. Bu yıl karınları tok ve daha da tok olacaklar. Sana inanıyorlar. Tıpkı benim inandığım gibi."

"Bu yeterli değil," dedi.

Neden olmasın?

"Eben... Daha bitmedi. Bitmedi. Ama minnettar olman gereken şeyler var. Sen babanın hayal edebileceğinden çok daha iyi bir düksün."

Homurdanarak cevap verdi ama başka bir şey söylemedi.

Derin bir nefes aldı. Kendini mücadelenin içine attı. "Peki ya geri kalanınız? Adam ne olacak?"

Başını kaldırdı. "Seni temin ederim Jacqueline. Ben hala bir erkeğim."

Masanın kenarına geldi, ona yaslandı ve daha önce yüzlerce kez işgal ettiği yeri aldı. "Erkeklerin yılda bir kez tatil yapma hakkı yok mu?"

Arkasına yaslandı ama sessiz kaldı, bakışları üzerinde geziniyordu.

"Jack-" Ötedeki koridordan bir saat sesi geldi. Bir kere. İki kez. Üç kez.

"Noel'deyiz," diyerek ona uzandı, parmaklarının saçlarında gezinmesine izin verdi, yumuşaklığını ve dokunuşuna eğilmesini sevdi. Göğsündeki ağrıdan nefret ederek, "Bırak onu. Yarın burada olacak."

Lütfen, lütfen. Lütfen, bu seferlik, bana bak. Gör beni.

Başını iki yana salladı. "Yapamam."

Hayal kırıklığı alevlendi, sıcak, öfkeli ve daha da kötüsü. Yıkıcı. "Bunun seni bu hale getirmesinden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Düşes olduğunuzda ve hayallerinizin ötesinde zengin olduğunuzda bundan hoşlanacaksınız."

Hayır, bundan hep nefret edeceğim. Çünkü sen gitmiş olacaksın. Ve ben de seninle birlikte.

Dokunuşunu geri çekti. Durdu. Ne yapılması gerektiğini biliyordu, içinden güç çalıyordu. Güç ve daha fazlası. "En çılgın hayallerimin parayla hiçbir ilgisi yok."

"Çünkü sende hep vardı."

"Hayır," dedi uzun bir süre sonra. "Bir zamanlar sahip olduğum ama artık sahip olmadığım şey yüzünden."

Mum ışığı yüzünü keskin açılara ve derin gölgelere dönüştürdü. Gözleri karanlıkta simsiyahtı. Gölgele çenesinin çizgilerini

bir bıçağın kenarı. Ve dudakları - onu en son ne zaman öpmüştü? "Geç oldu," dedi.

Söyleyecek başka bir şey olmadığını bildiği için başını salladı ve cevap verdi: "Yemeğe gelecek misin? Jane Teyze ve ben en sevdikleriniz için planlar yaptık - bulabildiğimiz en yağlı kaz, derisinin çıtırtısı dişlerinizi kırana kadar kızartılmış patatesler..." Uzaklara, pencereye doğru baktı. "Ve eğer söylemem gerekirse, çok iyi yapılmış bir yaban havucu kreması."

"Yarın mı?"

"Bugün," diye düzeltti. *Noel günü.*

Anlaması bir an sürdü. "Evet, tabii ki. Bugün. Orada olacağım."

Yüreği sızlayarak, elinde tuttuğu kutuyu -kâğıda ve ipe özenle sardığı, bir parça çobanpüskülüyle bağladığı kutuyu- masanın üzerine bıraktı. Tek parmağıyla ona doğru itti. Adam kutuya baktı. "Nedir bu?"

"Noel'de insanların birbirlerine hediye vermesi adettendir." Zorla gülümsedi. "Geçen yıl çitayı oldukça yükselttiğin için bunu hatırlıyor olabilirsin - o kadar kar yağdı."

Sadece bir yıl önce olduğuna inanmak zordu. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Onu kendine çektiğini ve onu mutlu edeceğine söz verdiğini hâlâ hatırlıyordu. Malikâne sorunu çözülür çözülmez. Babasının ihmalinin ağırlığı altından kurtulur kurtulmaz.

Son iki yılda babası olmadığını kanıtlamıştı. Kiracıları ona inanmaya başlamıştı. Fabrikalarındaki çalışanlar da öyle. Yirmi iki yaşındaydı ve Lordlar Kamarası'nda kendisiyle birlikte oturan diğer adamlardan herhangi birinin gücüne ve zekâsına sahipti ama o bunu görmüyordu. Bunun yerine, malikaneye, düklüğün itibarını geri kazanmaya, geçmişini düzeltmek için gereken fonları sağlamaya -sanki bu mümkünmüş gibi- kendini kaptırmıştı. Sanki etkilemesi gereken sadece bugün ve gelecek değilmiş gibi.

Ve ona ne zaman nedenini sorsa, tek bir cevabı vardı. "Senin için."

Ama bu onun için değildi. Asla da olmayacaktı.

Başını salladığında bu bilgi noktalandı. "Ben-ben yapmadım

."

Onun için bir hediye yoktu. Başını salladı. "Bunu yapacağını beklemiyordum." Ama ummuştu. "Belki daha sonra benim için çalarsın." Kaşları şaşkınlıkla kalktı, sanki onun için keman çaldığını unutmuştu. "Müziğini özledim," dedi usulca, kendini riske atabileceği tek itiraftı bu.

Tekrar kutuya baktı. "Sanmıyorum-"

Kadın onun sözünü kesti, reddinin tüm gücüyle ortaya çıkmasını istemiyordu, onun yerine kutuyu işaret etti. "Aç onu."

Bunu yaptığında, bu hareket bir hediye almanın getirmesi gereken heyecandan yoksundu. Ve hediyesini ortaya çıkarmak için içindeki güzel işlenmiş deri küpün üstünü kaldırdığında, nefesini tuttu.

Sessizlik içinde altın cep saatini yuvasından kaldırdı ve başparmağını ince telkari işlemelerin üzerinde gezdirmek için elinde çevirdi. "Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye."

"Üzerinde yazı var," dedi. Ona bunu söylemekten kendini alamadı. "İçinde."

Mandalı açtı ve saatin arkası açılarak içinde sallanıp dönen saat mekanizmasını ortaya çıkardı. Adam muma uzanıp ışığı tuttu ve kadın onun kelimelerden daha fazlasını görmesini diledi: *Henüz sahip olduğumuz zaman için.*

Aşağıdaki minik, mükemmel oyulmuş kar tanesinden daha fazla.

Onun için nasıl acı çektiğini görmesini istedi. Onu nasıl sevdiğini.

Onların geleceğini dünyadaki her şeyden daha çok istiyordu.

O görmedi.

En azından ona bakıp "Teşekkür ederim" dediğinde bunu belli etmedi.

Kadının yüzü gölgeler arasında kaldı ama adam görmedi. Gözlerini çoktan başka tarafa, deftere çevirmişti. Hediyeyle çoktan unutmuştu. Onu çoktan unutmuştu.

"Mutlu Noeller," dedi usulca. Sözcükler, onları söylediği anda kayboldu. Karanlığın içinde kayboldu.

Seni seviyorum. Ama söyleyemedi. Söyleyemedi.

"Akşam yemeğinde olacağım," diye yanıtladı Eben.

Ve oradaydı. Saat ikide. Ancak Jack yoktu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Noel Günü

Eben öğle yemeğine geldiğinde yemek yemeye başlamışlardı bile.

Kasıtlı olarak geç kalmıştı, kendi kendine onları bekletmek istediğini söylüyordu... gelip gelmediğini umursamalarını istiyordu. Hayır. Gelip gelmemesini umursamasını istiyordu.

Ama gerçekte, onun orada olmayabileceğinden korkuyordu.

Kapının önünde durakladı, durmaması gerektiğini biliyordu. Koridorda sinsice dolaşmanın ve öteki odadaki konuşmalara kulak misafiri olmanın sonunun iyi olmayacağını biliyordu. Ama yine de yaptı ve bu yüzden yemek odasına geldiğinde üçlüyü şen kahkahalar içinde bulmasının adil olduğunu düşündü, sanki bir asırdır arkadaşlarmış ve geçmişleri kendisinin bilmediği canlı şenliklerle doluymuş gibi.

"Sana inanmıyorum!" Lawton ısrar ediyordu.

"Yemin ederim doğru," diye yanıtladı Jack, kahkahası Eben'in sinirlerini germiştir. "Onun oynadığına inan-"

"Sadece oyun değil," diye araya girdi. "Üstün bir yeteneği var."

Eben nefesini tuttu. "Yeterince adil," diye şaka yaptı Lawton. "Keman konusunda *üstün bir yeteneği* olduğuna inanmam gerekiyor."

"Doğru."

"Eben, Allryd Dükü."

Üçlü yine kahkahalarla güldü, hem de rahatsız edecek kadar yüksek sesle. "İşte bu," diye yanıtladı Jack.

"Ve sadece Mozart ya da başka bir değil... hafif yürekli, *şamatalı, neşeli* keman."

"Nota kaçırdığını hiç duymadım," dedi sesi anılarla doluydu. "Onun çaldığı hızda çalan birini hiç duymadım ve hiç ıskaladığını da görmedim."

Hafızası parladı. Birden fazla bu gürültülü ritimle dans etmişti, adam daha hızlı ve daha hızlı çalarken o da dönmüş ve dönmüştü

neredeyse yay kirişlerini tutuşturana kadar. Sonra kız neredeyse *onu* da yakacaktı ve birbirine dolanmış etekler, ağır nefesler ve mutluluk denizinde birlikte yere yığıldılar ve adam kızın hayatlarının geri kalanında her gün onun için dans etmesini planladı.

Her şeyi mahvedene kadar.

"Üzgünüm," diye düşüncelerini böldü Lawton'ın sözleri. "Bırakın neşeli ve eğlenceli bir boş zaman geçirmesini, onu boş zamanlarında bile hayal etmekte zorlanıyorum."

Eben kaşlarını çattı. Yavaş olabilirdi.

Ötedeki odaya sessizlik çöktü. Ve sonra, onun sessiz cevabı. "Onu neşe dışında hatırlamakta güçlük çekiyorum."

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"Çünkü , aptal kız." Son söz Jane Teyze'den geldi, kısa ve hayal kırıklığı dolu. "Ama hatırlarsın ki sonunda neşeli bir şey olmadı. Bir yaş için değil."

Eben bu sözlerden ve sanki odada kimse bu sözlerin doğruluğunu tartışmayacakmış gibi asılı duran sessizlikten nefret ediyordu.

Neden yapsınlar ki?

Oyun yoktu. Eğlence yoktu. Bir mülk, bir unvan ve bir hayat kurmaya çok fazla odaklanmıştı ve kendi kendine, ona layık olabilmesi için bunların her şeyden önce gelmesi gerektiğini söylüyordu. Ve kendini ona layık hale getirme konusunda o kadar endişeliydi ki, onu tamamen unutmuştu.

Ne kadar aptaldı. Olmaya da devam ediyordu. Hiç şüphesiz, büyük olasılıkla bir eşek olmayan İskoç nişanlısının gelişinden büyük keyif alacaktı.

Eğer bir eşek olsaydı, Eben onu seve seve öldürürdü. Bu gerçeğin ironisi onun gözünden kaçmamıştı.

Sonra Jack dedi ki, "Belki de insanlar değişiyordur."

O daha ne diyeceğini bilemeden Jane Teyze ve Lawton, sanki Jack o güne kadar duydukları en komik fikrayı anlatmış gibi kahkahalarla gülmeye başladılar.

Eben'in canına tak etmişti. Odaya kavgaya hazır bir yırtıcı gibi girdi. Biri için şımarıyordu. Sonra onu gördü.

Günün erken saatlerinde iş kıyafetlerini değiştirmiş, kırmızı kadifeye bürünmüştü. Bir gece önce yeşiller içinde mükemmel görüldüğünü düşünmüştü ama şimdi kırmızılar içindeydi -altın rengine boyanmış derin, güzel bir kırmızı-

Noel kutusuna benziyordu. Açılması gereken bir şey gibi. Hak edilecek bir şey gibi.

Onu hak etmek istiyordu.

Bu düşünceyi bir kenara bırakarak bakışları masaya, çoktan kesilmiş kazlara, çoktan doldurulmuş şaraba, çoktan servis edilmiş patateslere kaydı ve en düğ yetkisini kullanarak kaşlarını kaldırıp, "Görüyorum ki bu Noel tatilini töreni bir kenara bırakmak için seçmişiz," dedi.

Lawton kazdan bir ısıklık aldı ve etrafına sırttı. "İşlerin soğumasına değmeyeceğini düşündük."

"Ev sahibini mi bekliyorsunuz yani?"

"Geleceğinize dair hiçbir kanıt yoktu," dedi Jack.

Gerçekten onun kendisini öptüğü gibi öpebileceğine inanıyor muydu? -ve ona bir köpek gibi çekilmeyecek miydi? Tabii ki yemeğe gelecekti. Onun masasında oturmayı ve onun yemeğini yemeyi hak etmediği gerçeği bir yana, olabileceği başka bir yer yoktu. Burada, onun yanında, Noel'de, onun neşesinin tadını çıkarırken yeri yoktu.

Sonsuza dek onun olsa bile, o onun değildi.

Farklı bir hayat seçmişti. Farklı bir adam.

Onun yüzünden.

Yine de aklının bir köşesinde, son derece tehlikeli bir şeyin izi kalmıştı. Onu geri öpmüştü. Ve umut günah gibi fısıldamıştı, baştan çıkarıcı, imkânsız bir cazibe.

"Ne de olsa buradayım," dedi ve dikkatini evin efendisi olarak oturduğu masanın ucuna çevirdi.

Kıpırdamadan durdu, bakışları yer sofrasının yanındaki enstrümana takıldı. Yıpranmış bir yayı olan, uzun süredir yıpranmış bir keman.

Kemanı.

Ona baktı, berrak gözlerini ve dudaklarındaki meraklı, belli belirsiz gülümsemeyi aldı. "Onu aramaya mı gittin?"

Ağzının bir tarafı seğirdi. "Çok sert değil. Tam bıraktığın yerdeydi."

Konservatuarda, gizli geçide en yakın müzik standının yanında. O karanlık odaya, geçmişin uğultusunu taşıyan o odaya son kez çekildiğinde bıraktığı yerde. Onunla birlikte.

Oraya sadece geceler çok geç, çok karanlık ve çok pişmanlık dolu olduğunda giderdi. O aptal resmin yanında yere otururdu.

Efsanevi yaratıklar ve onlar için oynar ve onu çağırma larını dilerdi, böylece telafi edebilir ve bir kez daha başlayabilirdi.

Sonra gün ağaracak, ofisine dönecek ve yeni başlangıçların bir yan ılığını hatırlayacaktı. Servetini büyütecek ve onu unutmaya çalışacaktı. Ve bu işe yarayacaktı, ta ki işe yaramayana kadar ve bu döngüyü tekrarlayacak, enstrümanı melankolisiyle inletecekti.

Lawton kemana el sallayarak, "İtiraf ediyorum," diye araya girdi, "müzisyen olduğunuzu öğrendiğimde çok şaşırdım."

"Ben değilim."

"Bu doğru değil," dedi Jack.

"Pratik yapmıyorum."

"Belki de pratik yapmaya geri dönmelisin," dedi Lawton. "Daha az çalışan personel için iyi olur."

Jane Teyze buna homurdandı. "Dük olduğu günden beri Allryd çalışıyor. Şimdi de değişmesini beklemeyin."

"Bu onu daha az trajik bir figür yapmaz," diye cevap verdi Lawton eğlenerek. "Hüzünlü, yalnız varlığıyla."

Eben gözlerini kırıştırdı. "Tam burada durduğumun farkındasın, değil mi?"

Lawton ona baktı. "Oturursanız, bu lezzetli yemekten biraz yiyebilirsiniz." Durakladı, sonra gözleri parlayarak ekledi, "Ya da belki oynamak istersiniz? Böyle bir ziyafet eğlenceyi hak eder."

Eben, hem kızarmış kazın nefis kokusunun hem de kendisini rahatsız etmeye kararlı bu üçlüyle birlikte yemek yemekten kaçınma ihtimalinin cazibesine kapılarak diğer adama bir bakış attı, Jack sessizce, "Yalnız mı?" diye sordu.

Bir an için sessizlik çöktü.

"Hayır." Sadece onu düşündüğü zaman. Lawton

aynı anda, "Umutsuzca öyle," dedi. Eben

bakışlarını iş ortağına dikti.

"Ne?" Lawton ona masum bir bakış attı, piç kurusu. "Sadece soruya cevap veriyorum."

Nedenini Tanrı bilirdi ama boş yerdeki geri çekip oturdu. "Soruyla ilgili nasıl bir bilgiye sahip olabileceğinizi anlamıyorum."

"Bilgiye ihtiyacım yok, Dük; benim gözlerim var."

Eben'in burnunun dibinde, güneşin öptüğü güzel ve uzun bir kolun ucunda bir tabak belirdi. Kendinden çok yemeğe odaklandı

kazın seçkin lokmalarına ve patatesin kabuklu kenarına dikkat çekerek, mükemmel bir şekilde çevrilmiş havuçların ve enfes bir yaban havucu kremasının yanında utandı.

En iyi parçaların hepsini ona vermişti -kendine saklaması gereken parçaları- ve çılgın bir an için onu ve o tabağı sessiz bir yere götürüp adaletsizliği düzeltmeyi hayal etti. Onu satın alabileceği en iyi şeylerle doyurana kadar beslemeyi ve açlığını çektiği tek şeyle ziyafet çekebilmeyi...

Onunla.

Eğer bir tabak kızarmış kaz onu öpmeyi düşündürüyorsa, açıkça delirmişti. Tabii ki her şey onu öpmeyi düşünmesine neden oluyordu. Sesi, kahkahası, güzel kesimli korsajıyla uzun hatlarını ortaya çıkaran o güzel kırmızı elbisesi, korsajın üzerindeki göğüslerinin zengin kabarıklığı - nefis çilli teni ve yine o altın madalyon - nereden gelmişti?

İskoç, şüphesiz.

Eben bu düşünce karşısında kaşlarını çattı ve gözleri merakla onunkilere dikildi. Her nasılsa gözlerini kaçırmayı başararak, "Teşekkür ederim," diye homurdandı.

Jane Teyze masanın aşağısında, dirseğinin dibindeki şarap sürahisine uzandı ve silahını ateşledi. "Dükün neden bu kadar yalnız olduğunu düşündüğünü söyle bize, Charlie?"

Eben, Lawton'ın sessiz kalmasını istedi. Böyle bir şans yoktu. Diğer adam döndü ve Jane Teyze'ye baktı. "İnsanın aklına başka bir şey gelmiyor, adam sürekli çalışıyor."

"Kazandığım parayı harcamayı çok seviyorsun."

Lawton'ın kaşlarından biri şaşkınlıkla kalktı. "Kazandığımız paralar, dostum."

Eben kaşlarını çattı. "İyi bir iş olduğu konusunda ısrar ettiğiniz tüm önsezilerinizi doğrulamak için birileri araştırma yapmalı."

Lawton sırttı. "Önsezilerim her zaman iyi iş çıkarır ama bunu başka bir zamana bırakalım, bu konuşma seninle ilgili."

Eben, Charles Lawton ile iş yaptığına pişman olmuştu.

"Sen ve çalışmaktan başka bir şey yapmaman ve sanki seni sıcak tutuyormuş gibi paranı sayman."

"Bu doğru değil." Doğru olması dışında tabii.

"Peki çok para var mı?" Jane Teyze sordu. Hiç şaşmazdı

-Varlıklı insanlar her zaman başkalarının imkanlarıyla ilgilenmişlerdir.

Eben kazdan bir lokma aldı ve yedi. Konuşmaya kendini bu kadar kaptırmamış olsaydı çok lezzetli olduğunu düşünebilirdi. "Aslına bakarsanız," dedi Lawton, "çok fazla şey var."

Dürüst olurlarsa, bundan daha fazlası. On iki yıl içinde Allryd dükaliğini Britanya'nın en zenginlerinden biri haline getirmişti. Ve Lawton ömür boyu mükemmel bir şekilde dikilmiş altın brokar giyecek kadar kazanmıştı.

"Ve öyle mi?" Jack. Yumuşak ve çelik.

Yukarı baktı, onun kahverengi gözleriyle buluştu. Çok büyüktü. Çok bilgili. "Ne yapıyor?"

"Para. Onu saymak seni sıcak tutuyor mu?"

Senden beri ısınamadım.

Sessiz kaldı.

Lawton onun yerine cevap verdi. "Hiçbir zaman dün geceki kadar sıcak olmamıştı, en iyi viskimle yıkandığında."

"Sarhoşları kimse sevmez," dedi Jane Teyze, bir kadeh şarap daha içerek masanın şerefine kadeh kaldırırken.

"Allryd nadiren sarhoş olur. Noel arifesi dışında asla içki içmez." Lawton ona baktı, gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı. "Nedenmiş o?"

Eben gözlerini kıstı. "Haddini aşıyorsun."

"Hiç sanmıyorum." Jack, şimdi. Sessiz ve kararlı ve sahip olmamasını dilediği bilgiyle dehşet verici. "Dün gece fincanların içindeydin. Neden?"

Noel arifesinde beni terk ettiğini unutmam umuduyla.

"Bir erkeğin Noel'i kutlamaya hakkı var, değil mi?"

Onu izliyordu, on iki yıldır peşini bırakmayan o gözler her şeyi görüyor gibiydi. *Bana değer verme Jack*, demek istedi. *Bana değer verip sonra da başkasıyla evlenmek için gitmeye cüret etme.*

"Ama ben senin tatillerden nefret ettiğini sanıyordum," diyerek daha önceki konuşmalarını yineledi.

Bir zamanlar alaycı ses tonu beni baştan çıkarabilirdi. "Belki de yalnızlığımı kutluyordum."

Uzun bir süre onu izledi, sessiz incelemesi dinleyicilerinin ağırlığıyla daha da belirginleşti. Sonra şöyle dedi: "Geçmiş olanın gelecek olması gerekmez Eben."

Sözler nefesini kesti ve bakışlarını yemeğinin görünmez olduğu tabağına çevirdi; tıpkı onun sessiz gerçekliğiyle orada olduğu kadar görünmezdi.

"Noel'de yalnız olmana gerek yok" diye eklediğinde onu duyabilecek kadar kötüydü.

Bu sözler bir umut kırıntısıydı ama hayal edebileceğinden çok daha acı vericiydi çünkü böyle bir şey vaat etmesi yanlıştı. Bunu umut etmesi de yanlıştı. On iki yıldır Noel'de yalnızdı. Onun gittiği Noel'den beri yalnızdı.

Şu anda bile yalnızdı. Çünkü yarın bir başkasıyla evlenmek için ayrılacaktı ve geçmiş olan gelecek olacaktı. Taşa dönüşecekti.

Bu düşünce iltihaplı bir yaraydı.

Kızlık döneminin son gününü onunla karda geçirmeye karar vermeseydi, onu kendisine dokunmaya, onunla konuşmaya ve -hatta şimdi bile- onu kucağına çekip anlamsızca öpmeye teşvik etmeseydi, buna tahammül edebilirdi.

"Ah, ama Noel'de yalnız değilim. İşte benim rengarenk ekibim."

"Bize sahip olduğunuz için ne kadar şanslısınız." Gülümsedi, çok parlak bir şekilde. Göz kamaştırıcı bir şekilde

Yani.

"Bu şans mı?"

Nasıl bu kadar çok düz, beyaz dişi vardı? "Her dük yapamaz böyle saygın bir şirkete sahip çıkın."

"Marylebone'da olmayı tercih eden Lawton, açık denizlerde olmayı tercih eden Jane Teyze ve şüphesiz nişanlısıyla olmayı tercih eden sen."

İnkâr et, diye vasiyet etti. İnkâr et ve bana sahip olduğun umuttan daha fazlasını ver.

Ne kadar da mazoşistmiş.

Gülümsemesi yumuşadı. "Belki de önemli olan nerede olmamız gerektiğidir."

Onunla birlikte olması gerekiyordu, lanet olsun. Her zaman masanın diğer ucunda, aralarında yarım düzine çocuk ve bir o kadar da diğerleriyle birlikte olması gerekiyordu. Onun bakışlarıyla buluşacak, kadehini kaldıracak ve geçmiş, şimdiki ve gelecek tüm hayatlarına kadeh kaldıracaktı.

Ve o dans ederken lanet olası kemanı çalması gerekiyordu. Daha düşüncesi tamamlanmadan enstrümana uzandı, üç çift göz onu izlemeden önce hareketi durduramadı ve oda hareketsiz kaldı.

Dondu kaldı.

İlk konuşan Lawton oldu. "Devam , Allryd."

Eben kemanı kaldırdı, bakışlarını Jack'ten ayıramıyordu, enstrümana perçinlenmişti.

Belki daha sonra benim için çalarsın, demişti ona yıllar önce, o son gece, ona gelip her şeyi düzeltmesi için son bir şans verdiğinde. Her şeyi mahvettiğinde. Tüm bunları korkunç bir şekilde başlattığında.

Ya o gece onun için çalmış olsaydı? Ya şimdi onun için çalsaydı?

Artık çok geçti.

Başını salladı ve kemanı masaya geri koydu. "Onu buraya getirmemeliydin."

Kelimelerin ardından gelen sessizliği, Jane Teyze'nin güçlükle verdiği nefesi, Lawton'ın sandalyesine otururken ceketinin hışırdama sesini duymazdan geldi.

Ve Jack'ten, hiçbir şey. Hareket yok. Yanıt yok.

Tek kelime etmeden ayağa kalkıp gidene kadar değil, muhteşem kırmızı eteklerinin sesi odada silah sesi gibi kayıyor, arkasından kapıyı kapatırken yumuşak bir *tıkırtı* ile noktalanıyordu, kapı mandalı bir top gibi ses çıkarıyordu.

Ve o, yırtık pırtık kaldı. Kendi tasarımıyla.

"Pekâlâ," dedi Lawton.

"Kapa çeneni," diye Eben.

Tanrıya şükür, ortağı sustu.

"Bana da aynısını söylemeye çalışmanı görmek isterdim," diye araya girdi Jane Teyze, buz mavisi bakışları masanın aşağısındaki yerinden onunkini bularak. Adam sessiz kalınca, "Demek çocukken sahip olduğun duygunun bir kısmı kalmış," dedi.

Ayağa kalktı, bir anda olduğundan çok daha uzun göründü - bir silah gibi fırlattığı kelimeler gibi irileşti. "Bu kız on iki yılını düşüncelerinde seninle geçirdi. Çoğunu da kalbinde seninle geçirdi. Görünüşe göre sen de on iki yılını burada, ne düşüncelerinden ne de kalbinden yoksun geçirdin."

Bunun doğru olmadığını biliyordu. Gittikten sonra onu önemsemiş olması mümkün değildi. Ona hak ettiği her şeyle dolu bir gelecek vaat etmişti. Ve tek yapması gereken onu beklemektir.

Bir keresinde her zaman benim için geleceğine yemin etmiştin.

Onun için gelemezdi. Onu terk etmişti. Bunu kimse görmedi mi? Neden kimse görmedi? Düşüncelere boğulmuş olan oydu. Yitik aşkın ağırlığıyla ağırlaşan *onun* kalbiydi - onu terk eden ve ancak başka biriyle evlenmek üzereyken geri dönen bir aşk.

Jane büfeye doğru ilerleyip, içi iğrenç kurabiyelerle dolu bir tabağı kaldırırken, Dük bunların hiçbirini söylemedi. "Hiç olmasın, *Dük*," diyerek onurlandırdı, "onu hak etmiyorsunuz."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi. "Ve sen benim kurabiyemi hak etmiyorsun."

O kurabiyeyi fazlasıyla hak ettiğine dair bir his vardı içinde. Ama yaşlı kadının bu konudaki anlaşmazlığını takdir edeceğini sanmıyordu, bu yüzden kadın odadan çıkarken sessiz kaldı.

"O kurabiyeyi daha çok istiyordum."

Lawton'a baktı. "Söz veriyorum yapmadın."

Ortağı kadehini kaldırdı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, koyu renk gözleri yargıyla kaplanmıştı. "Sen bir pisliksin."

Gerçek. "Kurabiye yüzünden mi?"

Lawton ısırmadı. "Hayatının ne için olduğunu sanıyorsun?" Eben cevap vermeyince diğer adam devam etti. "Soru retorik değil. Para mı? Çünkü aklın alamayacağı kadar çok paran var - bir ömür boyu harcayabileceğinden çok daha fazla."

"Düşünülmesi gereken bir mülk var," diye homurdandı Eben. Bunun aptalca bir cevap olduğunu biliyordu.

"Ona da yetecek kadar var, sen öldükten sonra bile onu sağlıklı ve mutlu tutmaya yetecek kadar var - ki bunun bir önemi olmayacak, çünkü miras bırakacak çocuğun yok, bu yüzden başka bir Allryd'in sorunu olacak. Listede iki tane daha var: Para değil ve çocuk değil."

Bir zamanlar çocuklar olmasını beklerdi - güzel, kızıl saçlı kızlar ve büyük kahverengi gözlü oğlanlar, anneleri kafalarını geniş dünyanın hayalleriyle doldurur ve her santimini gördüklerinden emin olmayı planlardı.

"Ne için olduğunu düşündüğümü söyleyeyim mi?"

Eben ayağa kalkıp masayı ters çevirme isteğine direndi. "Hayır."

Lawton masadan kalktı ve her şeyi görüyor gibi görünerek tekrar içti. "Hep bir kadın için olduğunu düşünmüştüm."

Oda cayır cayır yanmaya başladı. Eben patatesleri kürekle ağzına attı ama arkadaşı devam ederken patateslerin tadını alamadı.

"Şüphesiz, sosyal zarafetten olduğunuz ve evden sadece Parlamento'da bir oylama olduğunda çıktığınız gerçeğinden dolayı bunu düşünmem çok saçmaydı."

"Bu doğru değil."

"Haklısın. Sen de bankaya gidiyorsun."

Eben gerçeği görmezden geldi.

"Her halükarda, oyunda bir kadın olduğu fikri delilikti, dedim kendi kendime. Ve sonra, Noel sabahı mutfaklarınızda bir kadın belirdi. Hem de sıradan bir kadın değil. Güzel bir gülümsemesi ve daha güzel bir kahkahası olan bir kadın."

"İkisi de senin için değil," diye hırladı Eben kendini durduramadan.

Lawton başını eğdi. "Bunlar senin için mi o

zaman?" "Hayır."

"Peki neden olmasın?"

"Çünkü beni terk etti."

"Çünkü sen tam bir pisliktin. Yüce Tanrım. Kadın sana kaz pişirmiş. İstemedi." Tabağından bir parça et aldı ve etrafından dolaşmaya devam etti. "Hem de çok iyi bir kaz."

"Bugün değil," dedi Eben. "Beni on iki yıl önce terk etti. Bu evden çıkıp gitti ve ertesi gün, benim dahil olmadığım bir hayata doğru yola çıktı."

Tıpkı yarın gideceği gibi.

"O hayata davet edilmediniz mi? Yoksa katılmamayı mı seçtiniz?" "Fark eder mi? O beni terk etti."

Neden bu şimdiye kadar söylediği en kötü yalanmış gibi hissettirdi?

"Başka birini buldu," diye ekledi usulca, herkesten çok kendine hatırlatmak için. Onu kaybetmişti.

Lawton başını salladı ve ayağa kalktı. "Ama bugün Noel günü ve kız burada seninle birlikte, onunla değil."

Eben, misafirleri gittikten sonra uzun bir süre boş odada oturdu, Lawton'ın son sözlerini tekrar tekrar çevirdi, kendi kendine tekrar tekrar kar yüzünden orada olduğunu söyledi, ta ki o basit, saf kelime kalana kadar.

Kar.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Onu öğleden sonra ışığında, pelerini olmadan, karın on santim derinliğinde, göz alıcı kırmızı elbisesi her geçen saniye daha da harap olmuş, yüzü gökyüzüne dönük, yarı melek yarı harabe görünümünde buldu.

Adam mutfak kapısının arkasından kapanmasına izin verip, gittiği günden beri onu rahatsız eden boş evi dışarıya kapattığında, kadın yüzünü ona dönmedi. Bunun yerine, karın altında hareketsiz kaldı ve adam yüzünü okşamaya izin veren pulları kışkandığını fark etti.

Uzun bir süre kıpırdamadan onu izledi. Belki de hiç hareket etmezse... hiç konuşmazsa... belki o zaman an bitmeyecek, kadın gitmeyecek ve bir kez daha yalnız kalmayacaktı.

Ama konuşmak zorundaydı. "Özür dilerim."

"Ne için?" Kadın gökyüzüne seslendi ve bir şekilde, delice, dönüp bulutlara baktı, sanki onun yerine cevap verebilirlermiş gibi. Ancak cevap vermediler. Belki de telafi etmesi gereken çok fazla şey olduğu için.

Her şey için.

"Götlük yaptığın için."

Kar tanelerinin öptüğü dolgun dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı ve o bunun tadını çıkaramadan orada kayboldu.

Sonra dedi ki, "Neden evlenmedin?" "Hiç istemedim." Bu bir yalandı.

"Eminim sayısız kadın sana kur yapmıştır," dedi. "Eminim güzel, komik, zengin ve mükemmeldiler."

Yapmadılar. Olsaydı bile Jack'ten daha mükemmel bir kadın hayal etmek zordu. Ama bunu söylemenin bir yolunu bulamadı. Onun yerine kendini tekrarladı. "Hiç istemedim."

Sonra ona baktı, yanakları soğuktan kızarmıştı. "Benim için bile değil."

Sana evet. Her zaman sana. "İnsanlar değişir derken ne demek istedin?"

Tekrar arkasını döndü. "Bunu ben mi söyledim?"

"İçeride. Yemekte."

Gülümsedi, küçük ve bilerek. "Kulak misafiri olup olmadığınızı merak ettim."

"Kulak misafiri değildim."

Ona bir bakış attı. "Hayır mı?"

Yanakları ısındı. "Hayır. İnsanın kendi evinin içini dinlemesi mümkün değil."

"Bu kesinlikle doğru değil."

Adam cevap vermeyince, bir sonraki sözlerini -Jack'e yakışmayacak şekilde- dikkatle düşünüyor gibiydi. Bundan nefret ederdi. Hemen cevap istiyordu, hazırlanmış olanı değil. Yalan değil, gerçek. "Sanırım bir kez daha mutluluğu bulabileceğinizi hayal etmenin imkânsız olmadığını kastetmiştim."

O da bundan hoşlanmadı. Sanki bakılması gereken bir sokak köpeğiymiş gibi. "Yani bu kadar mı? Beni onarmaya mı geldin?"

Sözlerindeki meydan okumaya karşı çıkmadı. "İyileşebilir misin?" "Senin tarafından değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü..." Sözlerini yarım bıraktı.

Çünkü bir başkası için onarılmak istemiyorum.

Bunu ona söylemeyeceği kesindi.

Kocaman gözleri her şeyi görüyor gibiydi, onu gecenin köründe mutfağında bulduğundan beri saklamaya çalıştığı her şeyi görüyordu. Ondan öncesinden beri. Sonunda başını salladı ve tekrar kara döndü. "Hava kararıyor. Yakında karı göremeyeceğiz."

Kızın saçlarına dolanan kar tanelerine bakakalmıştı, elleri saçlarını aşağı çekmek ve kızın bir Noel meleşine dönüşümünü tamamlamak için sabırsızlanıyordu. "Noel'de hep kar yağmasını isterdin."

Gülümseyerek onu kırdı. "Ve şimdi bende."

"Belki de-" Kelimeleri çatlamadan önce yakaladı. Boğazını temizledi. "Belki de bu bir işarettir."

Ona döndü. "Neyin?"

"Gelecek sana istediğin her şeyi getirebilir." "Şimdi mi başlıyor?"

Omuz silkti. "Görünüşe göre evlilik, bir geleceğe başlamak için iyi bir zaman." "O zaman yarın."

Boğazındaki düğümden nefret ederek başını salladı. "Geçmişten bir gün daha ve sonra gelecek."

Onunla yüzleşti. "Bir gece daha demek istiyorsun."

Söylediğini hayal ettiğı şeyi mi söylüyordu?

Geceleri hep daha iyiydik.

Başını salladı.

Onunla geçirmek için veremeyeceğı bir şey var mıydı?

Ondan bunu isterse ne yapacaktı? Eski günlerin hatırına. Ya da daha iyisi, ona uzanıp alsaydı? Alabilirdi. Parmakları onun için istekliydi. Saçlarına yeniden yerleşmek, iğnelerini dağıtmak ve onu kendine çekmek için sabırsızlanıyordu. Bunu kaç kez yapmıştı? Bir kez daha neydi?

Kıpırdamadan durmak için tüm gücünü harcadı.

Gözleri sırlarla dolu bir şekilde bahçelere baktı. "En son Yunanistan'daydık. Kiklad Adaları'nda, Ege Denizi'nin kalbinde Naxos adında bir ada var. Suyu safir gibi mavi, binaları bulutlar gibi beyazdır. Ana kasaba, parlak, pürüzsüz taşlarla masa oyunları oynayan yaşlı adamlarla, bağırان ve suda sıçrayan çocuklarla, avı getiren genç erkeklerle ve temizleyen genç kadınlarla dolu bir balıkçı köyüdür.

"Chora kasabası bir tepenin üzerine inşa edilmiş ve sokakları o kadar dolambaçlı ki tam anlamıyla bir labirent -yolculuklarınız sizi bir eve, kasabanın cerrahına, bir kitapçıya ya da bir restorana götürebilir ama aynı zamanda başladığınız yere geri de döndürebilir -yerliler kimin kalacağını kasabanın seçtiğini söylüyor. Labirentin merkezinde biblolar, ikramlar, ballı şekerler ve içi balık dolu külahlar satan bir pazar var ve öğle yemeğinin tadına bakmak için ayak bileklerinizin arasından geçmeyi bekleyen yüz tane kedi olmalı. Ve burası şimdiye kadar gittiğim en güzel yer."

Onun anılarına sahip olduğu için o yeri kısıkanıyordu. Ve böyle bir yer onun bir parçası olduğu halde orada bulunmadığı için kızgındı. Sanki oradaymışlar gibi görmesini sağlamasına rağmen, ayak parmakları soğuk kar yerine sıcak kumdaydı.

"Kasabanın yarım mil kuzeyinde, denizden gökyüzüne doğru otuz fit yükseklikte yükselen devasa mermer bir kapı olan Portara yer alıyor. Artık orada olmayan ve hatırlanmayan bir tapınaktan geriye kalanlar. Ama orada yaşayanlar ona Apollo'nun kapısı diyorlar." Durdu. "Apollo ve Daphne'nin hikâyesini biliyor musun?"

"Hayır." Sesinde çakıl taşları vardı.

"Apollo" -belirsiz bir şekilde elini salladı- "temelde her şeyin tanrısıydı. Sürünün, avın, müziğin, şiirin, hastalığın, sağlığın, güneşin,

bilgi. Ve harika bir savaşçı." "Kulağa aptal gibi geliyor."

Gölümsedi. "bakarsanız, tam bir aptaldı. Ve tam bir palavracı." "Peki Daphne onu yola getirdi mi?"

Hızla kararan gökyüzüne döndü ve konuştu. "Apollon, Eros'un insanlardan böyle övgüler almasından hoşlanmadı-"

"Eros, Cupid'deki gibi mi? İri yarı bebek mi?"

Ona sinsi bir bakış attı. "Çok keskin okları olan iri bir bebek."

İçinde bir şeyler gevşedi ve keyifle sıırttı. Onun hikâyelerini her zaman sevmiştı. "Devam et."

"Her ... Görünüşe göre bu hikayeden ders alsan iyi olur, çünkü Apollo *da* Eros'un kendisinden daha az saygıya layık olduğunu düşündü ve bunu ona söyledi."

Eben ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Sanırım bebek dostumuz bunu pek umursamadı."

"Aslında öyle yapmadı. Hemen altın oklarından birini gerdi ve Apollon'u tam kalbinden vurdu ve tanrı genç ve kelimelerin ötesinde güzel bir periye delicesine aşık oldu. Daphne."

Eben o anı kolayca hayal edebiliyordu. "Şanslı Apollo."

"Bunun bir Yunan efsanesi olduğunu unutuyorsunuz, Majesteleri," diye alay etti. "Kimse asla şanslı değildir."

"Sakın söyleme. Bebek yine saldırıyor."

Kadın güldü ve adam dudaklarından çıkan sesi öpmek için onu kendine çekmeye direnmek için ellerini yumruk yaptı. "Tam anlamıyla," dedi kadın. "Apollon, Daphne'nin güzelliği ve kendi neredeyse dayanılmaz aşkı karşısında nefessiz kalmış bir halde dururken, Eros ikinci bir ok attı, bu sefer kurşundan."

Utanç verici olsa da, Eben *kendini* nefes alamaz halde buldu, farklı bir güzelliğe ve onun hikayesine takılıp kalmıştı.

"Hedefi doğruydu ve kurşuni ok Daphne'yi Apollo'ya karşı güçlü bir nefretle doldurdu."

Eben kar yağışı altında yumuşak ve sessiz bir şekilde küfretti ama Jack onu duydu ve başını salladı. "Aynen öyle. Böylece Apollon sevdiği kadını kovaladı ve Daphne nefret ettiği adamdan kaçtı. Ve Eros güldü ve güldü, çünkü gücünü kanıtlamıştı." Durakladı, sonra ekledi: "Derler ki, Naxos'taki o kapıda durursan, Apollon ve Daphne'yle aynı kaderi paylaşma riskini alırsın. Eros'un oklarından biriyle vurulma riskiniz var."

"Altın mı? Yoksa kurşun mu?"

Başını iki yana salladı. "Bunu söylemenin hiçbir yolu yok. Risk almalısın. Kendini aşka ya da nefrete teslim etmelisin. İnsanlığımızın en açık iki işaretine."

"Peki ya sen? Teslim mi oldun?"

Yüzünü ona döndü, gözleri berrak ve güzeldi. "Ben yaptım."

"Yani? Altın mıydı yoksa kurşun mu?"

Elini bir kez daha kara doğru uzattı. Sonra sessizce, "Kurşun diledim." dedi.

Sözler, atıfta bulundukları ok gibi saplandı. "Ve sen aldın mı Bu mu?"

Başını salladı. Ve Eben'in nefesi daha da sertleşti. Onlar ondan sonra İngiltere'ye döndü. Londra'ya. Ona. "Peki o kapının içinde ne düşündün?"

Elindeki kara odaklandı, vahşi pullar halinde düşüyor, teninde eriyordu. Onun bir parçası haline geliyordu. Tanrım. Karı, Yunanistan'ı, kedileri ve geçmişin rüzgârının saçlarını ve eteklerini çılgınca savurduğu eski bir kapıyı kısıkanıyordu.

"Gittiğimiz her yerde aynı şeyi düşündüm." Durakladı, sonra usulca, "Ne zaman güzel bir şey görsek. Ya da büyülü. Ya da bozulmamış. Ya da kusurlu."

Adam ona yaklaştı ve kadın bakışlarını açık ve dürüst bir şekilde adamınkilere dikti. Adam bir elini kaldırdı ve parmaklarını kızın soğuktan pembeleşmiş yanağına koydu. "Neydi o?"

Gözleri kapandı ve kirpiklerinin üzerine bir kar tanesi kondu. O küçük beyaz zerre tarafından tüketildi; fısıldarken ağırlığı gözlerini kapalı tutuyor gibiydi. "Seni düşündüm. Seni düşündüm ve eve geldim."

Eben karı ve dudaklarından dökülen kelimeleri öptü, yumuşak ve dolgun, sıcak nefesine karşı soğuk sıvıyı tadacak kadar uzun. Ağzını onunkinden ayırıp gözlerini açtığı anda, onu yine gözleri yaşlarla dolu bir şekilde kendisini izlerken buldu. "Seni çok özledim," dedi tekrar. "Her dakika."

Bu sözler onun içini parçaladı. Alnını onunkine bastırdı ve fısıldadı: "Seni özlediğim gibi değil. Hava gibi değil. Sıcak gibi değil."

Derin bir nefes aldı, uzun bir nefes verdi ve adam nefesindeki titremeyi duydu; soğuk geceye bıraktığı hava püskürmesinde onu gördü. Ve sonra ona uzanıyordu, onu tekrar öpmek, ona sarılmak, onu ısıtmak için çaresizce. *Onu kendine ait kılmak için.*

Daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi -rüyalarını da sayarsa bin kez- onu kendine doğru çekti ve kadın kendini ona bıraktı, parmakları karlı saçlarında yerini bulurken, adam sert, yakıcı bir öpücükle onun ağzını tekrar aldı. Yirmi dört saattir ona vermek istediği türden bir öpüktü . Onu işaretleyen türden bir öpücük. İkisini de işaretleyen.

Onun kızıydı.

Başından beri öyleydi. Altın bir okla vurulmuştu. Tıpkı onun olduğu gibi. O onun kızıydı ve bugün Noel'di, ona bu gece sahip olacaktı, yarına da lanet olsun. Hayatında bir kez olsun, istediği şeye sahip olacaktı.

Ve karşılığında ona istediği her şeyi verecekti.

"Cennet gibi değil." Onu tekrar tekrar öptü, elleri kardan soğuk teninde gezindi, onu kendine daha sıkı çekti, ikisi de nefes nefese kalana kadar öptü ve konuşabilecek kadar uzaklaştı. "Sen benimsin," dedi, geri çekilip onun karanlıkta cam gibi ve uzak bakışlarını buldu. "Bu gece, Jack, yine benimsin."

Tereddüt etmeden başını salladı ve onu dudaklarıyla buluşturmak için aşağı çekti. "Evet," dedi ona karşı. "Ben seninim."

Sonra onu öpüyordu ve bu, on iki uzun, boş yıl boyunca unuttuğu ve hatırladığı her şeydi - muhteşem tadı, vahşi coşkusu, dilinin darbesiyle onu tutuşturması. Küçük iç çekişleri, parmaklarının, dişlerinin ve dilinin onu sahiplenışı, hatta onun onu sahiplenışı.

Bir süre onun önderlik etmesine izin verdi, dokunuşundan ve öpüşünden zevk aldı

-Ona olan tutkusunun, onunkiyile eşleşen arzusunun kanıtı olarak.

Hayır. Eşleşmedi.

Hiçbir şey onu nasıl istediğiyle eşleşemezdi. Onu nasıl özlediğini.

Şimdi onun için nasıl acı çektiğini hiçbir şey karşılayamazdı.

İkisine de vereceği zevki hiçbir şey karşılayamazdı.

Sonra kız kollarındaydı ve adam onu eve geri götürüyordu, mutfak kapısını arkasından çarpmasına izin vererek uzun adımlarla arka merdivene çıktı ve onu bir hayalet gibi her gece uğradığı yere kadar taşıdı.

Ama Jack onu ayağa kaldırdığında ve birbirlerini soyduklarında, her hareket bir anıya dönüştüğünde bu Jack'te hayalet gibi bir şey yoktu. Ceket ve gömleği bir anda yok oldu, elleri omuzlarında gezinirken boynunun köprücük kemiğiyle birleştiği yere yumuşak bir öpücük kondurdu.

Onu çevirdi ve ellerini elbisesinin bağlarına koydu, bir hediye gibi açtı, kırmızı kadife, sonra balina kemiğini ve keteni soydu, ta ki sırtının uzun çizgisine bakana kadar, ağzı kurudu, parmakları ona dokunmak için kalktı.

Titreme sırası ondaydı.

On iki yıl boyunca bunun için acı çekmişti. Ona özgürce ulaşabilmek için. Ona dokunmak için bir şans daha. Onu memnun etmek için. Onu sevmek için. Yarın gitmesine nasıl izin verebilirdi?

Yapamadı.

Onu bir daha asla bırakmayacaktı.

Adam tereddüt ederken, kadın yüzünü ona döndü ve adamın serbest kumaşı tutarak kendini ondan sakladı. Bakışları tenindeki altın madalyona, sonra daha aşağıya, göğsünde çillerle tozlanmış kahverengi tenin beyaza dönüştüğü yere, keskin ve boğucu çizgiye, güneşe ve gökyüzüne ait olanla ona ait olanın sınırına kaydı.

O satıra uzandı, parmaklarını ona koymaktan kendini alamadı, onun tarafından yakıldı. "Keşke seninle olsaydım. Keşke seni buraya getiren güneşi bilseydim."

"Ben de isterdim."

"Seni o yere geri götürmek istiyorum. Kapıda durmak istiyorum." Kadının gözlerinde bir şey parladı - inançsızlığa benzer bir şey. Ve o bunu uzak tutmaya hevesli bir şekilde konuşmaya devam etti. "Güneşin altında uzanmak ve sana verdiği yeni çilleri saymak istiyorum."

Dokunuşunun altında bir kızarıklık yükseldi. "Çilleri sevmemen gerekiyor." "Kim demiş?"

"Kadın dergileri. Çillerin istenmeyen bir şey olduğunu söylüyorlar."

İçinden kaçan küçük kahkahaya engel olamadı. "Jack, seni temin ederim, çillerin arzu edilen şeyler."

Güldü, adam eğilip dudaklarını kızın güneşten öpülmüş teninde gezdirirken ve kızın tuttuğu kumaşı kendi avuçlarının içine alırken ses bir iç çekişe dönüştü. Kumaşı bıraktı, parmakları tekrar saçlarına geldi, saçlarına dolandı, dokunuşu onu yere sermekle tehdit ediyordu.

"Onları neden istediğimi söyleyeyim mi?" sordu, sesi boğuklaşmıştı.

"Elbette." Sesi alçak ve arzu doluydu ve adam büyüdü

Sesi duyunca inanılmaz derecede sertleşti.

"Onları istiyorum çünkü nerede gösteriyorlar. Gördüğün dünyayı. Onları istiyorum çünkü onlar kaçırdığım tüm yıllar. Onları istiyorum

Çünkü onları öğrenebilir ve o yılları tekrar yaşayabilirim, ama bu sefer seninle."

Ağzını kadının tenine indirdi ve kendi öpücüklerini oraya sundu, her bir işarete tapınırcasına onları takip ederek alttaki daha soluk tene ve sonra bir göğsün gergin, ağrıyan ucuna ulaştı. "Bunu kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun?" diye fısıldadı dokunması için yalvaran büzülmüş tene. "Kaç gece seni tekrar ağzıma almayı hayal ettiğimi biliyor musun? Burada senden koparabileceğimi bildiğim çığlığın tam perdesini hatırlamaya çalışarak kaç saat geçirdiğimi biliyor musun?"

"Eben..." diye fısıldadı, parmakları onun saçlarını sıkıyordu. "Lütfen."

"Doğru hatırlayıp hatırlamadığımı görelim mi?" dedi, karanlık ve alaycı bir sesle.

Ağzını ona dayadı, uzun ekişlerle emdi, başını geriye atıp soluklanmasını, sonra i çekmesini ve sonra -dilini ve dişlerini hassas etinin üzerinde gezdirdiğinde- haykırmasını sevdi.

Hatırladığı her şeydi. Sonsuz derecede daha iyiydi.

elik gibi sertleşmişti ve tam anda, onun zevk sesiyle boşalmakla tehdit ediyordu ama umurunda değildi. Onun memnuniyetinin tadını çıkarabildiği sürece umurunda değildi.

Göğü ucunu serbest bırakarak bir kez daha ağzına aldı ve onu yatağın kenarına, bacaklarını yerden sarkıtacak kadar ykseğ'e kaldırmadan önce giysilerini yere fıçaladı. Ona doğru uzandı. "Gel... bana katıl..."

Henüz değil. On iki yıl onu terk ettikten sonra olmaz. Ve aslında, ona katılmak istese de, başka bir şeyi daha çok istiyordu.

Ona tapmak istiyordu.

Dizlerinin zerine çöktü, kalçalarının arasından itti, göğüslerinin altındaki yumuşak tene ve karnının mükemmel şişliğine öpücükler kondurdu, kadın onu durdurmak, mükemmel vücudunda kusur olarak algıladığı her şeyi gizlemek için hareket etse bile.

Durdurulamazdı, kalçalarının arasına yerleşti ve onu sırt üstü yatağ'a bastırdı. Tekrar i çekti, parmakları adamın saçlarına kaydı, başka bir anı. "Rüyamda..." diye başladı ve adam kalasıyla uyluğunun birleştiği yumuşak kıvrımı diliyle yoklayınca devam edemedi.

Başını kaldırdı. "Ne, aşkım?"

Parmakları onu yönlendirerek sıkılaştı. Öyle mi demek istedi? Bu düşünce onu harcama ihtiyacıyla sızlattı. Tanrım, umarım bunu kastetmiştir. Umarım

Günlerinin geri kalanında ona rehberlik etmesine izin verdi. Ne zaman isterse onu yiyip bitirecekti.

Dudaklarını ona yaklaştırdı.

"Bunu hayal etmiştim," diye fısıldadı, dilinin karşılamak için kalçalarını kaldırarak. O kadar tatlıydı ki, o kadar muhteşemdi ki. "Bunun için acı çektim," diye ekledi, ihtiyacını onun üzerinde tekrar tekrar itiraf ederken uyluklarının açılmasına izin verdi.

Her şeyi onu tüketirken, yalayıp emerken onu genişçe tutarken, yavaş, tadını çıkaran vuruşlarla onunla sevişirken. Tadı aynıydı. Şarap gibi zengin, zevk gibi karanlık. Ve onu sonsuza dek içmek istiyordu. Yavaş ve nazikti, yıllardır hayalini kurduğu yumuşak, kaygan hatları keşfediyor, dilini kızın sevdiğini hatırladığı yerlerin üzerinde tekrar tekrar, tekrar tekrar gezdiriyordu, ta ki kız onun adını haykırana, onu kendine çekene ve dudaklarını onunkilere bastırana, ihtiyaçtan çılgına dönene ve zevki için ona yalvarana kadar onu yutmasına izin verene kadar.

Ve ona verdi. Yavaştan hızlıya dönüyordu, dili dudaklarıyla aynı anda çalışıyordu ve sonra, kalçalarını ona doğru kaldırdığında ve parmakları saçlarında kenetlendiğinde, en hızlısı - ta ki adını haykırana ve onu tutup zevk almasına izin verene kadar ve bunu verebilme yeteneğinden zevk alana kadar.

Ona karşı hareketsiz kaldı, tuttuğu nefesi bırakana ve kemiksiz bir şekilde yatağa uzanana kadar nazik, istikrarlı bir emişle doruk noktasını uzattı. Mükemmeldi.

Onun.

Sonunda başını kaldırdığında, yatakta ona katıldı, onu sıkıca kollarına çekti ve tuttu, onu öpmek için dönene kadar çenesi boyunca öpücükler izledi, cesur ve güzel. Parmakları adamın gövdesinin düzlemleri ve çıkıntıları üzerinde, onun için acı çektiği yere kadar ilerledi. Bir parmağını adamın pantolonunun beline soktu ve "Daha fazla, lütfen" dedi.

Gözlerini kapadı, onu kendisine teslim ettiği için yaratıcısına teşekkür etti ve pantolonunu açmasına izin verdi. Kalçalarını yataktan kaldırdı, böylece onu soyabilir ve -evet- üzerine tırmanabilir, sanki daha önce binlerce kez yaptıkları bir şeymiş gibi, sanki bunu hayal ettiğinde her gece rüyalarına girmiş gibi.

"Jack," diye fısıldadı, elleri beline geldi, dolgun, güzel göğüslerine doğru kaydı ve aşağıya, yemyeşil kıvrımlarının üzerinden, kalçalarını kavramak ve onu kendisine uydurmak için, onun sıcaklığı sert, ağrıyan horozuna karşı ateş gibi.

"Lütfen, Eben... İstiyorum..."

"Biliyorum aşkım," diye fısıldadı, öpücüğünü karşılamak için eğildi. Dolgun dudaklarını yalamak, onu tatmak. Tanrım, o da istiyordu. Onu sonsuza dek istemişti. Her gün. Her saat. Onu terk ettiği andan beri her dakika. "Biliyorum."

Kendini onun girişine doğru bastırdı, duraklamadan önce sıkı, alev alev yanan kılıfının içine doğru hafifledi. Kadın kalçalarını salladı ve adam onu sabit tuttu.

"Eben..." diye yakındı.

"Hayır," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Görmek istiyorum. İzlemek istiyorum." "Sonra izlersin."

Kız ona doğru hareket edince homurdandı ve onu tekrar durdurdu. "Şimdi izleyeceğim, teşekkür ederim. Sen gittiğinden beri bunu izlemek için yanıp tutuşuyorum." Kıpırdamadan durdu, üzerinde yükselen ve onu aklının alamayacağı kadar baştan çıkaran kadının görüntüsünden zevk alıyordu. Adam çok sertti ve kadın çok yumuşaktı ve Tanrım, ona dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Çok uzun.

Bakışları onunkileri buldu. "Seni incitmek istemiyorum."

Ellerini onun göğsüne koydu. ". Kahretsin, Eben. *Lütfen.*" "Açgözlü kız."

"Sadece seninle," dedi. "Sadece senin için."

Kelimelere karşı koyamadı -kelimelerdeki arzu kendisinininkiyle tamamen örtüşüyordu- ve onu serbest bıraktı, kendini oturtmasına izin verdi, sıkı, sıcak ve o kadar muhteşem bir şekilde ıslaktı ki neredeyse o tek, muhteşem hareketle boşalacaktı.

Hayır. Önce Jack. Her zaman Jack.

Aralarına, birleştikleri yerin hemen üzerindeki hassas, gergin ete uzandı, tıpkı onun sevdiğini bildiği gibi okşadı ve daireler çizdi, onun üzerinde hareket ederken okşadı, uzunluğuna uyum sağladı, kayd, nefes nefese kaldı, ona şimdiye kadar bildiği en büyük zevki verdi.

Yarın gitmesine izin vermeyecekti.

Bir daha asla gitmesine izin vermeyecekti.

Çaresizlik zevkle savaştı ve elleri bir kez daha kalçalarına geldi, onu hareketsiz tuttu, onu onunla doldurdu. "Bana bak."

hiç tereddüt etmeden emre itaat etti ve adam onu gördüğünde göğsü sızladı - adam onu sonsuza dek ilk kez görüyordu. Başını iki yana salladı. "Gitmene asla izin vermemeliydim." Kadın bu sözler üzerine gözlerini kapattı ve adam bu sözlerin ona çarptığını gördü. İçindeki özlemi gördü. Kendi özlemi olarak tanıdı. "Seni ilk sıraya koymalıyım. Her şeyin üstünde."

Sustu. "Ben bunu istemedim. Sadece bunun bir parçası olmak istedim." Tanrım, tam bir piçti. "Nasıl yapacağımı bilmiyordum."

Başını salladı. "Biliyorum. Geçmişte kaldı."

Hayal kırıklığı. "Hayır. Değil. Burada. Jack, sen her şeydin. Ve sen gittiğinde..." Onu kaldırdı, yumuşaklığı sert boyu boyunca bir kırbaç gibi kayıyordu. Belki ona hazzı hissettirebilirse, ona bir zamanlar nasıl olduklarını hatırlatabilirse... "Sen her şeysin. Ve sensiz ben hiçbir şeyim."

Sonra onu yatağa yuvarladı, kendini ona yasladı, onu kollarının arasına aldı, onu her yerinde hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Yüzünü avuçlarının içinde tutarak, onu duymasını diledi. Anlaması için. "On iki yıl boyunca geçmişte yaşadım."

Gözleri -güzel gözleri- yaşlarla ıslandı ve fısıldadı, "Benim gibi. Anılarla o kadar doluydum ki, yenilerini yapmaya yer yoktu."

"Affet beni." Eğildi ve onu öptü. Kız anlamıştı. Ve ona geri dönecekti. "Lütfen, aşkım. Lütfen, affet beni."

Kalçalarını onunkilere doğru kaldırdı ve adam zevkle tısladı. "Şimdi yeni bir anı yapalım mı?"

Lanet olsun. *Evet.*

Hareket etmeye başladı, hafızası onu ele geçirdi. *Evet.* "Eben..."

"Anlat bana." "Daha derine..."

Evet. "Aşkım."

"Daha sert..."

Evet.

"Eben..."

Ona istediği her şeyi verdi, kulağına eğildi, gerçeği söyledi - gitmeden önce söylemeyi dilediği şeyi. "Her zaman sendin. Her şey hep senin içindi." Ve sonra, bir dua gibi, "Seni seviyorum."

Bu sözler üzerine haykırdı, onu sıkıca kavradı ve kendisiyle birlikte getirdi. İnledi, derinlere doğru itti, ona karşı hareket etti, ondan her zevki aldı.

Jack. Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek.

Sonra bir hediye gibi kendi gerçeğini fısıldadı. "Her zaman sendin, Eben. Her zaman buydu."

Evet.

Alnını onunkine bastırdı, onu içine çekti, dudaklarını uzun, kalıcı bir öpücükle aldı - tüm benliğini bu dokunuşa verdi, geçmişini silebilmeyi ve buradan yeniden başlayabilmeyi diledi. Bu tek, mükemmel andan.

Yeniden başlayabilmeyi diledi, hak ettiği adam.

Ona nefes alır gibi sarıldı ve adam kendisini ondan ayırdığında dehşet içinde iç çekti. Onu bırakacağından değil. Asla. Soğuk odada battaniyeleri üzerlerine çekti ve kadın kollarına girdi, başını onun göğsüne yasladı, gittiğinden beri boş olan yere kendini soktu. Onun için sakladığı yere.

Parmaklarını onun inanılmaz yumuşak teninde gezdirdi. Başını kaldırdı ve göğsüne bir öpücük kondurdu. "Kalbin çarpıyor."

Eben elini üzerinde gezdirdi. "O kadar uzun süre durdu ki, yeniden atmayı öğreniyor."

Uzun bir süre onu izledikten sonra elini kendi elinin içine aldı ve göğsüne bastırdı. "Bunu birlikte yeniden öğrenecekler."

Bakışları parmaklarının birbirine dolandığı yere gitti, dokunuşa hayret etti. İnce sarmaşıklarla işlenmiş altın madalyona kaymadan önce -onun varlığında-. Kolyeye uzandı.

Bu nereden gelmişti? Tek parmağıyla parşömenin izini sürdü. Bunu ona mükemmel nişanlısı mı vermişti? Başka bir adamdan gelen bir hediye, onun sıcak teninde bir yuva bulabileceği fikri, içinden bir direnç ipliği geçirdi - burada, birbirlerinin tadını çıkarırken ikisine de karşı olmuştu.

Onun dikkatini fark etti ve madalyona uzanarak onu eline aldı, sıkıca kavradı. Onun gözleriyle karşılaştı, onları geniş ve duygu dolu buldu. "Bunu Londra'dan ayrıldığımız gün almıştım," diye fısıldadı. "Bir hediye."

İçinden utanç aktı. Ona vermeyi düşünmediği hediye. Neredeyse başka bir adamın hediyesi olduğunu keşfetmekten daha kötüydü. "Geleceğinize başlamak için," dedi, kelimeler alçak ve sert bir nefesle geliyordu. Onsuz bir gelecek.

Bu kadar ahmak olmasaydı, da bir geleceği .

"Hayır Eben," diye fısıldadı, gözleri yine yaşlarla dolmuştu. "Hayır. Geçmişimin yasını tutmak için."

Sonra kolyeyi kurcaladı, önce mandalını sonra da madalyonun kendisini açarak içinde sakladığı hazineyi ortaya çıkardı. Bakışlarını küçük bölmeye dikti, küçük ve sararmış parşömen çemberini inceledi.

Bir kar tanesi.

Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

"Sanırım artık buna ihtiyacım yok," dedi sessizce.

Ne düşündü? Onu terk edeceğini düşünmesi mümkün değildi. Şimdi olmaz. Onun gitmesine izin vereceğini düşünemezdi. Onu tekrar kazanma şansı varken olmaz.

Ve onu kazanacaktı, lanet olsun.

Madalyonu eline aldı ve küçük kâğıt halkayı koruyarak kapattı, sonra tekrar göğsüne koydu ve ondan uzaklaşmadan önce onu öpmek için eğildi, yatağın kenarına eğilip atılmış yeleğini aldı ve cebindeki uzun altın zinciri çıkarmaya çalışırken bile onu bırakmaya isteksizdi. Yüzünü ona dönerek altın cep saatini parmaklarından sarkıttı. Sarkaca odaklandığında şaşkınlık bakışlarına sıçradı; şaşkınlığı mutluluk kovalıyordu, parlak, hoş ve ona kendini kral gibi hissettiren bir mutluluk.

Ona baktı. "Saatiniz."

"Saat değil. Bir tılsım." Arkasını açtı, sözlerinin doğruluğunu ortaya çıkardı, ona bir zamanlar yazının olduğu yeri, oarak düzelttiği yeri gösterdi. Ve orada, içine sıkışmış, sararmış bir kar tanesi daha. Onunkiyle eşleşiyordu. Nefesini tuttu ve ona uzandı, sanki gerçek bir kar tanesi kadar kırılganmış gibi yumuşak bir dokunuşla kağıdı okşadı.

"Senden bana kalan tek şey buydu," dedi sesi kısık bir şekilde. "Seni kovaladıktan sonra."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve adam saati bırakıp ona uzandı, göğsü duyguyla gerilmişti. Çok şeye katlanabilirdi -onsuz geçen on iki yıla- ama onun gözyaşlarına değil. "Hayır, aşkım. Hayır. Ağlama. Benim için ağlama. Ben buna değmem. Ben asla senin gözyaşlarına değmedim."

Daha fazla gözyaşı dökerken elleri saçlarına dolandı, onu kendine çekti ve sonunda onu itti, gözleriyle buluşabilecek ve duygularını anlayabilecek kadar uzağa.

Öfke.

"Benim için bu kararı hep sen verdin. Ne kadar değerli olduğuna. Ve ben bundan bıktım." Adam ona tekrar uzandı, ama kadın dokunuşunu savuşturdu, Venüs gibi yükseldi, güçlü ve güzeldi, yatağın yanında dururken yataktan bir battaniye çekti. "Evlenmek için beklememiz gerektiğine karar verdin. Zengin olman gerektiğine karar verdin. Malikanenin düzene girmesi gerektiğine karar verdin. Sen çalışırken yanında duramayacağıma karar verdin. Sen fakirken seni sevemeyeceğime karar verdin. Sen karar verdin-" Nefesi kesildi ve ayağa kalktı, tekrar ona uzandı, yine reddedildi. "Hayır-" Elini hemen indirdi, ona dokunmak için can atsa bile, ardından gelen kelimelerdeki acıyı silmek için. "Beni mükemmel olarak resmettin. Beni bir kaidenin üzerine yerleştirdin ve kendine senin olamayacak kadar kırılğan olduğumu söyledin."

Kelimeler onu mahvetti. Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı, "Ne? Hayır. Asla öyle bir şey olmadı." hep yanında istemişti. Sadece - "Senin için yeterince iyi olmasını istedim. Her şeyin sana layık olmasını istedim."

"Ne kadar saçma," diye cevap verdi. "Onu seninle birlikte inşa edebilirdim."

Birlikte durabilirdik. Birlikte inşa edebilirdik."

Sustu. Kaç kez bunun hayalini kurmuştu? Aç ve yorgun bir şekilde yatağa girdiğinde onun kokusunu aldığından ve onu karşısında hissettiğinden emin miydi?

Ama artık çok geçti. Yersiz görevi ve bir gün ona ne verebileceğine dair saplantısı yüzünden onu kaçırmış, bu arada ona her gün ne verebileceğini unutmuştu. Zengin ya da fakir. Hastalıkta ve sağlıklıta.

İkisi de yaşadığı sürece.

"Neden benim için gelmedin? Ben gittikten sonra mı?" Onun gözleriyle karşılaştı. "Gelmek istedim."

Nefes almak istediğinden daha fazla.

"Bana yapacağına söz vermiştin."

"İstedim" dedi tekrar. "Ama Jack, sen dünyayı görüyordun."

Sana burada ne verebilirim ki? Geçmişe saplanıp kalmış küçük bir hayat."

Küçük, bıkkın bir iç çekti. "Bana sevdiğim adamla bir gelecek verebilirdin, seni mankafa. Tek istediğim de buydu zaten." Kelimelerin gerçekliği adamın içinden geçiyordu ve ona dokunmamaktan vazgeçmişti. On iki yılını ona dokunmadan geçirmişti. Ona uzandı, bir elini onun etrafında dolaştırdı, çıplak teni koluna ipek gibi yapıştı. Onu öne doğru çekti ve kadın boşaldı, elleri adamın başına gelirken

yüzünü onun karnına bastırdı, onu içine çekti.

"Bana her şeyi verebilirdin" diye fısıldadı.

Yine de yapabilirdi. "Her şeyi ettim."

"Evet, batırdın."

"En başından beri."

"Hayır. Sadece ortadan."

Ancak ortası gibi hissettirmede. Sonsuzluk gibi hissettirdi.

Hayır. Geçmiş gibi hissettirdi.

Başını kaldırdı ve ona baktı. "Aptal İskoç'unla evlenemezsin."

Başını eğdi. "Neden olmasın?"

"Çünkü o seni asla benim sevdiğim gibi sevmeyecek."

Kadının bakışlarında bir yumuşama oldu ve baharın ilk ılık gününde buzun kırılıp açılması gibi, adamın içinde derin bir zevk birikti. "O da beni senin gibi üzüntüye boğmamıştı."

Eben ayağa kalktı ve ona doğru uzanarak yüzünü ellerinin arasına aldı. "Özür dilerim. Tanrım. Bırak düzelteyim. Nasıl düzelteceğimi söyle."

"Sadece beni seçmeni istedim," dedi. "Sadece beni sevmeni istedim."

"İstiyorum," dedi, dudaklarını uzun, gür bir öpücükle aldı, ona dokunmak için çaresizdi. Onu hissetmek için. "Kahretsin, Jack. Her şeyim... sahip olduğum her şey... olduğum her şey... Hepsi senin."

"İstemiyorum," diye fısıldadı. "Sadece seni istiyorum."

"Bana hep sahip oldun," diye fısıldadı. "Dünyanın öbür ucunda, aramızda on yıl varken, sen bana sahiptin." Tekrar öpüştiler, uzun ve kalıcı bir öpüşmeydi, ta ki kız kollarında titreyene kadar.

Hemen ocağa gitti, çakmak taşını çakmak ve alevi körüklemek için çömelirken ona sırtını döndü. Ateş yandıktan sonra geri döndü, onun yataktan uzakta, konuşabilecekleri bir yerde olmasını bekliyordu - geçmişe yeniden gözden geçirebilirlerdi - yeniden başlayabilirlerdi.

Ama o zaten ait olduğu yerdeydi, bir kez daha onun yatağındaydı, yorganı çenesine kadar çekmiş onu izliyordu, ateşin turuncu ışıltısı gözlerine yansıyor.

"Yatağa dön," dedi yumuşak, sıcak ve lezzetli bir sesle.

Başını salladı ve akşam kemanını bıraktığı odanın en ucundaki masaya doğru ilerledi. Kemanı kaldırarak ona döndü. "Sana bir borcum var."

Gözleri büyüdü ve yüzüne bir gülümseme yayılırken çarşafı göğsüne doğru tutarak doğruldu.

"O günden beri her gece senin için çalmadığıma pişman oldum," dedi usulca. "O yatakta yatar, karanlığa bakar ve keşke kalsaydın diye düşünürdüm, keşke..."

Enstrümanı çenesine doğru kaldırıp yayı tellere yerleştirirken ve sevdiği kadın için çalarken sözlerinin bitmesine izin verdi. Müzik başladığı anda gözlerini kapattı, pişmanlığını, arzusunu ve bir mucize eseri ona geri dönen Jack'e olan aşkını müziğe kattı. Sanki onu kalmaya ikna etmek için tek şansı, onu geri kazanmak için tek fırsatı, tek umudu buymuş gibi çaldı.

Ve müziğin son tınları etraflarındaki sessizliğe karıştığında, gözlerini açtı, hemen onunkileri buldu ve yanaklarını boyayan gözyaşlarını gördü. "Eben." Adını bir dua gibi fısıldadı ve onu içten içe ısıttı. "Bunu çok özledim."

Kemanı indirdi. "Mutlu Noeller, Jack."

Yanağından bir damla yaş süzüldü ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Eben çoktan harekete geçmişti, enstrümanı halıya bıraktı ve ona doğru geldi, yanındaki yatağa tırmandı, onu kendine çekti ve öptü.

Onun dokunuşuyla ciyakladı. "Üşümüştün!"

"Sen ışığısın," diye cevap verdi, onu çekerek, sıcaklığını severek.

Onu seviyordu.

Gülümsedi, başını onun göğsüne yasladı, ağırlığı ona karşı sıcak ve harikaydı. Adam başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Noel'de kar yağıyor."

Esnedi, gözleri çoktan kapanmıştı. "Bir mucize."

Ona bir yaş gibi gelen bir süre boyunca öylece sarıldı, ta ki nefes alıp vermesi düzleşip derinleşene ve kollarında, sıcak kozalarının içinde, öteki dünyadaki her şeyden uzakta uyuyana kadar.

Karanlıkta saatlerce uyanık kaldı, uyumaktan korktu. Uyandığında orada olmayacağından korkuyordu.

Bu mucizenin uzun sürmeyeceğinden korktum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Naxos Adası, iki ay önce

Fergus MacBride arkasından konuştuğunda Jack Portara'da durmuş, Ege Denizi'ne bakıyor, ne safir suyu ne de batan güneşin parıltısını görebiliyordu. "Altın mı kurşun mu?"

Düşüncelerinden sıyrılan Jack döndüğünde İskoçyalı'yı devasa taş kapı pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve yakışıklı genç yüzünde meraklı bir gülümsemeyle buldu. Başını iki yana salladı. "Ben-"

"Altın mı kurşun mu?" diye tekrarladı. "Eros'un okları." "İkisi de değil."

"Yalancı."

Bu suçlama karşısında biraz şaşkın bir kahkaha attı. "Özür dilerim, bu bir yalan değil."

"Ne yazık. Bana aşık olmanı umuyordum, genç kız."

Onun geniş ve kazanan gülümsemesine karşılık vermekten kendini alamadı. "Altı yaşındasın, yirmi yaşındasın ve bir kıza Şeytan'ın doğrudan İskoçya'dan geldiğini düşündürecek kadar yakışıklısın. İstedğin her kadına sahip olabilirsin."

Ona göz kırptı. "Belki de bana elini uzatacak yaşlı bir kadın arıyordum."

Jane Teyze'yle birlikte son bir aydır oyalandıkları uzaktaki kasabaya doğru el salladı. "Teyzem verandada kitap okuyor."

Kahkahası denizin ve sessizliğin içinde kayboldu, ta ki Fergus sonunda "Yapar mısın?" diyene kadar.

Onun sıcak kahverengi gözleriyle karşılaştı. "Ne yapabilirim?" "Beni elinize alın."

Kafa karışıklığı alevlendi. Fergus üç aydır Jack ve Jane Teyze ile birlikte seyahat ediyordu. Leydi Darby takılanları toplamalarıyla ünlüydü ama Konstantinopolis'te Jane Teyze'nin kaprislerinden biri olarak başlayan şey, Fergus ve Jack'in arkadaş olmasıyla sonuçlanmıştı. Ama onca zamandır hiç

Birlikte seyahat ederken, Jack'in aklına Fergus'un arkadaşlıklarını daha fazla düşünebileceği gelmiş miydi?

"Sen..." Sesi kesildi.

Gülümsedi, yüzünde biraz utangaç bir ifade vardı. "Teyzenizin seyahatlerinden sıkıldığınızı söylemişsiniz."

Bu doğrudu. Jane Teyze günlerinin geri kalanını, Londra'ya hiç dönmeden, tıka basa dolu bavullarında geçirebilirdi. Ama on iki yıl Jack için çok uzun bir süre olmuştu, o kadar ki kendini ev özlemi içinde bulmuştu.

Bir zamanlar evi olarak gördüğü adamı özlüyordu.

Bu düşünce onu Fergus'un bakışlarıyla buluşturdu. "Öyleyim, ama..." Yine sözlerini kaybetti.

"Bir hanımefendinin yoldaşı olmaktan yorulmaya başladın ve ben de sonsuza dek dünyayı dolaşamam. İskoçya'da beni geri çağıran bir var ve eninde sonunda yanımda bir eşe ihtiyacım olacak."

"Eninde sonunda."

Bir omzunu kaygısız bir omuz silkmeye kaldırdı, "Böyle iyi bir arkadaş bulmuşken beklemeye gerek yok."

"Arkadaş."

Sırıttı. "Beni duymakta zorlanıyor musunuz Leydi Jacqueline?" "Hayır," diye yanıtladı. "Sadece sizi anlamakta."

Doğruldu, tam boyuna geldi, çok uzun kızıl saçları alnının üzerine düştü. "Daha açık konuşayım. Benim bir eşe ihtiyacım var. Ve sanırım senin de bir kocaya ihtiyacın var. Bu işi yapmaya ne dersiniz?"

Ve işte oradaydı. Jack'in ilk evlilik teklifi, Ege Denizi'nden gelen rüzgâr etraflarını sararken söylenmiş, altın rengi gün batımının ışıltısı o anı cennete çevirmişti. Ama bu cennet değildi. Çünkü bu onun istediği evlenme teklifi değildi.

Asla olmayacaktı. "Bu

çok güzel bir teklif."

Başını eğdi. "Ama kabul etmek istediğin bir şey değil." Kadın başını salladı. "Seninle evlenemem."

"Neden olmasın?"

"Çünkü beni sevmiyorsun."

Başıyla onayladı ve Jack'in içinden rahatlamaya benzer bir şey geçti. "Senden çok hoşlanıyorum, genç kız. Ve iyi evlilikler bundan daha azına dayanıyor, sana söyleyeyim."

İyi bir teklifti. Fergus iyi bir arkadaşı. Yakışıklı kibardı, görünüşe göre sonsuz parası ve İskoçya'da bir mülkü vardı.

"Neden gerçeği itiraf etmiyorsun?" diyerek onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Uzun bir süre onu izledi. Ve sonra, "Pekala. Seni sevmiyorum."

Kelimelerin hiçbir acısı yoktu. Fergus'un beyaz dişlerinin bir gösterge ise, bir tane de vermediler. "Ama sen benden çok hoşlanıyorsun."

Gülümsedi. "Deli gibi davranmadığın zamanlarda, kesinlikle." "Bana şunu söyle. Kaç kez ona dönmeyi düşündün?"

Soru bir anda ortaya çıktı. Fergus sorulacak bir erkek olduğunu bilmemeliydi. Sorulacak bir adam yoktu, değil mi? Aradan on iki yıl geçmişti ve tüm dünya yoluna devam etmişti.

Eben'e aşık kalmayı o istememişti.

Ama vardı. Vardı ve bir daha asla onun gibi bir erkek istemeyecekti - fırtınaları dindiren, ona kar yağdıran ve onu aşka inandıran çocuk. Ve işte böyle, gözyaşları geldi. Eben'in kollarının, geniş gülümsemelerinin, güzel gözlerinin, geniş omuzlarının ve yumuşak öpücüklerinin anısı. Ona duyduğu özlem.

Ve arkadaşına gerçeği söyledi. "Ayrıldığımdan beri her gün ona dönmeyi düşündüm."

Fergus'un cevabında şaşkınlık yoktu, sadece anlayışlıydı. "Peki neden yapmadın?"

Denize baktı, sözleri rüzgâra fısıldadı. "Çünkü... beni almaya hiç gelmedi."

Fergus yine de onları duydu. "Belli ki o bir avanak."

Bu kötü İskoç kelimesine şaşırarak güldü. "Öyle, daha ." Fergus, "Ama senin kafan tüylerle dolu," diye ekledi.

Jack ona döndü. "Pardon?" "Onu seviyor musun?"

"Evet," dedi. "Evet. Onu seviyorum."

"Yine de."

Derin bir nefes aldı, güneşin ve tuzun içine yayılmasına izin verdi, düşünceleri çok uzaklarda, sonbaharın keskin havasıyla birlikte soğumaya başlayan Londra'daydı. Soğuğu özlüyordu, gecelerin uzadığı ve evin içinde fark edilmeden dolaşabildiği zamanları. Kütüphaneye.

Eben'e.

"Her zaman."

"O zaman neden onu terk ettin?"

Bir asır boyunca dalgaların kırılıp kıyıya vurmasını izledi. Sonra, sonunda, "Çünkü kalamazdım ve önce onun beni terk etmesine izin veremezdim."

"Bunun için seni suçlayamam. Hepimiz bir şeylerden kaçıyoruz." Fergus uzun bir süre sessiz kaldı. "Ama bana söylenene göre kalp kalbin ister."

Lord bunun doğru olduğunu biliyordu. Yumuşak bir sesle, "Onu sevmek istemiyorum," dedi.

"Bana öyle geliyor ki, eğer onu sevmek istemeseydiniz, onu sevmezdiniz."

"Benim için hiç gelmedi." Bu itiraf kalbini sızlattı. Onun ortaya çıkmasını ne kadar beklemişti? Onu bulup dizlerinin üzerine çökmesini ve onun olması için yalvarmasını? Ve o hiç gelmemişti.

Tıpkı hiç geri dönmediği gibi.

"Çünkü o bir aptal." Fergus, "Eğer o gelirse, onunla gider misin?" diye eklerken, yanaklarından süzülen yaşları silerek tekrar güldü.

Gerçeği söylememek için hiçbir neden yoktu. "Evet. Sorgusuz sualsiz." Bir duraksama ve ardından kum gibi kuru bir sesle, "O zaman sen de bir aptal olabilirsin."

Güneşten geriye sadece bir parça kalmıştı, taşı pembe ve turuncuya çeviriyor, tüm kasabayı büyümlü bir ışığa boğuyor, Jack'in nefesini kesiyordu. Tıpkı dünyanın geri kalanı gibi onun da kalbi sızlamaya başlamıştı. On iki yıl boyunca dünyanın güzelliğine tanıklık etmiş, sırlarını keşfetmiş ve insanlarıyla tanışmıştı ve Jack'in Eben'i dilemeden geçirdiği tek bir günü bile olmamıştı.

Fergus'a döndü, içinde hiç de azımsanmayacak bir korku vardı. "Ve eğer geri dönersem... Ya hatırlayan tek kişi ben olursam?"

"Ya değilsen?"

"Ya beni sevmiyorsa?" "Ya seviyorsa?"

Ya o da oradaysa, bekliyorsa? Tıpkı onun gibi?

"Ya bu işi yüzüme gözüme bulaştırırsam?" diye sordu arkadaşına.

Gülümsedi ve ellerini yana açtı. "Eğer bu işi batırırsan, her zaman İskoçya var."

Korku yerini umuda bıraktı. Kötü, harika bir umut.

"Noel'e kadar ona ulaşabilir miyiz?"

ONUNCU BÖLÜM

Boks Günü

Allryd Dükü, hayatının en önemli sabahını kaçırdığından emin bir şekilde, penceresinden içeri sızan kör edici güneşin altında, soğuk bir odada uyandı. Ayağa kalktı, bir gece önce kucağına aldığı kadına uzanmaya başlamıştı ki, elinde bir avuç soğuk çarşaftan başka bir şey yoktu.

O gitmişti.

Boks günüydü ve o gitmişti.

Bugün düğünü için ayrılması gerekiyordu. İskoçya'daki hayatı için. Geleceği için.

Onun geleceğini kaçırmış mıydı?

Yataktan kalktı, odadan çıkmadan önce sabahlığını almayı zar zor hatırladı, çıplak ayakla, sessiz merdivenlerden aşağıya ve mutfaklara doğru koşarken bornozunu kuşandı.

Boş.

Topuklarının üzerinde döndü ve onun olabileceği diğer yerlere doğru gitti. Kütüphane. Boştu. Yemek odasına yöneldiğinde midesinin çukurunda bir düğüm oluştu - belki de çoktan kahvaltı hazırlamıştı? Tabii ki cevabı biliyordu. Boştu.

Tanrım. Onu terk mi etmişti?

. Onu terk edemezdi.

Rüya mı görmüştü? Onu mu?

Çılgın düşünceleri her an daha da çılgınlaşıyordu ve fuayeye dönerek çalışma odasına doğru ilerledi - belki de kız oradaydı.

O yoktu ama Lawton masasında oturmuş çalışıyordu. Eben içeri girdiğinde başını kaldırdı, vahşi bakışları odanın tüm karanlık köşelerini içine çekiyordu. "Bugün bu kadar rahat giyindiğimizi bilmiyordum," dedi ortağı kuru bir sesle.

"Saat kaç?"

Lawton'ın kaşları kalktı ama masasının üzerindeki saate baktı. "Dokuz buçuk."

"Gördün mü-" Gülünç bir şekilde durakladı, gerçekten de onu rüyasında görüp görmediğini merak ediyordu. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Jack'i mi? Leydi Jack? Leydi Jacqueline Mosby?"

Lawton başını eğdi, bakışlarında mizaha benzer bir şey vardı. ".
Onu yanlış yere mi koydun?"

Eben kaşlarını çatı. "Onu son gördüğümde ait olduğu yerdeydi."

"Kendi evinde, düğün çeyizini mi hazırlıyordu?"

"Yatağında." Tanrım. Ya onu kaçırdıysa? Panik alevlendi. "Charles," dedi Eben yumuşak bir sesle, "onu kaybedemem. Onu daha yeni geri almışken olmaz."

Bir vuruş. Lawton ayağa kalktı, gözlüklerini çıkardı ve masasının üzerine koydu, ağzı kararlı bir çizgiye oturmuştu. "Peki o zaman. Görünüşe göre o gitmeden önce onu bulmalıyız."

Eben başını salladı. "O gitti."

"Olamaz. Dışarıda bir buçuk metre kar var ve o bu karda dışarı çıkmaya cesaret edemez."

Kar. Umut alevlendi. Evrenin ona bir hediyesi olduğunu düşündüğü mucize kar fırtınası. Öyle değildi. *Ona* bir hediye idi.

Lawton yaklaşıp Eben'in omzuna bir el attı ve ekledi, "Karda mahsur kaldık. O evde, dostum. Öyle olmak zorunda."

Gerçekleşti.

Hayır. Evde değildi. Ama bu dışarı çıktığı anlamına gelmiyordu. Eben kış bahçesine doğru ilerledi, Lawton da merakla onu takip ediyordu. Eben kapıyı açıp karanlık odaya saf ve sarsılmaz bir amaçla girdiğinde, diğer adam, "Onu müzikle mi çağırmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Eben onu görmezden geldi ve satir resminin kenarına uzandı.

"Allryd," diye ekledi Lawton, sanki bir deliyle konuşuyormuş gibi çok nazikçe. "Bunun en iyi kullanım şekli olduğundan emin değilim-" Tablo menteşeleri üzerinde sallanıp duvardaki kapıyı gösterdiğinde durdu. "Şey. Bu beklenmedik bir şeydi."

Lütfen. Lütfen kilidi aç.

Eğer kilitlemiş olsaydı, bu bir işaret olurdu. Gittiğinin kanıtı olurdu. Eben elini mandalın üzerine koydu. Bastırdı.

Kapı açıldı ve adam rahatlamış bir nefes alarak kapıdan ve Teyze'nin bulunduğu kütüphaneye girdi.

Jane alçak bir pencerenin önünde oturmuş, gri manzaraya bakıyordu.

Biri kemerli bir bornozdan başka bir şey giymeyen iki adamın bilinmeyen bir kapıdan geçerek sabah sessizliğine girmesinden etkilenmeden döndü, bilmiş bakışları tereddüt etmeden Eben'inkileri buldu. "O kapıyı kullanmanın zamanı gelmişti."

Eben onu kullanmakla meşgul olduğu için Jane Teyze'nin evler arasındaki gizli kapıyı bilmesine şaşırarak zaman yoktu. Tıpkı on iki yıl önce, Jack gecenin köründe ofisini terk ettiği anda kullanması gerektiği gibi. Tıpkı o günden beri, onu bulana kadar her gün kullanması gerektiği gibi. Onu getirene kadar.

"Onunla evleniyorum."

Gri kaşlarından biri kalktı. "Önce onunla evlenirse olmaz." Kalbi çarpmaya başladı. "Saçmalık bu."

Başıyla odanın kapısını işaret etti. "Yola çıksanız iyi olur o zaman."

Ve olan oldu. Eben, aşkına ve geleceğine sahip çıkmak için çaresizce koşarak oradan ayrıldı.

Onu evin büyük fuayesinin merdivenlerinden inerken buldu, üzerinde sıradan bir günlük elbise vardı, güzel bir lacivertti, boynu güneşin öptüğü teninin zengin bronzuyla oynaşıyor ve kalın dalgalar halinde yere düşene kadar korse boyunca gür kıvrımlarını okşuyordu.

Mükemmel görünüyordu. Bir kraliçe gibi.

"Tanrım, çok güzelsin." Bu saf, katıksız bir gerçektir ve kızardı, yanaklarında pembelikler dolaştı ve elbisenin korsajının üstündeki teni benek benek yaptı.

Bakışları adamın giysileri üzerinde gezindi, kemerli bornozu görünce genişledi, çıplak bacakları ve ayakları karşısında dolgun, güzel dudakları şaşkın bir nefesle açıldı. Adamın omzunun üzerinden, Jane Teyze ve Lawton'ın oyalandıkları yere baktı.

Ama Eben'in bunu doğru bir şekilde yapmak için on iki yılı vardı -onu dünyanın dört bir yanında kovalamak ve ikinci bir şansı hak ettiğine ikna etmek için- ve zamanı kalmamıştı. Çaresizlik içinde ona doğru ilerledi. Başka biriyle evlenmek için gidemezdi. Dün gecedен sonra olmazdı. Ona dokunmasına izin verdikten sonra olmazdı. Onu sevmesine izin verdikten sonra olmazdı.

Tek istediği hayatını onunla doldurmak ve *onun* hayatını mutlulukla doldurmakken, onu kırık ve boş bırakamazdı.

"Jack." Neredeyse ona ulaşmıştı. Kadın sondan ikinci basamakta durmuş, bir kraliyet mensubu gibi yükseliyordu ve Jack'in bakışları göğsüne sabitlenmişti.

Madalyon onun sıcak tenine yaslanmıştı. Kar tanesini tutan madalyon. Onların geçmişini.

İnançsızlık onu kovaladı; bir başkasına söz verirken onu kalbine karşı taşımadı, değil mi?

"Eben..." dedi kadın yumuşak bir sesle ve Eben ikiz duygulara kapıldı: Eben'in söyleyeceklerini duymak için duyduğu çaresiz arzu ve Eben'e çok geç kaldığını ve başka birini seçtiğini söylemek üzere olduğu için duyduğu dehşet.

"Bekle," dedi onun sözlerini kesmek için. "İki gece önce mutfağımda belirdiğinde, sana yıllardır kapıyı düşünmediğimi söylemiştim. Bu bir yalandı. Onu her gün düşündüm. Senin için her gün açıktı. Her gece. Gittiğin geceden beri. Hiç kilitlemedim. Hiç istemedim. Hep senin kullanmanı istedim."

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Geri gelip onu kullanmak istedim. Ama... korktum."

İçinden korku akıyordu. "Benden mi?"

"Onu kullanmamı istemeyebileceğin fikrinden."

"İstiyorum," diye yemin etti. "Her şeyden çok."

"Kendiniz hiç kullanmadığınız için."

Ne kadar . "Bu sabah kullandım. Sadece bana çok geç olmadığını söyle ve-"

Arkasından gürültülü ve ısrarlı bir vuruş geldi. Bakışları omzunun üzerinden uçu ve onu takip etmek için döndü - oyma sarmaşıklarla işlenmiş devasa meşe kapıya. Bir an için fuayede sessizlik hakim oldu, sanki orada bulunan hiç kimse bu özel an için protokolün ne olduğundan tam olarak emin değildi.

"Bugün personel yok," dedi Jane Teyze.

Lawton cevap verdi. "Biz-"

"Hayır," dedi Eben. "Ben yaparım."

Kapıya gitti, kapıyı çekip açtığında derin bir korku birikti, gökyüzünü ortaya çıkardı - mükemmel bir mavi, soğuk bir hava ve toz kar eşliğinde neredeyse onu soğuktan geriye savuruyor ve uygunsuz kıyafetinin kumaşını dalgalandırıyor.

Basamakta uzun boylu, zayıf bir figür duruyordu; siyah bir pelerine bürünmüş, kapüşonu köşeli, temiz traşlı çenesi dışında her yerini örtüyordu. Ve figürün omzunun üzerinde uzun saplı bir alet duruyordu. Bir kürek.

Ve sonra kapüşon geri itilerek yakışıklı, açık bir yüz ve geniş bir gülümseme ortaya çıktı. "Günaydın!" dedi kalın İskoç aksanıyla. "Buraya

Seni kurtaracağım!" Eben'in çıplak bacaklarına baktı ve ekledi: "Alt tarafın donmadan önce beni içeri alsan iyi olur dostum!"

Eben arkasında bir yerde Lawton'ın şaşkın kahkahasını duydu.

Eben geri adım atarak adamın girişe gelişini izledi, pelerinini çıkarıp başını büyük bir köpek gibi salladı ve toplananlara bakıp kendini tanıtmadan önce her yere kar yağdırdı. "Fergus MacBride," dedi adam, bakışları Jack'e dikilmeden ve gözleri sevinç gibi korkunç bir şeyle ısınmadan önce. "Leydim, bir meltem kadar güzel görünüyorsun."

Belki Eben bu neşeli İskoç'a farklı bir zamanda ve farklı bir yerde tahammül edebilirdi. Belki onu eğlenceli ve arkadaş canlısı bulabilirdi.

Muhtemelen değil, ama belki.

Ancak Jack, Fergus'un ilgisinin ısıltısıyla rahatlamış görünüyordu ve bu, Eben'in İskoç'a duyabileceği olası yakınlığın sonuydu çünkü lanet olsun, Jack onun kızıydı.

Çocukluklarından beri onun olmuştu. Onu kollarına aldığı ve hayallerini fısıldadığı ilk andan beri -gerçekleştirmeye yemin ettiği hayaller. Gerçekleştirmek için hala zamanı olan hayaller.

Eğer onu buna değdiğine ikna edebilirse.

Sadece beni seçmeni istedim, diye fısıldamıştı bir gece önce.

Ben sadece senin beni sevmeni istedim.

Elbette bu onu sevdiği anlamına da geliyordu, değil mi?

Bu, odayı geçip ona doğru uzanan Fergus-Fergus'u sevdiği anlamına gelemezdi.

Hayır. Eben'i seviyordu. Bundan emindi. Çoğunlukla. "Bekle."

Dört çift göz ona doğru uçu, ama o sadece bir tanesini önemsediydi - aşkını. On iki yıl önce kendisinden koparılan kalbi onda ete kemiğe bürünmüştü.

"Seni seviyorum," dedi, kelimeler düzensiz ve çaresizdi. Seyircileri görmezden gelerek ona doğru ilerledi. Sadece onu istiyordu. "Seni sonsuza dek sevdim. Seni yanımda taşıdım, donuk, karanlık hayatımdaki tek ışık.

"Senin için olduğunu söyledim. Onca zaman. Ama değildi. Benim içindi. Seninleyken olmak istediğim gibi bir adam olabileceğimi kanıtlamak için. Ve işte gerçek. Senin için asla yeterince iyi olamayacağım. Ama seni seveceğim, Jack."

"Eben," diye fısıldadı.

Ona doğru uzandı ve başparmağını yanağında gezdirdi. Başını iki yana salladı. "Eğer onu seçersen, bunu senden almayacağım," dedi hemen.

hem şaşırmış hem de şaşırmamıştı. "Tanrı biliyor ya, hiçbir zaman değerimi kanıtlayamadım. Ama şunu bil ki-" Eğildi ve alnını onunkine dayadı. *Kadın ona izin verdi.* "Seni sevmekten asla vazgeçmedim. Her şeyimle. Sahip olduğum her şey. Her zaman senin oldu. Ve her zaman da öyle olacak."

Elleri omuzlarına geldi, onu sıkıca tuttu ve gözlerini kapattı, canını acıtsa bile dokunuştan hoşlanıyordu. "Jack," diye fısıldadı, "geçmiş berbat ettim. İzin ver bunu telafi edeyim. Sana geleceği vermeme izin ver. Kal."

O sırada gözyaşları ciddi bir şekilde akmaya başlamıştı ve her biriyle birlikte göğsü ağrıyordu. Gözyaşlarını yanaklarından silmek için geri çekildi. Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Benimle kal."

Derin bir nefes aldı.

"Lütfen benimle kal," diye tekrar fısıldadı. "En başından beri sahip olmamız gereken geleceğe sahip olmamıza izin ver. Lütfen, seni sevmeme izin ver." Onun ellerini avuçlarının içine aldı ve kraliçesine sadakat yemini eden bir şövalye gibi önünde diz çöktü. Başını kaldırıp ona baktığında nefesi kesildi ve parmakları onunkilerin etrafında sıkıştı. "Ben bencil bir piçim, Jack. Ve açgözlü biriyim. Ve seni istiyorum. Sonsuza kadar."

Neden başını sallıyordu? Hayır diyemiyordu. Adamın parmakları kızın parmaklarının etrafında sıkılaştı, sanki onu tutabilirse kız elinden kayıp gitmeyecekti. Eğer hayır derse... onu bırakmak zorunda kalacaktı.

"Eben," diye fısıldadı, elleri onun tıraşsız yanaklarına geldi. "Seni sevmem için beni ikna etmene gerek yok. Ben seni hep sevdim. Seni hâlâ seviyorum. Seni sonsuza dek seveceğim."

Öne doğru eğildi ve dudaklarını usulca onunkilere bastırdı. İçinden zafer aktı, onu zayıflattı, sonra güçlü bir şekilde güçlendirdi - elleri onun için kaşınacak, kolları onu tutmak için ağrıyacak kadar güçlü.

Ancak, başkaları da toplanmıştı.

En önemlisi, onunla evlenecek olan, ama önünde gelişen sahneden hiç de mutsuz görünmeyen neşeli İskoçyalı'ydı. "Ona sordun mu?"

"Hayır," dedi kadın ve adam onun sesindeki tereddüdü duydu. "Bunu istediğinden emin olmalıydım."

"Keşke," dedi Eben. "Her ne ise. Bunu diliyorum. Senin için gelmeliydim. Artık buradayım. Sonsuza dek burada olacağım."

"Bu umut verici görünüyor," dedi İskoç, botlarının içinde oldukça zıplayarak. "Şimdiki zaman gibisi yok Jacqueline."

Eben kaşları çatılmış bir halde Fergus'a baktı. "Bana ne soracaksın?" Jack'e baktı, hâlâ onu izliyordu, gözleri parlıyordu, yüzünde bir gülümseme vardı. "Bana ne soracaksın?"

Fuaye sessizleşti ve yutkundu. Gergindi. "Fergus'la evlenmeyeceğim."

İçinden bir rahatlama geçti. "Sen..." Rahatlama ve sonra başka bir şey. Anlayış. "Bekle. Sen değil misin?"

Yüzünü buruşturdu. "Sana söylememeliydim ama korktum..." diye itiraf etti, neredeyse kendi kendine.

Yine de duymuştu. Fergus hakkında yalan söylemişti. Düğün hakkında.

Eben kızgın olmalıydı. Ama kendinde o enerjiyi bulamıyordu. Elbette yalan söylemişti. Neye bulaştığını bilmiyordu.

Hayır, kızgın değildi. Sevinçliydi.

Ancak o daha bunu söyleyemeden, derin bir nefes aldı ve "Sen..." dedi. Durdu, kelimeler boğazında düğümlendi.

İsteddiği her şeyi.

Ona doğru uzandı, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Evet. Her ne ise, Jack, o senin."

Küçük bir kahkaha attı. Mükemmellik. "Henüz evet diyemezsin. Sormam gerek."

Başını salladı, anlamamıştı ama hayal ettiği her şeye sahip olmasını istiyordu. "Devam et o zaman."

"Eben, benimle evlenir misin?"

Bu beklenmedik soru karşısında kanı kulaklarında kükredi. Eğer ona teklif ettiği şey buysa, peşinden bir köpek gibi köle gibi koşacaktı. Elbette onunla evlenirdi. Ama *evet* yeterli bir cevap gibi görünmüyordu. Bunun yerine onu öptü, kolları boynuna dolanıncaya ve onu yatağa taşımaya hazır oluncaya kadar onu kendine doğru kaldırdı ve dudaklarını aldı.

Tanıklar umurunda değildi. Karısı olacaktı ve kocalar karılarını yatağa taşırdı, lanet olsun.

Toplananların ortak tepkisinin belli belirsiz farkındaydı - İskoç'tan çılgın bir yuhalama, Lawton'dan derin bir kahkaha ve "Onu hak ettiğine hala inanmıyorum, ama sanırım o mutluydu..." diye ekleyen Jane Teyze'den küçük bir burun çekme.

Eben, Jack'i öpmemek için kendini zor tutarak başını kaldırdı ve ona gülümsedi. "Onu kesinlikle hak etmiyorum; ama onu sonsuza dek mutlu edeceğime söz veriyorum."

"O zaman işe yaradı!" diye cevap verdi Jane Teyze kendini beğenmiş bir şekilde. Jack gözlerini devirdi.

Eben'in kaşları çatıldı. "Ne işe yaradı?"

"Kurabiye! İşte bu!" Jane Teyze öttü.

Jack güldü, sesi parlak ve mükemmeldi, Eben'in içini açtı ve karanlığını ışıkla doldurdu. "Kurabiye neredeyse onu öldürüyordu, Jane Teyze."

"Saçmalık. Bu kurabiye nesiller boyu aşk eşleşmeleri yapmıştır."

Aşk maçları.

Parçalar yerine oturdu. Noel arifesi. Geçmişlerinin anıları. En sevdiği yiyecekler. "Benim için geri döndün," diye fısıldadı, sesindeki hayranlığı engelleyemiyordu.

Başını salladı. "Yapmak zorundaydım." "Bana geri döndün."

"Beni sevip sevmediğini bilmem gerekiyordu." "Seviyorum."

Lawton kafası karışmış bir şekilde araya girdi. "Yani nişanlısı yok muydu? Bu beklenmedik bir şeydi."

Fergus araya girdi. "Dürüst olmak gerekirse, ona evlenme teklif ettim."

Eben İskoç'a cevap verirken gözlerini Jack'ten ayırmadı. "Onunla evlenmiyorsun."

Fergus sırtıttı. "Bir başkasına böylesine aşık bir genç kızla evlenmek zordur."

Eben'e dönmeden önce İskoç'a "Sen iyi bir arkadaşsın," dedi. "Seni kazanamaysaydım beni elde etmeye hazırdı."

Sanki onu kazanamama ihtimali varmış gibi. "Asıl ben seni kazanamayabilirdim."

"Korkarım size evlenme teklif etmeyeceğim, Dük."

İskoçyalıları ve diğerlerinin kahkahalarını duymazdan geldi, sadece aşkına odaklandı. "Seni kazanmama izin ver Jack," diye fısıldadı. "Sana nasıl olabileceğini göstermeme izin ver."

"Nasıl olabileceğini zaten biliyorum," dedi. "O kapıyı ilk kez kullandığım günden beri bunun hayalini kuruyorum."

Kalbi alışılmadık bir şeyle doldu, çatlayarak açıldı, sevinçten taşı. "Benim için geri döndün."

Gülümsedi. "Beni affediyor musun?"

Affedilecek bir şey yoktu. "Seni affetmek mi? Sana nasıl teşekkür edeceğimden emin değilim," dedi ve onu bir kez daha kollarına çekti. "Seni mantığın ötesinde sevmekle yetinmek zorundayım."

Gülümsedi. "Buna izin vereceğim."

"Sana bisküvilerin işe yaradığını söylemiştim!" Jane Teyze yine böğürdü ve Jack ona karşı kıkırdadı.

Müstakbel eşinden gözlerini ayırmadan cevap verdi. "Biz zaten bir aşk çiftiydik," dedi. "Senin zehirli bisküvilerine gerek yoktu."

"Saçmalık!" Jane Teyze, Lawton ve Fergus'a, "İkiniz de tarifi almadan bu evden ayrılmayacaksınız," diye eklemeyen önce onun cevabını elinin tersiyle itti. Yaşlı kadın isteksiz ve fazlasıyla kibar beyefendileri mutfaklarına geri götürdü, şüphesiz onları korkunç şeylerle doldurmak için.

"Onlar benden daha iyi," dedi Eben, Jack'in gülen ağzına karşı ve onu bir öpücük daha için çaldı.

"Bilmiyorum," dedi Jack uzun bir süre sonra, Eben dudaklarını onun çenesinde gezdirip kulağında oyalanırken. "Belki de bisküviler yüzündendir."

"Değildi," dedi, onu kollarının arasında yukarı kaldırdı ve kahkahaları eşliğinde merdivenleri çıkmaya başladı. "O sendin. Benim parlak, güzel geçmişim. Benim mucize şimdiki zamanım."

Ve hemen ona hak ettiği geleceği vermeye koyuldu.

EPILOG

...Ve ondan sonraki her Noel'de kar yağdı.

SARAH MACLEAN HAKKINDA

New York Times, *Washington Post* ve *USA Today*'in en çok satan yazarı **Sarah MacLean**, yirmiden fazla dile çevrilen tarihi aşk romanlarının yazarı ve Amerika Romantizm Yazarları tarafından en iyi tarihi aşk romanı dalında arka arkaya RITA Ödülleri'nin sahibidir.

Washington Post'ta köşe yazarlığı yapan Sarah, romantizm türünün önde gelen savunucularından biri olarak, bu türün toplumsal cinsiyet ve kültürel çalışmaların kesişim noktasındaki yeri hakkında geniş çaplı konuşmalar yapıyor. Romantizmi ve okuyan kadınları destekleyen çalışmaları ona Jezebel.com'un Sheroes listesinde bir yer kazandırdı ve *Entertainment Weekly*'nin onu "tarihi romantizmin zarif bir şekilde dumanlı, tamamen sarhoş edici kraliçesi" olarak adlandırmasına neden oldu. Smith College ve Harvard Üniversitesi mezunu olan Sarah, şimdi kocası ve kızıyla birlikte New York'ta yaşıyor.

Sarah'nın gelecek kitapları ve aylık muhteşem aşk romanı önerileri hakkında güncellemeler almak için lütfen www.sarahmaclean.net adresinden haber bültenine kaydolun.

SARAH MACLEAN'DAN DAHA FAZLA ROMANTİZM

The Bareknuckle Bastards

Kötü ve Saksı Çiçeği

Skandal ve Alçak

Serseri Alınmamış

Karanlıkta Bir İskoç

Düşesin Günü

Alçakların Kuralları

Başka Adda Bir Haydut

İyi Bir Kont Bir Hak Eder

Sevgiliyi Asla Bir Kadını Kapağına

Göre Yargılama Hiçbir İyi Dük

Cezasız Kalmaz

Sayılarla Aşk

Bir Çapkınla Romantizm Yaşarken Yıkılması

Gereken Dokuz Kural Bir Lordla Evlenirken

Hayranlık Duymanın On Yolu Bir Dükün

Kalbini Kazanmak İçin Başlatılması Gereken On

Bir Skandal

Genç Yetişkin

Sezon

SARAH MACLEAN'DAN HEMEN ALINABİLİR

Kötü ve Saksı Çiçeği

Bareknuckle Piçleri, Kitap 1

Kötüler Çağırdığında ...

Gizemli bir yabancı yatak odasına girip bir düğ bulması için yardım teklif ettiğinde, Leydi Felicity Faircloth bunu kabul eder - tek bir şartla. Tutkuya inanacak kadar dünya görmüştür ve tutkusuz bir evliliği kabul etmeyecektir.

Saksı Çiçeği Tehlikeli Bir Pazarlık Yapıyor ...

Bir düğün piç oğlu ve Londra'nın karanlık sokaklarının kralı olan Şeytan, hayatını güç kullanarak ve fırsatları değerlendirerek geçirmiştir ve evde kalmış bu kız , yıllardır beklediği intikamını almak için ihtiyacı olan her şeydir. Tek yapması gereken, küçük fareyi karşı konulmaz bir baştan çıkarıcıya dönüştürmek, tuzağını kurmak ve düşmanını yok etmektir.

Tutku Sözü İçin . . .

Ama Felicity Faircloth'un sade bir yanı yoktur ve kısa sürede Şeytan'ı bir başkasına tercih edeceğine karar verir. Çok geçmeden, Şeytan'ın özenle hazırlanmış planları kaosa sürüklenir ve şimdiye kadar istediği her şey ile arzuladığı tek şey arasında bir seçim yapmak zorunda kalır.

YALNIZ BAŞINA

SOPHIE JORDAN

BİRİNCİ BÖLÜM

Onu terk ettiler.

Annis Ballister emin olmak için evin etrafında bir tur daha attı, adımları sessizlikte yankılanıyordu. Misafir odası, salon, her oda, hepsi boştu. Yıllardır kullanılmayan ve iyi bir temizliğe ihtiyacı olan hayalet balo salonu bile boş duruyordu. Küçük kız kardeşleri, Londra'daki büyük bir baloda sosyeteyle takdim edilen kızlar olduklarını hayal ederek taş zeminde eğlenmeyi severlerdi. Buradan başka herhangi bir yerde.

Ancak şu anda burada değillerdi. Burası boştu.

"Alo?" Sesi, babamın bir iskambil oyununda kazandığı eski, cereyanlı İskoç şatosunun girişlerinde çınlıyordu.

Babası İskoçya'nın dağlık bölgelerinde bir tatilin mükemmel bir eğlence olduğunu düşünmüştü. Şehirden bir kaçış. Babası gönlünce geyik avlarken, annesi içeride şeri yudumluyor, böylesine ilkel bir yere sürgün edilmelerinden umutsuzluğa kapılıyor ve eski skandal sayfalarını yeniden okuyordu.

Annis kasabadan uzaklaşmaya aldırımıyordu. Zaten kış aylarında ortalıkta pek kimse olmazdı. Gerçeği söylemek gerekirse, mevsimin en yoğun olduğu zamanlarda bile taşrada olmayı tercih ederdi. Gerçi bu konuda hiçbir zaman istediğini elde edememişti.

Her zaman yargılandığını, incelendiğini ve iyi *ton* tarafından eksik görüldüğünü hissetti ... ve Mama'nın kaynaşmak istediği tek insanların bunlar olduğunu düşünürsek, hayat sıkıcı olabilirdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse Annis, yılın bu zamanında karla kaplı ve dondurucu soğukta olsa bile Highlands'in sade güzelliğini ruhunu okşayıcı buluyordu. Görünüşe bakılırsa ailesi onu unutmuş olduğu için bu tesadüfi bir durumdu. Onu terk etmişler ve annesinin yasını tuttuğu o yaldızlı kafese geri dönmüşlerdi.

Gerçekten de yalnızdı. Terk edilmişti.

"İnanılmaz," diye mırıldandı eteklerini kaldırıp mutfaklara doğru ilerlerken. Yine de içinde çok fazla kızgınlık uyandıramıyordu. Altı çocukta biri olarak nadiren yalnız kalabiliyordu. Onun bir parçası

yankılanan sessizliğin tadını çıkardı. Ne kadar sürerse sürsün. Ve uzun sürmeyecekti. Onu terk ettiklerini anladıklarında geri döneceklerdi.

Annis dolambaçlı taş basamakları dikkatle çıktı, ayaklarını nereye koyduğuna dikkat ediyor ve soğuk şiddetlendikçe titriyordu. Şalını omuzlarına daha sıkı sardı ve mutfağın nemli taş zeminine adımını attığında Fenella'nın mırıltısıyla karşılaştı. Bu sesi çok iyi tanıyordu çünkü mutfakta epey zaman geçirmiş, hizmetçinin arkadaşlığından keyif almıştı. Fenella ilginç bir insandı, inanılmayacak kadar renkli hikâyelerle doluydu.

O zaman tamamen yalnız değilim. Neyse ki. Fenella sırtını Annis'e dönmüş, önündeki masada bir şeylerle uğraşıyordu.

"Merhaba," diye selamladı Annis, sesi kavernöz mutfağın duvarlarında yankılanıyordu.

Fenella çığlık atarak bir hamur yığınını havaya savurdu. Annis'le yüzleşmek için döndü, boğumlu bir eli ince göğsüne bastırıyordu. "Kızım! Beni çok korkuttun!"

"Özür dilerim."

Hizmetçi başını salladı. "Burada ne işin var? Bu sabah diğerleriyle birlikte gitmiş olmalıydın."

O zaman doğrulama. Aslında o uyurken gitmişlerdi. Görüldüğü kadarıyla ailesi onu unutmuştu. Bunun anlaşılabilir olduğunu düşündü. Çok sayıda çalışanı olan büyük bir aileydiler ve belli ki aceleyle gitmişlerdi. Henüz öğlen bile olmamıştı. Kız kardeşleri geç kalkmalarıyla ün salmışlardı. Onları yataklarından Tanrı'nın eli kaldırmış olmalıydı. Eğer mum ışığında kitap okumak için geç saate kadar uyanık kalmasaydı, her zamanki erken saatinde kalkardı.

"Bugün yola çıkacağımızı bilmiyordum." Yarına kadar kalmayı planlamışlardı. Annemin hoşnutsuzluğuna rağmen, babam onun burada iki hafta kalacağına dair söz vermesini sağlamıştı ve daha erken ayrılmaya ikna olmayacaktı. Avlanmak için bolca fırsat istiyordu ve Noel'e kadar Londra'ya varmak için bolca zamanları olacağını iddia ediyordu. Bu konuda kararlıydı. Annis onun fikrini değiştiren ve böylesine erken bir ayrılışı hızlandıran şeyin ne olduğunu anlayamıyordu.

Fenella bir kolunu salladı. "Kargaşayı duymadın mı?"

Annis üçüncü kattaki en uzak odayı işgal ettiğini söylemekten kendini alamadı. Bu da rastgele bir olay değildi. Annis

odayı herkesten uzak olduğu için seçmişti ve kendisi için nadir bulunan bu mahremiyeti arzuluyordu.

Fenella devam etti. "Angus bu sabah erkenden evi uyandırdı. Geçitte kar yükseliyordu ve yağma hızına bakılırsa hepiniz burada mahsur kalma riskiyle karşı karşıyaydınız."

Ah. Annis başını salladı. Annesi burada gereğinden bir gün daha fazla mahsur kalmaya dayanamazdı. Ailesinin ve çalışanlarının çalgınca kaçışını hayal edebiliyordu.

"Peki o zaman. Sanırım babam geride kaldığımı anladığında arabalardan birini beni alması için geri gönderecektir." Gülümsedi. Ailesine karşı elinde tutabileceği bir şey olacaktı. Belki de annesinin onu zorlamaya çalıştığı bir sonraki balo ya da şenlikten kaçmak için bunu bir koz olarak kullanabilirdi.

Tam o sırada mutfaktan dışarı açılan kapı açıldı ve soğuk bir rüzgâr odaya girdi. Bahçıvan ve Fenella'nın kardeşi Angus, eğilmiş omuzlarındaki karı silkeledi ve kasketini çıkarıp pantolonunun attı, bakışları Annis'e takılınca hareketinin ortasında durakladı. Sıska gövdesini düzeltti. "Och! Burada ne yapıyorsun, genç kız?" "Onu unutmuşlar!" Fenella haykırdı, sesinde öfke yükselirken

Annis'i lanetleyen bir parmağı işaret etti.

Kocaman gözleri Annis ve Fenella arasında gidip geldikten sonra kız kardeşinin üzerinde durdu. "Peki, şimdi ne olacak? Onunla ne yapacağız?" Bunu Fenella'ya yöneltti.

"Babamın beni alması için bir araba göndereceğinden eminim," diye tekrarladı Annis Angus'un yararına.

Ona baktılar.

Başını beklentiyle eğmiş, onların rahatlamasını bekliyordu. Gerçekten de böyle bir heyecan için hiçbir neden göremiyordu.

"Hayır," diye karşılık verdi Angus, başını yavaşça sallayarak, ses tonu ciddiydi. "Geçitten geçmek mümkün değil. Karlar eriyene kadar burada mahsur kalırsın."

"Erir mi?" diye yineledi, midesi düğümleniyordu. Kulağa geldiği kadar kötü olamazdı. "Peki bu ne zaman olacak?"

Omuz silkti ve hizmetçiyle karanlık bir bakış alışverişinde bulundu. "Belki . . . Mart."

Annis eşyalarını büyük odalardan birine taşıdı.

Ailesinin kaldığı odada devasa boyutlarda bir şömine vardı ve şato biraz cereyanlı olabilirdi. Önümüzdeki aylarda sıcak olmak isteyeceğinden oldukça emindi.

Aylarca. Aylarca burada kalacaktı. Mayfair'de şamatacı ailesiyle Noel geçiremeyecekti. Bu konuda karışık duygular içindeydi. Kasabada Noel'in süslerini severdi. İlahiciler. Çobanpüskülü dallarını. Noel arifesindeki şişman kaz. Ama ailesi onu bunaltıyordu. Bir molanın huzurunu memnuniyetle karşıladı. Kesintisiz okuma zamanı. Kimse onun kurdelelerini ya da kıyafetlerini almayacaktı. Arabuluculuk gerektiren korkunç kavgalar yoktu.

İç geçirerek yorganı geri çekti ve ağırlığının altına girdi. Oturup pencereden dışarı, yükselen kara bakmaktan başka bir şey yapmamış olmasına rağmen yorgundu ve Angus yanılmış gibi babasını bir an olsun görmeyi bekliyordu. Sanki babası onu kurtarmak için mucizevi bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi.

Kalenin etkileyici bir kütüphanesi vardı, bu yüzden burada kaldığı süre boyunca onu meşgul edecek kitapları olacaktı. Ayrıca Fenella ve Angus da vardı, yani tamamen yalnız değildi. Ancak babasının ne kadar endişeleneceğini düşündükçe içi biraz rahatlıyordu. Annis'e en makul çocuğum derdi, yani kız kardeşleri ve annesi gibi histriyonik değildi. En azından burada tamamen yalnız olmadığı gerçeği babasını rahatlatacaktı. Annem de kendi tarzında endişelenecekti.

Kar yüklü rüzgârlar kalenin dışında uğulduyor ve odanın tek penceresinin panjurlarına çarpıyordu. Eğildi ve yan masanın üzerindeki mumu üfledi. Sadece ateşin yaydığı ışık odayı zifiri karanlıktan kurtarmıştı.

Gözlerini kapatarak tekrar büyük yatağa yerleşti ve uyumayı bekledi.

İKİNCİ BÖLÜM

Annis ani bir sarsıntıyla uyandı ve boğuk bir nefesle yatakta doğruldu. Titreyerek yatak örtülerini çenesine kadar çekti. Tanrım, hava çok soğuktu.

Karanlığa gözlerini kırpıştırarak baktı, zihnindeki sisle mücadele ediyordu. Mayfair'deki odası gibi *hissetmiyordu*. Öncelikle, hiçbir zaman bu kadar soğuk olmamıştı. Genellikle gecenin bir yarısı uyandığında, kız kardeşlerinden biri şu ya da bu nedenle odasını işgal etmiş olurdu. İkizler aynı yatak odasını paylaşıyorlardı ve birbirlerine girdiklerinde, ki bu sık sık ve her saat oluyordu, biri diğerinden kaçmak için Annis'in alanını işgal ediyordu - bunun Annis'in huzurunu bozmak anlamına geldiğine aldırmadan.

Ama ne Cordelia ne de Deidra ortalıkta yoktu. Odasının karanlığında gözlerini kırpıttı. Yalnızdı.

Aşağıdan uzaklardan bir çığlık geldi ve elleri kalın örtüde düğümlendi. Bacaklarını çevirdi, ayaklarının topları eski halıya sürtündü ve her şey bir anda aklına geldi.

İskoçya'daydı. Kar yağıyordu. Yanında sadece Fenella ve Angus vardı.

Kalenin derinliklerinde bir yerden bir bağırış daha duyuldu. Fenella ya da Angus'un düşmüş ya da başka bir şekilde sıkıntı içinde olabileceğinden endişelenerek sabahlığını kaptı ve odasından çıkıp kıvrımlı merdivenlerden aşağı inerken hayal gücünün onu alt ettiğini umarak üzerine geçirdi.

Çıplak ayakları koridorun solmuş yolluklarına basıyor, sabahlığı ayak bileklerinde sallanıyordu. İkinci katın sahanlığında, korkuluğun üzerinden aşağıdaki fuayeye baktı.

Ağır bir yün gecelik giymiş olan Fenella, yüksek pelerinli bir figürle sohbet ediyordu. Kar, şapkasının ve paltosunun omuzlarının tozunu alıyordu. Adamın Angus olmadığı açıktı. Bekçi bu yabancıнын yanında çelimsiz ve ufak tefek kalıyordu.

Annis kaşlarını çattı ve öne doğru eğildi, gecenin bu geç saatinde, üstelik kar fırtınasının ortasında gelen bir ziyaretçiyi merak ediyordu.

Sözlerini duyamıyordu ama Fenella aniden başını geriye atıp Angus'a seslenince küçük bir irkildi.

Annis aşağı seslendi, "Fenella? Bir terslik mi var?" Babasının kızı ve ailesinin tek üyesi olarak evin hanımı oydu. Bu hafife almaması gereken bir sorumluluktı.

Her iki kafa da onun bakışlarıyla buluşmak için havaya kalktı, ama onun gözleri sadece yabancıyı görüyordu.

Adamın parlak bakışları ona sabitlendiğinde nefesi göğsünde sıkıştı, içinde büyük bir baloncuk oluştu. Ama o bir yabancı değildi. Ne yazık ki onu tanıyordu.

Gerçekten de onu çok iyi hatırlıyordu. Kara gözleri. Yakışıklı yüzü. Oh, evet. Bu adamı tanıyordu. Onu her yerde tanırdı. Adamın soğuk bakışlarının kendisini kedinin sürüklediği bir haşarat gibi süzdüğünü hatırlayınca içini bir utanç kapladı.

Omuzlarını geriye çekti ve çenesini kaldırdı. Burası *onun* eviydi. O burada davetsiz misafirdi. Utanması için bir neden yoktu. Bu sefer yoktu.

Onu tekrar görmeyi hiç beklemiyordu, özellikle de bu kadar dağınık bir haldeyken. Saçları saatler önce yaptığı örgüden çözülüyordu ve burnu o kadar soğuktu ki dut kırmızısı olduğundan emindi. Bir de elbisesinin eteklerinden dışarı fırlayan çıplak ayakları vardı.

Bu durum ne kadar utanç verici olsa da, Sinclair Dükü'nün onu ilk gördüğü andan daha utanç verici olamazdı. O anıyı asla unutamayacaktı.

Dokuz gün önce . . .

Annis arabadan indi ve önünde gökyüzüne uzanan büyük kale Glencrainn'i incelemek için durakladı. Soluk gri yapı, üzerindeki fırtınalı kış göğünden birkaç ton daha açıktı. Babamın kazandığı şatoyu mütevazı bir malikane gibi gösteriyordu.

"Oyalanmayı bırak, Annis. Biz de aşağı inmek istiyoruz." Sırtına inen keskin bir yumruk onu ileri itti ve karla kaplı zemine uçmasına neden oldu. Kız kardeşlerinden hangisinin onu ittiğini söylemek imkansızdı. Şimdi Imogen'in

Baronetlik unvanına sahip bir nişanlıyı güvence altına alan diğer tüm Ballister kardeşler bir maç kazanmak için her zamankinden daha açtılar. Sanki bir eldiven fırlatılmış gibiydi. Hiçbir acımasız davranış onların üstünde değildi. Her mirasçı kendi başının çaresine bakacaktı.

Annis'in elleri yüzünü darbenin şiddetinden korumuştı. Ancak dirsekleri yere çarptığı için sızlıyordu. Haysiyeti de zarar görmemişti.

Kız kardeşleri arkasından döküldü, aceleleriyle neredeyse üzerine basıyorlardı. Birbirlerini itip kakıyor, kavgacı bir engerek yuvası gibi birbirlerine laf atıyorlardı.

"Gerçekten mi, Annis," dedi Regan suçlayıcı bir ses tonuyla. En küçük ikinci kız kardeşi, Ballister kızları arasında en güzeli olarak kabul edilirdi. "Bu kadar sakar olmak zorunda mısınız?"

Sakar mı? Hayır. Genelde öyle değildi. ördek miydi? Evet, öyleydi. Neredeyse her zaman.

Annis dudaklarına yapışan karı üfledi. Başını kaldırdı ve tam görüş alanındaki bir çift yıpranmış çizmeyle göz göze gelince donakaldı. Acıyan dirseklerinin üzerinde doğruldu ve çizmelerin rahat, yıpranmış pantolonunun üzerinden geçerek uzun gövdesinden yukarıya, kendisine bakan mizahtan yoksun derin gözlere doğru ilerledi. Düz bakışlar. Gülümsemeyen dudaklar. Kare çenesi sımsıkı kilitlenmişti. Tıraş olması gerekiyordu. Kıllar çenesinin tozunu alıyordu ama bu bile yakışıklılığını azaltmıyordu.

Adam ona yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Babam, arabanın merdivenlerinden inen sert yüzlü adama bakarak, "Sen oradaki," diye anons etti. "Efendinizi getirin ve arabamıza bakın." Babam yerde yatan Annis'i görünce irkildi. "Kızım? Ne yapıyorsun orada?"

Annis gözlerini devirerek dizlerinin üzerine çöktü.

"Burası korkunç bir yer!" Cordelia ağzı bir karış açık, avluda küçük bir daire çizerek mırıldandı. "Böyle büyük bir yerin sahibi olmayı hayal edebiliyor musun? Londra'dan bu kadar uzakta yaşamayı telafi edebilir."

"Evet, evet, bunu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum." Deidra buklelerini savurdu. "Ancak sen hayal gücünü zorlama, çünkü *asla* buranın hanımı olamayacaksın. Sinclair Dükü senin gibi bir sersemle asla evlenmek istemez."

"Şunu söylemeyi kes! Biz ikiziz!" Cordelia çığlık attı. "Tıpatıp aynı!"

"Pek sayılmaz. Ben daha güzelim. Herkes bunu biliyor," diye karşılık verdi Deidra ,

Cordelia yumruklarını kaldırarak ona doğru atılırken ciyaklıyordu. Regan, ne yazık ki,

Yolunun üzerinde durdu ve çenesine indirdiği bir dizi yumruk onu durmak bilmeyen bir feryada sürükledi.

"Kızlar! Kızlar!" Babam yorgun bir şekilde haykırdı.

"Baba!" Annis' on beş yaşındaki en küçük kız kardeşi Penelope ayağını yere vurdu. "Utanç verici. Ya dük görürse?"

Babam eldivenli elini yüzünde gezdirdi, hiç şüphesiz bu görüşmeye bekâr kızlarını da getirdiği için pişmanlık duyuyordu. Gerçi annem ona başka seçenek bırakmamıştı. Ona göre, babamın onları dünyanın bu uzak köşesine sürüklemesinin tek iyi yanı, bölgede bir dükün yaşıyor olmasıydı. Bir İskoç olsa bile, dük düktü ve annem kızlarının her birinin bir unvanla evlenmesini istiyordu.

Kaba adam sonunda konuştu. "Sinclair arayanları kabul etmiyor."

Annis ayağa kalkıp giysilerini fırçalarken, bir hizmetkârın efendisine bu kadar rahat hitap etmesi ona garip bir şekilde saygısızlık gibi gelmişti ama ne biliyordu ki? Belki de bu bir İskoç geleneğiydi?

Babam küstahça omuzlarını geriye çekti. Bir servet biriktirmişti ama kibirden nasibini almamıştı. Bir hizmetçi tarafından aniden geri çevrilmeye tahammül edemezdi.

Babam parmaklarını eve doğru salladı. "İyi bir adam ol ve düke yeni komşusu Evered Ballister'ın onu ziyarete geldiğini haber ver."

Kız kardeşleri sakinleşmiş görünüyordu, sanki istediklerini elde edemeyeceklerini hissetmişlerdi. Beklentiyle hizmetçiye bakıyorlardı, surat asmaya ya da öfke nöbetine girmeye hazırdılar.

Adam yerinden kımıldamadı ve Annis onun babasını duyup duymadığını merak etmekten kendini alamadı. Bakışları hepsini gözden geçirdi. "Sinclair'in hiçbirinize söyleyecek bir şeyi yok."

Annis gözlerini kırpıştırarak onun üst dudağının hafifçe kıvrıldığını hayal etti.

Hizmetçinin küstahlığı karşısında babamın göğsü kabardı. "Şimdi buraya bak-"

Şaşırtıcı bir şekilde, adam babasının konuşmasını dinleme zahmetine bile girmeden döndü ve hepsine sırtını döndü.

Cordelia oflayıp pufladı. "Ne bir hödük! Dük onu kovmalı."

Babamın yüzü kızardı ve Annis onun nasıl devam edeceğinden tam olarak emin olmadığını anladı.

"Baba, belki de gitmeliyiz," diye önerdi. Aslında hiç gelmek istememişti ama annem ısrar etmişti. Annis en büyük ikinci çocuktü. Regan ya da Imogen gibi güzel olmasa da, Annis'in kendisine bir eş bulmasını bekliyordu - böyle bir şeyi istese de istemese de.

"Gitmek mi?" Regan talep etti. "Dük ile görüşmeden mi? Gidemeyiz! Annem onunla tanışmamız gerektiğini söyledi. İçimizden biri mutlaka onu kazanacaktır. Annem, hepimiz güzel olduğumuz ve en güzeli ben olduğum için doğal olarak birimize aşık olacağına ısrar ediyor! Düşes olmak istiyorum!" Ayağını eteklerinin altına vurdu.

Annis yavaşça gözlerini kırptırdı ve başını salladı, dükün kalenin içinde gizlendiği her yerden onları duyabileceğinden emindi. Bu utanç vericiydi.

Hizmetçi neredeyse ön kapıya varmıştı ki durdu, döndü ve hepsine hitap etti. "Sizi temin ederim ki Sinclair hiçbirinize aşık olmayacak. Zamanınızı ve çabalarınızı başka yerlerde harcayın ve evinize dönün."

"Nereden biliyorsun?" Cordelia çenesini kavgacı bir şekilde iterek sordu.

Adam cevap vermekte acele etmedi, bir adım öne çıktı ve Annis onun yün pantolonu ve botlarıyla kaplı kaslı bacaklarının uzunluğunu fark etmekten kendini alamadı. Hepsinin üzerinde yükseliyordu. Sert ve soğuk bir esinti siyah saçlarını kaldırıp başının etrafında savurdu. Sade yakışıklılığı çevresindeki kırlara çok benziyordu; vahşi, sert ve biraz da tehlikeliydi. "Çünkü ben Dük'üm." Bu açıklama aralarındaki havaya bir taş gibi düştü. "Ve siz kızlardan herhangi biriyle evlenmektense bir koyunun kıcını öpmeyi tercih ederim."

Bunu söyledikten sonra büyük ahşap kapıdan içeri girdi ve büyük bir gürültüyle üzerlerine kapattı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Günümüz . . .

Annis, hepsi şaşkın ve donmuş bir halde dururken üzerlerine kapanan o kalın kapının gümbürtüsünü hâlâ duyabiliyordu. Bu ses geceler boyunca kulaklarında yankılanmıştı.

Şimdi o korkunç adam buradaydı, onun evinde. *Onun* .

Yüzüne bir sıcaklık yayıldı ve aralarındaki mesafe için minnettar oldu. O yukarıdaydı, adam ise ta aşağıdaydı. Umarım onun alev alev yanan yanaklarını fark edemezdi. Belki de onu tanımayacaktı bile. Ne de olsa o gün avludaki beş kızdan biriydi. Ve şimdi kesinlikle farklı görünüyordu. Üzerinde bir gecelik vardı ve ondan birkaç taş atımı ötede, gölgeli bir fuayede duruyordu.

"Sen." Derin sesi büyük salonda çınladı.

Patlama. Onu tanıdı.

Korkulukları kavradı ve kendine buranın *onun* evi olduğunu hatırlattı.

O buraya aitti. Dük ya da değil, o değildi.

Çenesini kaldırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Fenella ve Angus'u almaya geldim." Kullandığı aksan diğer yerlilere göre biraz daha az yoğundu. Bir parça daha kültürlüydü. Onu hizmetçi zannettikleri o gün bunu fark etmeliydi.

Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. Önce onunla ya da kız kardeşlerinden biriyle evlenmektense bir koyunun kıcını öpmeyi tercih edeceğini söylemişti, şimdi de evdeki eşyalarını çalıp götürmek ve onu bu taş yığnında yapayalnız bırakmak için buradaydı. Hayır. Böyle bir şey olmayacak.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ailenin gittiğini sanıyordum." Bakışları sanki kız kardeşlerinin yanına gelmesini bekliyormuş gibi onun iki yanına kaydı.

"Och, gittiler." Fenella ona bir bakış fırlattı. "Ama onu unuttular."

Bu cesur ifade karşısında utançtan yüzü kızardı.

Hizmetçiye sormadan önce Annis ve Fenella'ya baktı, "Onu unuttunuz mu? Ne demek onu unuttular?" Sesinde şaşkınlık çınlıyordu.

Annis ağır bir nefes aldı. Utancı daha da artmıştı. "Benim geniş bir ailem var," diye savunmaya geçti.

Sanki iki kafası varmış gibi ona baktı. "Yani seni unuttular mı?"

Neden yüksek sesle söylendiğinde kulağa çok daha kötü geliyordu? "Aceleyle gittiler. Geçitte kar yükseliyordu."

Fenella bilgece başını salladı. "Burada sıkışıp kalmış."

Galce bir şeyler homurdandı ve bir elini karla tozlanmış saçlarında gezdirdi. Fuayenin zemininde çamurlu kar izleri bırakarak küçük bir daire çizdi.

Ona ihtiyatla baktı. Daha rafine bir brogue olsun ya da olmasın, bu adamın bir hizmetkâr değil de dük olduğuna inanmak hâlâ zordu. Londra'da dükler görmüştü; hepsini uzaktan gözlemlemişti ama bu adam o ağırbaşlı, iyi yetişmiş soylulara hiç benzemiyordu.

Bakışları adamın uzun boyunu taradı. Adam yıpranmış paltosunun içinde bir asilzadeden çok sıradan bir işçiye benziyordu. Kaba, sert ve ... erkeksiydi.

Adımlarını durdurdu ve ona ters ters baktı. "Peki o zaman," diye tersledi, her çizgisi düşmanlıkla titreşiyordu. "Birkaç şey topla. Senin de gelmen gerekecek."

Başını iki yana salladı. "Sizinle hiçbir yere gitmiyorum *majesteleri*, Fenella ve Angus da öyle. Şimdi lütfen evimden uzaklaşır mısınız? Saat oldukça geç oldu."

Bir an için eğlenmiş gibi göründü ama sonra ağzından çıkan kahkaha sesi hiç de neşeli *değildi*. "Benimle geliyorsun. Bir hırsız çetesi kırsalda terör estiriyor, kış için kilitlenen tüm evleri soyuyor. Yaşlı bir adamı, bir kadını ve aptal bir kızı kendilerini bu çeteye karşı savunmaları için yalnız bırakacak değilim."

"Hırsızlar," diye yineledi. Kalenin içine dalan vahşi haydutların görüntüsü zihnini doldurdu. Hafif aralık duran kapıya baktı, rüzgâr ve kar hafif aralıktan içeri doluyordu.

"Evet, haydutlar." Adamın derin sesi kadının dikkatini yeniden topladı. "Yakındaki bir köyün papazı bizi uyarmak için dışarı çıktı. Eğer eve dönmek istiyorsanız

İlkbaharda erdeminiz ve hayatınız bozulmamış olarak odanıza dönmenizi, uygun şekilde giyinmenizi ve kaleme gitmek için hazırlanmanızı öneririm."

Hareket edemiyordu. Haydutlarla ilgili anlattığı hikâye doğru olamazdı. Bu modern çağda böyle şeyler olmazdı.

Ve onun önerisi -hayır, talebi- onunla birlikte kalesine gelmesi. Çok saçmaydı. Adam huysuzun tekiydi ve kız onunla hiçbir yere gitmezdi.

Sesini toparladı. "Endişenizi anlıyoruz ama bize bir şey olmayacak. Kapılarda sürgü var ve pencereler-"

"Aptal mısın, genç kız?" Başını sallayarak merdivenlerden yukarı doğru yürüdü.

Onu.

Annis parmaklıklardan geri çekildi. "Ne yapıyorsun?" O yukarı gelmeyeceğini söyledi. Buna cesaret edemezdi. "Orada dur, Sinclair!" Evet. O bir düktü ama bu tanımlama kadının boğazına takılmıştı. Onun gibi bir adam için fazla kibar, fazla resmi, fazla nazik bir hitaptı.

Yine de gelmeye devam etti, çizmeli ayakları basamakları sertçe ısıırıyordu. Korkuluktan geri çekildi ve adamın önce başının, sonra omuzlarının, sonra da geri kalan kısmının görünmesini izledi. Tanrım, adam gerçekten de iriydi.

Sahanlığa ulaşıp ondan birkaç adım ötede durana kadar rahatlamadı. O zaman sadece ikisi vardı.

"Burada olmamanız gerekiyor. Bu son derece uygunsuz." Bu boğuk gıcırtı onun sesi miydi?

Onu işaret etti. "Yolculuk için giyin. ." "Hayır, sen gidiyorsun."

"Seni bencil kız." Adamın mavi bakışları onu yerde kavurdu. "Kendini düşünmüyorsan aşağıdaki yaşlı çifti düşün." Parmağını Fenella'nın aşağıda durduğu yere doğru uzattı. "Eğer sen kalırsan, onlar da kalır. Onları başka türlü ikna edemem. Ve burayı savunmaya çalışacaklar. Ve sen. O serserilerin onlara ne yapacağını sanıyorsun?" Nefes alırken göğsü kabardı. "Yoksa hiç umurunda değil mi?"

Adamın çizdiği senaryo karşısında sarsılarak titrek bir nefes aldı. Eğer bir parça bile doğruluk payı varsa, burada kalamazdı.

"Ne olacak?" diye bastırdı. "İyi bir kız gibi kendi isteğinle yürüyecek misin? Yoksa seni ben mi taşıyayım? Çünkü Fenella ve Angus'un senin için ölmesine izin vermeyeceğim."

Bakışları Annis'in bakışlarını sert ve hızlı bir şekilde yakaladı. Annis gözlerini kaçırmamak için kendini zorladı. Kendini hiç bu kadar ... görülmüş hissetmemişti. O kadar çok kız kardeşi varken

görünmez olmaya alışkındı.

"Ee?" diye dürttü.

Hayır. Onların da kendisi için incinmesini istemiyordu. Kimsenin incinmesini istemiyordu.

İlk karşılaşmalarından duyduğu aptalca utancı bir kenara bırakması gerekiyordu. Onunla yalnız başına, sadece hizmetkârların refakatinde seyahat etmenin uygunluğu önemli olamazdı. Bu vahim bir durumdu. Ayrıca. Kısa bir süre için Sinclair Dükü ile yalnız kaldığını kimsenin bilmesine gerek yoktu. Haydutların yakalanacağı kesindi ve o zaman Fenella ve Angus'la birlikte, geçit temizlenene kadar buraya dönebilirdi.

Başını salladı, bu çarpıcı adamla bir maceraya atılma ihtimalinin içinde yarattığı küçük heyecanı görmezden geldi. Kız kardeşleri gibi yakışıklı bir yüz gördüğünde hemen başını çevirecek biri değildi. "Pekâlâ. Kıyafetlerimi değiştireyim."

Calder onu iyi hatırlıyordu.

Arabadan itilen kişi oydu. Etrafında birkaç tiz sesli kadınla birlikte, fırfırlı eteklerden oluşan haysiyetsiz bir yığın olmuştu.

Diğer Ballister çitlerinden pek bir şey hatırlamıyordu, sadece acı dolu hırıltılarıyla kulaklarını kanatmışlardı. Onu hatırlaması dışında. O sessiz biriydi. Onun bu yönünü hatırlıyordu. Gözleri bir bahar gökyüzü kadar geniş ve maviydi ve etrafındaki drama ortaya çıktıkça yüzü pembeleşmişti.

Ne tür insanlar kendi kızlarını ya da kız kardeşlerini unuturlar?

Başını sallayarak merdivenlerden indi ve Fenella'nın kendisine dik dik baktığı yere geldi.

Yumruklarını dar kalçalarına dayadı. "Şimdi, delikanlı, ona kötü davranmana gerek yok. O iyi biri. O değersiz kız kardeşler gibi değil."

Omuz silkti, Fenella'nın fikrinin kendininkine yakın olmasından hoşlanmamıştı. Bu kız kardeşlerinden farklıydı ama yeterince farklı değildi. Hâlâ İngilizdi. *Hâlâ* bir dükün peşindeydi. *Hâlâ* buraya ait değildi.

Ve evliliğe hiç ilgi duymuyordu. Özellikle de onunki gibi bir ailesi olan biriyle. Kız kardeşlerin gürültülü kalabalığını hatırlayınca yüzünü buruşturdu. O

annesiyle tanışmamıştı bile ama kızlar ona yeter de artardı bile. Hiçbir şekilde kendini o klana bağlayamazdı.

Fenella'ya seslendi. "Hazır mısınız?"

Dudaklarını büzdü. "Güzel değilmiş gibi davranma. Bunu

biliyorsun." Calder omuz silkti. "Güzel bir yüz beni etkilemez."

Fenella sert bir kahkaha attı. "Bu her erkeği etkiler."

"İskoçya'nın en güzel kadını olabilirdi ve ben

."

"Senin bir geline, Glencrainn'in de yeni bir kana ihtiyacı var."

Sözleri göğsüne ağır bir yük gibi çöktü, bastırdı ve itti.

havayı ondan uzaklaştırdı. Birinin böyle bir fikir beyan ettiğini ilk kez duymuyordu. Özellikle Fenella ona hayatını nasıl yaşaması gerektiğini söylemeyi çok severdi ve çocukluğundan beri bunu yapmıştı. Ancak son zamanlarda, otuz yaşına bastığından beri, böyle bir görüşü paylaşmaya meyilli olanlar bu konuda daha yüksek sesle konuşmaya başlamıştı.

"O genç kızla benim ... " Calder gerisini getiremedi. Fenella'nın böyle bir şey önerdiğine kim inanabilirdi? Bir Sassenach'ı eş olarak almasını mı istiyordu? Ona göre Culloden'deki İngiliz zaferi bir nesil önce değil, dün gerçekleşmişti.

"Evet. Yeterince erteledin. Şimdi kaç yaşındasın?" "Çok yaşlı değilim," diye tersledi.

"Hm-mm." Kaşlarını şüpheyle kaldırdı. "Öldüklerinde her iki ebeveyninden de daha yaşlıydım."

"Bu kasvetli hatırlatma için teşekkür ederim." Sanki her an ölebilecekmiş gibi konuşuyordu. . ve bunu Magna Carta imzalandığından beri hayatta olan bir kadın söylüyordu.

"Hayat gelip geçici." Örnek vermek için parmaklarını şıklattı, parmak eklemleri yaşam mücadelesi yüzünden kızarmış ve şişmişti. "Bütün bu genç kızların buraya gelmesi bir işaretti." Göğsü doğru baktı. "Ve sonra *onu* unuttular ... ve o aralarındaki en iyisi! Bu takdiri ilahi." Neşeyle merdivenleri işaret etti. "Bu kız senin için. İnatçılık edip onu kaybetme riskini alma."

Fenella'nın zayıf, çizgili yüzüne baktı. Sonunda yaşlılığa mı yenik düşmüştü? "Sen delisin."

İğrenir gibi bir ses çıkardı. "Olabildiğince aklım başımda ve her şeyi mükemmel görüyorum. Senden daha iyi. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

İçini çekti ve kapıya baktı. Hâlâ kırık, soğuk küçük açıklıktan içeri giriyordu. Kapamak için harekete geçti. Gerçekten yola çıkmaları gerekiyordu. Bu gecikme için zamanları yoktu.

Fenella devam etti, "Sana yardım edecek bir şey biliyorum." Adam ona temkinli bir şekilde baktı. "Ne demek istiyorsun?" Fenella parmağını salladı.

"Burada bekle."

"Angus'u uyandır," diye seslendi arkasından. "Ve eşyalarını topla. Acilen yola çıkmamız gerekiyor."

"Evet, onu uyandıracam," diye mırıldandı. "Bu adam kıyamet gününe kadar uyur."

Onun uzaklaşmasını izlerken göğsünü sıkı bir endişe kapladı. Haydutları duyduğu ve Fenella ile Angus'un burada yapayalnız ve onların merhametine kalmış olduklarını fark ettiği andan beri bu endişe vardı. Şimdi, kızı da burada bulduktan sonra, göğsündeki gerginlik daha da sıkılaştı.

Fenella ve Angus'u çocukluğundan beri tanıyordu ve kuzeni burada yaşıyordu. Kuzeni aptal bir kart oyununda mirasını Ballister'a kaptırmadan önce. Anne ve babası öldükten sonra büyük kuzenine bağlı kalarak neredeyse bu çatı altında yaşamıştı. Ta ki Dougall, sahip olmadığı parayı harcayarak gezip tozmaya karar verene kadar. Son duyduğuna göre, Dougall Avrupa'da gezip tozuyordu. Lanet olası sorumsuz aptal.

Gergin bir şekilde bekledi, kısa bir çizgide volta attı ve gecenin fonunda karın yağdığı yüksek pencereye baktı. Calder göğsündeki rahatsız edici hissin, Glencrainn'e suçlamalarıyla birlikte güvenli bir şekilde dönene kadar hafifleyeceğinden şüpheliydi. Yüzünü buruşturdu. Bu, artık unvana aç bir varisle sıkışıp kaldığı anlamına gelse bile. Ballister kızını eve götürmek şüphesiz onu tehlikeye atacaktı ama bunu önlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu burada bırakamazdı.

Kapıya hızlı bir bakış daha attı. Haydutlar genellikle geceleri baskın yaparlardı ve bu kaleyi gözlerinin önünden ayıracaklarından şüpheliydi, özellikle de düşük doluluk durumu göz önüne alındığında. Böyle bir hedefe saldırıları meselesiydi. Bu hırsızlar hayaletlerdi. Belli ki onları barındıracak dostları vardı. Aksi takdirde Calder ve adamları onları bulurdu. Tanrı biliyordu ki denemişlerdi.

Daha heybetli olan ve içinde çok daha fazla insan barındıran evi bile risk altındaydı. Bu haydutlar cesur ve sayıca fazlaydı. Tek umudu, her iki yere de saldırmayı planladıkları gecenin bu gece olmamasıydı.

Sıkıntıyla merdivenlere baktı. Umarım Bayan Ballister basit bir valizden başka bir şey taşımıyordur. Üstünde bir bavul taşıyordu.

Atını.

Sonunda adım seslerini duydu. Döndüğünde Fenella'nın bir çanta ve bir kitap taşıdığını gördü. Boğumlu elleri, göğsüne yakın tuttuğu kitabın yıpranmış deri cildini sıvazlıyordu. "Tam şurada," dedi, sanki o sormuş gibi.

Kitaba kuşkuyla baktı. "Nedir bu?" Öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Büyü."

Gözlerini kırıştırdı, derisinde huzursuz bir his dalgalanıyordu. "Büyü mü?"

Memnuniyetle başını salladı. "Evet, bu yıllar önce kuzenim Fergus tarafından bana verilen bir yemek tarifi kitabı." Gözleri parladı.

"Tarif kitabınızı getirmeniz gerekli mi?"

"Beni duymuyor musun? Bu sayfalarda sihir var. Özellikle de bir tarif." İyi yıpranmış deriye vurdu. "Bu şey altından daha değerli. O alçakların çalması için burada bırakamam." Sanki çocuğunu geride bırakmasını önermiş gibi ona hakaret edercesine baktı. "Glencrainn'e varır varmaz özel bisküvilerimden hazırlayacağım ve seni iyileştirip bu saçmalığa bir son vereceğiz. Bir ısırık aldıktan sonra kızla birbiriniz için mükemmel olduğunuzu göreceksiniz." Kız gitmeden önce Bayan Ballister'ın bir zamanlar durduğu yere doğru başıyla işaret etti.

"Fenella." İçini çekti, alnını ovuşturdu. "Bana bunun bir *büyü* kitabı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Dilini ısır. Ben cadı değilim." Sanki böyle korkunç bir iddiayı duymak için pusuda bekleyen biri varmış gibi omzunun üzerinden baktı. "Ben sadece yemeğine *ekstra* özel bir şeyler katan bir hizmetçiyim."

"Özel mi? Büyü gibi mi?" diye açıkladı.

"Kesinlikle."

Ve o buna büyücülük demez miydi? Bu haydutlar, Ballister kızının beklenmedik varlığı ve şimdi de bu mu? Başı zonklamaya başlamıştı. "Sakın bana o kitapta ... için bir tarif olduğunu düşündüğünü söyleme. "

Kıkırdadı ve memnuniyetle başını salladı. "Sıradan bir kurabiye olmadığı kesin. *Aşk* bisküvisi. Evet. Bu daha doğru bir tanımlama olur."

O. Öyleydi. Salaktı. Onu gerçekten de keskin çatal bıçaklardan uzak tutmalıydı. "Ben hazırım."

Bayan Ballister merdivenlerden inerken başını kaldırdı, onun yüce İngilizce ses tonu hızla yıpranan sinirlerini yıpratıyordu.

Korse ceketinde mücevherli düğmeler bulunan koyu mavi yün bir binicilik kıyafeti giymişti. Kürkle süslenmiş uyumlu eldivenler giymişti.

bilekleri. İnce deri çizmeler eteğinin altından görünüyordu. Kadının modanın zirvesinde olduğundan emindi. Buralarda böyle bir şey görmemişti; ne civardaki köylerde ne de Inverness'e gittiğinde böyle kaliteli bir şey görmüştü. Hırsızlar onu bu kıyafetler içinde görürlerse fidye için kaçıracaklarına şüphe yoktu. Ölümünden iyidir diye düşündü.

Ondan uzağa baktı. Kız tehlikeliydi. Yanında refakatçisi olmadan bırakılmış, unvana aç, evlilik meraklısı bir İngiliz kızı. Kaçınması gereken bir bulaşıcıydı.

Ballister'ların son derece zengin olduklarını, her kızlarının kendi başına birer mirasçı olduğunu biliyordu. En yakın komşuları olacak bu insanlar hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrendiğinden emindi. Çok derinlemesine araştırmasına gerek yoktu. Glasgow'daki avukatı tüm sorularını yanıtlamıştı. Evered Ballister servetini demiryollarından kazanmıştı ve Bayan Ballister da kızlarının aristokrasiyle evlenmeleri konusundaki kararlılığıyla İngiliz sosyetesinde ünlüydü.

Calder'in büyükbabası Waterloo'daki hizmetlerinden dolayı Sinclair Dükü unvanını aldığından, Calder Ballister kadınlarının kapısına dayanmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Ne de olsa dük düktü. Cepleri Ballisterlar kadar derin olmasa bile. İskoç olsa ve sadece köhne bir Highlands şatosunun efendisi olsa bile.

Ballister kızlarının en sevimli olanına bakarken, aklının bir köşesinde kuşklar dolaşıyordu. Onu burada bilerek bıraktıklarını neredeyse hayal edebiliyordu. *Kasıtlı olarak.*

Entrikacı Bayan Ballister buralarda kış mevsiminin nasıl geçtiğini bilseydi, böyle bir planı tasarlamak o kadar da zor olmazdı. Ancak, kırsal kesimdeki evlerde terör estiren haydutları nasıl tahmin edebilirdi ki? Bu çok uzak bir ihtimaldi.

Angus yanında küçük bir sırt çantasıyla çıkageldi. "Yatağında öldürülmeye hevesli değilim. Gidelim o zaman."

Calder başıyla onayladı ve Bayan Ballister'ın çantasını aldı, Fenella'nın romatizmalı bakışlarının üzerinde yoğunlaştığını fark edince durakladı. Şüphesiz bu basit nezaketten çok fazla şey anlamıştı. kurnazlığı fark etmişti. Muhtemelen lanet olası aşk bisküvilerini onun boğazından ne kadar çabuk geçirebileceğini merak ediyordu.

Fenella onun şüphesini doğrular gibi, "Mutfağınızı kullanmam gerekecek," dedi. "Umarım aşçınız bana engel olmaz." Militanca başını salladı.

Fenella ve aşçısı kesinlikle yumruk yumruğa geleceklerdi. Aşçısı mutfağını başka birinin işgal etmesinden hoşlanmayacaktır.

Kapıya doğru döndü, yola koyulmak için her zamankinden daha istekliydi. Fenella'nın saçma düşüncelerinden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Adam kapıyı açarken Bayan Ballister kaşlarını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

Fenella, "Hayır," diyerek kitabını okşadı ve onlardan önce soğuğa doğru adım attı. "Her biriniz bisküvilerimden biraz yedikten sonra her şey yoluna girecek."

Bayan Ballister kürk astarlı pelerinini kolundan kaldırıp omuzlarına atarken pürüzsüz alnı şaşkınlıkla düğümlendi. "Bisküvi mi?"

Angus, "Artık aşk bisküvilerinden bahsetmek yok, kadın," diye tersledi.

Fenella kızgın bir ses tonuyla, "O bisküviler pek çok neşeli maçın sorumlusu," diye karşı çıktı. "Papaz, Dul Grant ve demircinin oğlu mu? Orson denen genç kız ona baktığı için bile bana teşekkür edebilir."

"Bisküvi sever misin?" Bayan Ballister dışarı adımını atar atmaz sesi yankılandı ve aniden bastıran soğuk karşısında şok olmuş gibi keskin bir nefes aldı.

Calder soğuk havanın ısırmasından daha iyi korunmak için paltosunun kanatlarını kaldırdı. "Kurabiyeden bahsediyor. Başka bir şey değil. Fenella'ya aldırma," diye öğüt verdi Angus kalenin büyük ön kapısını arkalarından kilitlerken. Zayıf bir önlem. Burası boşken, haydutlar pencerelerde kısa sürede işlerini görürlerdi.

"Sana bol şans," diye homurdandı Angus, anahtarları içine soktukten sonra dönüp rüzgâr ve karın keskin açısına doğru ilerledi. "Fenella hiçbir konuda görmezden gelinecek biri değildir."

Fenella sert bir baş hareketiyle, "Dikkat edilmesi gereken sözler," diye ekledi, sivri bakışları Calder ile genç kız arasında gidip geliyordu. "Dikkat edilmesi gereken sözler."

Başını sallayan Calder ahıra doğru döndü ama Bayan Ballister'ın dolgun dudaklarındaki gülümsemenin seğirmesini görünce durakladı. Pembe, dolgun dudaklar dişlerini ortaya çıkaracak kadar aralanmıştı; hafifçe çarpık bir kesici diş dışında düz beyaz dişler. Bu küçük kusur onu büyüledi ve bakışlarını üzerine çekerek karın kaslarını sıkılaştırdı. Gülümsemesi bu kış gecesinde bir parça güneş ışığı gibiydi.

Uzaklara baktı. Bu fırtınada güneş ışığı aramanın anlamı yoktu. "Acele edelim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elbette Sinclair sadece üç at getirmişti. Onun varlığına güvenmiyordu.

Ahırda başka at olmadığı için -ailesi giderken hepsini götürmüştü- dört kişinin üç ata binmesi gerekiyordu. Matematik hiçbir zaman en güçlü olduğu ders olmamıştı. Tarihe, fen bilimlerine ve dillere çok daha yatkındı ama o bile sayıların tutmadığını biliyordu. İkisi *bir* ata binecekti.

Annis, Dük'ün bakışlarını üzerinde hissetmeden önce bile kaderinin bu olacağını biliyordu. Dükün elleri belini çevreleyip onu kaldırarak eyerin üzerine oturttuğunda ciyaklamaktan başka bir şey yapamadı. Dük onun arkasına geçti ve dizginleri topladı.

Ona sıkıca yaslanmıştı. Başka bir seçeneği yoktu ama bu, duyduğu garip utancı engellemedi. Daha önce hiçbir erkek onu bu kadar yakından tutmamıştı. Özellikle de onun gibi bir erkek. Duygularını etkileyen bir adam.

Soğuk etraflarını sarmıştı. Eğer bir patıkaya girerlerse, rüzgârın girdapları ve kıvranan kar fırtınaları arasında kaybolup gidiyorlardı.

Kar tufan halinde yağıyor, yüzünün ve boynunun açıkta kalan derisine sertçe çarpıyor, kapüşonuna aldırmiyordu. Adamın evine ulaştığında oldukça ıslanmış olacaktı. Bu onu huzursuzca kıvrandırdı. Bu gibi koşullara çok uzun süre maruz kaldığında ölen insanlarla ilgili pek çok hikâye okumuştı.

Hava şartlarına rağmen ilerlemeye devam ettiler, sabit bir hızla ilerliyorlardı. Dük'ün vücudunun kendi vücuduna yakınlığından duyduğu utancın sıcak ıgñeleri üzerine hücum etse bile, titremesine engel olamıyordu. Kürklü pelerini Kasaba'da mükemmel bir uyum sağlamıştı ama bu yayla rüzgârından korunmak için yeterli değildi.

Sinclair bir şeyler mırıldandı ve onu göğsüne doğru çekti. Kendini ona yaslanmaktan alıkoymak için çok cesurca çabalıyordu. Şimdi onu daha da yaklaştırdı, paltosunu açarak onu içine aldı ve sıcaklığını paylaştı.

Gıcırdayan dişlerini ayırdı. "zorunda değilsin-"

"Sessiz ol," diye hırladı.

Burnunu çekti. "Kaba olmak zorunda değilsin-"

"O kadar çok titriyorsun ki dişlerinin takırtısını duyabiliyorum."

Eldivenli ellerini ağzına götürdü ve içine hava üfleyerek kendini ısıtmak için elinden geleni yapmaya çalıştı. Kış gecesi boyunca yollarına devam ettiler. Neredeyse ürkütücü bir sessizlik vardı, sadece karın mırıltısı, rüzgârın fısıltısı ve toynakların kalkıp inmesi duyuluyordu.

Ailesini düşündü. Hiç şüphesiz bir handa, yorganın altında sıcak bir şekilde geceyi . Kız kardeşleri muhtemelen kavga ediyorlardı, sayılarının çokluğu onları yataklarını paylaşmaya zorluyordu. Bu durumun her anından nefret ettiklerini ve onu hiç düşünmediklerini biliyordu. Kendisini geride bırakan ailesinin acımasız hatırasını silkeleyerek dikkatini başka yöne çevirdi.

"Ne kadar uzakta?" Ailesiyle birlikte bu yolculuğa çıktığında at arabasıyla gitmişlerdi ve yola bağlı kalmışlardı.

Sinclair cevap vermedi. Sessizliği doldurmaya çalıştı. "Fenella," diye başladı. "O... ilginç biri. Biraz eksantrik."

"Evet. Öyle de denebilir. İlginç. Eksantrik. Muhtemelen bunak. Muhtemelen bir cadı. Buralarda yeterince sevildiği ve mahkemeye çıkarılmadığı için şanslı." Annis onun omuz silkişini hissetti ve bu onu daha da bilinçlendirdi, göğsünün sonsuz genişliğine karşı daha da hassaslaştırdı. "İnsan hiç gerçekten bilir mi?"

"Bir cadı mı? Şaka yapıyorsun herhalde." Ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne bir göz atmak üzere arkasına döndü. Yüz ifadesinden hiçbir şey okuyamadı. Ancak adamın ne kadar yakışıklı olduğunu hatırladı. Mavi gözleri ve gece yarısı saçları. Kirpikleri her kadını kışkandıracak cinstendi. Yüzünü hızla tekrar öne çevirdi, nefesi biraz daha hızlandı.

"Büyülü kurabiyelere inanan bir kadına ne denir?" diye sordu homurdanarak.

Bu soruyu zihninde evirip çevirerek yavaşça bir nefes verdi. Omuzlarını döndürdü ve söz konusu yaşlı kadına gizlice bir bakış attı. Fenella'nın yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı, gözlerini dikmiş önüne bakıyordu ama dudakları kendi kendine konuşur gibi kıpırdıyordu. Annis'in kelimeleri duyabileceği kadar yakın değildi. Bunlar bir çeşit büyü müydü?

"Yaşlılıkla birlikte buna hakkınız olabilirdi." Çünkü kesinlikle sihirli bisküvi diye bir şey yoktu. Çok saçma.

"Och. Yani büyölere ya da aşk bisküvilerinin gücüne inanmıyor musun?"

Annis bir omzunu omuz silkmeye benzer bir şekilde büktü ve birden Fenella için biraz üzüldüğünü hissetti. "Dürüst olmak gerekirse, bu hayatta mantıklı açıklamaların ötesinde bazı şeyler, *pek çok* şey var."

"O zaman böyle hayali düşüncelere inanıyorsunuz?"

"Ben öyle bir şey demedim." Bu öneriye bile sinirlenmişti. O diğer kızlar gibi değildi. Kız kardeşleri gibi değildi. Dışarıda onun için parlayan zırhlar içinde bir şövalye olduğuna inanmıyordu. Romantizmin ve aşkın kaderi olduğuna inanmıyordu. Romanlardaki dramatik tüyler de gerçek değildi. "Bu aşk bisküvisi muhabbeti de nereden çıktı? Aşk bisküvisi ne işe yarar ki... sözde?"

"Oh, fark etmedin mi?"

Annis nedense gergin bir şekilde başını salladı. At, sanki onun ani tedirginliğini sezmiş gibi kişneyerek dizginini şingırdattı.

"Bu bisküvileri benim için yapmak istiyor," diye açıkladı.

"Senin için mi?"

"Evet, cazibenize kapıldığımdan emin olmak için, Bayan Ballister. Fenella şeytani bisküvilerinin gönül işlerinde etkili olabileceğine inanıyor."

Ağız birkaç kez açılıp kapandı, utancı daha da derinleşti. Annesinin çöpçatanlık çabalarından kurtulmuş olabilirdi ama şimdi Fenella'yla mı uğraşmak zorundaydı? Birdenbire yanındaki iri bedeni bir kaya gibi hissetti, gölgesi derin ve kaçması imkânsızdı. Aralarındaki teması kesmek için öne doğru eğildi. "Bu ne saçmalık!"

Annis dönebildiği kadar döndü ve birkaç metre arkalarında, dudakları hâlâ konuşurken kıpırdayan Fenella'ya ters ters baktı. Yaşlı kadın için hissettiği bir anlık acıma duygusu yok oldu.

Bakışları düke kayd. "Bunu neden yapsın ki? Neden bizi istesin ..." Bunu yüksek sesle bile söyleyemedi. Çok abartılıydı. Bu kendi annesiyle olduğundan daha kötüydü. Annesi kızını *özellikle onunla* eşleştirmeye çalışmamıştı. Birinin onu tuzaga düşürebileceği umuduyla tüm bekâr kızlarını onun kafasına fırlatmıştı. Annis kendini rahatsız edici bir şekilde hedef alınmış hissetti.

"Görünüşe göre sizden hoşlanıyor, Bayan Ballister. Sizden çok hoşlanıyor."

Bunu sindirdi. Son iki hafta boyunca hizmetçiyle sohbet ederek epey zaman geçirmişti. Fenella'nın arkadaşlığı bir gelişmeydi.

Ne de olsa kız kardeşlerinin üzerindeydi. Bunun yaşlı kadının kafasına böyle fikirler yerleştireceğini fark etmemiştir.

"Ve bunun için... kendimizi bağlamamız gerektiğini mi düşünüyor?" "Gerçekten de öyle düşünüyor."

"Birbirimizi tanımıyoruz bile." Henüz. Aylarca onun çatısı altında kalacaktı.

"Bunun onun için bir önemi yok. Bizi tanıyor ve ikimizden de hoşlanıyor, bu nedenle iyi bir çift olacağımıza karar verdi."

"Evinize varır varmaz, ikimiz hakkındaki tüm düşüncelerini unutması için onu ikna edeceğim." Ve onun aptal aşk bisküvileri hakkında her şeyi.

Adam buna karşılık olarak homurdandı ve kadın onun eyerde kendisine doğru kaydığını hissetti. Aman Tanrım. Adam sertti. Katı. Kesinlikle yumuşak ve tombul babası gibi değildi. Imogen'in müstakbel kocası bile onun gibi değildi. Baron genç olabilirdi ama Annis'ten bir santim daha kısaydı ve bir bebek kadar tombul ve yumuşaktı.

Bu adamla tanıdığı diğer erkekler arasındaki fark göz kamaştırıcıydı. Onun çekici olduğu fikrini ne kadar reddetse de, vücudu onun çekiciliğini tüm kalbiyle kabul etmişti.

Titredi ve bu sefer bunun soğuktan tam olarak emin değildi.

"Bu pelerinin bu hava için hiç uygun değil." "Bu iklime senin kadar alışkın değilim." "Bunu ailene açıklamadın mı?"

"Ailem mi?" Ailesinin buradaki havayla ne ilgisi vardı? "Evet, seni kapımı çalman için gönderdiklerinde beni kazanabilir, onlara yayla kızlarının size uygun olmadığını açıkladınız mı?"

"*Seni* kazanmak mı?" Öfke göğsünde alevlendi. Fenella'nın çöpçatanlık yapması yeterince kötüydü, bir de ailesinin entrikalarına ortak olduğunu mu düşünüyordu?

Sinclair sözlerine şöyle devam etti: "İtiraf etmeliyim ki kendimi böyle bir ödül olarak görmüyorum ama bu sinir bozucu unvanım bambaşka bir şey. Boynumda bir boyunduruk ama birçok kişi tarafından imreniliyor."

"Benim tarafımdan değil!"

"Gerçekten." Tek kelimelik bir inançsızlıkla doluydu.

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti. "Unvanınız beni cezbetmiyor, *siz de* öyle." Onu ne kadar çekici bulduğunun aksine. "Benim için bir unvandan daha fazlası

beni evliliğe ikna et."

Başını aşırı büyük kapüşonunun içine attı. Buz tutmuş saçları yanaklarına batan iğneler gibi batıyordu. Keşke o ağır kütleyi yukarı çekmek için zaman ayırsaydı, ama o kadar acelesi vardı ki.

"Seni uyarmalıyım," dedi kulağının dibinde. "Fenella'yı etkilediğin için kendini cesaretlenmiş hissetme. Eğer benim üzerimde bir planın varsa, bunun bir anlamı yok. Ne kadar uzun süre birlikte olursak olalım. Senin gibi birine bağlanmayacağım."

"*Benim* gibi mi?" Oh, kibir!

"Evet."

Sanki onu yoldan çıkarmaya gelmiş bir şeytanmış gibi konuşuyordu. Ne kadar da . Onun herhangi bir erkeğe bağlanmak istediği iddiası akıl almazdı. Güldü, uzun uzun ve içten. Kendini durduramadı.

Dük, "Eğlenceli bir şey mi söyledim?" diye homurdandı.

"Evet. Seninle evlenmeye niyetli olduğumu düşünüyorsun. Bu çok eğlenceli. Kız kardeşlerim de kesinlikle öyle düşünürdü. Aramızdaki en evlenilemez kişi benim ve bu benim seçimim. *Benim seçimim.*"

Homurdandı. "Hiçbir uygun kadın evliliğe karşı değildir. Sanırım bu bir doğum şartı."

"Ben karşı çıkıyorum. Yemin etmek istiyorum."

"Yemin etmek mi?" diye yineledi, sesi kuşkuyla doluydu.

Bu şüpheyi yok etmeyi ne kadar da istiyordu. Gerçek bunu yapmalı. Tam da öyle.

Adamın yüzüne baktı ve orada yansıyan şüpheyi görmekten rahatsız oldu. Onu tanımıyordu. Hem de hiç. Onun da kız kardeşleriyle aynı kumaştan kesildiğini düşünüyordu.

"Evet," diye iddia etti. "Rahibe olmak istiyorum."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sözleri onu derinden sarstı. Rahibe olmak istiyordu. Calder onu neyin daha çok şaşırttığını bilmiyordu. Sözlerin kendisi mi? Yoksa hissettiği keskin hayal kırıklığı mı? Hissetmeye hakkı olmayan bir hayal kırıklığı. Tanrı'ya hizmet ederek bir hayat yaşamak istiyordu. Bunun için ona saygı duymalıydı. Onu hor görmemeliydi.

Glencrainn'den çok uzakta olmayan bir manastırda bile, peçe takıp manastırın kutsal duvarlarına giren bir kız tanımamıştı. Birlikte büyüdüğü kızların hiçbirinin böyle bir arzusu yoktu. Hepsi eş ve anne olmak istiyordu.

Yıllar boyunca manastırdaki rahibelerle birden fazla kez karşılaşmıştı. Onlar ileri yaşta kadınlardı. Bayan Ballister'ı onların arasında hayal etmeye çalıştı. Yutması zor bir görüntüydü bu. Genç ve canlıydı ... ve neredeyse onun kucağında oturuyor, onu bir rahibenin etkilememesi gereken şekillerde etkiliyordu.

"Neden rahibe olmak istiyorsun?" Bunun önemli olmaması gerektiğini biliyordu. Umursamamalıydı. Ayrıca vücudunun onunkine ne kadar güzel oturduğunun da bu kadar farkında olmamalıydı. Ya da soğuk havada uçuşan saçlarının nefis çiçek kokusunun. Kapüşonunu geri çekmek ve burnunu kütlenin içine gömmek istiyordu.

Küçük bir dişi değildi. Yakınlığı bunu doğruluyordu. Sağlam ve güzel kıvrımlara sahipti, zevk için yaratılmıştı. Adam iri bir adamdı ve kadın ona tam uyacaktı. Onu tüm günleri boyunca bir alışkanlık ve peçeyle örtülü olarak düşünmek talihsizlikti.

Lanet olsun. Bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. İşte bu kadar. Bunu düzeltmeliydi, böylece rahibe adayı Bayan Ballister'ın kıyafetleri dışında nasıl görüldüğünü düşünmeyi bırakabilirdi.

"Günlerim düşünceli tefekkürle geçti. Çılgık atan kardeşler yok. Bahçe zamanı. Sakin yürüyüşler. Tarih ve bilim üzerine kitaplar okumak için zaman. Manastırların etkileyici kütüphaneleri vardır, bilirsiniz."

"Ve dua," diye hatırlattı ona, bu oldukça önemli ayrıntıyı listelemeyi unuttuğu için eğlenerek. "Dua için ayrılan saatleri unutma."

"Evet. Tabii ki. Dua." Biraz tedirgin bir şekilde başını salladı. "Bunu biliyorum," diye . Bunu gerçekten biliyor muydu? Rahibe olmanın bu kısmını ciddi olarak düşünmüş müydü?

"Öyle mi? Çünkü ailenizden kaçmak için rahibe manastırına gitmeyi düşünüyormuşsunuz gibi geliyor."

"Yanılıyorsunuz. Ben çok ruhani bir insanım." Küçültölmüş ses tonundan hakaret damlıyordu ve tüm hoş kıvrımlarıyla vücudu ona karşı sertleşti.

"İtiraf etmeliyim ki hiç de o tipe benzemiyorsunuz." "Tip mi?"

"Evet. Rahibe tipi." Sırıttı. Hayal etmesi gerçekten de komikti. Çok ateşliydi. Hiç de sakın değildi. Bunu onunla tanıştıktan birkaç dakika sonra anlamıştı.

"Peki siz rahibeler hakkında ne biliyorsunuz, Majesteleri? Ya da bu konuda beni? Ruhani bir insana benzemiyor muyum?" Öfke kadının içinde uğuldadı ve kaskatı kesilmiş bedeni ondan uzaklaşarak öne doğru eğildi. Onu kendine doğru çekti, onu hissetmekten oldukça hoşlanıyordu ve bir eşek gibi davransa ve rahibe olması ona kişisel bir hakaretmiş gibi davransa bile ondan uzaklaşmasından nefret .

Calder birden gülümsediğini fark etti. Gecenin bir yarısı olabilirdi ve taşakları donuyor olabilirdi ama genç kız çok eğlendiriciydi. Aslında tüm bu konuşma boyunca gülümsüyordu. Bir kadından bu kadar hoşlandığı bir zamanı hatırlamıyordu.

Gülümsemesini öldürdü. Hiç eğlenceli değildi. Her yönden kabul edilemezdi. Çekilmez bir ailesi olan bir İngiliz varisi. Highlands hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ne geleneklerini ne de insanlarını. Oh, bir de rahibe olmayı planlaması gibi çok da önemsiz olmayan bir gerçek vardı.

Aklını çukurdan çıkarması ve ona karşı duyduğu hissin tadını çıkarmayı bırakması gerekiyordu. Eninde sonunda yola çıkacaktı. Bu cehennem karı eridiğinde, ailesi onu geri alacaktı.

İçinin rahat etmesi için yeterince erken değil.

Devam etti, "Rahat olabilirsin. Kız kardeşlerimin aksine, benim senin üzerinde bir emelim yok. Babam yirmi birinci yaş gününe kadar evlenmezsem bir manastıra girebileceğime söz verdi. Annem bu konuda memnun olmayabilir ama onun sözü kesindir."

"Peki bu ne zaman?"

"Ne ne zaman?" Ona bakmak için döndü, endişe verici derecede gür hissettiren bir arka taraf ona sürtünüyor ve doğrudan kasıklarına bir uyarılma dalgası gönderiyordu.

"Doğum günün ne zaman?" diye açıkladı. "Altı ay sonra."

Altı ay sonra bir manastıra girecekti. Bu gerçek onu etti.

Ne bir israftı. düşünce zihninden geçip gitti.

Yasak ve istenmeyen.

Karşısında oturan kızın hayatında ne yaptığı neden umurunda olsun ki? Onunla daha yeni tanışmıştı. Ailesi onu geride bıraktığından beri onun sorumluluğunda olduğu kesindi ama orada bitiyordu.

Onun adını bile bilmiyordu -düşüncelerini ve kucağını fazlasıyla meşgul eden bu genç kızın.

"Adın ne senin?"

Sözleri rüzgârda savrulup gitti ama yine de kulaklarına ulaşmayı başardı.

"Adımı biliyorsun."

"Hristiyan adınız. Formaliteleri çoktan aştık." Adamın eli, aralarındaki samimiyeti hatırlatmak istercesine kızın belini kavradı ama bu bir hataydı çünkü kızın belinin, güzelce genişleyen kalçalarının üzerine nasıl eğildiğini daha iyi fark etmesine neden oldu - bineği onları evine doğru taşıırken ona doğru sallanan kalçalar. Kavrayışı sıkılaştı ve parmaklarının geniş etinin üzerinde hafifçe yayılmasına karşı koyamadı.

"Ah." Soluk soluğa bir iç çekişle durakladı, onun dokunuşunun açıkça farkındaydı. "Annis."

"Annis." *Rahibe Annis.*

Berbat bir çağrışımı vardı. Ama ona bu isim verilmeyecekti. Peçeyi taktıktan sonra başka bir isim alacaktı. Çünkü o zaman başka biri olacaktı. Böyle bir şekilde düşünemeyeceği biri. Onu ya da İskoçya'daki bu zamanı asla düşünmeyecek biri ve lanet olsun ama bu onu rahatsız ediyordu çünkü onu unutmayacağını biliyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Geceye doğru at sürdüler, ay tepelerindeydi, kar yağıyor ve toprağı beyaz bir örtüyle kaplıyordu.

Atın toynakları birbirini izleyen adımlarla ayak bileğı derinliğine indi. Annis uçsuz bucaksız karda kaybolmamalarına hayret etti ama dük aygırını rahat bir güvenle yönlendirdi. Uzun kolları Annis'in etrafını sarmış, elleri dizginleri gevşekçe tutuyordu. Onu hiç bitmeyen bir kucaklama gibi hissediyordu. Üşüyor olabilirdi ama Dük'ün vücut ısısı üzerine yayılmasaydı çok daha kötü olacağını biliyordu.

Onun vücudunun sığınağı için mutluydu. Gerçekten. Nabzının hızlanmasına ya da onun yakınlığı karşısında zihninden geçen uygunsuz düşüncelere rağmen. Bu çok rahatsız ediciydi. Adamın elini daha önce kalçasında bir damga gibi hissetmişti. Kat kat giysilerinin arasında, vücudundaki tek ısı noktası olan dokunuşu onu yakmıştı.

Annis yakışıklı bir erkeğin başını döndürmesine izin verecek biri değildi. Bununla her zaman gurur duymuştu. Kitaplarını, yürüyüşlerini, bahçe işlerini (bahçıvanın hoşuna gitmese de) ve zor kazanılmış olsa da yalnızlığını seviyordu. Gözlerini skandal çarşaflarında boğmuyor ya da sırtında kamburu olmayan ve nefesi kronik olarak kötü kokan her asilzadeyle göz göze gelmiyordu. Kız kardeşlerinin kriterleri çok özel değildi.

İki ayağı da yere bastığında ve Sinclair Dükü'nden biraz uzaklaştığında, onunla ilgili tüm uygunsuz düşünceleri geçmişte kalacaktı. Bundan neredeyse emindi.

Zaman zaman durdu, döndü ve Angus ile Fenella'nın arkalarında kararlı adımlarla ilerleyip ilerlemediklerini kontrol etti.

Söylemeye cesareti var mıydı? *Önemsiyordu*. Başkalarını düşünürdü. Huysuz ama ilgili.

Şaşırtıcıydı.

Hangi soylu *dük*, güvenliklerinden endişe ettiği için yakındaki bir mülkten iki hizmetçiyi almak üzere gecenin soğuşunda evinden ayrılmıştır?

Tanıştığı diğer dükü düşündü. Onunla Londra'ya ilk taşındıklarında bir şekilde tanışmıştı. O tek karşılaşmada kendini hiç bu kadar küçük hissetmemişti.

Sommerton Dükü babası kadar yaşlıydı ve karşılaştıkları tek olayda onunla konuşamayacak kadar kendini beğenmiş biriydi. Onu küçümsemenin ötesinde, babasını da küçümsemişti, ki bu saçmalığın doruk noktasıydı çünkü dük, babasının pek çok iş girişiminden birine yatırım yapmaya tenezzül etmişti ve bu konu üzerine birkaç kez bir araya gelmişlerdi, ancak *ton* Sommerton'un ısıltılı misafir odalarında babasını ya da ailesini selamlayacağına güvenilemezdi.

Onları herkesin önünde küçümsemiş ve annemi utandırmıştı. O anda anne, kızlarının tüm unvanlara sahip olacağına yemin etti ve inatçı bir kararlılıkla böyle bir arayışa girdi. Annis'in üzüntüsüne rağmen, o ve kız kardeşleri aristokraziyle ilgili her konuda yoğun bir eğitime tabi tutuldular. Ülkedeki tüm soylu aileleri ezberden saymaları isteniyordu. Görgü kuralları, dans, çiçek düzenleme, ses ve piyanoforte dersleri gibi konularda sürekli eğitildiler.

Sefalet içindeydi ve Annis o zaman bir manastıra girmeye karar verdi. Bu ona sağlam bir kaçış planı gibi gelmişti.

Babamı bu konuda ikna etmek o kadar da zor olmamıştı. Kendi annesi çok dindar bir Katolikti ve inancının kalıntıları hala devam ediyordu.

Annis'in evlilik pazarında sadece altı ay daha acı çekmesi gerekiyordu. Altı ay daha bir kafeste yaşayacak, Sommerton Dükü gibi adamlar tarafından hor görülen, açık artırmadaki bir et parçası gibi hissedecekti.

Fenella'ya göre bu altı ayın üçü burada, Highlands'de geçecekti.

Arkasındaki adam kıpırdandı ve Annis'e bir koca bulmak için annesinin son umutsuz çabalarından kurtulmuş olsa da dükten kurtulamayacağını hatırlattı.

Tabii ki Dük'ten kurtulamayacaktı. O da bu üç ayın bir parçası olacaktı. En azından kısa bir süre için. Kesinlikle üç ayın tamamında değil.

Hırsızlar eninde sonunda yakalanacak ve o, Fenella ve Angus kendi evlerine döneceklerdi. Glencrainn'de gereğinden fazla kalmak çok yakışsız olurdu. Özellikle de bir dükle.

onu etrafta görmek isteyen, geride bırakılmayı onu evlilik tuzağına düşürmek için planladığından şüphelenen bir adamdı.

Buna rağmen, Sommerton'a hiç benzemiyordu. Onunla konuştu. Onu bir insan olarak gördü. Haydutların tehdidinden kurtarılmaya değer bir insan. İşte bu vardı. Hiç de Dük'e benzemiyordu. Emin olmak için iyi bir şey. Onunla evlenmektense bir koyunun kışını öpme arzusunu dile getirmiş olabilirdi ama onda kesinlikle asil bir şeyler vardı. Bineğini bir tarafa çekti ve arkalarındaki yaşlı çifti tekrar inceledi.

"İyiler mi?" diye sordu, dişleri ısırın soğuğa karşı gıcırdıyordu.

Fenella ve Angus başlarını ağır bir tartanla sarmış, dışarıya bakacak sadece gözlerini bırakmışlardı.

"O yaşlı kuşlar mı? Onlar iyi. İkisinin arasında yüz İskoç kışından fazla yaşamışlardır."

Anlayışla başını salladı. Onlar daha iyi idare ediyorlardı çünkü artık o kadar üşüyordu ki ayak parmaklarını botlarının içinde hissedemiyordu. Ama şikâyet etmedi. Sadece devam edebilirlerdi. Geri dönüş yoktu.

"Peki siz kaç İskoç kışı yaşadınız majesteleri?" diye sordu titreyen dudaklarının arasından, dişleri birbirine vurarak.

"Yaşımı sorma şekliniz bu mu Bayan Ballister?" Adamın derin brogue'u göğsünden sırtına doğru titreşti. "Yani annen bunu araştırmasının dışında mı bıraktı?" Adam arkasını düzeltti, geniş göğsü kadının sırtına çarpıyordu. Nefesinden çıkan beyaz nefes başının yanından geçip önündeki havaya karıştı. "Ve burada herkes bana Sinclair der."

Elbette resmiyetten kaçınacaktı. Diğer her şeyi düklük şatafatına ve görgüsüne karşıt görünerek yapmıştı.

"Annem pek çok şeyden bahsediyor. Hepsine dikkat etmediğimi itiraf etmeliyim." Annem düklerden bahsetmeye başladığında, Annis onun sesini bastırma eğilimindeydi. Sommerton onu bu kadar kızdırmıştı.

"Otuz yaşındayım."

"Ve hala bekar mısınız? Hımm. Belki de Fenella'yı dinlemeli ve evlenmelisin. Bildiğiniz gibi benim birkaç kız kardeşim var."

Şüpheli bir şekilde kahkahaya benzeyen bir ses çıkardı. Hoştu; derin ve lezzetli bir sestti. Soğuk bir sabahta sıcak çikolata gibi.

"Hangisini tavsiye edersiniz? Seni arabadan iteni mi? Yoksa siyah saçlı olanın yüzüne yumruk atanı mı?"

Bir kıkırdamaya karşı koydu. Hiç de eğlenceli değildi. O anda gülmekten çok ağlayacak gibi hissetmişti ama işte buradaydı, onunla eğleniyordu.

Birdenbire sessizleşti. Dizginleri geri çekti ve Fenella ve Angus da durup sessiz kaldılar.

Gölgelerin arasına baktı.

Onun bakışlarını takip etti ve sadece karla kaplı dağlardan oluşan bir ufuk gördü. Nefesini tuttu, geceye baktı, kardan yansıyan ve onları tamamen karanlıktan kurtaran ay ışığına minnettar oldu.

"Ne-"

Onu susturmak için elini havada gezdirdi.

"Gel. Çabuk ol," diye fısıldadı. Attan inerek ona doğru uzandı ve onu yanında aşağıya doğru salladı. Kadın biraz sendeledi, özellikle de yoğun karda ayakları üzerinde duramıyordu. Fenella ve Angus da onu takip etti. Üç atı küçük bir ağaç kümesine götürdüler, hayvanları karların arasından fırlayan budaklı ağaç gövdelerinin arasına soktular.

Hepsine çömelmelerini işaret etti. Angus'un dizleri karın içine çökerken çatırdadı. Fenella Galce bir şeyler mırıldandı, kelimeleri kalın tartanı yüzünden boğuklaşmıştı.

Annis titreyerek ağaçların arasından dışarı baktı, neyi beklediklerinden emin değildi ama nabızı hızla atıyordu.

Sonra onu gördü. Daha doğrusu *onları*. En az bir düzine atlı.

"İşte oradalar. Hırsız alçaklar," diye homurdandı Fenella, "yaşlı bir kadını gecenin bir vakti yatağından kaldırıp karların içine atıyorlar."

"Sus." Dük, Fenella'ya azarlayıcı bir bakış fırlattı.

Annis gözlerini bir grup adamdan ayıramıyordu. Daha önce hiç bir suçluyu bu kadar yakından görmemişti ve burada bir düzine suçlu vardı.

Koyu renk giysiler ve soluk ekoseler içinde rengârenk bir gruptu bunlar. Kar tutamları yüzlerindeki ağır sakalları örtüyordu. Zayıf ve sert görünüyorlardı, başları rüzgârın ve karın saldırısına karşı eğikti ve sabit bir hızla ilerliyorlardı.

"Doğruca evimize doğru geliyorlar," diye fısıldadı Fenella. "Yiyecek depolarını kısa sürede yok edecekler."

Sinclair bakışlarını onlardan ayırmadan sertçe başını salladı.

Göğsü gevşedi ve titreyen bir nefes bıraktı. O adamlar onun kaderi olabilirdi. Eğer Sinclair onlar için gelmemiş olsaydı, yanında sadece Angus ve Fenella ile onlarla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Sinclair'in yüzüne tekrar baktı ve o anda derin bir minnet duydu.

Kısa bir havlama dikkatini çekti. Atlıların önünde bir çoban köpeği koşuyordu. Durdu ve burnunu kaldırarak kokladı, onsuz ilerleyen atlılara kayıtsızdı.

Elbette köpeklerin keskin bir koku alma duyusu vardı. Onları tespit edebilir miydi? Onları açığa çıkarabilir miydi?

Hiç düşünmeden Sinclair'ın koluna uzandı. Sıcak parmaklar elini örtmek için uzandı ve güven verici bir şekilde sıktı. Böylesine yakın bir temastan çekinmesi gerekirdi ama bu durumun ihtiyatlı bir yanı yoktu. Onun dokunuşu, yakınlığı kendini güvende hissetmesini sağlıyordu.

Atlılardan biri durdu ve bir komut verdi. Çoban köpeği dikkatini öne verdi ve haydutların peşinden tırıs kalktı.

Ağır bir iç çekti. Ancak bu rahatlama gerginliğini azaltmaya yetmedi. Rahatlayamayacak kadar üşümüştü. Kasları kaskatı kesilmişti.

Dördü de ayağa kalkmadan önce atlıların gözden kaybolmasını bekledi. Annis, Dük'ün hâlâ elini tuttuğunu fark etmeden önce bir adım ilerledi.

Gariplik onu tüketti. Bir erkeğin elini tuttuğu tek an dans ettiği andı. Bu kesinlikle farklı hissettiriyordu. Bir adım tökezledi ve birleşmiş ellerine baktı. Eldivenlerinin içinden bile her çizgiyi, her nasırı ve adamın avucunun dibindeki nabızı hissettiğini hayal etti.

Ortasında garip, tuhaf küçük çırpıntılar dolaştı. Elini gereğinden fazla güç kullanarak çekti ve dengesini kaybetti. Kendini düşmekten kurtarmaya çalışırken kolları çılgınca sallandı. Dengesini bulmayı umarak bir adım daha geri attı. Onun yerine ayağı kıvrılan bir kök parçasının üzerine düştü.

Keskin bir çığlıkla yere düştü.

Sinclair'ın yüzünü ve onu yakalamak için uzanan elini bir an için gördü. Sonra hiçbir şey. Soğuk değil. Hiçbir şey yok.

Siyahlık.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kollarındaki baygın kadını, onları antrede karşılamak için aceleyle ilerleyen sert yüzlü hizmetçisine açıklama zahmetine girmeden onu içeri taşıdı. Bayan Ballister üşümenin de ötesindeydi, elbisesi ve pelerini kara düştüğü için iyice ıslanmış ve buzla kabuk bağlamıştı. Kumaş eldivenli parmaklarında çatırdıyordu.

"Bayan Benfiddy, lütfen Fenella ve Angus'a bakın." Onları yakından takip etmeleri için arkasından başıyla işaret etti. "Sonra da odama biraz daha battaniye getirin."

Huysuz kardeşlerin hizmetçisini her şeyden haberdar edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Fenella ve Angus, Bayan Benfiddy'nin ikinci dereceden kuzenleriydi. Aslında bu ikili, ev çalışanlarının çoğuyla akrabaydı. Highlands'in bu kısmı birbirine sıkı sıkıya bağlıydı. Aradan on yıllar geçmiş olabilirdi ama Culloden'in etkileri hâlâ hissediliyordu. Culloden'de ölmemiş, sonraki yıllarda açlıktan ölmemiş ya da göç etmemiş olanlar bir araya gelmişti. Büyükbabasına bir İngiliz hükümdarı tarafından saçma bir unvan verilmiş olsa bile hâlâ birlikteydiler. Kapısına kaç tane unvan avcısı bayan gelirse gelsin, o hâlâ bu toprakların ve bu insanların bir parçasıydı.

Merdivenlerden çıkarken Bayan Annis Ballister kollarında ölü bir ağırlık gibiydi. Cildi pek de hayra alamet olmayan mumsu bir görünüme sahipti. Calder basamakları daha hızlı çıktı.

Köknar ve çamın ağır kokusu burnuna doldu. Görevliler her yıl olduğu gibi bu yıl da bayramı kutlamak için trabzanları yeşilliklerle donatmışlardı. Bayan Benfiddy'nin her yıl düzenlemekte ısrar ettiği Noel Arifesi toplantısına hazırlık olarak tüm şato çobanpüskülü dalları, kurdeleler ve yeşilliklerle doluydu. Civar köylerden herkes katılırdı. Ancak bu yıl, son soygunlar nedeniyle böyle bir kutlama yapılmayacaktı. Bayan Benfiddy bu karardan memnun değildi ama kiracılarının evlerini başboş bırakmaları çok büyük bir risk oluşturunca. Halkından hiç kimsenin mağdur edilmesini istemiyordu.

Annis'i odasına taşıdı ve büyük büyükannesinin Fransa'dan gemiyle getirdiği yatağın aynısına yerleştirdi. Odanın ortasında yer alan dört direkli, abartılı bir canavar. Belki de onu bu yatağa yerleştirirken duraksaması gerekiyordu ama tam ona göre bir yer gibi görünüyordu. Şatodaki en güzel yataktı ve bunu hak ediyordu.

Onun yanından ayrılarak hızla şömineye doğru ilerledi. Şömine kaledeki en büyük şömineydi, büyük salondakinden bile daha büyüktü. birkaç adam durabilirdi. birkaç kütük daha atarak neredeyse üzere olan ateşi çatırdayan bir kükreme ile karıştırdı.

Yatağa geri döndü ve botlarını giymeye başladı ama bağcıklar donmuştu. Bağcıkları çözmek sonsuza dek sürecekti. Homurdanarak hançerini kınından çıkardı ve onları kesti. Botları bir kenara fırlattı ve çoraplarını çıkardı, ayaklarının soğuk bloklarına dokunduğunda nefesi kesildi. Genç kızın ağzından tek bir şikâyet bile çıkmamıştı. "Ah, kahretsın." Ellerini ayaklarının üzerinde gezdirerek tenindeki maviliği kovmaya çalıştı.

"Och, acele et ve onu ıslak giysilerinden kurtaralım." Bayan Benfiddy'nin etkili ses tonu, elinde bir kucak dolusu battaniyeyle odanın içinde ilerlerken çınladı. Bir hizmetçi de seramik sıcak su şişeleri taşıyarak hızla onu takip etti. Hizmetçisi ilave battanileri yatağın ayak ucuna bıraktı ve kısa sürede Bayan Ballister'ı soymaya koyuldu; hizmetçiyle birlikte genç kızın kombinezonunu çıkarmadan hemen önce arkasını dönmesi için onu tersledi. "Şimdi bana biraz daha battaniye ver."

Döndüğünde, kadının yatak örtüsünün altına sıkışmış olduğunu, sadece çıplak omuzlarının kenarından fark etti. Sertçe yutkundu ve nefesinin altından küfretti. Şimdi onun vücudunu görmek için can atmanın sırası değildi. O bir serseri değildi. Bir battaniyeyi silkeledi ve kızın üzerine örttü. Bayan Benfiddy bir tane daha ekledikten sonra Bayan Ballister'ın başını ve ayağı takıldığında aldığı darbeyi incelemek üzere harekete geçti.

"Düştü ve başını çarptı," diye açıkladı endişeyle.

"Kötü bir şişliğe benziyor." İç çekerek geri adım attı, elleri Bayan Ballister'dan ayrılıp yanlarına düştü.

Beklentiyle ona baktı. "Şimdi ne olacak?" Bakışları yatağındaki kadından, onları barındıran taş duvarlar kadar yaşlı olduğunu tahmin ettiği hizmetçisine kaydı. Onun doğumundan çok önce ve daha onlarca yıl burada olacağından şüpheleniyordu. Beş yaşında bir çocukken olduğu gibi görünüyordu. Beyaz saçlı, yıpranmış teni yarı saydam, ince ve süt gibi solgundu. Tanıdığı en bilge kişiydi ve

Gökyüzündeki yıldızlardan daha fazla bebek vardı. Anne babasını kaybettikten sonra onu o büyüttü ve dünyada onu daha fazla rahatlatan kimse yoktu. Ancak şu anda bu konuda yetersiz kalıyordu.

Bayan Benfiddy yataktan birkaç adım daha uzaklaştı ve bir omuz silkme hareketi daha yaptı. "Başına aldığı darbenin gerçekten zarar verip vermediğini bilemem. Uyanırsa bir şeyi kalmaz." Sanki aşırı endişeli bir annemiş gibi elini salladı.

Pek de iç açıcı bir tavsiye sayılmaz. "Bu mı?"

"Onu sıcak tut. Dua et. Ve bekle." Kâhya bunu söyledikten sonra dönüp yatak odasından çıktı ve kapıyı hiçbir edep kaygısı gütmekten arkasından kapattı. Sanki efendisi eve her zaman garip, baygın İngiliz kadınları getiriyormuş ve birlikte onları giysilerinden soyup yatağına yatırıyorlarmış gibi. Glencrainn'de sıradan bir gün daha.

Calder tekrar Bayan Ballister'ın endişe verici derecede gri solgunluğuna baktı. *Bekle ve dua et.* Bu iki görevde de kendini çok iyi saymıyordu. Yaklaşık yirmi yıl önce anne babası ve küçük kız kardeşi kolera salgını yüzünden hastalanırken dua etmiş ve beklemişti. O zaman da Noel zamanıydı. Annesinin salonda sergilediği küçük doğum setinin önünde oturmuş ve minik bebek İsa'ya dua etmişti. Yine de onları kaybetmişti.

O zamandan beri her Noel, katlandığı kasvetli günlerdi. Çalışanları arasında olağan kutlamalara izin verdi. Onların kutlama yapmasına engel olacak kadar huysuz biri değildi. Onlar kaleyi baştan süslerken hiçbir şey söylemedi. *Onlar* kutladı. O kutlamadı. Noel başkaları için bir sevinçti ama ona sadece acı ve kaybı hatırlatıyordu.

Yatağındaki genç kıza baktı, onun ölebileceği ihtimalini düşündükçe boğazında garip bir düğümlenme oldu. Tıpkı ailesi gibi.

Başını savurup acı dolu küçük bir inilti çıkardı, boğazının ve omuzlarının daha büyük bir kısmı adamın görüşüne açık olacak şekilde kaydı. Açık kahverengi saçları omuzlarına dağılmıştı. Dudakları hâlâ mavi renkteydi ve bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu.

Donmak üzere olan birinin işaretlerini bilecek kadar çok Highland kışı yaşamıştı.

Onun alnına dokundu. Hâlâ buz gibiydi. Odasının etrafına göz gezdirdi. Ateş tüm gücüyle yanıyordu ama yeterince hızlı yanmıyordu. Soğuk dişlerini ona geçirmişti ve bırakmak istemiyordu. Lanet olsun. Kadından kendine doğru baktı, hâlâ karla ıslanmış giysilerinin içindeydi.

Onu şatosundan alıp kendi şatosuna getirdiği andan itibaren edepli davranmanın bir düşünce olmaktan çıktığını sanıyordu. Onu geride bırakmış olamazdı. Elbiselerini çıkarıp onu yatağına yatırması, acil ihtiyaçtan ya da işin büyük hizmetçisinin yapmış olmasından bağımsız olarak, onu adab-ı muaşeret sınırlarının epey dışına itmişti.

Onun büyük yatağında küçücük görünüyordu. Küçük ve çok yalnız. Adam onun solgun yüzüne baktı. Vücudunun ısıya ihtiyacı vardı. *Ona* ihtiyacı vardı.

"Lanet olsun." Sert hareketlerle elbiselerini çekiştirmeye başladı. Zaman yoktu. Harekete geçmesi gerekiyordu. Kumaş ama umurunda değildi.

Ağır yorganın altından kayarak kadının ince bedenini kendine doğru çekti. Temas anında tısladı. Kadının teni buz gibiydi.

Soğuğu kovmak için paylaşılan vücut ısısı gibisi yoktu. Ellerini kızın sırtında aşağı yukarı gezdirdi, hızlıca sürtündü, bakışlarını kızın yüzünde gezdirdi, yanaklarına ve dudaklarına yeniden renk gelmesini istedi. "Gel, tatlı kız. Benimle kal."

Kadın onun bakımıyla inledi ve adam uzun, gırtlaktan gelen sesle durakladı. İçinden bir sıcaklık şimşeği fırladı ve doğrudan sikine doğru ok gibi fırladı.

Bir lakap mırıldandı. Yaralı bir kadından faydalanacak kadar ahlaksız değildi... kadının çıkardığı baştan çıkarıcı sesler ne olursa olsun. Ya da her ikisinin de çıplak ve birbirlerine sarılmış olduğu gerçeği.

Kadının çıplaklığını görmezden gelmeye ve uyarılmışlığını unutmaya kararlı olan adam, avucunu kadının sırtının eğiminde aşağı yukarı ovmaya devam etti. Tanrım, bir kadının teni hiç bu kadar ipek gibi hissettirmiş miydi? Kadın inledi ve onun sıcaklığını aramak için ona doğru sokuldu. Göğsüne çarpan göğüslerin yumuşak kabarıklığı karşısında bir iniltiyi bastırdı.

Lanet olası cehennem. Bu, işlediği onca günahın cezasıydı. Yine de buna katlanacaktı. Onun kurtuluşu onun cehennemi olacaktı. Denizde sürüklenen bir odun parçasıymış gibi ona sarıldı, onu batmaktan koruyan tek şey oydu.

Onun yakınlığı karşısında ön plana çıkan tüm temel dürtülerini görmezden geldi.

Bu içgüdüsel. Kendisine doğru bastırılan her çıplak kadına karşılık verirdi.

Onu.

Gözlerini kapatarak onu görmeyi engelledi. Ve bu sadece şeklinin *daha çok* farkındaydı. Daha sefil.

Gözlerini açtı ve duvardaki bir noktaya bakarak bakışlarını oraya sabitledi. *Ona bakmayacağım. Göz atmayacağım.*

Bu durumdan faydalanmak istemiyordu. Elleri kızın sırtının eğimini ovmaya devam etti ve kendi vücut ısını kızın sırtına aşıladı. Hayatını kurtarmak için ona dokunmak başka bir şeydi, hoşlanmak istemediği bir genç kıza bakmak, onu arzulamak bambaşka bir şeydi. Yine de artık çok geç olduğundan korkuyordu. Zaten korkuyordu.

Uzun bir gece olacaktı.

Yağa aç menteşeler gürültüyle gıcırdadı. Ağır ahşap kapı taş duvara çarparken Calder başını kaldırdı. Gözlerini kırıştırarak uyandı, kendini hiç de dinlenmiş hissetmiyordu. İçinde bulunduğu koşullarda bile bir şekilde uyuklamayı başarmıştı.

Fenella elinde bir tabak tutarak odaya girdi, belli ki kimsenin uykusunu böldüğünü düşünmüyor ve umursamıyordu. "Och, güzel." Bakışlarını yatağın üzerinde gezdirerek önce onu, sonra da yanındaki kızı değerlendirdi. Memnuniyetle başını salladı. "Tam düşündüğüm gibi."

"Fenella." Tezgâh örtüsünü kavrayışını sıkılaştırdı ve belini geçmediğinden emin oldu.

Romatizmalı bakışları tekrar onun üzerinde gezindi ve ellerinin hareketine dikkat etti. "Bu kadar utangaç olmana gerek yok delikanlı. Daha önce de bir yerlerini görmüştüm."

"Ben dört yaşındayken," dedi alaycı bir ifadeyle.

Başını salladı ve . "Ne fark eder ki?"

"O zamandan bu yana epey bir fark olduğunu düşünmek isterim."

Yatağın kenarında durdu ve gözlerini kısarak ona baktı. Sadece ona değil elbette. Bakışları tekrar ona kaymadan önce Bayan Ballister'a kaydı. "Değişmiş ya da değişmemiş, görünüşe göre kızımızla ilgili hiçbir ilerleme kaydedememişsiniz."

İlerleme mi? Ölümcül bir şekilde hareketsiz duran Bayan Ballister' ve tekrar yaşlı kadına baktı. "Bilinci yerinde değil... ve yaralı!" Fenella'nın aklının sağlamlığı konusunda herhangi bir şüphesi varsa bile artık yoktu. Kadın aptalın tekiydi.

Tabağını bir takırtıyla yan masaya bıraktı. "O iyi. Doyurucu bir hayvan. Size bir sürü bebek verecek."

Calder içini çekti ve ağrımaya başlayan alnının ortasını ovuşturdu. Kadının kendisine çok çocuk doğuracağı suçlamasını reddetme zahmetine girmede. Bu saçmalıkla tartışmanın bir anlamı yoktu.

Uyuyan dişiyi inceledi. Hâlâ solgundu. Bayan Ballister'ın iyi olacağından Fenella kadar emin olabilmeyi diledi. "Fenella, bilinçsiz kadınlardan faydalanmak gibi bir alışkanlığım yok."

"Och, dostum. Genç kız iyi. Yakında uyanır ve o zaman ciddi bir şekilde kur yapmaya başlayabilirsin." Cık cık etti. "Bunları yardımcı olması için getirdim. Birkaç tane ye ve uyandığında ona da bir tane ver."

Tabağa bir göz attı. Bir düzine küçük bisküvi yüzeye dağılmıştı. Tereyağlı kurabiye değildi. Yenilebilir bir yemekten çok kaya parçalarına benziyorlardı.

"Fenella, bunlar senin bisküvilerin mi?" İnsan sözde aşk bisküvilerinin en azından daha iştah açıcı görüldüğünü düşünürdü.

"Evet, aşçınız da hiç yardımcı olmadı. Fırını kullanmak için onu oklavayla tehdit etmek zorunda kaldım." Başını hüznle salladı. "Burada önemli bir iş yaptığımı anlamadı."

"Fenella," diye inledi. Eğer Marie mutsuzsa, bunun sonucunda yanmış yiyeceklere maruz kalacaktı. Geleceğinde yağlı bir Noel kazı olmayacağını tahmin ediyordu. "Kesin şu saçmalığı." genç kızını işaret etti. "O ve ben takım elbise giymiyoruz."

."

"Son on yıldır sana kaputunu fırlatan her kız için bunu söyledin. Artık bir delikanlı değilsin. Sağlanan gereken bir mirasın var. Bunu halkına ve anne babana borçlusun, nur içinde yatsınlar."

Yatakta rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Ailem mutlu olmamı isterdi." "Evet, *mutlu* bir evlilik. şimdi bir bisküvi ye, delikanlı."

Dehşet içinde tabağa baktı. "Ciddi ol."

"Büyülü özellikleri olduğuna inanmıyorsun, değil mi?" Bir kemikli omzunu silkti. "Çok iyi. O zaman bir tane yesen de fark etmez, değil mi?"

Geçerli bir nokta. Yine de tereddüt etti.

"Hadi o zaman," diye dürtükledi. "Bunu yap, ben de senin uyumana izin vereyim, oradaki genç kızını ısıt."

Yüzü buruştu. Neden sözleri kulağa ahlaksızca geliyordu? Sadece onu ısıtmaya çalışıyordu... ona hayat aşlamaya.

"Peki," diye tersledi ve bir bisküviye uzandı. Görüldüğü kadar sertti ama yine de ısırdı ve bir şekilde dişini kırmamayı başardı. Taş gibi sert hamur işi daha küçük parçalara ayrılırken, "Ophgf," diye boğuldu.

kötü tadı olan taş. "Bu korkunç. Bir şekilde bozulmadığından emin misin?"

Kadın ona hakaret edercesine baktı. "Bu akşam yaptım. Malzemeler *senin* mutfağından geldi ve hepsi tazeydi."

Bisküviyi, parçalarını yutabileceği kadar küçük parçalara ayırmayı bağarana kadar ağızda dolağtırdı. Elindeki bisküvinin geri kalanına sitemle baktı ve sonra meydan okurcasına Fenella'ya baktı.

"," diye parmağıyla bir işaret yaptı.

"Peki," diye mırıldandı ve son ağız dolusu kuru böreğı ağızına tıktı. "Sadece bir tane yiyeceğim," diye yutkundu, iğrenç kurabiye karşısında öğürmemeyi başardı.

Gözlerini kıstı ve bir an için kalan bisküvileri düşündü. "Çok iyi." Tepsiyi yan masaya bıraktı. "Ama uyandığında bir tane daha almanı istiyorum."

Başını salladı. O anda onu rahat bırakması için her şeyi kabul edebilirdi.

Ellerinin tozunu aldı. "Seni ve kızı sabah görürüm o zaman."

Kapı arkasından kapandığı anda başını yastığa . Kadın tam bir baş belasıydı. O ve Ballister denen herif kendi yataklarına dönene kadar kendini güvende hissetmeyecekti. Burası dışında herhangi bir yerde.

Calder kaşlarını çatarak battanileri aralarında bir bariyer olacak ve ten tene temas etmeyecek şekilde düzenledi. Memnun bir şekilde Annis'e daha da sokuldu, böylece vücut ısısı kumaşın üzerinden Annis'e ulaşıyordu.

Sıcacık uyandı. Son hatırladığı soğuşun yakıcı olduğı düşünöldüğünde belirgin bir gelişme.

Kendini rahat hissetti, gerçek bir kozaya sarılmıştı. Gözlerini açtı ve bakışlarını önüne dikti. Sert bir tenden oluşun büyük bir duvar önünde esniyordu. Bir erkek göğsü. Ötesini pek göremiyordu. Nefes aldı. Eğer sıcaklık bir kokuyrsa, o da buydu. Ondan yayılıyordu. Esnek tende tuz. Başını kaldırdı ve uyuyan adamın yüzüne baktı. Sinclair.

Kafatasının arkası hassaslaşmıştı. Yine de bu donuk ağırı bile onu yatağını paylaştığı erkeksi vücuttan uzaklaştıramadı. Bir yatak. Göz atmak için örtüyü geri çekerek aşağı baktı. Çıplaktı. Yer değıştirdi ve çıplaklığına değen sıcak çarşafların verdiğı hissin tadını çıkardı. Olmalı

Endişelendim. Dehşete kapıldı. Hassas başına tekrar dokundu. Son anısı Sinclair'le birlikte ata bindiği idi. Haydutları fark etmişlerdi. Ondan bir süre sonra başını çarpmış olmalıydı. Düşmüş müydü?

Durum ne olursa olsun, Sinclair onu sağ salım evine ve yatağına getirmişti. Ama ona dokunmamıştı. Battaniyesinin diğer tarafında uyumuştı, kendi battaniyesini beline kadar çekmişti, malzeme aralarında bariyer işlevi görüyordu. Bu onun onurunu gösteriyordu. Ondan faydalanmamıştı. Pek çok erkek hazır ve müsait bir kadını rahatsız etmeden bırakmazdı. Huysuz da olsa iyi bir adamdı.

Boş bir anında onu inceledi, bunun kendisi için oldukça uygunsuz olduğunu biliyordu. Aslında bu senaryoyla ilgili her şey uygunsuzdu. Ancak, gözlemlenmediği bu özgürlük anında, umursamadı.

Hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı ve şu an için onun keyfini çıkarıyordu. Koyu renk kirpikleri yanaklarında hilal gölgeleri oluşturuyordu. Göğsü yumuşak bir nefesle kalktı. Uykuda ve konuşmuyordu, önceki karşılaşmalarının aksine oldukça uysal bir adamdı. Parmaklarını dudaklarına bastırarak hoppa bir kıkırdamayı bastırdı. Bu hareket ağrıyan başının zonklamasına neden oldu ve yüzünü buruşturdu.

Elbette, daha önce hiç bir erkekle aynı yatağı paylaşmamıştı. Muhtemelen bir daha da paylaşmayacaktı. Bu önemli olayı tüm değeriyle özümsemek istiyordu. Yıllar sonra manastıra gittiğinde bu gizli anıyı hatırlayacaktı. Elini tereddütle adamın omzuna koydu, titrememek için kendini zor tuttu... ama daha fazlasına, bu anıyı genişletmeye ihtiyaç duyuyordu. Onun tenini hissetmek için can atıyordu.

Annesinin ona aynen şu anda yaptığı gibi yapmasını söylediğini hayal edebiliyordu. Kendini tehlikeye atmak ve onu zorlamak için en iyisi buydu. Unvanı uğruna. Bir düklük için.

Ama bu onun umurunda bile değildi. Annesiyle ilgili düşünceleri bir kenara itti.

Bu günaha girmekle ilgiliydi. Manastıra girdiğinde özleyeceği her şey hakkında. Bunun farkına varması kaşlarını çatmasına neden oldu. *Özlemek* mi? Yemin etmeyi daha önce hiç bu şekilde düşünmemişti. Daha önce bu kaşıyla, kendisi için huzur talep etmekle ilgiliydi. Hiç mahrumiyet gibi hissetmemişti. Hiçbir zaman kendini bir şeyden mahrum bırakıyormuş gibi hissetmemişti. Ama şimdi, vücudu uğuldarken ve kalbi hızla çarparken... bunu şiddetle hissetti. Günaha girdiğini hissetti. *İhtiyacı*.

Bu yüzden yapması gerektiği gibi yataktan zıplamak yerine, uzuvlarını onun daha ağır olanlarından ayırmak yerine, olduğu yerde kaldı ve elinin onun üzerinde dolaşmasına izin verdi. Yatağa biraz daha gömüldü ve kendini buna bıraktı. Bakışlarının onun uzun kirpiklerini incelemesine izin verdi. Kırılmış gibi görünen burnunu. Uykuda herhangi bir erkek için fazla dolgun, fazla savunmasız görünen dudakları. Baktı, baktı ve baktı.

Rahatladı ve istediği zaman ona dokundu. Kendisi için bir anı yaratacağı çünkü bunu yapabiliyordu. Şu anda.

Çünkü yarın, gelecek hafta, bundan üç ay sonra ... böyle bir şans olmayacaktı. Göğsüne ağır bir yük çökmüş, onu aşağı çekmekle tehdit ediyordu. Bu fırsat bir daha eline geçmeyebilirdi.

Şimdi şans vardı. Şimdi o anı yakalayacaktı.

Calder yavaş yavaş, azar azar kendine geldi, siki sertleşti, ağrıyordu, tatlı kadın etine doğru bastırıyordu, serbest kalmak istiyordu. Lanet olsun. Her nasılsa battaniye bariyeri onu yüzüstü bırakmış ve serbest kalmıştı.

İlk kez tam vaktinde ya da yatakta bir kadınla uyanmıyordu. Günlerini bir keşiş olarak geçirmemişti kuşkusuz, ama ilk kez mahremiyetlerini paylaşma özgürlüğüne sahip olmadığı bir kadınla aynı yatakta yatıyordu.

Bu, itidal gerektiren bir senaryoydu.

Vücudu bir cehennem gibiydi, battaniyelerin ve kendi haşlanmış teninin altında yanıyordu. Yorganı omuzlarından attı ve dirseklerinin üzerinde doğruldu, bakışları Bayan Ballister'a kaydı, onu bu kadar ... uyanık bulmaya hazır değildi.

Geniş mavi gözler gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Kendini kontrol etme yetisi tehlikeli bir şekilde azalmıştı ama yine de buna tutunuyordu. Bazı erkekler gibi özdenetimden yoksun değildi. Kendini iyi tanıdığı insanlardan bile ayrı tutan bir adamdı. Hayatı hep itidal içinde geçmişti.

Calder sesini bulmadan önce bir süre sessizce baktı. "Merhaba," diye nefes aldı.

"Merhaba," diye küçük bir sesle karşılık verdi.

"?" Gerçekten birbirlerine nezaket mi gösteriyorlardı?

Kadın dudaklarını ıslattı ve adam pembe dilinin izini takip etti. "Güzel. Sanırım." Nefes aldı ve hafifçe başına dokundu. "Ne oldu?"

Güzel dudaklarını belli belirsiz bir gülümseme sardı. "Böyle mi düşünüyorsun?" O bir sirendi.

Birden kendini düğümlemiş hissetti. Sanki burada deneyimsiz olan kendisi, yetenekli olan ise sevgilisiydi.

Dudakları çok yakındı. Her nasılsa başı eğilmişti. Yoksa dudaklarını onunkilere mi kaldırmıştı?

"Senin bir rahibe olman gerekiyor," diye fısıldayarak hatırlattı ona, sözleri ağzının içinde boğuklaşıyordu.

"Ama ben henüz bir kadın değilim," diye hatırlattı.

Sonra başını aşağı indirdi ve onun dudaklarına gömüldü.

Tam da korktuğu gibi. Hayatında tattığı en tatlı şeydi. Ne *yazık* ki -neyse ki?- battaniyeleri ikisinin arasına sıkıştırılmıştı ve en mahrem yerlerinin aynı hizaya gelmesini engelliyordu. Zaten onun kalçalarının arasında olmamasının tek nedeni de buydu. Durum böyle olsaydı, onu davet ettiği anda bedenine girmekten kendini alıkoyamayabilirdi.

Adam ağzını onunkinin üzerine eğdi ve kadın iç çekerek dudaklarını ayırdı. Adam bundan yararlandı ve dilini onunkinin içine sokarak okşadı. Kadın da ona karşılık verdi, tadına baktı ve yaladı, ta ki adam kendini ilk uyandığı andan bile daha ateşli, alev alev yanıyor hissedene dek.

Ağzını yırtıp attı.

Yumuşak, küçük bir iniltiyle onun dudaklarını kovaladı. Bir eliyle kızın yüzünü kavradı ve ona baktı, nefesi kesilmişti. Bu kız onu çözüyordu.

"Böyle öpüşmeyi nereden öğrendin Annis?" Manastıra bağlı bir kızın böyle öpüşmesini beklemiyordu.

Nazlı nazlı gülümsedi. "Birkaç erkekle öpüştüm ... "

"Çocuklar mı?" Bu düşünceden nefret ediyordu. Neredeyse onun rahibe olması fikrinden nefret ettiğinden daha fazla. Ne kadar imkânsız olsa da onun yakınında, ulaşabileceği bir yerde kalmasını tercih ederdi. Babası tatilde eğlenmeleri için bir şato kazanmıştı. Onun yakınlarda kalma ihtimali yoktu.

"Evet. Bristol'da yaşarken. Town'a taşınmadan önce." Gülümsemesi bozuldu ve birden kendine güveni azaldı. "Sanırım bu yüzden hakkımda daha az şey düşünüyorsun." Ses tonu kızgınlığa dönüştü. "Neden olması gerektiğini bilmiyorum. Erkeklerin her türlü ahlaksızlığı yapması ve her seferinde mazur görülmesi bana hiç adil gelmedi. Kaç kızı öptün, Sinclair?"

Çok kızgındı. Yanaklarına sıcak bir renk sıçradı. "Calder," dedi dedi

. Kadın anlamsızca ona baktı. "Affedersiniz?"

Başını tekrar aşağı indirdi. "Benim adım Calder, ve umurumda değil Kaç erkekle öpüştün Annis," diye açıkladı. "Çünkü ben ilk erkeğim."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Annis'in bir zamanlar, kız kardeşleri arasında en baş belası olduğu konusunda ısrar eden bir mürebbiyesi vardı. Doğal olarak Annis buna itiraz etmişti. Öfke nöbetleri geçirmiyordu. Kardeşleriyle kavga etmez ya da evdeki hizmetlilerden herhangi birine küçümseyerek davranmazdı. Pudingden, çaydan ya da kız kardeşlerinin şikâyet etmeyi uygun gördükleri herhangi bir şeyden asla şikâyet etmezdi.

Uçurumdan atlayacağından endişelendiğim kişi sensin. Bir fikir sizi ele geçirdiğinde, sizi sallamak mümkün değildir, bayan. Hiç böyle inatçı bir kıza rastlamamıştım.

Uçurumdan atlamak, gerçekten. Doğru değildi tabii ki. O pratik biriydi. Dik başlı olabilirdi ama uçarı düşüncelere ya da dürtülere kapılan biri değildi. Bu sözleri mürebbiyenin korkunç karakter yargısına bağlamıştı.

Şu an hariç, şu an. Bu dürtüsel bir davranıştı. Bunu inkar edemem.

Belki de o mürebbiye onu kendisinden daha iyi tanıyordu.

Bu pervasızcaydı ve karakterine tamamen aykırıydı ama bunun tek şansı olabileceğine çoktan karar vermişti. Teslim olmak için bir kez. Her zaman hatırlayacağı bir kez.

Kanının şarkı söylemesi için bir kez. Şafağın soluk ışığı kalın şam perdelerinin arasından içeri sızmaya başlamıştı bile. Yakında gün ışığı düşecek ve unutmak ya da rol yapmak o kadar kolay olmayacaktı.

Adamın erkekliğini hissetti, sert ve kalçasına doğru çıkıktı. Ne olduğunu biliyordu. Ne anlama geldiğini. Çok iyi bir tarih ve bilimsel metin okuyucusuydu ve buna babasının kütüphanesindeki tıbbi metinler de dahildi. Eğer bilseydi annesini utandıracağından emin olduğu okuma materyalleri.

Adam ona sürtünüyordu ve kadın kendini adamın sertliği kalçalarının tepesine değecek şekilde dönmekten alıkoyamıyordu. Durmak bile istemiyordu. Araştırma adına, bunu daha fazla keşfetmek zorundaydı. Tam oradaki sertliği arzuluyordu. Ona doğru bastırırken yumuşak bir şekilde inledi.

Birkaç erkekle öpüşmüş olması, tensel konularda deneyimli olduğu anlamına gelmiyordu. Yine de Calder'a yaklaşırken içgüdünün gücünü hafife almaması gerektiğini düşündü.

Dudaklarından havayı söküp alan bir hareketle sırt üstü dönerek onu da yanına aldı ve üzerine oturttu.

Nefes nefese kaldı ve ellerini adamın geniş omuzlarına koyarak kendini sabitledi. Kontrpuan beline kadar kayarak onu açıkta bıraktı.

Masmavi gözleri kızın üzerinde gezindi, küçük göğüslerine odaklanmadan önce tüm çıplaklığını inceledi.

Özbilinç onu ele geçirdi. Kız kardeşi Regan oldukça donanımlı biriydi ve Annis'e ve daha az gelişmiş olan diğerlerine hükmetmeyi severdi. Annis'in mal varlığı eksikliği şimdiye kadar onu hiç rahatsız etmemişti. Şimdi daha fazlası olmak istiyordu. Onun için daha fazlası.

Kendini korumak için ellerini kaldırdı ama adam bir "tsk" ile ellerini kenara itti. "Bunları benden saklamak yok."

Sonra elleri onu sardı, küt uçlu parmakları göğüs uçlarını sertleşip gerilene kadar cımbızladı. Omurgasını dikleştirdi, haykırdı ve göğüslerinden doğrudan merkezine doğru yayılan yakıcı hisler karşısında oldukça şaşkındı. Ellerini kendi elleriyle kapattı, baskı uyguladı, kendisine çok iyi hizmet ediyor gibi görünen içgüdüleriyle onu yönlendirdi.

Elleri bir an için onu terk etti ve kadın hayal kırıklığı içinde inledi. Adam onun belini kavradı ve erkekliğiyle tam aynı hizada oturana kadar onu ayarladı. Kızın ağzı hızlı bir nefes alışla açıldı.

Adamın her santimini ıslak sıcaklığına karşı hissetti. Uzun ve gergin, açıklığında titreşiyor ama onu geçmiyordu. Hayır, bunu yapmak için hiçbir hareket yapmadı. Nefesini tuttu, ona bakarken daha fazla ses çıkarmamak için kendini zor tuttu.

Adamın aç ve karanlık gözleri onu izliyor, ondan bir şey beklediğini hissediyordu. O da bekledi.

Ta ki daha fazla bekleyemeyene kadar.

"Calder?" Sesindeki ağlamaklı tonu duydu. Alev alev yanıyordu. Hareket etmeye başladı. Onun üzerinde sallanıyordu. Onun sert uzunluğunu öğütüyordu. Sürtünme çok lezzetliydi. Kayganlaştıkça dudaklarından bir inilti döküldü.

Cesaret verici sözler mırıldandı, elleri onun üzerinde dolaştı, dokundu, okşadı, ta ki kadın aklını yitirene kadar. Zevk içinde yanıyor, şişiyor ve büyüyordu. Kontrolsüzce titremeye başladı, dudaklarından bir şey için, daha fazlası için yalvarışlar dökülüyordu.

Göğsünde bir hıçkırık kabardı, boğazının arkasında boğuldu ve aniden derisi cızırdadı ve koptu. İçten içe patladı. Bir an için görüşü bulanıklaştı. Hiçbir şey göremiyordu. Sadece hissedebiliyordu. Zevk dalgaları tenine hücum ederken sadece boğuluyordu.

Sonra sırtüstü yattı, Calder üzerine doğru geliyordu, iri vücudu kalçalarının arasındaydı. Adamın boğuk sözleri kulaklarına ulaştı ama bunu sindirmesi biraz zaman aldı. Adamın çapakları kadının tüylerini ürpertecek şekilde kalınlaşmıştı. "Och, sen sıcak kanlı bir genç kızsın..."

Cevap vermek için ağzını açtı ama birden kapı açıldı ve neşeli bir haykırış duyuldu. "Ayağa kalk! Günü tembellikle yok!"

Bu cehennem kalesinde *hiç* kimse kapı çalmadı mı?

Ciyakladı ve Calder'ın bedeninin altında daha da küçülmeye çalıştı. Neyse ki Calder iri yarı bir adamdı ve kadının büyük bir kısmını kadının görüşünden korudu.

"Kusursuz zamanlama," diye mırıldandı o kadar alçak sesle ki kadın kelimeleri zorlukla seçebildi. Kapı aralığında duran yaşlı kadına bakmak için boynunu büktü. Omuzları büyük bir nefesle çöktü ve sesinde hayal kırıklığı vardı -kadının da hissettiği bir hayal kırıklığı. Bu güzel kaçış sona ermişti. "Günaydın, Bayan Benfiddy."

Kıbarca gitmesini rica sonra Bayan Benfiddy giyinmeleri için oradan ayrıldı. Kadının soğukkanlı ifadesinden, efendisinin yatakta çıplak bir kadınla birlikte olması hakkında ne düşündüğü anlaşılmıyordu, bu da Annis'in bunun düzenli bir olay olup olmadığını merak etmesine yol açtı. Bu da kaşlarını çatmasına neden oldu. *Birçoğundan* biri olmak istemiyordu. Onun yatağını ısıtacak bir sürü kadından biri.

Ne istiyorsun?

Başını sallayarak giyinmeyi bitirdi, bu soruya -kendisine bile- cevap vermeyi reddederken bile gözlerini ondan kaçırdı.

Aralarındaki havanın kaçtığını söylemek hafif kalır. Utanç ve kendini suçlama duygularının yerleşmesi uzun sürmedi. Gün ışığında, rol yapmak ya da saklanmak yoktu. O artık Londra'da yaşayan ve peçe takmaya kararlı, Bristol'lu Bayan Annis Ballister'dı.

Planları vardı. Geleceğine karar vermişti. Buna o karar vermişti. Ailesi değil. Toplum değil. Kesinlikle bu dük değil. Fikrini değiştiremezdi. Şu anda şüpheleri olamazdı. O yapmazdı . . .

Son düğmesini iliklerken elleri titriyordu. Bakışları yakındaki sehpanın üzerinde duran bir tabağa takıldı ve dondu kaldı. "Bir dakika. O da ne?"

Bakışlarını bisküviye benzeyen bir tabağın üzerinde gezdirdi.

Bisküvi! Midesi düğümlendi. *Hayır, hayır, hayır, hayır.*

"Ah. Hiçbir şey. Sadece bir tabak ..." Sesi soluklaştı.

"Neyin?" diye hızla sordu, hastalıklı bir bilme duygusu midesini daha da düğümlendi. Adam sessiz kalınca tabağı işaret etti ve bir cevap almak için bastırdı. "Kim bıraktı bunu buraya?"

Yine de tereddüt etti, ifadesi garip bir şekilde boştu.

"Fenella yaptı, değil mi?" Onun sessizliğini sürdürmesi üzerine, "Bunlar bisküviler mi? *Sihirli* bisküviler mi?" Böyle saçmalıklara inandığından değil. Bilimsel bir kafası vardı. Yine de bu son derece tesadüfiydi.

İç çekerek başını salladı. "Büyü diye bir şey yok-" "Hiç yedin mi?" Bunu bilmek onun için çok önemliydi. Birdenbire cevabı şimdiye kadarki en önemli şey olabilir. "mı?"

Yavaşça itiraf etmeden önce bakışları onun yüzünde gezindi, "Bir tane... olabilir." "

"Bir," diye yineledi başını sallayarak. Midesindeki düğümlenme yerini mide bulantısına bıraktı. Fenella'nın aşk bisküvilerinden birini yemişti, neredeyse-

Bunu düşünemiyordu bile. Neredeyse yapacakları şeyi değil. Her şeyin zamanlamasını da. Büyü fikrini ne kadar reddetse de, bu adamın ona karşı gösterdiği ani ve ateşli tepki şaşırtıcıydı. Hayatı boyunca kendisinden çok daha güzel kız kardeşlerin gölgesinde yaşamıştı. Kadınsı cazibesi o kadar da önemli değildi.

Belki de bu büyü kurabiyede bir şeyler vardı.

Kıkırdadı. "Hadi ama. Bunun seninle benim aramızdaki şeyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun-"

"Bilmiyorum." diye sözünü kesti, onun bu sözleri söylediğini duymak istemiyordu. Eğer bunu düşünmüyorsa, onun bunu dile getirdiğini duymak da istemiyordu. "Yine de tesadüfi." *Çok* tesadüfi.

Şimdi aralarında olan her şey şüpheli geliyordu. Olayı başlatan oydu. Ellerini gezdirerek onu uyandırdı. Eğer bisküviler gerçekten de bir çeşit afrodisyak işlevi gören özelliklere sahipse

Bu, onun atılganlığıyla birleşince onu savunmasız bırakmış olabilirdi. Kaderi manastıra gitmek olduğu için bunun bir önemi olmamalıydı ama yine de acı veriyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum ve yanılıyorsun." Botlarına uzandı. "Hatta saçma," diye atıldı.

Adamın önce bir botu, sonra diğerini çekiştirmesini izleyerek öfkeleni. "Beni ya da zihnimi tanıdığını iddia edemezsin."

"Düşüncelerinizi ve duygularınızı açıkça yüzünüze yansıtıyorsunuz ve şu anda Fenella'nın iğrenç bisküvilerinin beni-" Aniden durdu, ona baktı. Tekrar başka tarafa baktı.

Aşk. Söylemediği kelime. Tabii ki. Çünkü *bu* çok saçma olurdu.

Duygular bu işte rol oynamadı, *aşk* oynamadı. Yaptıkları şey fizikseldi. Kaşlarını çatarak adamın yüzüne baktı. Bu görüntü midesini titretti. Boğazının arkasında bir sızı başladı.

Onu sevemezdi. Erkekler kalplerini devreye sokmadan bedenlerini devreye sokabilirlerdi. Bunu biliyordu. Bu bilimdi. Biyoloji. Çiftlikteki hayvanlar gibi. Onu burada istemiyordu bile. Yine de o yatakta birlikte olduklarında onu burada istiyormuş gibi davranmıştı. O zaman ondan ne bir alay ne de bir aşağılama gelmişti. Sanki bütün dünyası oymuş gibi davranmıştı. Ona takıntılı, saplantılı bir adam gibi davranmıştı.

Döndü ve tekrar bisküvilere kuşkuyla baktı. Belki de onun üzerinde bir büyü yapmışlardı. Aralarında geçenlerin gerçek olmadığını, tamamen tek taraflı olduğunu düşünmek göğsünü ağrıtıyordu. Bir rüya kadar hayali.

Aşağılanma duygusu boğazını yaktı. Mürebbiyesi haklıydı. Annis tam da onun dediği gibi yapmış ve uçurumdan aşağı atlamıştı. Hayatta kaldığı için şanslıydı.

Bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

Annis günün geri kalanını yatakta geçirdi. İsteyerek değil ama ne zaman iyi olduğunda ısrar etse, göründüklerinden çok daha güçlü olan yaşlı kadınlar tarafından yatağa geri itiliyordu.

Bu yatağın Dük'ün yatağı olduğunun ve bir gece önce Dük'ün onunla birlikte bu yatakta yattığının acıyla farkındaydı.

Orada hiçbir erkekle yapmayı hayal bile edemeyeceği şeyler vardı. Uzun zamandır asla evlenmeyeceği fikrine alışmıştı. Şimdi, gün ışığında, böylesine yüzsüz bir davranışta bulunmuş olması (ve o sırada bunu haklı çıkarmış olması) onu sersemletmişti.

Annis bu odadan çıkmak zorundaydı. Ya geri gelirse? Hâlâ onun yatağında tembellik ediyorsa ne düşünürdü?

Tezgâh örtüsünü arkaya attı ve geniş alanda volta attı, teni endişeli bir enerjiyle kaşınıyordu. Adam burada değilken bile onun kokusunu alabildiğini hayal ediyordu - deri, rüzgâr ve *erkek* kokusu.

Rahat bir nefes aldı. Altı ay sonra manastıra girecek ve bir yıl sürecek olan papazlık dönemine başlayacaktı. Onu bu kadar çok düşünmemeli ve her yerde *kokusunu* alabileceğini hayal etmemeliydi. Birbirlerine dokunmadıkları şu anda bile onu *hissedi*yordu.

Özellikle de Fenella'nın iğrenç bisküvilerini yediğini öğrendikten sonra.

Kuşkular artık iyice yerleşmişti. Ne kadar mantıksız olurlarsa olsunlar, onlardan kurtulamıyordu. Onun kendisine olan arzusunu her zaman sorgulayacaktı. Buna asla güvenemezdi. Ona asla güvenemezdi. Aralarında hiçbir söz olmadığı için bunun bir önemi yoktu ama yine de kendini *kötü* hissediyordu. Ezici.

Bakışları endişeyle odanın içinde dolaştı. Ona ait olmayan bir alanda kendini çok daha iyi hissedecekti. O zaman daha çok kendisi olacaktı. *Tekrar*.

"Yataktan kalkmış ne yapıyorsun?"

Suçlayıcı soru havada asılı kalırken, kapı aralığındaki sinirli görünümlü kadına bakmak için arkasını döndü. Kapının açıldığını bile duymamıştı ama Fenella orada durmuş, gözlerini Annis'e dikmişti. "Ah, Fenella. Ben iyiyim-"

"Hayır. Seninle yatağa döneceğim." Fenella kemikli yumruklarını dar kalçalarına dayadı.

Fenella ona doğru hücum ederken bile inatla başını salladı. "*Onun* yatağında bir dakika daha kalmayacağım."

Fenella, Annis'i yatağa geri iterken ve etrafındaki örtüleri yeniden düzenleyerek onu bir çocuk gibi içine sokarken, "Büyük olasılıkla hayatını kurtardı, bu yüzden o arsız dilini tut," diye azarladı. Annis, Fenella'nın bisküvi tabağına gönderdiği sinsi bakışları kaçırmadı. Yediği bisküviden arta kalan kırıntılara bakarken yaşlı kadının ağzında kendinden memnun bir gülümseme belirdi.

"Boş yatak odalarından birine taşınmak istiyorum."

"Burada daha rahat bir yerde kalmalısın. Burası kaledeki en sıcak oda."

"Fenella." Kadına ters ters baktı, oynadığı oyunun oldukça farkındaydı. Annis şimdi onun ne kadar usta bir manipölatör olduğunu tamamen kavramıştı. Gecenin bir yarısı sihirli bisküvilerini pişirmiş ve bir şekilde Dük'e bir tane yedirmeyi başarmıştı, çünkü bunun onu şehvetle dolduracağını düşünmüştü. "Bu çok yakışksız. Bunu görmelisiniz."

Fenella boğumlu elini umursamaz bir tavırla salladı. "Artık bu konuda endişelenmene gerek yok. Herkesin standartlarına göre çok iyi ve gerçekten tehlikedesin. Baban Sinclair'i zorlayacak, sözümü unutma."

Bu ifadenin doğruluğunu düşünürken midesi bulandı. Eğer ailesi dün gece olanları öğrenirse ... *Aman Tanrım!* Eli zaten huzursuz olan midesine gitti.

Annem bilseydi, Sinclair'in onunla evlenmesi için ısrar etmekten vazgeçiremezdi. Hemen düğünü organize etmeye başlardı.

Başını yastığa geri koydu. "Haklısın. Mahvoldum." Evet, dün gece her şeyi enine boyuna, mantıklı bir şekilde düşündüğü bir gece olmamıştı ve şimdi gerçekten de tehlikede olduğunu görebiliyordu. Bu ne geri alınabilecek ne de bir zamanlar inandığı kadar kolay göz ardı edilebilecek bir gerçektir. Koşullar ortaya çıkarsa evlenmelerini gerektirecekti ve Fenella'nın kararlı yüz ifadesine bir bakış Annis'e, Sinclair'le yaptığı hatayı ailesine bildirmek için hiç vakit kaybetmeyeceğini söylüyordu. Neyse ki hafifçe lekelenmiş bir itibar, bir rahibe olarak çok da önemli olmayacaktı. Manastırların itibarı zedelenmiş kadınlara sığınma imkânı sunduğu biliniyordu. Yatağın yanındaki tabağa acıyla baktı. Bisküviler taşa benziyordu. "O zaman neden dükün kafasını bisküvilerinizle doldurma zahmetine katlanıyorsunuz?"

"Evlenmek için mutlu ve istekli olman her zaman daha iyidir çünkü aşık olduğuna ve sevildiğine inanırsın."

Annis güçsüzce güldü. "Komik. Dük'e benimle yatması için baskı yaparken benim mutluluğumla fazla ilgilendiğini düşünmemiştim." Aşk bisküvilerinin sihirli gücüne inandığından değil, ama her ihtimale karşı ...

Fenella kıkırdadı. "Sanırım kurabiyeyi yemeden önce sana yarı yarıya aşıktı. İkinizin arasındaki kıvılcımları izledim. Anne ve babası da aynı şekilde davranıyordu, sağ olsunlar." Çabucak haç işareti yaptı. "Bisküviler sadece işleri hızlandırdı." Yaşlı kadın Annis'in yemek tepsisini topladı ve kapıya doğru ilerledi. "Ben

Bir hizmetçi sana banyo hazırlasın. Bu akşam döndüğünde en iyi şekilde görünmek isteyeceksin. Bugün başımıza bela olan bu haydutlara karşı düzgün bir şekilde güçlendirildiğimizi görmekle meşgul."

"Teşekkür ederim." Banyo yapmayı seve seve kabul ederdi. Onun için en iyi şekilde görünmesi gerekme bile. "Peki başka bir yatak odasına geçmeye ne dersiniz?" diye , bu arayıştan vazgeçmek istemiyordu ama Fenella çoktan gitmiş, kapı arkasından gümbürdeyerek kapanmıştı.

Söz verildiği gibi, hizmetçiler kısa süre sonra geri döndüler ve Annis'in gerçekten yaslanabilmesi için yüksek açılı bir sırtı olan kalça banyosuna buharlı su döktüler. Annis onların yardım teklifini reddetti. Tekrar yalnız kalınca üzerindeki kıyafetleri çıkardı ve iç çekerek bakır küvetin buharlı suyuna gömüldü. Bir süre sonra öne doğru eğildi ve saçlarını ıslatmak için başını suyun altına daldırdı.

Lavanta kokulu sabuna uzanarak ellerinin arasında köpürttü ve saçlarından başladı, yavaş yavaş vücudunun geri kalanına geçerek her yeri baloncuklarla kaplanana ve mis gibi sabun kokana kadar devam etti. Küvetin yanında duran dolu kovayı kullanarak kendini tatlı suyla ıslattı ve sabunu duruladı.

İç çekerek boynunu küvetin kenarına yasladı.

Fazla oyalanmayacaktı. Sinclair'in bu akşama kadar dönmeyeceğinden emin olsa bile, başka bir odaya geçmeyi ve ondan mümkün olduğunca uzak durmayı düşünmesi gerekiyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Calder bütün sabahı arazide keşif yaparak ve Glencrainn'in hiçbir kapı, pencere ya da dış alanın savunmasız kalmayacağından emin olarak geçirdi. Dışarıyı hazırladıktan sonra dikkatini kalenin içine çevirmişti. Yanında iki adam çalışıyor, her türlü potansiyel zayıflığı araştırıyordu.

Bu kale istilacılarla karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu ama artık haydutları kendi gözleriyle gördüğüne, iyi silahlanmış ve bir düzine kadar güçlü olduklarını bildiğine göre, her türlü önlemi almaya niyetliydi. Ekibi silah eğitimi almamıştı ama bu düşmandan sayıca üstündüler ve bu gerçeği kendi lehine kullanacaktı.

Babasının ona kale ve uzun tarihi hakkında anlattığı hikâyeleri hatırlıyordu. Düşman klanların saldırılarını ve Sinclair'lerin, bir saldırı durumunda ailenin kaçabilmesi için nasıl gizli bir tünel inşa ettiklerini. Tünelin girişi mutfakta bulunuyordu. Artık güvenli ya da uygulanabilir bir geçiş yolu değildi, şimdi çoğunlukla ufalanmış kaya ve molozlarla doluydu. Geçilmez olsun ya da olmasın, barikat kurmuştu, birkaç gözü açık mutfak hizmetçisi o günkü yemekler için ekmek yoğururken onları izliyordu.

Tünel yerel bir efsaneydi. Haydutlar onun varlığını kolayca bilebilir ya da öğrenebilirdi. Hiçbir şeyi şansa bırakmayacak ve halkından hiç kimseyi riske atmayacaktı. Suçluların akli sinsidir. Savunmasında bir çatlak varsa, onu bulacaklardı. Geri çekildi ve kapıya yığılmış varillere memnun bir baş selamı verdi.

Evini korumak için gerekli önlemleri aldığını bildiği için kendini daha rahat hissediyordu.

"Orada ne yapıyorsun, Laird?"

Sheila ona doğru yanaştı, kalçalarını salladı ve muazzam göğüslerinin daha iyi görünmesi için korsajının dayanıksız pamuğunu iyice çekti. Kızıl saçlı genç kız ona sık sık davetkâr bakışlar gönderiyordu. Bayan Benfiddy bu etkileşime kaşlarını çatmış ve onaylamadığını kesin bir dille ifade etmişti.

Bu genç kız hırslı biri... Geleceğin kale leydisi olmayı hedefliyor.

Sheila'ya karşı her zaman tetikte olmuş, yüzü ne kadar güzel olursa olsun onunla evlenmeye hiç niyeti olmamıştı.

"Güvenliğimiz için," diye cevap verdi. "Endişelenmenize gerek yok."

Ela gözleri adamın el işinin üzerinde gezindi. "Sence Ren geyikleri tünelden içeri girmeye çalışabilir mi?"

Omuz silkti. "Muhtemelen. Var oldukları bir sır değil. Yakalanana kadar hiçbir şeyi şansa bırakmam."

Eğildi, iri göğüslerini ona doğru itti ve bir eliyle ön kolunu kapattı. "Senin koruman altında olmak beni rahatlatıyor, Laird." Göğüslerini bir o yana bir bu yana salladı.

Kadının elini kaldırdı ve inatçı bir ses tonu takındı. "Şüphesiz senin de görevlerin var Sheila."

Nedense aklına Annis'in yüzü geldi ve bu tuhaftı. Sheila'yla uygunsuz bir şey yapmıyordu ama yine de Annis'e karşı bir sadakat duygusu hissediyordu. Sanki kendisine dokunmasına izin verilen tek kadın oymuş gibi -sanki kendisine dokunmasını istediği tek kadın oymuş gibi. *Çünkü öyleydi.*

Yatağında bıraktığı kadından başka biriyle oyalanma fikri bile ona soğuk geliyordu. Ve bu ayıltıcı bir farkındalıktı. Şu anda bunu çok yakından incelemeyi reddederek huzursuzca yerinden kaydı.

Sheila asarak alt dudağını dışarı çıkardı. "O üst kattaki kız mı?"

Ben de iyi bir hanımefendi olabilirim. Bir gün olacağım.

Göreceksin." "Bundan eminim, Sheila."

"Sheila!" Marie tersledi. "Efendiyi rahat bırak ve kulaklarını tıkamadan önce görevinin başına dön, seni arsız kız!"

Aşçıya kaşlarını çattı ama söyleneni yaptı ve sitem dolu gözlerle Calder'dan uzaklaştı.

Döndü, ancak mutfak kapısında beliren hizmetçisini görünce durakladı. Kendini yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi hissetti.

"Sana çok aşık, Laird."

Pozisyon istiyordu, onu değil. Annis'in aksine. Aralarında var olan şeyin onun konumuyla hiçbir ilgisi yoktu... onun kendisinden bir şey istemesiyle de hiçbir ilgisi yoktu. Daha önceki şüphelerine rağmen, şimdi onun unvanını, mülkünü ya da servetini hiç önemsemediğine inanıyordu. Statü onun için hiç önemli değildi. Evlilik düşünmüyordu ve bu da onu diğerlerinden ayırıyordu.

İronik bir şekilde, bu onu daha çekici kılıyordu. Hissettiği şey şehvetten daha fazlasıydı. Annis. *Annis*. Tanrı aşkına, onun adı başını döndürüyordu.

Bayan Benfiddy beklentiyle ona baktı.

"İçiniz rahat olsun, bundan bir şey çıkmayacak," diye onu temin etti.

Yaşlı kadın kenara çekilerek onun mutfaktan ayrılmasına izin verdi.

Calder dolambaçlı merdivenlerden yatak odasına çıktı ve uzun koridoru geçti. Ensesini ovuşturdu, düşünceleri bir kez daha Annis'e ve önceki geceye kaydı. Lanet olası kurabiyeleri suçlamıştı. Onu öpmesinin nedeninin o iğrenç bisküviler olduğunu düşünmüştü. Ona dokunmasının. Onun için *acı çektiğini*. Aptal kız. O hiçbir büyüünün etkisinde değildi. O, kendisine doğru bastırılan çekici bir kadına karşılık veren etten kemikten bir adamdı. Başka bir şey değildi.

En azından bütün gün kendine bunu söylüyordu.

Yatak odasının kapısını iterek açtı ve hemen dondu kaldı. Şimdiye kadar odasını değiştirmiş olacağından emindi.

Neden hâlâ buradaydı? Ve o neden memnundu? Onu burada küvetinde yıkanırken bulmak içini ısıttı. *Yıkanırken*. Köpükler sırtının pürüzsüz eğiminden aşağı yuvarlanıyordu. Köpüklerin arasından parlayan teni göründü ve ağzı anında kurudu.

Saçları başının üzerine yığılmıştı ve küçük koyu sarı dallar ensesinden aşağıya doğru süzülüyordu. Hayatında gördüğü en erotik manzaraydı bu.

Bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü kadın dönüp soludu ve dizlerini göğsüne doğru çekerek göğüslerini onun görüşünden korudu.

Gözleri kocaman , yırtıcı bir hayvanın görüş alanına giren herhangi bir hayvan gibi iri ve korkmuştu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu tiz bir sesle.

"Şey ... " Bakışları onun üzerinde gezinip ıslak teniyle ziyafet çekerken aniden sıkışan boğazını temizledi. "Burası benim odam. Burada ne yapıyorsun?"

"Daha geç gelmen gerekiyordu ve *ben* burada kendi isteğim dışında kalıyorum," diye cevap verdi hemen. "Sürekli yerimin değiştirilmesini istiyorum ama Fenella izin vermiyor ve benim için burada bir banyo hazırladı."

Fenella. Tabii ki.

Omuz silkerek şöminenin yanına yerleştirilmiş bir banka doğru ilerledi. Üzerine çökerek botlarını çıkarmaya başladı. Bu, ona aval aval bakmak dışında yapacak bir şey veriyordu. Tüm o parıldayan pembe tene bakmaktan başka bir şey. "Aslında banyo iyi bir fikir gibi görünüyor. Orada benim için yer var mı?"

Kadının keskin nefes alışını ve küvetten çıktığı anda sıçrayan suyun sesini duyunca sırttı.

"Neyin var senin?" diye mırıldandı. "Hiç terbiyen yok mu senin?" Ona bir bakış fırlattı ve donakaldı. örtmek için vardiyasını yukarı kaldırmıştı ama kumaş şimdi ıslaktı ve neredeyse yarı saydamdı vücuduna bastırdı.

Kalbi vahşice çarpıyordu. Belki de yanılıyordu. Belki de bir büyüünün etkisindeydi. Ama büyülü bisküvilerin yaptığı bir büyü değil. Bu büyüü onun üzerinde o yapmıştı. Yalnızca o. Bir gece önce onu tehlikeye atmıştı ve bunu tekrar yapmaktan oldukça mutluydu. Sonuçlarına lanet olsun. Onursuz değildi. Onunla evlenecekti. Şu anda ona sahip olmak için her şeyi yapardı.

Botlarından ve çoraplarından kurtulup ayağa kalktı ve yaklaştı, çıplak ayaklarıyla halının üzerinde ilerlerken onu, bir anda hayatına giren bu kadını . Tam anlamıyla.

"Seni haydutların yaklaşan inişinden kurtardım. Seni donmaktan kurtardım. Sanırım her türlü nezaket ölçüsünü geçtim."

Kadın başını salladı ve adamın bakışları başının üzerine yığılmış o görkemli saçlara sabitlendi, parmakları ona dokunmak için can atıyor, kendilerini kütlenin içine gömüyorlardı. Ağzı konuşmak için çalıştı ama ses gelmedi.

Aç gözlerle incelemeye devam etti, bakışları kadının iyi saklanmamış göğüslerine takıldı. Bir avuç dolusuydular, mükemmellerdi ve ağzı sulandı. Avuçları kaşındı. Hayatında gördüğü en nefis kadındı, banyodan çıkmış ıslak, dolgun etleri tadılmaya hazır sulu bir meyve gibi ortadaydı.

Tanrım. Çok sertti. Sadece aşağıya bakması ve kanıtları görmesi yeterliydi.

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi bakışları düştü. Yüzünde parlak bir renk canlandı.

Lanet olsun. Belki de iyi biri değildi. Ne de olsa bu genç kızı buraya o getirmişti. Yakında rahibe olacak birini yatağına atmış ve ona, böylesine kutsal arzuları olan erdemli bir kadına kimsenin yapmaması gereken şeyler yapmıştı. Kadın haklıydı. O iyi bir adam değildi çünkü bu sabah kaldıkları yerden devam etmek ve onun aklını başından almak istiyordu.

Ona bakarken, terbiyeli olmak istemiyordu . . . ve bu onu birkaç rahatsız edici gerçeğe götürdü. Evet. Onu kendine ait kılacak ve hatta evlenecekti. Çünkü şu anda evreninin merkez üssü oydu. Konsantre olabildiği tek şey oydu. O ve onun azgın, zonklayan siki.

İlerledi.

Adam ona yaklaştıkça yüz ifadesi gerginleşti ve geri çekilmeye başladı. İçinde bir şeyler kıvılcımlandı, uzun zamandır gömülü olan ilkel bir avlanma ve sahiplenme dürtüsü. Bu sivri dilli genç kıza yoksun bir hayat istemediğini kanıtlamak için. *Onu* istiyordu.

"Belki de haklısın ve ben iyi değilim. Belki de odamdan çıkmamanın gerçek nedeni burada olmak istemendir. Benimle birlikte. Şimdi. Tekrar."

Başını salladı, nemli saç tutamları pürüzsüz omuzlarını sıyrıyordu. "Hayır."

"Geri dönmemi istedin." Banyoyu işaret etti. "Belki de tüm bu baştan çıkarıcı sahneyi sen sahneledin."

"Oh!" Yanaklarındaki kırmızı derinleşti. "Ben yapmadım. Bana bu akşama kadar dönmeyeceğin söylendi. Ve sana bir unvan peşinde olmadığını söyledim. Ben kız kardeşlerim gibi değilim. Seni tuzağa düşürmeye çalışmıyorum-"

"Bunu biliyorum." Adam kadının önünde durdu. Hayır. Bu ondan daha sorunlu bir durumdu. Eğer kız kardeşlerinden herhangi biri olsaydı, kolayca gözden çıkarılabilirdi. Direnmesi kolay.

Onu evlenmek için tuzağa düşürmeye çalıştığını düşünmüyordu. Bu daha kötüydü.

Değildi, ama olsaydı da artık umurunda olmazdı.

"O zaman . . . " Kadın başını salladı ve adam bir lavanta kokusu aldı. Bu sadece onun yakınlığının baş döndürücülüğünü arttırdı. "Neler oluyor?" diye fısıldadı ve şaşkınlığı içinde neredeyse çocuk gibi görünüyordu. Adamın bir yanı onu yatıştırmak istiyordu ama aralarındaki bu şey şiddetlenirken bu mümkün değildi. Çatırdayan sıcaklık onu daha da yaklaştırıyordu.

"Bu," dedi, uzanıp kadının üstündeki elbiseyi çekiştirerek çıkarırken aralarındaki boşlukta kalın bir kelime vardı. Onu bir kenara fırlattı ve kadın onun önünde çıırılçıplak kaldı, vücudu nemli ve güzel bir şekilde çıplaktı.

Ona dokundu, köprücük kemiğinden başladı ve uzun bir vuruşla göğüslerinin arasından aşağı indi.

Parmaklarının altında titriyordu. Onun da elleri titriyordu. İlk kadınıyla birlikte olan acemi bir delikanlı gibi hissediyordu. Tecrübeli bir adam gibi değil.

Eli durdu, göğüslerinin kabarıklığı arasında düzleşti. Kadının nabızı avucunun altında atıyordu.

Hafifçe öne eğildi, vücudunun ağırlığı adamın avucuna baskı yapıyordu. Kaçmıyordu. İhtiyacı olan tek şey buydu. Katlanabileceği tek şey buydu.

Eli göğsünü avuçlamak için kaydı, başparmağı bir meme ucunu okşadı. Anında boncuk boncuk oldu, bir ahududu kadar güzel ve pembeydi. Elini dolduran tatlı ağırlıkla nefesini serbest bıraktı. Diğer göğsünü de avuçladı ve kadın haykırdı, dizlerinin bağı çözüldü. Öne doğru eğildi. Adam onu kendine doğru çekti, dudaklarına sahip olurken tatlı yuvarlak yanaklarından birini kavradı. Kadın onun ağzına doğru inledi ve onu öptü.

Sonra onu iki eliyle kavradı, kendine doğru kaldırdı, sertliğini yumuşak karnına doğru itti. Bu, gerçekten yapmak istediği şeyin soluk bir taklidiydi.

Kadının arka tarafına masaj yaptı ve ondan çıkan yumuşak inlemelerden ve miyavlamalardan zevk aldı.

"Annis," diye hırladı onun dudaklarına karşı. "Evet," diye nefes nefese kaldı.

Öpüşme derinleşti ve adam onu bir duvara yaslayana kadar yarı taşıdı, yarı yürüttü. Kız soluk soluğa onun ağzına girdi ve adam nefesini yuttu, onu içine çekip tek bir varlık haline gelene kadar yutmak istiyordu. Kız da aynı fikirde gibi görünüyordu.

Elleri sanki ona doyamıyormuş gibi omuzlarını ve kollarını pençeliyordu. göre tek sorun hâlâ giyinik olmasıydı.

"Och, pardon!"

Döndüğünde Fenella'nın eşikte durduğunu gördü, dudaklarında muzaffer bir gülümseme vardı.

Lanet olsun! Bu kalede hiç kimse kapı çalmaz mı? Belli ki personeliyle bir toplantı yapıp bu basit protokolü ele alması gerekiyordu.

Annis'in yumruğu omzuna vurdu. "Calder!"

Vücudunu onunkinin önünde tutmaya dikkat ederek döndü.

Fenella hâlâ sırtarak mırıldandı, "Bayan Ballister'ın banyosunu bitirmek için yardıma ihtiyacı var mı diye bakmaya gelmişim. *Çok* özür dilerim, Laird." Gülümsemesi en ufak bir üzüntü duymadığını gösteriyordu. "Kapıyı çaldım ama kimse açmadı ve Bayan Ballister'ın dün geceki durumundan sonra..."

"Anlaşılabilir. Kendini üzme," dedi sıkıca. "Bayan Ballister iyi. Teşekkür ederim. Bize birkaç dakika izin verir misiniz?"

"Tabii ki. Acele etme." Fenella kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Bu sefer kapalı kalması için kısa bir dua etti ve Annis'üzleşmek için döndü.

rüzgar patladı. Yatağın ayak ucundaki bornozu kaptığı gibi üzerine geçirdi ve ne yazık ki tüm lezzetli kıvrımlarını örttü.

"Bu delilik. Ben ... değilim. " Eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı ve başını salladı. "... Bu değil."

Yavaşça başını salladı. "Öylesin. Sen rahibe olmak için yaratılmamışsın. Sen bunun için yaratılmışsın." *Benim için*. Kelimeler hemen aklına geldi, ama onları dile getirmedi. Zaten bir tavşan kadar ürkek görünüyordu. Birlikte olma fikrine alışması için ona ihtiyacı vardı. Kendisi de hâlâ bu fikre alışmaya çalışıyordu ama kesin olan bir şey vardı. Onu istiyordu. Onu elinde tutmak istiyordu. Onu geri istemesini istiyordu.

Bunu neden ya da nasıl bildiğini ifade edemiyordu ama biliyordu. Yıllardır bekâr olduğundan, Glencrainn'deki ya da çevresindeki genç kadınların hiçbirinin ona göre olmadığından emin olduğu gibi, onun da öyle olduğunu biliyordu. Kız onun içindi.

Uzun bir süre onun bakışlarını tuttu. "Bu doğru değil. Ya beni başka bir yatak odasına yönlendirin ya da ben kendim bir tane bulurum. Bu şato yeterince büyük. Eminim bu çok zor olmayacaktır." Bakışları sanki kapıya olan mesafeyi ölçüyormuş gibi adamın omzunun üzerinden geçti.

Ona doğru hamle yapmayı düşündü mü? Onu bu odaya, yatağına eski bir Viking yağmacısı gibi hapsedeceğini mi düşünmüştü?

Kenara çekildi ve kapıyı işaret etti. O öyle bir adam değildi ve onu öldürse bile bunu ona gösterecekti. "Elbette."

Aceleyle odanın öbür ucuna, valizinin durduğu yere gitti. Onu karıştırdı, omzunun üzerinden gizlice baktı. Kollarına doladığı bir avuç giysiyle hızla paravanın arkasına geçti. Hareketlerinden çıkan yumuşak sesler ince bariyerin içinden geçiyordu. Nefes aldı ve onun soyunduğunu hayal etmemeye çalıştı. Kendini tutmaya çalıştı. Onun gibi bir kadına kur yapmak için yetenekli olmak gerekirdi. Bunu yapabileceğinden emin değildi ama deneyecekti.

Dakikalar sonra, ellerini kırıışmış eteklerinin üzerinde düzelterek dışarı çıktı.

Bakışları onun üzerinde gezindi. Mor biye ile süslenmiş zengin bordo rengine mütevazı bir günlük elbise giymişti. Mükemmel bir Londra hanımefendisiydi. Dokunulmaz. Ama bu, onu daha önce gördüğü gibi, tüm çıplak teni taze ve pembe parlarken görmesine engel değildi. Elleri o tendeyken.

Valizini toplayıp odayı geçip kapıya doğru ilerlerken yanakları parlıyordu, şüphesiz onun düşüncelerini okuyordu.

Yoluna çıktı ve kaçışını engelledi.

O kurnaz gözlerini ona doğru kaldırdı. Nasıl olmuştu da onun unvan düşkünü, işbirlikçi bir bayan olduğunu düşünmüştü? Onda hiç hile yoktu. Hiç kurnazlık yoktu.

Çantayı kadının parmaklarının arasından aldı. "Size eşlik edeceğim."

Kadın sarsakça başını salladı. Adam kapıyı açtı ve kadının koridora çıkmasını işaret etti. Kadın bir süre daha kararsızca ona baktıktan sonra onun önünden geçti.

ONUNCU BÖLÜM

Dük başka bir şey söylemeden onu başka bir odaya götürdü. Başka bir cazip, imkansız kelime olmadan. Elinin üzerinde kibarca eğildi ve onu yalnız bıraktı. Bir hizmetçinin yemek tepsisini odasına taşımasını saymazsak, bütün gün ve gece boyunca bu şekilde kaldı.

Ailesinin onu unutup terk ettiği zamanki yalnız.

Melankoli içinde kıpırdanmaya başladı. Kendini bu kadar terk edilmiş hissetmemesi gerektiğini biliyordu. Bu, ailesinin onu terk ettiği zamanki gibi değildi. Sinclair onun ailesi değildi. Hem de hiç.

Ayrıca. Yalnızlık istiyordu. Kutsanmış huzur. Cırtlak, kavgacı kardeşler yoktu. Onu anlamayan ya da anlamaya çalışmayan annesi yoktu. Şu anda bir arabaya tıkıştırılmış, yer kapma mücadelesi veriyor ve eve dönerken kız kardeşlerinin tiz dramatizmine katlanıyor olabilirdi.

Ertesi sabah bir hizmetçi ona kahvaltı getirdi, saçına ve elbisesine yardım etti ve sonra yanından ayrıldı. Buradaki zamanını böyle mi geçireceğini merak ediyordu. Saklı. Unutulmuş. Kahretsin! Umursamasına gerek yoktu. En iyisi buydu.

Onu erdeminden tamamen mahrum etmeden önce durdukları için minnettar olmalıydı. Hay Allah. O zaman onunla evlenmek zorunda hissedebilirdi. Sırf edep uğruna sevgi, şefkat ve saygıdan yoksun bir evliliğe zorlanmaktan daha kötü bir kader düşünemiyordu. Sinclair ile evlenmek... Karnında garip bir kıpırtı başladı.

Kendi haline bırakıldığında, yan masanın üzerine yığılmış kitaplardan birinden yararlandı. Pencerenin yanındaki şezlonga yerleşti ve bacaklarının üzerine kalın bir yün battaniye örttü. Odadaki ateş, oturduğu yerden ona ulaşacak kadar ısı yayıyordu. Magna Carta'nın önemi üzerine bir inceleme olan kitap daha önce okumadığı bir kitaptı ama odaklanmakta zorlanıyordu.

Sık sık başını kaldırıp ağır şam perdelerindeki aralıktan dışarı, karla örtülü araziye bakıyordu. Küçük hindistan cevizi ve karanfil kokusuyla burnu seğirdi. Birisi yemek pişiriyordu. Belki o da

emeklerinin meyvelerini yiyebilecekler mi? Kokuyu derin derin içine çekti. Noel gibi kokuyordu.

Dün geceyi düşündü, parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi, Sinclair'in ağzını ve nasıl hissettirdiğini hayal etti. Adam o dudakları nasıl kullanacağını kesinlikle biliyordu.

Rahibe olmak için yaratılmamışsın. Ya haklıysa? Ömür boyu sürececek bir bağlılığa girmeden önce daha emin olması gerekmez miydi? Kararından emin olduğunu düşünmüştü. Şimdi o kadar emin değildi.

Kapının çalınmasıyla irkilerek sıçradı. Kitabını bir kenara bırakarak kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında Dük'le yüz yüze geldi, Dük'ün eli kapıyı tekrar çalmaya hazırlanıyordu.

"Ah." Geri adım attı, eli boğazına gitti. "Sen. Merhaba." *Sen.* Bu ifade aptalca geldi. Kendini aptal gibi hissediyordu. Tüm bunlar çok yeni ve tuhaftı. Bir erkekten *hoşlanmak*, onu istemek. Arzu.

"Evet. Ben." Adam , gerçekten de gergin görünüyordu ve kız onu ilk kez bu kadar gergin görüyordu. "Dışarı çıkmak istersin diye düşündüm." Arkasını işaret etti.

"Dışarıda mı?"

"Evet."

Tekrar pencereye doğru baktı. Çatlak perdelerdeki aralıktan kar tanelerini görebiliyordu.

"Çok uzun sürmeyecek," diye ekledi, bir elini hızla saçlarında gezdirerek koyu renk buklelerin dalgalanmasına neden oldu. "Bayan Benfiddy daha fazla çileğe ihtiyacımız olduğunu söylüyor."

"Holly?" diye yankılandı sanki böyle bir şeyi hiç duymamış gibi.

Ağzının bir köşesi kalktı. "Burada durup söylediğim her şeyi tekrarlayacak mısın yoksa dışarıda bana katılacak mısın? Çok uzun sürmez. Hava hâlâ korkunç derecede soğuk ama yine de sıkı sıkıya sarınırız."

Hızlı bir nefes aldı. Adam gerçekten yakışıklıydı -özellikle de böyle gülümsediğinde. Onu düşündü, bir aşağı bir yukarı baktı. Adam sanki bu sıradan bir bayrammış gibi ondan kendisiyle birlikte çobanpüskülü toplamasını istiyordu. Sanki ona zorla kabul ettirilmiş biri değil de hoş karşılanan bir misafirmiş gibi. İçini bir sıcaklık kapladı.

Onu burada istemediğini hatırlamalıydı.

Reddetmeli ve tek istediğinin huzur ve yalnızlık olduğunu hatırlayana kadar bu odada tek başına kalmalıydı. Damarlarındaki kanın daha hızlı akmasına neden olan bir adamla çobanpüskülü toplamaya gitmemeliydi.

Yerinde kal. Gerçekten de yapması gereken buydu.
". Size katılmaktan memnuniyet duyarım." *Hemen uçurumdan....*

Fenella onları uğurladı, eldivensiz, boğumlu bir el salladı, onlar kapıdan geçerken gözleri kısıldı. Muhtemelen şeytani bisküvilerinin işe yaradığını tahmin ediyordu.

Annis yüzünü kaleden çevirip tekrar ileriye baktı. Küçük bir at arabasıyla kaleyi çevreleyen ormanda ilerlerken onlara eşlik eden sekiz atlı saydı. Sinclair sanki bu konuda endişeliymiş gibi, "Fazla uzağa gitmeyeceğiz," dedi.

Endişelenmek hiç aklına gelmemişti. Yine de, etrafta haydutlar dolaşırken, güvenlik konusunun aklından geçmesi gerektiğini düşündü. Sinclair'e ölçülü bir bakış gönderdi. Endişelenmediği için onu suçlaması -ya da ona teşekkür etmesi- gerektiğinden şüpheleniyordu.

Onu güvende hissettirdi. Diğer şeylerin yanı sıra.

Bankın üzerinde kayarken bir dizi rahatsız edici duyguyla mücadele etti. Onun yatağında geçirdiği zamanı düşünmeyecekti. Bu bir rüyaydı. Ve bir rüya gibi, gerçek değildi. Bir parçası
-belki de çok büyük bir kısmı- öyle olmasını diledi.

Bankta yan yana oturdular. Kadın eldivenli ellerini kucağında kavuşturdu. Dük, pelerininin ve giysilerinin yeterli olmadığını söyleyerek üzerine büyük bir kürk battaniye örtmüştü. Kadın itiraz etmemişti. Neredeyse donarak öldükten sonra, bunun tekrarlanmaması için tüm önlemleri alacaktı.

İhtiyacı olan son şey yine onun yatağında çıplak kalmaktı.

Vücudunda sıcaklık zerrecikleri belirdi ve bu ihtiyacı olan son şeymiş gibi *hissettirmedi*. Tek şeymiş gibi hissetti.

Dük'ün adamları ağaçlara baktı. Dükün kendisi bile tetikte durarak çevrelerini değerlendirdi.

"Endişelisin," diye telaffuz etti.

Ona şöyle bir baktı. "Sadece temkinli."

Yavaşça etrafına bakındı, sanki yakındaki dallarda tehditkâr bir yüz bulabilecekmiş gibi arıyordu.

"Gün ışığında saldırmaları pek olası değil. Ya da bu büyüklükte bir gruba saldırmaları. Onlar haydut değil," diye hatırlattı ona. "Genellikle boş evleri soyarlar."

Üzerlerine usulca yağan kar, kadının battaniyesini ve adamın giysilerini hafifçe tozlandırdı.

"İşte " dedi ve çobanpüskülü çitinin önünde durdu. Diğer atlılar da kenara çekilmiş, yakınlarda bekliyorlardı.

Zıplayarak yere indi ve onu kaldırmak için etrafından dolaştı. Sonra arabanın arkasından bir sepet aldı, ona uzattı ve kendisi için de bir sepet çıkardı. Çitlere yaklaştıklarında adımlarında bir hafiflik vardı.

Adam ona bir çift makas uzattı ve o da eldivenli parmaklarının adamınkilere değmemesine dikkat ederek makası kabul etti. Sepetin sapını kolunun üzerinden geçirerek çobanpüsküllerini koparmaya ve sepete atmaya başladı.

"Çobanpüskülü toplamanın öncelikleriniz arasında yer almasına şaşırdım, Majesteleri."

Adam aniden durdu ve ona öyle bir baktı ki, kız ona resmi bir şekilde hitap etmesinin onu kızdırdığını anladı.

"Sinclair," diye düzeltti.

"Bu Bayan Benfiddy için önemli. Haydut olsun ya da olmasın, Noel için evin uygun şekilde süslenmesini bekliyor."

Dudakları seğirdi. "Yani hizmetçinden korkuyorsun?"

"Olmamalı mıyım? Çok büyük bir güce sahip. Onun tek bir sözüyle yatağında taze çarşaf ve sabahları tabağında sıcak çiroz yemekten vazgeçerim."

Annis kıkırdadı. "Ama siz onun işverenisiniz."

Gülümseyerek omuz silkti. "Kale ile birlikte bana miras kaldı. Hiçbir yere gitmiyor."

"Ah." Başını salladı. "Miras o zaman."

"Aynen öyle. Ailem öldükten sonra beni neredeyse o büyüttü."

Dük olduğu için, babasının unvanı miras almak için öldüğünü varsaymıştı ama ailesinin geri kalanı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ani bir acıma duygusuyla bir an sessiz kaldı. O burada, aslında bir yetimdi ve kendisinin o kadar çok ailesi vardı ki onlardan kaçmanın yollarını arıyordu.

"Kardeşin var mı?"

"Annemle babamı alan kolera salgını kız kardeşimi de aldı."

"Özür dilerim," diye mırıldandı, kendini berbat ve bencil hissediyordu. Yalnızlık ve huzur için rahibe olmak istediğini söylediğinde onun hakkında ne düşünmüş olmalıydı? Ailesini kaybeden o.

"Uzun zaman önce oldu," diye cevap verdi, bir parça çobanpüskülü koparıp sepetine atarken. "Aslında Noel zamanı. Yirmi yıl önce."

"Ah." Bakışları Noel'i hatırlatan kırmızı çobanpüskülü meyvelerini taradı. "Sizin için yılın zor bir zamanı olmalı o zaman."

Sinclair suçlamayı reddetmeyerek omuz silkti. "Devam ediyoruz. Yaşayanlar böyle yapar. Sevdiklerimiz yokken bile yaşarız. Onları sadece hatırlayabilir ve onurlandırabiliriz."

Sesi çok pratik geliyordu. Bilge, ama aynı zamanda... soğuk. Kopuk. "Yine de.

Kolay olmamıştır," diye belirtti.

Bakışları onunkilere kaydı. "Ne söylememi istiyorsun? Yıllarca ağlayarak uyuduğumu mu? Ağladım. Noel'de onlarsız ağlamak istediğimi mi?

Evet. Ağladım." Bir omzunu silkti. "Bazen hâlâ ağlıyorum."

Bu itiraf karşısında gözlerini kırıştırdı... onun var olduğunu hayal bile edemeyeceği bu savunmasız yönü karşısında.

"Ama elimden gelen en iyi hayatı yaşamayı aileme borçluyum" diye devam etti.

Kıpırdamadan uzun bir süre ona baktı, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi. Düşünceli, cesur ve güçlüydü. Avlusunda rezil bir yığın halinde yayılırken, ailesinin gitmesini kabaca emrettiğinde hayal ettiği gibi değildi. Ve şimdi onun hakkındaki bu bilgiyi *bilmemesi* mümkün değildi. Ona bakarken bunu *görmezden* gelemezdi. Kahretsin. O sadece çekici değildi. Sevilebilir biriydi.

Kendini tekrar harekete geçmeye zorlayarak bir dal çobanpüskülü kopardı ve kapüşonunun içine, kulağının arkasına sıkıştırdı. Çobanpüskülü meyvelerinin kokusu hemen burnuna doldu. "Eminim sana gururla bakıyorlardır."

"Çok , değil mi?"

Sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Elbette. Sen iyi bir adamsın." Kolunu tuttu ve bunu ona iletmeyi umarak sıktı.

Adam onun bakışlarını üzerinde tuttu. Onun gözlerine bakarken her şey eriyip gitmiş gibiydi ve belki de bu adamı öpmenin mazur görülebilir olup olmadığını merak etti. Onunla yaptığı şeyleri *tekrar* yapmak ve belki de inkar edilemeyecek kadar sevimli olduğu için daha fazlasını yapmak.

Şimdi çok yakınına eğilmişti. Onu öpeceğinden emindi. Ve ona izin vereceğinden de emindi.

Derin sesi aralarında gürledi. "Hala rahibe olmak istiyor musunuz, Bayan Ballister?"

"Neden soruyorsun?" diye nefes aldı.

"Bir erkeği öpmek tam olarak rahibe davranışı sayılmaz." Bakışları kızın yüzünde gezindi ve kulağının arkasına sıkıştırılmış çobanpüskülü dalında durakladı. Küçük bitkiye dokundu ve ardından eldivenli başparmağını yavaşça deriye yanağına doğru uzattı. Kadının tüyleri diken diken oldu.

"Oh." Yüzünü biraz daha yukarı kaldırarak dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Peki Noel'i hâlâ bu kadar sakıncalı buluyor musun?"

Adamın sesi kızın ağzında boğuklaştı. "Ona karşı bir düşkünlük geliştiriyor olabilirim."

Aniden yakınında bir patlama sesi duyuldu ve yere yığıldı, kar göğsünü dondurdu, adamın büyük ağırlığı onu aşağı itti.

Dükün adamlarının bağırışları etraflarında patlak verdi. Bu bir çılgınlıktı. Ayaklar çarpıyordu. Etraflarında silah sesleri patlıyordu. Dük kulağının dibinde küfrederek başını kaldırıp etrafına baktı.

"Başını aşağıda tut." Kadının elinden tutarak onu sürükledi ve daha iyi korundukları vagonun yan tarafına çekti. Paltosundan bir tabanca çıkardı.

"Seamus," diye seslenerek yakındaki adamlarından birine işaret etti. Sakallı adam, arabanın arkasında çömeldikleri yere doğru ilerledi.

"Evet." Seamus kendi silahını salladı.

Calder başıyla onu onayladı. "Genç kızı alıp kaleye götürmeni istiyorum."

"Ne?" diye soluk soluğa adamın kolunu yakaladı. "Ne olmuş sana?"

Seamus'a hitap ederken ona bakmadı bile. "Dikkatlerini dağıtacağım, ateşlerini senden ve genç kızdan çekeceğim."

"Ne? Hayır!" Burada, yaralanabileceği ya da ölebileceği bir yerde kalamazdı. Bu ihtimal karşısında kalbi göğsünde acıyla sıkıştı ve o zaman anladı. Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Kadının parmaklarını kolundan çözdü ve onu Seamus'a doğru itti. "Kızı al. Ormanın içinden geç. Onu koru."

Onun elini tuttu. "Hayır. Seni burada ölüme terk etmeyeceğim. Kaleye birlikte kaçabiliriz."

Sinclair başını salladı, sonunda ona baktı ama gözlerinde iyiye işaret olmayan şiddetli bir kararlılık okudu.

Kızın parmaklarını tekrar üzerinden sıyırdı ve ona arsızca sıırttı. "Merak etme. Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın." Son bir bakışla, gitmişti,

önce vagon boyunca, sonra da etrafından dolanarak alçaldı. Kız onun peşinden gitmek için hamle yaptı ama Seamus bir kolunu ona doladı ve onu kendi tarafına yakın tuttu.

Sonra Calder'ın sesinin havada patladığını duydu, derin ve otoriteyle yankılanan brogue'u, "Ben Sinclair Dükü, Glencrainn'in Laird'iyim."

Silah sesleri kesildi.

"Bu bizim isteğimiz." Calder konuşmaya devam ederken Seamus onu ayağa kaldırdı ve ağaçların arasından kaleye doğru çekti. Sık dalların arasından geçtiklerinde sesi bir yankıya dönüştü. Geri dönmek, onun güvende olduğundan emin olmak için çabaladı.

"Gelin hanımefendi. Bunu daha da kötüleştirmeyin. Ayaklarınızı çekin. Laird'in senin için üzülmesini mi istiyorsun? O gayet iyi idare eder. Şimdi seni güvenli bir yere götürelim."

Seamus'a itaat edip bacaklarını hareket etmeye zorlarken dudaklarından hararetle bir dua geçti. Calder iyi olacaktı. *Ona zarar gelmeyecekti. Ona zarar gelmeyecekti.* Bu yakarış kafasının içinde dönüp dururken bile kalbi göğsünde çarpmaya devam ediyordu.

Kaleye vardıklarında kapıdaki muhafızlar onları bekliyordu, şüphesiz silah seslerini duymuşlardı. Annis, Seamus ve dükün diğer iki adamını hemen içeri aldılar. Grubun geri kalanı haydutlarla birlikte ormanda kalmıştı. Bu gerçek onu hasta etmişti. Kendini tamamen çaresiz hissederek, Calder'ı terk ettiği için hâlâ kendine ve onu gönderdiği için Calder'a kızgın bir şekilde avluda kısa bir sıra halinde volta attı. Bir silah kapmak ve oraya geri dönmek istiyordu. Eğer o ölürse, kendini asla affetmeyecekti. Ya da onu.

Bayan Benfiddy göründü ve ona büyük salona girmesini işaret etti. "Gelin, Bayan Ballister. Sizi içeride ısıtalım."

Başını iki yana salladı. "Sinclair dönene kadar burada kalacağım."

Hizmetçi kaşlarını çattı. "Laird'e kızma. O iyi olacak, genç kız."

"Oraya hiç gitmemeliydik."

Bayan Benfiddy yaklaştı, ellerini önünde düzgünce kavuşturmuştu. "Evet, bir gezintiden hoşlanabileceğinizi düşündü ve bu haydutlar genellikle geceleri evlere saldırır. Gündüz saldırdıklarına göre avları azalmış olmalı."

"Bir gezintiden hoşlanabileceğimi mi düşündü?" Kadın soran gözlerle baktı. "Ondan daha fazla çobanpüskülü getirmesini istediğinizi sanıyordum."

"Evet, böylece birlikte biraz zaman geçirebilirsiniz."

Annis acı içinde gözlerini kırıştıtararak kapattı. "Yani kalenin dışına çıkmamızın nedeni senin çöpçatanlığın mı?"

"Och, ben çöpçatan değilim. Beni Fenella ile karıştırma. Ben sadece delikanlının senin arkadaşlığına özlem duyduğunu gördüm ve ona seni görmesi için bir sebep verdim."

Onun arkadaşlığını mı özlüyorsun? Bu doğru olabilir mi? Bunu sindirecek zamanı yoktu. Tek yapabileceği kapılara bakmaktı; kapıların açılıp onu sağ salim bulmayı umuyordu. Surlardaki adamlara seslendi. "Onu görüyor musunuz?"

Eteklerini kaldırarak korkuluğa çıkan merdivenlerden birine doğru yürüdü, kendini aramaya hazırıldı.

Birden kapıların hemen dışında silah sesleri duyuldu. Surların tepesindeki adamlar aşağıya ateş açtılar.

"Calder." Adını bir dua gibi söyleyerek soludu ve basamakları tırmanmaya başladı.

"Bayan Ballister, ne yapıyorsunuz?" Bayan Benfiddy arkasından seslendi. "Buraya geri dönün!"

Hizmetçiyi görmezden gelerek merdivenin yarısına kadar çıkmıştı ki, yukarıdan bir yerden kapıları açma emri geldi. Kalın ahşap kapıların çatırdayarak açılmasını ve dükün adamlarının tökezleyerek içeri girmesini izlerken donup kaldı.

Dük'ün tanıdık suretini bulmak için grubu tararken, kalbi göğsünün içinde acıyla çarpıp duruyordu. Kapı tekrar gümbürdeyerek kapanmadan bir an önce onu gördü. Sendeleyerek içeri girdi, bir kolu yaralı olduğu belli olan adamlarından birine .

Merdivenden geri indi. Ayağa kalkarak kaotik sahneyi inceledi. Ev personeli öne fırlamış, grubun üzerine çullanmıştı.

Calder emirler yağdırdı ve hizmetçiler ortaya çıkarak hızla Erkekler.

Ne kadar rahatlamış hissetse de korku hâlâ oradaydı. Hiç hissetmemişti ona yakın bir şey. Sanki ciğerlerine yeterince hava girmiyormuş gibi hissediyordu.

Bakışları mesafenin ötesinde onu yuttu, yaralı olmadığından emin olmak için değerlendirdi.

Gıdaklayan Bayan Benfiddy ona yaklaştı. Hizmetçiden epey uzun boyluydu ve onun üzerinden avluya baktı.

Bakışları Annis'in üzerine dikildi ve orada kaldı. Fırtınalı gözlerinde bir şey titriyor, onunla konuşuyor, derinlerde bir yere, korkusunun olduğu yere çekiyordu.

Pusuya yattım.

Boğuk bir çığlık atarak arkasını döndü ve kaçtı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Yatak odasına sığındı, uzun uzun yürüdü ve sanki bu onu endişesinden biraz olsun kurtaracakmış gibi ellerini birbirine sürttü. Pek işe yaramadı. Elleri titremeyi bırakmıyordu. Korkusu. Rahatlaması. Tüm bunlar onun için kavrayamayacağı kadar fazlaydı.

O sırada kapı açıldı ve kadın dönüp arkasına baktı.

Orada durdu. Kalbi havalandı, çok sıkı göğsünün içinden serbest bırakılmış bir kuş kadar vahşi. Adamın gözleri ona kilitlenmişti ve kadın hareket edemiyordu.

"Bunu yapmamalıydın," diye titreyerek konuştu. Her yeri titriyordu. "Sen o haydutlarla yüzleşirken beni göndermemeliydin."

Her şey . Kan hücum etti, kulaklarında donuk bir uğultu vardı. Kendi kalbinin boğuk gümürtüsünü duyabildiğini hayal etti.

"Ne yapsaydım?" diye sordu kalın bir sesle. "Yaralanma riskini göze mi alsaydım?" Başını sertçe bir kez salladı ve kadının içinde bir şey titredi, çekirdeğinin derinliklerinden başlayıp tüm vücuduna yayıldı.

"Ölebilirdin," diye suçladı, adamın kendisine o rahatsız edici bakışını kesmesini diliyordu.

"Buradayım," diye cevap verdi.

"Yaşıyorum." Gerçekten de öyleydi.

"Görüyorum," diye fısıldadı, kalbi artık o kadar yüksek atıyordu ki onu duyabiliyordu.

Sonra kapıyı arkasından çarparak kapattı ve onları içeri hapsetti. Birlikte hareket ettiler, bir araya geldiler.

Ağızları çarpıştı, kaynaştı, sadece vahşi bir hareket bulanıklığı içinde kıyafetlerini çıkarmaları geçen süre boyunca ara verdiler. Her şey çılgıncaydı. Umutsuzca. Vahşet içinde vahşiydi. Kadının pelerini yere düştü, ardından adamın. Kadının elbisesinin düğmeleri aceleyle çözüldü ve kolları kollarından aşağı itildi.

Bu tam bir çılgınlıktı ve ona hiç benzemiyordu. Belki de günün kargaşasından ve ölümle burun buruna gelmelerinden bir kurtuluştı. Hatta o sırada

Aklından kısa bir düşünce geçti ama bunun yanlış olduğunu biliyordu - kısa bir rasyonalizasyon denemesi. Bu ihtiyaçla ilgiliydi. Arzu. Hayatın onaylanması.

Öpüştüler, öpüştüler ve öpüştüler.

Sıcak ve ateşli, diller savaşıyordu. Anlamsız ve vahşiydi. Düzgün ya da medeni hiçbir yanı yoktu. Onu mahvetmişti.

Korsenin geri kalanını çekiştirerek indirdi ve korseyle kaplı göğüslerini ortaya çıkardı. Açıkta kalan bedenine değen soğuk havayla nefesi kesildi. Adamın elleri tepelerin üzerinde geziniyor, sert avuç içleri hassas deriyi aşındırırken, ağzı da kadınınkini tahrip ediyordu. Nazik değildi ama öyle olmasını da istemiyordu. Adam ona kırılgan bir kristal parçasıymış gibi davranmıyordu ve o da bundan zevk alıyordu.

Eli sağ göğsüne yerleşti, küçük tümseğin üzerine kapandı ve sıktı, ona dünyanın en gür, en güzel yaratılmış gibi hissettirdi.

Ön taraftaki bağcıkları çözmek için geri çekildi, elleri biraz titriyordu. Kısa süre sonra iç çamaşırı açılarak göğüslerini tamamen havaya ... ona gösterdi. Başını eğerek kadının göğüslerini ağzına aldı. Kadın , parmakları adamın başına yapıştı ve saçlarının arasından geçti.

Yatağa uzandılar, adamın sert boyu kızın üzerine geliyordu. Geri çekildi, ona baktı, eli yanağında gezindi, parmakları saçlarına gömüldü, iğneleri dağıttı. Onu başından kavradı, tekrar öptü, sıcak ağzı onunkini tüketti.

Elleri pantolonunun ön tarafına gitti ve onu kurtarmak için hevesle pantolonunun düğmelerini açtı. Ceketini ve gömleğini çıkarıp pantolonunu kalçalarından aşağıya doğru itti.

Kadın onu izledi, onun görüntüsünü yuttu, nefes alışları aralarında düzensiz ve sertti. Tekrar bir araya geldiler, çıplak tenleri sinsice birbirlerine sürtünüyordu. Adam elbisesinin eteklerini beline kadar çekti ve kalçalarının arasına yerleşti. Adamın kalçalarının kadının yayvan kalçalarının arasına sıkıştığını hissettiğinde nefesi kesildi.

Çok kötü ve çok doğru hissettirdi.

Adam tekrar göğüslerini öptü ve kadın inleyerek omurgasını kamburlaştırdı, ona daha fazlasını sundu, daha fazlasını *istedi*. Ağzı bir meme ucunun etrafında kapandı, derinden çekti ve parmakları onun pazılarını sıkarak inledi. Yer değiştirdi ve erkekliğini doğrudan onun açıklığına doğru itti.

Nefes nefese kaldı, elleri ensesini kavramak için hareket etti, ona yapıştı, ona karşı gerildi, kalçalarını döndürürken onu daha yakına çekti, içinde ona ihtiyaç duydu.

"Annis? Emin misin?"

Evet, evet, evet. Karlar eridiğinde ve kendisi buradan gittiğinde ona dair sahip olacağı tek şey bu olacaktı. Şimdilik bunu kucaklayacaktı. Açlık. Ham arzu. *Calder.*

Nefes nefese, kalçalarını döndürdü ve ona doğru itti. "İstiyorum. Seni istiyorum, Calder."

Gözleri şiddetle parlıyordu. Aralarına baktı, adamın kendisini eline alışını, sert aletini kavrayışını ve içine doğru yönlendiğini izledi. Bu manzara karşısında büyülenen ve tahrik olan kızın ağzı bir çığlıkla aralandı.

Calder bir kolunu onun beline doladı ve onu daha da yaklaştırdı, içine gömülürken onu sabit tuttu. Gözleri onunkilerle kilitlendi.

Gözlerinin içine bakmak, vücudunun onunkiyle birleştiğini hissetmek, içini hiç de rahat olmayan bir yanmayla doldurmak gerçek dışı bir andı.

Kıpırdandı, vücudu ona uyum sağlamak için esnedi. Ona uyacak şekilde şekillenirken boğulurcasına küçük nefesler aldı.

"Çok sıkısn," diye tısladı, onu daha yakına çekip göğüslerini göğsüne bastırırken, erkekliği kadının derinliklerinde nabız gibi atıyordu. "Canını yakıyor muyum?"

"Hayır." Öne doğru eğilerek kollarını adamın boynuna doladı ve ağzını onunkine bastırarak onu var gücüyle öptü. Onun altında kıvrılırken, birleştikleri yerden zevk parçaları fışkırırken ağzının içine doğru soludu.

Tırnakları adamın sırtını çizdi. "Devam et," diye emretti ona hiç benzemeyen bir sesle.

Adam buna mecbur kaldı, kalçalarını ona doğru salladı ve kadın ona doğru eğilerek haykırdı.

"Oh, iyi hissediyorsun." Adam geri çekildi ve tekrar kadının içine girdi. "Üzgünüm, genç kız. Bir dahaki sefere daha iyi olacak."

Bir dahaki sefere mi? Bunu aklından bile geçiremiyordu. *Şu anda* bu harika hissettirirken değil. Adam daha hızlı hareket ettikçe, tempo ve sürtünme arttıkça ve karnının altındaki o görünmez sarmalı sıkılaştırdıkça içinde ağrıyan bir basınç oluştu.

Serbest kalmak için çaresizce ona karşı kıvrandı. "Calder," diye yalvardı.

Buna karşılık, bir elini kızın dizinin altına soktu ve bacağına beline dolayarak daha da derine girdi.

Adamın bir sonraki hamlesi kadını paramparça etti ve kadın , parmakları adamın

Cilt.

Hiç bu kadar muhteşem bir şey hissetmemişti. Adam onun içinde hareket etmeye devam ederken, onu vahşi ve nefes nefese bırakan sabit bir hızda çalışırken görüşü bulanıklaştı.

"Annis," diye hırladı kulağına.

Avuç içleri onun katı etinin üzerinde geziniyor, ona dokunmanın, onu elleriyle beslemenin mutlak özgürlüğünü seviyordu.

Ürperti onu sarstı. Onun adı dudaklarından döküldü.

Eli onun saçlarına gömüldü. orada tuttu, içinde hareket ederken gözlerinin içine baktı, daha sert sürdü, tüm hislerin başlayıp bittiği gizli bir noktaya ulaştı.

Aniden tüm sinirleri tutuştu ve patladı. Haykırdı, onun altında kamburlaştı. "Ohh!"

Dudakları onunkileri kavradı. Ağzının içinde inledi, kendi salıverilişinin onu takip ettiğini ve titreyerek içine girdiğini hissetti.

Birlikte yere yığıldılar, adamın ağırlığı kadının üzerindeydi. Ne kadar ağır olursa olsun, onun hiç hareket etmesini istemiyordu. Sonsuza kadar böyle kalabilirdi.

Sırt üstü yuvarlandı ve onu kendi tarafına çekti. Kadın hülyalı hülyalı gülümsedi, parçalanmış birlikteliklerinin ardından uykulu ve doluydu.

"Sanki iki hafta uyuyabilirmişim gibi hissediyorum," diye mırıldandı birkaç dakika sonra, parmaklarını onun göğsünde gezdirerek.

"İki hafta mı? Bunu tekrar yapmak istediğimi düşünürsek bu işe yaramayacak. Çok yakında."

"Yine mi?" Başını kaldırdı. "İnsanlar bunu tekrar yapar mı? Bir günde birden fazla mı?"

Calder kıkırdadı ve onu kendine çekerek burnundan öptü. Gülümseyerek başını tekrar aşağı indirdi ve yanağını onun göğsüne yasladı, kalbi rahatlatıcı ve sabit bir şekilde kulağına çarpıyordu. Birden midesi guruldadı.

"Birileri acıkmış," diye yorum yaptı.

"Evet. Senin dinlenmeye ihtiyacın var, benim de kendimizi tekrar şımartmadan önce beslenmeye ihtiyacım var." Bu sözlerle rağmen, geniş avucu kadının sırtından aşağıya doğru kaydı ve arka tarafının bir yanağının etrafında kıvrıldı, onu şekillendirdi ve sıkı.

"Sanırım öğle yemeğini atladık," diye nefes aldı, kanı arzuyla karışıyordu.

"Tepsi için zili çalsam nasıl olur? Yatakta yiyebiliriz. Kahvaltıda neredeyse bir şey yemedim bile, sadece birkaç bisküvi aldım."

Bu söz karşısında kaskatı kesildi ve sözün kafasında dönüp durmasına izin verdi. Kendini aptal ve aşırı hassas olarak nitelendirerek bu düşünceyi reddetmeye çalıştı. Yine de içindeki, coşkusunu kovalayıp öldüren o korkunç duyguyu bir türlü .

Doğrulup yorganı göğsüne doğru çekerek ona baktı. "Daha fazla bisküvi mi yedin? *Fenella'nın* bisküvilerini mi?" Bu ayrım önemliydi.

Gözlerini kırıştırdı. "Tanrım, hayır! O iğrenç şeylerden bir daha asla ağzıma koymam. Onlar yenmezdi."

Ona baktı, içinde hâlâ bir ihtiyat uğultusu vardı.

Bisküvilerin onu etkilediğinden şüphelenmenin saçma olduğunu biliyordu, ama bu güzel adamın -bir *dükün!*- onu bu kadar çaresizce istemesi alternatifinden daha mantıklıydı.

"Annis," diye devam etti, "sana doğruyu söylüyorum. İlkinden beri o iğrenç bisküvilerden bir tane bile yemedim."

Evet, ama ona inanabilir miydi? Bisküviler ve onların özgür irade üzerindeki potansiyel laneti hakkında ne hissettiğini biliyordu.

Kadın ona bakmaya devam etti ve çarşafı sıkıca kavradı.

"Annis," diye homurdandı, başını eğdi, gözleri parlak ve canlı bir şekilde Annis'e . "Saçmalama. O bisküvilerden bir tane daha yesem bile, onlar sihirli değil. Bana yapmak istemediğim hiçbir şeyi yaptırmadılar."

Ve kurabiyenin büyüğü özellikleri olduğuna inanmasına izin verirse, başka bir husus daha vardı. Fenella'nın bisküvilerinden biri büyüsünü ne kadar süre korurdu?

Dudaklarını nemlendirdi. "Sanırım yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Düşünmek için yalnız. Kendini ondan uzak tutmak için yalnız.

"Yalnız," diye tersledi. "Gerçekten de. Büyük hayalin ... yalnız olmak." Kadın irkildi.

Başını ona doğru salladı. "Bu inanılmaz. Bana bu kadar az mı güveniyorsun?" Aralarında el salladı. "Bize mi? Bu bir büyü'nün sonucu değil. Bu gerçek ve sen dehşete düşmüşsün."

Ağır bir nefes çekti. Korku midelerini düğümledi. Yanılmamıştı. Korku doğru bir tanımlamaydı. Bu zorunlu aradan sonra hayatı için planları vardı. Aşık olmayı içermeyen planlar. Ailesinin yanına dönebildiği zaman, ailesinin yanına girmek için hazırlıklara başlayacaktı.

Acemi okulunda. O zaman onu düşünmeyecekti. Onu *özlemeyecekti*. Çünkü ona aşık değildi.

Aşk. Kalbi sıkışmıştı.

Hayır. Olamaz. Romantizme ihtiyacı yoktu. Evlenmeye niyeti olmayan tek Ballister kızıydı. Annesinin planlarına kanmayacak ve kendini umutsuzca bir soyluya bağlayacak tek kızdı.

Ama ya çok geçse? Ya çoktan bağlandıysanız?

Calder ona baktı ve cevap vermesini bekledi. Kadın da ona baktı, yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı. Bir nefes verdi ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

Onun şüphelerini bastırmak ve onu istediğine ikna etmek zorundaydı çünkü onu istiyordu. Onu seviyordu. Başka bir nedeni yoktu. Yatak odasının kapısı patlayarak açılırken aklındaki tek düşünce buydu. Ahşap kapı büyük bir gürültüyle duvara çarptı ve ellerinde bıçakları ve tabancaları olan üç kaba saba adam odasına doluştu.

Annis haykırarak çarşafı çıplaklığının üzerine çekti. Ayağa fırladı ama bir adım bile atamadan göğsüne bir tabanca dayandı. Silahı kullanan adamın soğuk gözlerine baktı.

Nasıl? Kaleye nasıl girebilmişlerdi? Çok dikkatli davranmıştı. Kale gerçekten de içeriden mühürlenmişti.

Gafil avlandığı için kendini suçladı. Bir erkeğin olabileceği kadar savunmasızdı, yatağında çırılçıplaktı ve yanında sevdiği kadın vardı.

Evet. Onu seviyordu.

Onu ilk gördüğü anda başlamıştı, ailesinin arabasının dışında, avluda yüzüstü yere düştüğünde... kız kardeşler ordusundan çok farklıydı. Tanıdığı tüm kadınlardan farklıydı.

"Sonuncumuzu gördüğünüzü sanmıyordunuz, değil mi?" diye sordu grubun önündeki bakımsız adam.

"Nasıl yaptın? . . ." Hırsızın omzunun hemen ötesinde Sheila'yı fark edince soru kayboldu.

Hırsız onun bakışlarını takip etti. "Evet, sevgili Sheila çok yardımsever bir kız. Bizi içeri aldı."

Calder hizmetçiye ters ters baktı. "Bunu nasıl yaparsın?"

Çenesini gururla kaldırdı. "Kendim için buradan daha fazlasını istiyorum. Bana bir çıkış yolu vermek istiyorlar. Beni Amerika'ya götürüyorlar, orada bir hizmetkârdan daha fazlası olabilirim, kendim için bir şeyler yapabilirim."

"Sus kızım," diye tersledi diğer hırsızlardan biri. "Planlarımızı bilmelerine gerek yok."

Lider sadece sırttı. "Buradaki büyük lordun bizi ta Amerika'ya kadar takip edeceği şüpheli. Buralardan ayrılmamızdan memnun olacağını garanti ederim."

Calder başını salladı. "Kesinlikle." İyi kurtuluş.

Hırsızın bakışları Calder'ın omzunun ötesine, Annis'in onun arkasında küçüldüğü yere kaydı. "Ne kadar çekici bir yük. Belki onu yanımıza alırım." Yüzüne geniş, çapkın bir sırıtış yayıldı. "Ne dersin genç kız?" diye seslendi Annis'e. "Amerika'nın ihtişamını görmek ister misin?"

"Ona bir adım yaklaşırsan seni öldürürüm," dedi Calder sakın bir sesle. Silahsız ya da kıyafetsiz olması önemli değildi. Etrafını birkaç silahlı adamın sarmış olması da önemli değildi. Çıplak ellerini kullanacak ve onu kendisinden almaya çalışan herkesi öldürecekti.

Annis'in parmakları onun koluna dolandı ve gerekirse ona yapışmaya hazırmış gibi sıkılaştı.

Hırsız kıkırdadı. "Görüyorum ki bir fahişeye düşkünsün. Beni asla gerçek aşkı parçalamakla suçlama." Hâlâ gülerek yanlarından ayrıldı ve adamlarına seslendi. "Onları da diğerleriyle birlikte aşağıya getirin."

Birkaç haydut yakınlarda pusuya yatmışken giyinmeleri için onlara birkaç dakika verildi. Tüm ev halkının büyük salonda toplandığı merdivenin altına götürülmeden önce Annis'in soyunma perdesinin arkasında bir nebze mahremiyetine izin verildi. Calder esasına baktı ve kötü muamele izi taşımadıklarından oldu. Annis'e yakın , bir eli onun kolundaydı. Annis alçakgönüllülüğünü korumak için elbisesinin yakasını tutuyordu. Alelacele giydirilmişti ama önu hâlâ açıktı.

Hırsızlar kalenin altını üstüne getirirken beklediler. Kadınlardan birkaçı ağladı ve birbirlerine sarıldı. Diğerleri başlarında nöbet tutmaları için bırakılan hırsızlara ters ters baktı.

Calder öfkeleni ama öfkesini kontrol altında tuttu, evini işgal eden ve halkını korkutan piçlere kaşlarını çatı. Hem de Noel zamanı. Bu ayrımın önemli olmaması gerektiğini biliyordu ama önemliydi.

Yılın herhangi bir döneminde bu hırsızlık eylemi onu rahatsız ederdi ama Noel'de daha da kötü hissettiriyordu. Bu, halkı için özel bir zamandı. Bu nedenle ilerledi ve onların kutlamalarına izin verdi. Noel zamanı ile ilgili acı dolu anıları her zaman görmezden gelmiş ve bunun yerine başkalarının mutluluğuna odaklanmıştı. Ancak uzun yıllardır ilk kez Noel'de kendini mutlu hissediyordu. Ve bunun nedeni Annis'ti.

Bu haydutların bunu mahvetmesine izin verirse lanetlenirdi.

Hırsızlardan biri, kolları yuvarlanmış tuvallele, muhtemelen çerçevelerinden kesilmiş portrelerle dolu olarak büyük salona girdi. Bir diğeri Calder'ın annesinin mücevherleriyle dolu bir sandıkla içeri girdi. Bu rezillik Calder'ın midesini bulandırdı.

"Kara muhafızlar," diye fısıldadı Annis.

Kendi öfkesini bastırdı ve onun elini sıktı. "Bunlar sadece eşya," diye fısıldadı, kelimeler ağzında sivri cam parçaları gibi dursa da. "Her şeyin yeri doldurulabilir."

Önemli olan buradaki herkesin -onun halkının, Annis'in- kalmasıydı.

Güv

enli. Gözleri onunkilerle buluştu ve gözyaşlarının orada biriktiğini görebiliyordu. Onun için gözyaşları. Lider, büyük bir kümes hayvanı budunu kemirerek salona girdi. Sheila

kolunda bir sırt çantasıyla onun yanında duruyordu. Kız kendini beğenmiş bir haldeydi, personelin çoğu ona bakarken bile en ufak bir utanma belirtisi göstermiyordu.

"Bu akşamın yemeği bu!" Marie gürledi. Biri onu susturdu ama pek işe yaramadı. Aşçı öfkeyle titreyerek, "Kazımı yiyor," diye bağırdı.

Fenella, ağır deri ciltli yemek tarifi kitabını kollarının arasında itip kakarak, "Oh, bırak alsınlar da yollarına gitsinler," diye tersledi.

"Och, orada ne var?" Kötü adamlardan biri Fenella'ya doğru ilerledi.

Yaşlı kadın kitaba sarıldı ve bir adım geri çekildi, ki bu muhtemelen ilgiyi dağıtmak için uygun bir tepki değildi.

Haydut, kan kokusu alan bir yırtıcı gibi sürünerek yaklaştı. "Gel bakalım, yaşlı kadın. Bize bir bak."

"Hayır," diye inledi ve kitabı ulaşamayacağı bir yere koymak için iki yana döndü. Kaz bacağını kemiren hırsız da ona doğru ilerlemeye başladı Fenella. "Evet, orada ne var?"

Calder tarif defterine ters ters baktı, onu alıp almamaları umurunda bile değildi. Bu lanet şey başına yeterince dert açmıştı. Annis bu yüzden onun kendisine olan arzusundan şüphe duyuyordu.

Ani bir ilhamla, "Bu büyü bir kitap," dediğini duydu.

"Büyü mü?" Hırsızlardan biri alay etti.

"Evet, orada sihirli kurabiye için bir tarif var. Çok güçlü bir şey," diye blöf yaptı.

"Laird!" Fenella çığlık attı, yüz ifadesi hakaretle çarpılmıştı. "Bu kitap bu şatodaki her şeyden daha değerli! Almalarına izin vermeyin!"

"Evet, değerli," diye kabul etti, inandırıcı göründüğünü umarak.

"Saçmalık," diye tükürdü bir hırsız.

Kederle başını salladı. "Fenella'nın yarı büyücü olduğunu herkes bilir."

Lider sırtıttı. "Öyle mi? Hangi kısmı?"

"Bu kaleyi zenginliklerinden mahrum bırakırsan seni sonsuza dek lanetleyecek olan kısım, sözümü unutma." Calder gözünü kırpmadan onun bakışlarını tuttu. O tarif kitabı yörüngelerinde var olduğu sürece, onun aşkından her zaman şüphe duyacaktı.

Bir an sessizlik çöktü. Hırsızlar birbirlerine tedirgin bakışlarla baktılar. Biri haç işareti yaptı ve bir adım geri çekildi. Calder gülümsemesini bastırdı. Annis'e bir bakış atma riskini göze aldı. Annis geniş gözlerle onu izledi.

Lider Sheila'ya baktı. "Doğru mu söylüyor genç kız? Yaşlı kadın bir büyücü mü?"

Sheila endişeli görünüyordu. "Öyle söylentiler var, evet ve o tepelerden bile daha yaşlı. Sadece bir cadı bu kadar uzun yıllar iddia edebilir."

"Ben olsam onun gazabını riske atmazdım," diye öğüt verdi Calder. Topladıkları ganimeti işaret etti, ailesinin mirası dikkatsizce bir yığın halinde yığılmıştı. "Bak ne diyeceğim. Kitabı alın. Bizim onayımızla. İçindeki tarifler bir adamın karnını doyurmaktan daha fazlasını yapar. Amerika'daki yeni hayatınıza başlarken size şans getirsin. Karşılığında... diğer her şeyi geride bırakın."

Fenella ofladı.

Lider, yarısı yenmiş kaz bacağını indirdi ve kitabı daha iyi görebilmek için bir adım daha yaklaştı, açıkça ilgisini çekmişti.

Arkadaşı kolundan çekti. "Ian, bence yapmamalıyız..."

Ian tek eliyle kitaba uzandı. Fenella ciyakladı ve onu uzaklaştırdı.

"Gel Fenella," diye azarladı Calder. "Şimdi onu kutsayarak teslim et."

"Calder," diye fısıldadı Annis onun yanına. "Ne yapıyorsun?"

Eğildi ve sadece onun kulakları için mırıldandı, "O lanetli şeyden kurtuluyorum, böylece istediğimin sen olduğunu bileceksin. *Seni* istiyorum Annis Ballister, işin gerçeği bu."

"Fenella! Kes şu yaygarayı!" Angus aniden ileri atıldı, deri ciltli kitabı Fenella'nın elinden aldı ve hırsıza doğru itti.

Ian deriyi neredeyse saygıyla okşadı.

"Ian... O şeyin neler yapabileceğini bilmiyorsun. Bırak onu," diye öğüt verdi adamlarından biri.

"Hayır." Ian başını salladı. "Bu bize iyi şans getirecek. Bunu hissedebiliyorum. Tıpkı laird'in dediği gibi. Yaşlı kadın onu kutsadığı sürece. Okyanus boyunca beni takip eden bir lanet olmayacak."

Calder, "Diğer her şeyi bıraktığınız ve başka kimseye zarar vermediğiniz sürece o da size zarar verecektir," diye karşılık verdi.

Ian başını salladı. "Evet. Başka bir şey almayacağız." Umutla Fenella'ya baktı.

"Fenella," diye sordu Calder.

"Evet, çok iyi. Bunu benim onayım la kabul et," diye homurdandı.

"Teşekkür ederim." Ian gülümseyerek ve lekeli, çarpık dişlerini göstererek kitabı Sheila'ya uzattı. "Onu bizim için güvende tut, genç kız."

Sheila ince kollarını sanki hiç bırakmayacakmış gibi kitaba doladı.

Fenella onun gittiğini görünce boğazından boğuk bir ses çıkardı ama ona doğru bir hareket yapmadı.

"Şimdi gidin. Almak için geldiğiniz her şeyi aldınız," dedi Calder. ", öyle." Ian rahat bir tavırla parmaklarını alnına götürdü.

Selam. "Beyler, . Laird, misafirperverliğin unutulmayacak. Göleti geçerken seni sevgiyle ."

Bununla birlikte, o ve adamları kaleden ayrıldılar.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bu olmamalıydı. Hiçbiri. Ailesi onu unutmamalıydı. Kız kardeşlerinden en azından *biri* bencilliği bir anlığına bırakıp başını kaldırmalı ve Annis'in yanlarında olmadığını fark etmeliydi. Dük ile o utanç verici ilk etkileşimin ötesinde yolları asla kesişmemeliydi - yatağına girmek şöyle dursun. Hayatı bu olmamalıydı ama öyleydi. İşte buradaydı, tamamen tehlikedeydi, kalbi tamamen ve geri dönülmez bir şekilde bağlıydı, vücudu onunkini arzuluyordu.

Artık onun anısıyla yükümlü olacaktı. Öpücüğünün, tadının, dokunuşunun anısı zihninde durmaksızın dolaşıyordu. Belki de tüm bunlardan daha da kötüsü, kafasının içinde tekrarlanan sözlerinin anısıydı: *O lanetli şeyden kurtuluyorum, böylece istediğimin sen olduğunu anlayacaksın. Seni istiyorum, Annis Ballister.*

Bunu kastetmiş olamaz.

Hırsızlar gecenin karanlığında kaçtıktan sonra, çalışanlar evi eski haline getirmekle meşgul oldular. Fenella'nın yemek tarifi kitabına ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Calder onu hırsızlara vermişti. Aldıkları tek şey oydu... hepsi onun hızlı düşünmesi sayesinde olmuştu.

Hizmetçi Annis'i gıdaklayarak üst kata çıkardı. Calder'ın birkaç çalışanıyla konuştuğunu son bir kez daha gördü. Gözleri kısa bir an için birleşti ve Annis oradan uzaklaştırıldı.

Birbirlerine dolanmış bedenlerini hatırladığında içinden sıcak bir ürperti geçti. O kadar yoğun ki. İnanılmazdı. Elbette herkes için böyle değildi, değil mi? Gözlerini ağır ağır kırptıştırarak kapattı. Lanet olsun. Sahip oldukları şeyin özel olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Oh, Annis. Burada başın belada. . .

Yatağa uzandı, başının üzerine bir yastık çekti ve inledi, sesi dolgun yumuşaklığın içinde boğuklaştı. Yastık kılıfındaki adamın kokusu hemen onu sardı. Muhteşemdi. Yastığı yüzünden kaldırdı ve toplayabildiği tüm güçle odanın öbür ucuna fırlattı.

"Etkileyici."

Derin sesle irkilerek doğruldu.

Dük kapıyı arkasından kapattı ve odanın derinliklerine doğru adım attı. "Oldukça güçlü bir kolun var. Umarım bana bir yastıktan daha tehlikeli bir şey fırlatmazsınız."

Odadaki tüm hava nereye ? "Burada ne yapıyorsun?" "Neden burada olmayayım ki?" Ona doğru ilerledi.

Onu görünce göğsü ağrıdı. Dudaklarını ıslattı. "Fenella'nın kitabını verdin." *Kurabiye tarifi. Sonsuza dek gitmişti.*

"Artık bisküvi, sihir, büyü falan duymayacağım. Kitap gitti ve ondan iyi ki kurtulduk. Bisküvi falan yok. Onlardan geriye kalanlar domuzlar için hurda kovalarına atıldı." Kızın önünde durdu ve başparmağını kızın yanağında gezdirdi. "Üzerimdeki tek büyü senin bana yaptığın. Burada kalmanı istiyorum, Annis Ballister. Benimle birlikte."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamam. Geri dönmek zorundayım. Hırsızlar artık bir tehdit değil. Burada kalmam yakışık almaz-"

Adamın elleri kadının iki yanına inerek onu yatağa yaslanmaya zorladı. Adam da onu izledi, yüz hatları keskin ve niyetliydi. "Senden kalmanı istiyorum. Hayattaki amacının rahibe olmak olmadığını, yalnızlık olmadığını kabul etmeni istiyorum. Benimle ol." Kelimeler aralarındaki boşluğa katı nesneler gibi düştü.

Ona göz kırptı. Bakmadı. Yapamazdı.

An uzadı. Sonsuz. Onu zaten sevdiğini biliyordu, ama ... Bu gerçekleşebilir miydi?

Kendine istediği şeyin bu olmadığını hatırlattı. Romantik.

Aşk. Evlilik. En azından o öyle düşünmüyordu.

Onun yüzüne bakarken, öyle kararlı, öyle yürek parçalayıcı bir yakışıklılıktaydı ki, şamatacı ailesini düşündü. Bütün o günleri, bütün o Noelleri düşündü. Gürültülü eğlenceler. İlahiler söylenişini. Annesi sevgiyle gülümseyerek çocuklarının çığlıklarını ve birbirleriyle didişmelerini izlerken yiyecekleri ve hediyeleri didik didik edişlerini. Aslında o kadar da korkunç değildi.

Annis aslında biraz kaçırdı. Hem çok. Birazdan da fazla. Noel sevgi ve aileyle ilgiliydi.

Peki neden ondan kaçırıyordu? Neden onunla savaşıyordu?

Calder ile böyle şeylere sahip olmak çok mu kötü olurdu? Calder'ın gözlerine sahip küçük bebekler hayal etti. Gelecek Noelleri. Diğer tatiller, hasatlar, vaftizler ve doğum günleri. Kalbi kabardı. Tüm sahip olmanın nesi yanıltı? Özellikle de bunlara sahip olabilecekse.

bu adamla? Onu sevmesi o kadar imkansız mıydı? Bu gerçek olabilir miydi? Neden onun gibi birini sevemiyordu? O standart bir dük değildi. Ve o da standart bir varis değildi. Belki de Fenella haklıydı ve birbirlerine uygunlardı.

Ağzını açtı ama sadece kekeledi.

Kadının yüzünü iki eliyle kavradı. "Annis? Beni seviyor musun? Önemli olan tek şey bu. Tek şey." Başparmakları kızın yanaklarında küçük daireler çiziyordu. "Gerçekten neden korkuyorsun?"

"Seni bu kadar çabuk ve bu kadar derinden sevmek," diye fısıldadı. "Ve sen de beni sevmiyorsun. Daha sonra tüm bunların bir hata olduğunu ve beni istemediğini fark etmen."

"Çok geç. Ben seni zaten seviyorum. Bu bir hata değil ve geri alınmayacak. Burada, Glencrainn'de kalabilirsin." Omuz silkti. "Ya da ben seni takip ederim. Her iki durumda da benimle kalacaksın Annis Ballister. Gerekirse seni İngiltere'ye kadar bile takip ederim."

Küçük bir hıçkırıkla boğuldu. "Gerçekten de cesur sözler."

"Kesinlikle." Kederle başını salladı. "Bunu başka hiç kimse için yapmazdım." Kadın kısa bir kahkaha attı. "Beni gerçekten seviyor olmalısın."

Adam ciddiyetle ona baktı. "Evlen benimle."

Nefes nefese uzun bir an geçti ve kadın kırık bir sesle kollarını ona doladı. Çok geçmeden sonsuzluk sözcükleri arasında öpüşmeye başladılar. Bir araya geldiklerinde giysiler aceleyle çıkarıldı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu, adam kulak memesini ısırırken nefesi kesilmişti. "Benim ailemi de alacaksın."

Adamın boğazına doğru mırıldandığı küfür karşısında sırtıttı ve neşeyle adamın giysilerini çıkarmaya koyuldu.

SOPHIE JORDAN HAKKINDA

Sophie Jordan, ejderhalar, savaşçılar ve prenseslerle ilgili fanteziler kurduğu Teksas'ın dağlık bölgesinde büyüdü. Eski bir lise İngilizce öğretmeni olan yazar, aynı zamanda otuzdan fazla romanın *New York Times* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. Şimdi ailesiyle birlikte Houston'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda zamanını kafeine aşırı yüklenerek (tercihen buzlu kahve), dinleyen herkesle (çocukları dahil) olay örgüsü hakkında konuşarak ve DVR'ını gerçek suç ve reality şovlarıyla tıka basa doldurarak geçiriyor.

Sophie'nin yeni ve gelecek kitapları hakkında güncellemeler almak için lütfen haber bültenine kaydolun ve sophiejordan.net adresini ziyaret edin.

SOPHIE JORDAN'DAN DAHA FAZLA TARİHİ ROMANTİZM

Haydut Dosyaları

[Dük Uyurken Yaşanan Skandal](#)

[The Duke Buys a Bride](#)

This Scot of Mine (2019)

Penwich Erdemli Kızlar Okulu

[Kötü Bir Dükün](#)

[Skandalda Evlendiler](#)

[Sevgiliyle Kötü Geceler](#)

Debutante Dosyaları

[İyi Bir Debutante'nin Mahvetme](#)

[Rehberi Her Mevsim İçin Bir Mirasçı](#)

(novella) [Bir Serseriye Mahvetmenin](#)

[Tüm Yolları](#)

Unutulmuş Prensesler

[Wicked Kollarında](#)

[Skandal Bir Gelinden Dersler](#)

[Yatağımdaki Kont](#)

[Bir Gecede Gelin Nasıl Kaybedilir](#)

[Evcilleştirilemeyece](#)

[k Kadar Kötü Olan](#)

[Senle Bir Gece](#)

[Bana Teslim Ol](#)

[Bir Düğün Gecesi](#)

SOPHIE JORDAN'DAN HEMEN ALINABİLİR

Dük Gelin Alıyor

(The Rogue Files, Kitap 3)

Planlarında bir gelin yoktu. . .

Autenberry Dükü Marcus'un, sarhoş olduğu bir gecenin ardından görmeyi beklediği son şey, köy meydanında açık artırmaya çıkarılan bir kadındır. Sonuçlarını düşünmeye fırsat bulamadan, kıza özgürlüğünü kazandırdığını düşünerek onu satın alır. Bunun yerine, bir eş satın aldığını keşfeder.

Dük onun evinde değildi.

Alyse Bell, kendisini sadece isme dayalı bir evliliğe bağlayan prangalardan neredeyse kurtulmuştur, ancak arkadaşının onu bir eş açık artırmasında satın almaya söz verdiği gün ortadan kaybolur ve onu, bedenine ve ruhuna sahip olmaya niyetli çirkin bekârlardan oluşan bir çeteye karşı karşıya bırakır. Ancak kötü kalpli, zengin bir yabancının ortaya çıkması yolunu sonsuza dek değiştirir.

Yıkıma giden yol. . .

Marcus, düşes olamayacağı aşikâr olan bu küstah herifle ne yapacağını bilemez! Evliliklerinin meşru olmadığına ısrar ederek, birbirlerinden kurtulmak için bir plan yapma umuduyla İskoçya'daki malikanesine doğru yola çıkarlar. Ancak talihsizliklerle dolu bir yolculukta aralarındaki çekim artar ve Marcus bu ateşli kadını kendine saklamak için her şeyi yapabileceğini fark eder.

SOPHIE JORDAN'DAN ÇOK YAKINDA

Bu İskoçyalı Benim **(The Rogue Files, Kitap 4)**

Cesur bir aldatmaca...

Alçak nişanlısından kaçmak için çaresiz kalan Leydi Clara, başka bir adamın çocuğuna hamile olduğu gibi cesur bir yalan uydurur. İtibarı yerle bir olan Clara, kız kurusu olarak kaderine boyun eğerek günlerini utanç içinde geçirmek üzere İskoçya'ya kaçır... Ta ki güçlü ve hınzırca yakışıklı Laird Hunt MacLarin ile göz göze gelene kadar.

O, lanetinin cevabı...

Eski bir klanın reisi olan Hunt'ın bir varise ihtiyacı vardır ama o, ilk çocukları doğmadan ölmekle lanetlenmiş uzun bir soydan gelmektedir. Autenberry Dükü ona bir teklifle yaklaştığında -harap kız kardeşiyle evlenmek- bu mükemmel bir çözüm gibi görünür. Daha da iyisi, meydan okuyan genç kız onu ruhuna kadar heyecanlandırır.

Gerçeklerden kaçış yok.

Ama evlilik onları özgür kılamaz. Hunt onu ne kadar arzulasa da. Clara onun için ne kadar yanıp tutuşsa da. Çok geçmeden kocasına aşık olur ama aşk laneti sona erdirmeye yetecek midir? Yoksa MacLarin Klanı'nın trajik tarihi tekerrür etmeye mi mahkûmdur?

CENTRAL PARK'TA NOEL

JOANNA SHUPE

BİRİNCİ BÖLÜM

Çayınızın yapraklarını birkaç gün saklayın, yarım saat demleyin ve sonra süzün. Sıvıyı vernikli boyanızı yıkamak için kullanın. Sabundan daha iyi yıkar.

-Mrs. Walker's Weekly

New York Daily Gazette, Aralık 1889

Görüşlerin dirsekler gibi olduğunu, herkesin bir ya da iki görüşü olduğunu söylediler.

Bayan Rose Walker şanslıydı. Sadece fikirlerle dolu olmakla kalmıyor, bunları yaymak için para da alıyordu.

Rose asansörden çıktı ve Printer's Row'da bulunan gürültülü gazete ofisine girdi. Muhabirler sağa sola koşuşturuyor, daktiloların sürekli uğultusu kaosun alt akıntısını oluşturunuyordu. Adamlar hikayeler yazıyor, ipuçlarını takip ediyor, yolsuzluk ve suiistimaller hakkında kamuoyunu hevesle bilgilendiriyorlardı. Bu çılgın erkek gazetecilik kulübüne katılmayı nasıl da arzuluyordu.

Onun yerine, gazetenin en iyi saklanan sırrı Bayan Walker'dı. Münzevi Bayan Walker, gazetede popöler haftalık köşesinde, kocasının New York'taki malikanesinden zarif yemek tarifleri, temizlik ipuçları ve ilişki tavsiyeleri veriyordu.

Rose'un evli olmadığını, su kaynatamadığını ve bir kadın pansiyonunda küçük bir odada yaşadığını boş verin.

Ancak, yirmi bir yaşındaki bekâr bir kızın ne söyleyeceği kimsenin umurunda değildi. Yalanların her zaman gerçeklerden daha çok sattığını çabucak öğrenmişti.

Başı öne eğik Rose, elinde bahar bahçeciliği üzerine yazdığı son köşe yazısıyla aceleyle patronunun ofisine gitti. Kimseyle konuşmadı ve kimse onu tanımadı. Baş editör Bay Pike, *Gazete* çalışanlarından Bayan Walker'ın gerçek kimliğini bilen tek kişiydi.

Bu bir başlangıçtı. Bir gün burada, gazete ofisinde bir masası olacak ve ülkenin en tanınmış yazarı olarak hüküm sürecekti. Günün sonunda, annesinin çalıştığı gibi Central Park'taki lüks evine gidecek ve yakışıklı kocasıyla birlikte dinlenecekti.

Rose'un dikkati dağıldığında annesi sık sık *ayaklarını yere sağlam bas* derdi. Yine de Rose ileride iyi şeyler olacağına inanıyordu. Bu dünyada onun için hayali bir ismin arkasına saklanmaktan daha fazlası vardı.

Bayan Walker'a nankörlük ettiğinden değil. Sosyete başhemşiresi rolüne bürünmek Rose'a ilk gazete işini vermişti ve köşe sadık bir takipçi kitlesi oluşturmuştu. Yakında yükselecek, başka hikayeler yazacak ve sokakta tanınan ünlü bir gazeteci olacaktı.

Pike'ın kapısı kısmen aralıktı. İçeri baktığında, gri saçlı adamın masasındaki eşyaları küçük bir sandığa koyduğunu gördü. Toplanıyor muydu? "Bay Pike."

Başını kaldırdı. "Walker. İçeri gel." Neredeyse hiç tam cümlelerle konuşmazdı, konuşması haber merkezinin temposu kadar hızlıydı. Onun en sevdiği özelliklerinden biri de buydu.

"Ofis mi taşıyorsunuz?"

"Hayır." Doğruldu ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. İri beyaz favorileri asık suratını gizleyemiyordu. "Kovuldum."

"Kovulmak mı?" Uzun zamandır burada çalışmıyor muydu?

"Evet, kovuldum. Kovuldum. İşten çıkarıldı. Kapı gösterildi."

"Kovulmanın ne demek olduğunu biliyorum. Neden ?"

Ona sanki çatlakmış gibi baktı. "Dünkü gazeteleri görmedin mi? Herhangi birini?"

"Hayır. Köşe yazımı yazıyordum." Beş yüz kelimelik yazısını içeren zarfı havaya kaldırdı. "İşte burada."

"Bırak, başka bir editöre veririm. Belki Reese'e. Artık kadroda değilim."

"Ne?" Gözlerini kırıştırdı ve ona bakakaldı. Artık kadroda değil miydi? Pike onun *gazetede*ki can simidiydi. Başka kimseyle muhatap olmamıştı. Reese de kimdi?

Cevap vermek yerine bir gazete aldı ve masasının üzerine fırlattı. *New York World*'ün bir kopyasıydı.

GAZETE KARARTMA İFŞASINDA RÜŞVET ALDI

ELEKTRİK ŞİRKETLERİ TARAFINDAN İŞÇİLERİ SUÇLAMASI İÇİN PARA ÖDENEN EDITÖR

"Oh, hayır." Pike'a baktı. "Bu... Bu sen değildin, değil mi?" "Hayır, Frank MacHenry'ydi. Ama Havermeyer beni de görevden aldı. Dedi ki Bu benim personelim, benim sorumluluğum."

Havermeyer Yayıncılık'ın başkanı ve *Gazette*'nin yayıncısı Duke Havermeyer III'ün acımasız ve affetmez olduğu söyleniyordu. Büyük dedesi New York'a gelip başarısız bir gazeteyi satın almadan önce Montana'daki bakır madenlerinde servet kazanmıştı. Havermeyer Yayıncılık Şirketi şu anda ülke çapında on gazeteye sahipti - hepsi de Bayan Walker's Weekly'yi yayınlayan on gazete.

Havermeyer'in şöhreti bir yana, Pike'ı kovmak pek adil görünmüyordu. "Bu... saçmalık."

"Havermeyer bir kez karar verdikten sonra asla geri dönmez." Pike yerdeki küçük sandığa bir şeyler atmaya devam etti. "Ve o büyük patron. Benim gitmemi istiyor, ben de gidiyorum."

"Sen harika bir editörsün. Gitmene üzıldüm."

İç çekti. "Ben de öyle. Kırk iki yılımı bu gazetede geçirdim. İki numaralı Havermeyer'in altında çalışarak yükseldim."

"Ne yapacaksın? Başka bir gazete için mi çalışacaksın?"

"Şüpheli. Ben çok yaşıyım. Torunlarımla daha çok vakit geçiririm herhalde."

Torunları mı? Rose her zaman işine o kadar odaklanmıştı ki, onun özel hayatı hakkında hiç soru sormamıştı. *Bazı muhabirleri sen yapacaksın, Rose.*

"Unutmadan," dedi Pike. "Havermeyer seninle görüşmek istiyor. Ona bu sabah köşenizi bırakmak için burada olacağınızı söyledim. O yüzden en üst kata çıkın, sekreteri sizi içeri alacak."

Rose'un midesi, Bayan Walker'ın limonlu somun tarifini kendisi için denediği ve şeker eklemeyi unuttuğu zamanki gibi bulandı. Havermeyer neden onu görmek istiyordu ki? O da mı kovuluyordu?

Oh, Tanrım. Bu işe ihtiyacı vardı. Hiç birikimi yoktu ve yapmak isteyeceği en son şey annesi gibi askere gitmekti. Rose bir ömür boyu fırçalamanın, eğilip bükülmenin ve yıkamanın bir kadına verebileceği zararı ilk elden görmüştü. Kendisi için farklı bir hayat istiyordu, parmaklarını kemiğe kadar çalıştırmayacak bir hayat. Ve annesinin yorgunluktan düşmeden önce işi bırakmasına izin verecek bir hayat.

Üstelik Rose işini seviyordu. Ülkenin dört bir yanından insanlar ona tavsiye almak için yazıyordu.

Hayır, seni kovmuyor. Siz Bayan Walker'sınız. Neden en popüler tavsiye yazarını kovsun ki?

Duke Havermeyer III'ü ilk gördüğü zamanı hatırladı. Şık takım elbiseli, uzun boylu, çarpıcı bir adam asansörde yanından geçip gitmişti. Asansör operatörü ona Bay Havermeyer diye hitap etmiş, Rose da ünlü yayıncılık patronunu daha yakından görebilmek için utanmadan ona bakmıştı.

Adamın yakışıklılığı nedense onu hiç şaşırtmamıştı. Geniş omuzları ve uzun bacakları vardı, siyah saçları yakasının hemen üzerinden kıvrılıyordu. Yüksek, keskin elmacık kemikleri, sadece mükemmel yetiştirilmiş olanlarda bulunan türdendi. Onu çabucak ölçüp biçmişti; kibirli ve güzel bir paket, soğuk ve hesapçı bir endüstri filizi olarak ününün hakkını veren biri.

Sonra adamın sağ kaşının hemen üzerindeki yara izini gördü. Bu iz ilgisini çekmişti. Onu kusurlu gösteriyordu, ki bunu çok daha ilginç buluyordu. Sabah kıyafeti giymiş bir korsana benziyordu, önüne çıkan herkesi kılıçtan geçirmeye hazırды.

Bu da saatlerce araştırma yapmasına ve eline geçen her gazeteyi yalayıp yutmasına yol açtı. Havermeyer'in bekâr olmasına rağmen her zaman iş sayfalarında yer aldığını, sosyal sütunlarda hiç yer almadığını öğrendi. Nişanlısı yok muydu? Metresi yok muydu? Öğrenebildiği kadarıyla Havermeyer gazetede çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu. Nedense bunu da çok etkileyici bulmuştu.

Binaya her gelişinde ona bir kez daha bakmayı ummuş muydu? Kesinlikle. Daha da kötüsü, sırf onun arabasına binip uzaklaşmasını görmek için haftada birkaç gün yürüyüş yolunda oyalanmayı alışkanlık haline getirmişti. Adamın onu görüp duracağını, sonra da yüzünde yarım bir gülümsemeyle ona yaklaşıp Delmonico's ya da Sherry's gibi seçkin New Yorkluların yemek yediği lüks restoranlardan birine kadar eşlik etmek isteyeceğini hayal ediyordu.

Şimdi onu görmek istiyordu, ama yemeğe davet etmek için değil.

Muhtemelen. Bir kız her zaman hayal kurabilir.

Ellerini kavuşturdu. "Benden ne istiyor?"

"Hiçbir fikrim yok ama acele etseniz iyi olur. Havermeyer bekletilmekten hoşlanmaz."

"O biliyor mu...?"

Pike neşeden yoksun kuru bir kahkaha attı. "Hayır, ben hikâyemize sadık kaldım. Herkes Bayan Walker'ın son derece mahremiyetine düşkün olduğuna ve kamuoyunun her türlü ilgisinden rahatsız olduğuna inanıyor. Ona söylemeyi seçsen de seçmesen de

Size kalmış ama bu skandaldan sonra... Eğer işinizi seviyorsanız sessiz kalmak isteyebilirsiniz."

Bu yüzden evli ve sosyetik Bayan Walker gibi davranması gerekecekti. Krem rengi gömlek ve kahverengi etekten oluşan sade kıyafetine baktı. Bayan Walker'ın şehirdeki zarif kadın konumu düşünüldüğünde pek de şık sayılmazdı. Ve bugün yüzünü boyamamıştı, bu da onu birkaç yaş yaşlandırmış olabilirdi.

Artık bunun için yapılacak bir şey yoktu. Onu aynen bu şekilde görecekti ve en iyisini umacaktı. Ayrıca, büyük teyzelerinden biri Dublin'de aktris olarak çalışmamış mıydı? Rose soğukkanlılığını korursa Havermeyer'i kandırabilirdi. Onunla bir kez görüşebilirdi.

Pike kâğıtları karıştırmaya devam ederken o ne yapacağını bilemez bir halde öylece duruyordu. Bu onun yıpranmış yüzünü ve kırılmış saçlarını son görüşü olacaktı. Pike onun için bir akıl hocasıydı, iki yıldır gazetede tanıdığı tek kişiydi. Üstelik Bayan Walker karakterini Pike'la birlikte yaratmışlardı. Bir genel yayın yönetmeni için uygun bir uğurlama neydi? "Bay Pike..." Kolları işe yaramaz bir şekilde yanlarına düştü.

Durdu ve nezaket dolu küçük bir gülümseme sundu. "Şimdi, bunların hiçbiri yok. Önünüzde parlak bir gelecek var. Bayan Walker HPC'nin en değerli varlığı ve bunda benim de küçük bir payım olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Güzel anılardan başka bir şey yok Rose."

Başını sallayarak, "Umarım iletişimde kalırsınız. Seni özleyeceğim."

"Aynı şey sizin için de geçerli Bayan Walker. Şimdi kalkıp Havermeyer'i görmeye gidin, yoksa ikimiz de işimizi kaybedebiliriz."

Duke Havermeyer bir başka rakibinin gazetesini daha masasına fırlattı.

Lanet olsun. Bir adam daha ne kadar kötü haber alabilir ki?

Her şey dün kahvaltıda, *Gazete* çalışanlarından birinin adının karıştığı rüşvet iddialarını öğrendiğinde başlamıştı. Hemen ofise koşmuş ve Havermeyer Yayıncılık Şirketi'nin yönetim kurulunu acil toplantıya çağırılmıştı. Yönetim kurulu skandal ve bunun gazetenin itibarında bırakacağı leke nedeniyle öfkeliydi. Tahmin edilebileceği gibi, hisse senetleri düşmüştü. Bu durum şirketin kar hanesini etkileyecekti ve Duke durumu çabucak düzeltmezse, yönetim kurulu onu şirketin başkanlığından alabilirdi.

Bir Havermeyer, Havermeyer Yayıncılık'ın başkanlığından azledildi. Bu düşünülemezdi...ama imkansız değildi.

Bu skandala kayıtsız kaldığından değil. Gerçekten de iddialar karşısında öfkeden deliye dönmüştü. Yalan söylemek, rüşvet kabul etmek ve ailesinin gazetesinin adını lekelemek? Affedilemezdi. Genel yayın yönetmeni Bay Pike da dahil olmak üzere toplam dokuz çalışanın işine son verilmişti. Duke, babasının *Gazette*'deki günlerinden kalma Pike'ı severdi. Adamın gitmesine üzülmüştü ama gazete her şeyden önce gelirdi.

Gazeteler her zaman önce gelirdi.

Havermeyer'in adamları doğuştan bunu bilerek yetiştirilmişlerdi. Duke bunu kabul etmiş ve yirmi sekiz yıl boyunca yayıncılıkla ilgili öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti. Bu da ne babasının ne de büyükbabasının başarabildiği bir genişlemeyle sonuçlandı. Duke sayesinde, HPC ülke çapında on gazeteye sahipti - yakında on bir olacaktı.

Ve bu on bir gazete ancak haberlere güvenilebilirse başarılı olabilirdi. Aksi takdirde satılmayan çöp sayfaları basıyorlardı.

Bir adam sadece verdiği söz kadar iyidir.

Babası kaç kez söylemişti? Yüz kere mi? Bin kere mi?

Duke ne pahasına olursa olsun bu itibarı geri kazanmak istiyordu.

Kapı çalındı ve sekreteri ortaya çıktı, gözleri heyecanla parlıyordu. Bayan Jenkins her zamanki gibi sakin biriydi, peki ne olmuştu da böyle bir tepki vermişti? "Efendim, Bayan Walker burada. Bayan Walker," diye nefes aldı, sanki açıklama yapmak gerekiyormuş gibi.

Öyle değildi. Duke, yayıncılık şirketinin en büyük yıldızlarından biri olan Bayan Walker'ı bekliyordu... ve Havermeyer Yayıncılık Şirketi'ne olan inancı yeniden tesis etmek için hazırladığı saldırı planının kilit unsurlarından biriydi. "Onu içeri gönderin, lütfen."

"Evet, efendim. Ve gülümsemeye çalışabilirsin. Onu rahatlatın."

Ayağa kalktı ve yeleğini düzeltti. Hatırlatmaya içerlese de Bayan Jenkins'in haklı olduğunu düşündü. Bayan Walker'ın yardımına ihtiyacı vardı ve onu korkutmak işe yaramayacaktı - tabii ki onu reddetmediği sürece.

Yüzüne rahatsız edici bir sırıtma yerleştirerek kollarını kavuşturdu ve beklemeye başladı. Aslında bu görüşmeyi dört gözle bekliyordu. Bayan Walker New York'ta oldukça ünlüydü, ancak görev süresi boyunca HPC'de onunla muhatap olan tek kişi Pike olmuştu. Duke onun köşesini okumaya başladıktan kısa bir süre sonra bu tür "haberlerin"

şirketin ihtiyacı vardı. Okurlarına her zaman en çok hitap eden şey, abartılı değil ciddi hikâyeler olmuştur.

Ne kadar da yanılmış. Bayan Walker bir anda ilgi odağı oldu. İlk haftadan sonra ona gelen mektuplar HPC posta odasını neredeyse doldurmuştu. Nedenini kısa sürede anlamıştı. Kelimeleri zekice kullanıyor, okuyucuyu rahatlatıyor ve asla onları aşağılamıyordu. Köşe yazıları esprili, bilgilendirici ve olgundu. Ayrıca, örnek olarak kendisiyle ilgili kişisel ayrıntılara da yer veriyordu. Bu da okuyucuda sanki köşe yazarı yakın bir arkadaşymış gibi Bayan Walker'ı tanıyormuş izlenimi bırakıyordu.

Duke da bir istisna değildi. Son derece büyülenmiş bir halde her hafta onun köşesini okuyor ve bu haberleri yalayıp yutuyordu. Kadının Bay Walker'la birlikte şehir dışında yaşadığını, çiftin çocuklarının olmadığını öğrendi. Yemek pişirmeye ve bahçeyle uğraşmaya bayılıyor, çocukluğunda yaşadığı bir olaydan sonra köpeklerden korkuyor ve iğne oyasıyla uğraşıyordu. Ve çoğu kadında bulunmayan bir zekâya sahipti.

Aslında, HPC'yi kurtarmak için bu zeka ve akla güveniyordu.

Genç bir kadın içeri girdi ve o da omzunun üzerinden Bayan Walker'ı aradı. Ancak içeri başka kimse girmedi ve sekreteri kapıyı kapattı.

Bu Bayan Walker mıydı?

Gülümsemesi dudaklarında kayboldu. Beklediği sofistike matron tipinden çok uzaktı. Hoş olmadığından değil. Sadece beklenmedikti. Sakin masmavi okyanusları ve bulutsuz gökyüzünü çağrıştıran delici mavi gözleriyle onu dikkatle, utanmadan izliyordu. Birçok kadın onun bakışlarını rahatsız edici bulurdu ama Bayan Walker gözlerini kaçırmadı ya da kirpiklerini kırıştırmadı. Orada tanıdığı ama tam olarak anlayamadığı bir meydan okuma vardı. Sanki onun içini görüyor gibiydi.

Kıpırdanma dürtüsüyle savaştı. Ufak tefek bir kadının onu rahatsız etmesine izin vermek çok saçmaydı. Kadının başı ancak omzuna kadar geliyordu ve görünüşünde dikkat çekici hiçbir şey yoktu. Açık kahverengi saçları sade bir başlığın altında toplanmıştı ve mütevazı bir gömlek beli, hoş olmayan kahverengi bir etekle eşleştirilmişti. Görünürdeki tek süs eşyası boğazına iliştirilmiş bir kameoydu.

"Çok gençsin," diye ağzından kaçırdı, sonra da kabalığından dolayı yüzünü buruşturdu.

Alınmak yerine onun bakışlarını tuttu ve başını eğdi. "O zaman kaç yaşında olmalıyım?"

Tanrım, dostum. Kendine gel.

Şaşkınlığını üzerinden atarak selamlamak için elini uzattı. "Bayan Walker, sonunda sizinle tanıştığuma memnun oldum. Ben Duke Havermeyer. Lütfen oturun."

El sıkıştılar ve sonra masasının yanındaki koltuklara yerleştiler. Kadın ellerini kucağında birleştirdi. "Beni mi görmek istediniz?"

"Evet. Hoşbeşle zamanınızı harcamayacağım, doğrudan konuya gireceğim. Sizden bir ricam var. Kuşkusuz *Gazete*'yi çevreleyen skandalı duymuşsunuzdur." Kadın başıyla kısa bir selam verdi ve adam devam etti. "Ne yazık ki suçlamalar doğru ve gazetenin itibarı kötü bir aldı. Bu çok daha büyük bir soruna yol açtı."

"Hangisi?"

Onun tavırlarından hoşlanıyordu. Soğukkanlı, çekingen. Doğrudan. Lafi dolandırmıyordu. Belki de gazetecilerle çok uzun süre birlikte olmuştu, ama sadede gelen birini tercih ederdi. "Yönetim kurulu üyelerim. En iyi günlerinde bile gergin ve öngörülemezdirler. Dünden sonra, düpedüz ürkekler. Gazeteye ve bana olan güvenlerini kaybettiler. Onları geri kazanmalıyım yoksa... hoş olmayan sonuçlar doğabilir. İşte burada sen devreye giriyorsun."

"Ben mi?"

"Evet, siz. Bayan Walker, Havermeyer Yayıncılık Şirketi'nin baş tacıdır. En popüler köşemizi yazıyorsunuz ve herkesin arkadaş olmak istediği kadınsınız. Bir eliyle bilgece tavsiyeler verirken, diğer eliyle abartılı yemekler hazırlayan bir kadınsınız."

Bu iltifattan şüphelenmiş gibi bakışlarını kıstı. Kabul, adam biraz abartmıştı ama yalan söylememişti. Kadın etkileyici bir bilgi birikimine sahipti.

"Peki tüm bunlar yönetim kurulunda size nasıl yardımcı oluyor?"

"Yönetim kurulu için bir Noel yemeği düzenlemeni istiyorum."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Bir akşam yemeği partisi mi? Yönetim kurulu için mi?"

"Noel'e sadece bir hafta kaldığını biliyorum ama eğlence konusunda bu kadar rahat bir kadın olan senin bunu başarabileceğine inancım tam."

"Mümkün değil. Bu... Bu yeterli bir zaman değil."

Elini salladı. Bunu başarabilecek biri varsa, o da Bayan Walker'dı. Kadın tam bir ev sihirbazıydı. "Saçmalık. Yeni yıl kutlaması için tropik bitkiler ve ananas idare eden kadın mı? Bu kadın

Şehirdeki en iyi, en düzenli personele sahip olmakla övünen kadın? Yeteneklerinize güvenim tam, hanımefendi."

"Ama bu sizin kurulunuz, bir grup sosyete eşinin değil," dedi. "Bu konuda endişelenmeyin. Çalışmak için sınırsız bir bütçeniz var. ve yönetim kurulu şüphesiz yaptığınız her şeyden etkilenecektir. Sadece sizinle tanışmak bile onları heyecanlandıracak. Bayan Walker New York'un en büyük gizemlerinden biri ve sizi bir akşamlığına onlara veriyorum." Kadın ikna olmuş görünmüyordu, o yüzden ekledi: "Bunun bir dayatma olduğunun ve son derece özel biri olduğunuzun farkındayım. Ancak, ısrar etmek zorundayım. Bu gazetenin iyiliği için."

Parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. Zaman geriliyor, göğsü sessizlikte hızla inip kalkıyordu. Tecrübeli bir müzakereci olan Duke, avının düşünmesine izin vermek için sessiz kalması gerektiğini biliyordu.

"Reddedersen ne olur?" diye sordu sonunda.

Akıllıca bir soru, beklediği bir soruydu. Başını eğdi, sesi sertleşti. "Kontratınızı okuduğunuza eminim Bayan Walker, ama unuttuysanız, ince yazıları hatırlatmama izin verin. Aslında Bayan Walker'ın Haftalık Köşesi'nin sahibi siz değilsiniz. Biz sahibiz. Özellikle de *benim*. Bu nedenle, bu mektupları yanıtlaması ve köşesini yazması için herhangi birini tutabilirim. Bu *kişinin siz* olmanıza gerek yok."

Yutkundu, narin boğazı çalışıyordu. "Bir akşam yemeği partisi mi? Yedi ya da sekiz yemekli?"

"Altı diyelim mi? Bunu size fazla haber vermeden yaptığının farkındayım. Şimdi, aile kutlamalarından uzak kalmamak için bu yirmi ikinci Aralık'ta gerçekleşecek."

"sadece beş gün sonra!"

"Dediğim gibi, size güvenim tam."

"İnancınızı takdir ediyorum Bay Havermeier, ama bunu yapamam. Neden bir şef tutmuyorsunuz ve herkese benim-"

"Hayır." Tek kelimelik cevap ofisi kırdı geçirdi. "Hile yapmak yok. Her şey açık seçik olmalı. Menüü hazırlayacak, yemeği denetleyecek ve bizimle birlikte yemek yiyeceksiniz. Elbette personeliniz de hazır bulunacak."

"Asam mı?"

"Yemek kesinlikle sizin evinizde gerçekleşmeli Bayan Walker." Açık konuşmamış mıydı? Bu konuşmayı hayal ettiğinde, kadın çok daha anlayışlı davranmıştı. Bir zamanlar Hindistan genel valisini ağırlamış bir kadın için bu ne kadar zor olabilirdi ki? "Kurul, evinizin içine bakmaya bayılacak.

tatillerde ev. Bu da geceye daha kişisel bir hava katıyor. Elbette Bay Walker da katılabilir."

Solgunlaştı, eli kolçağı kavramak için dışarı fırladı. "Tabii ki."

Kendini çelikleştirdi ve alışılmadık isteği ve bunun neden olacağı aksaklıklar yüzünden duyduğu suçluluk duygusunu bir kenara itti. O bir çalışandı ve HPC en önemli önceliği idi.

Yine de belki de biraz sert davranıyordu. Boğazını temizledi. "Bunu büyük bir kişisel iyilik olarak kabul ediyorum ve başkalarından yardım istediğim pek görülmemiştir."

"I..." Derin bir nefes aldı. "O zaman nasıl reddedebilirim ki?"

İKİNCİ BÖLÜM

"Neyi kabul ettiniz?"

Rose çizmesiyle siyah bir yer karosunun kenarını izledi. O ve arkadaşı Henry, annesinin sekiz yıldır çalıştığı Lowes'ların Beşinci Cadde'deki büyük evlerinin kilerindelerdi. Henry burada ikinci uşaktı ve Rose ona Havermeyer'in isteğini anlatırken kahvaltı tabaklarını kilitliyordu. Ev sahipleri Newport'a gitmek üzere yola çıktıklarından ev tatil için kapatılıyordu. "Sana söyledim. Başka seçeneğim yoktu."

"Her zaman bir seçenek vardır. Sen hayır dersin."

"Ve Bayan Walker olarak pozisyonumu mu kaybedeyim? Hayır, kaybedemem. Neden yapamayacağımı *biliyorsun*." En eski arkadaşı olan Henry, Rose'un daha iyi bir hayat, daha özgür bir hayat planlarını çok iyi biliyordu.

Bulaşıklardan başını kaldırdı, yüzünde sempati dolu bir ifade vardı. "Evet, biliyorum ama o bunu istemezdi. Yalan söylemeni ve insanları dolandırmanı."

Belki de, ama o yerinden kıpırdamayacaktı. *Gazetede*ki işinden gelecek paraya ihtiyaçları vardı. "Bu sadece bir akşam yemeği partisi. Ne kadar zor olabilir ki?"

Bir kahkaha attı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Bir bakalım. Bir aşçı, bir koca, bir personel ve şehir dışında kendininmiş gibi kullanabileceğin, kimsenin tanımadığı mobilyalı bir ev bulmalısın." Başını sallayarak bulaşıklarına geri döndü. "Sana şans dilerim."

Kendisinden sadece bir yaş büyük olan Henry uzun yıllardır arkadaşıydı. Şehir merkezinde büyürken aileleri komşuydu ve Rose için bir kardeş gibiydi. Annesi, Henry ile aralarında bir eşleşme olacağına dair umutlar beslemişti ama Henry, Lowe'ların evindeki bir başka hizmetçi olan Bridget'e evlenme teklif etmeden önce bile bir kıvılcım oluşmamıştı.

Bu ona Dük Havermeyer'i düşündürdü. Sadece onun iri gövdesini ve yoğun kahverengi gözlerini hatırlayınca midesi bulandı. Mercy, son birkaç aydır onu uzaktan gördüğünde olduğundan çok daha iyi görünüyordu, üstelik daha gençti. Adam otuz yaşını çoktan geçmiş olamazdı.

Ve bu akşam yemeği partisini gerçekleştirmenin bir yolunu bulamazsa onu kovacaktı.

Panığını yuttu ve elindeki soruna geri döndü. "Bunun üzerinde düşünüyordum-"

"Ah, lanet olsun."

O bunu görmezden geldi. "Benim kolay bir çözümüm var. Bir gün önce korkunç bir hastalığa yakalanacağım ve Havermeyer'e üzülerek iptal etmek zorunda olduğumu söyleyeceğim."

Henry döndü, kara kaşlarından biri kalkıktı. "Ciddi misin sen? Ya sadece programını değiştirirse?"

"Noel'den sonra neden uğraşalım ki?"

"Her zaman yeni yıl vardır. Onu sonsuza dek ertelemeyi dşnemezsin Rose."

Tanrım, Henry haklıydı. Havermeyer oldukça kararlı görünüyordu. Kuşkusuz Rose'u köşeye sıkıştırmanın başka bir yolunu bulacaktı. Rose bunu nasıl başaracaktı? "Bunu başarmak için bir yol bulmama yardım etmelisin."

"Kesinlikle olmaz. Onunla açık konuşmalı ve çok kızgın olmamasını ummalısınız. Belki onu durumdan haberdar edersen-"

"Hayır, bu çok riskli. Beni anında kovar." Ne de olsa, onun köşesini herkesin yazabileceğini söylememiş miydi? Bayan Walker olarak devam etmek istiyorsa, bu iş için bir yol bulmalıydı.

Henry kollarını kavuşturup tezgâha yaslandı, onaylamadığı ağzının düz çizgilerinden belli oluyordu. "Sana Bayan Walker'ın hayatını bu kadar bytmemeni söylemiştim. Akşam yemeği konuklarınız olarak tüm o ileri gelenleri ve Avrupalı aristokratları icat etmek, onun efsanesini mantıksız boyutlara taşıdı. şimdiye kadar keşfedilmekten kurtulmuş olmanız ise tam bir mucize."

"Hâla keşfedilmedim, bunu çözersek ben de keşfedilmeyeceğim."

"Biz mi?"

"Evet, bana yardım etmelisin. Bu sorunla anneme gidemem. Sana başvurmayacağım da kime başvuracağım? Lütfen, Henry."

O an uzadı ve adam ona baktı, ifadesi bomboştu. Ellerini çenesinin altında kavuşturdu ve hiç kıpırdamadan durdu.

Sonunda, asırlar gibi gelen bir sreden sonra, yüksek sesle nefes verdi. "Peki, sana yardım edeceğim. Ama bunun berbat bir fikir olduğuna inandığımı söylememe izin verin."

Ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak hızla, "ok dikkat çekici," dedi.

Gözlerini göğe doğru devirdi. "Peki, ilk sorunuz nedir, Mrs. Walker?"

"Kimsenin tanımadığı bir sahibi olan boş bir malikane."

Çenesini sıvazladı. "Bekle, ya boş bir malikaneye ihtiyacımız yoksa?"

"Var. Yemeğe ev sahipliği yapacak bir yerimiz olmalı."

Bu yorumu elinin tersiyle itti. "Ya Walker'ların evi kapsamlı bir onarımdan geçiyorsa ve siz de onun yerine Lowes'ların evini kullanıyorsanız?"

"Henry! Bu evi kullanamam." Etrafta kimse olmamasına rağmen sesini alçalttı. "İşverenlerinize bunu yapamam. Ya sen ve annem işinizi kaybederseniz?"

"Haklısınız. Bu çok riskli. Kesinlikle kovulmak istemiyorum. Bayan Lowe'un eşyaları konusunda ne kadar titiz olduğunu biliyorsunuz. Bir şekilde öğrenir, özellikle de dedikodu yayılırsa. Neden Havermeyer'in ev sahipliği yapmasına izin vermiyorsunuz?"

"Çünkü Bayan Walker'ın tatillerde evini göstermesini istiyor. Bu da daha kişisel bir dokunuş sağlıyor" dedi.

"Yani evi dışarıda. Yetmiş Birinci Cadde'de camında 'satılık' yazan bir yer var. Central Park'ın hemen dışında. Her gece önünden geçiyorum. Hala mobilyalı ve son altı aydır satılık."

"Boş bir evi kullanamayız, değil mi? Orası birine ait." Henry, "Fazla bir seçeneğiniz olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Birkaç saat için ne fark eder ki? Belli ki başka bir yere taşınmışlar. Eğer emlakçıya birkaç dolar verirsek, o gece için başka yöne bakabilir. Kimsenin haberi olmaz."

Havermeyer'in cömert ödeneği bu konuda yardımcı olabilirdi. Yine de bu doğru gelmiyordu. "Ya yönetim kurulu üyelerinden biri mal sahibini tanıyorsa? Ya da komşulardan biri?"

"O zaman evi yeni satın aldığınızı iddia ediyor ve gerçeğin asla ortaya çıkmamasını umuyorsunuz. Gerçekten Rose. Bu akşam için kiralayabileceğimiz bir konak bilmiyorsan, başka bir seçenek göremiyorum."

"Haklısınız, elbette. Her şey çok..."

"Yanlış mı?" Henry, kızın çok iyi tanıdığı o onaylamaz tavrıyla burnunun ucuyla baktı.

"Riskli diyecektim. Yalanlar üst üste yığılıyor." "Bunu durdurmanın kesin bir yolu var. Havermeyer'e gerçeği söyleyin."

"Yapamayacağımı biliyorsun. Gazetede olup bitenleri göz önünde bulundurursak beni kovacaktır."

"Sizin için bu boş evi araştırayım mı?"

İç çekti. Başka ne seçeneği vardı ki? "Evet, ama ben de seninle geleceğim. Buradaki çalışanlardan herhangi birini yardım etmeye ikna edebilir miyiz? Bir uşak ve bir ya da iki hizmetçi olur. Onlara ödeme yapabilirim, daha doğrusu Havermeyer onlara ödeme yapabilir. Etkinlik için bana cömert bir ödenek verdi."

Henry kristal bir su kadehini rafa koymak için gerindi. "Gereksiz olsa da bunu takdir edeceklerdir. Personelin çoğu sizin için kendini tramvayın önüne atar."

Rose on yıldan uzun bir süredir Lowe'ların evinin demirbaşlarından biriydi. Annesi yıllarca üst katta hizmetçi olarak çalışmış, sonra dizleri ağrıyaya başlayınca mutfığa transfer . Bu da personelin Rose'a kendilerinden biri gibi , *Gazetede* işe onu kutladıkları anlamına geliyordu. Ayrıca kimliğini gizli tutarak tavsiye köşesi için soruları yanıtlamayı da cömertçe teklif etmişlerdi. Bunun için hepsine hayranlık duyuyordu.

Henry, "Yemek pişirmek dışında her şey tamam," dedi. "Bayan Riley'den yardım isteyebilirsiniz. Kızı doğum yapmak üzere ama zaman ayırabilir. O zaman tek yapmanız gereken uşakların servis yapmasına izin vermek olur."

"Tam olarak her şey değil." Derin bir nefes alarak devam etti. "İhtiyacım olan küçük, minicik, ufacık bir şey daha var."

Henry bir çatal almanın ortasında dondu kaldı. "Hayır, , hayır. Ben yemem.

Benden başka herkes."

"Henry, yapmalısın. Başka kime sorabilirim ki?"

Arkasını döndüğünde gözleri çılgına dönmüştü. "Peki ya geçen ay birlikte paten kaymaya gittiğin Elmer?"

"Gölette buz pateni kiralayan adamdan mı bahsediyorsun? Ciddi ol. Soracak başka kimsem yok." Yalvarırcasına ellerini birleştirdi. "Lütfen, Henry. Lütfen, sana yalvarıyorum."

"Ben...yapamam. Senin için her şeyi berbat edeceğim, Rosie. Sosyete ve görgü kuralları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bay Rose Walker rolünü oynamak için en kötü seçim benim."

"Orada dur bakalım. Kimse çatal bıçak takımlarını ve sofrada adabını senin kadar iyi bilmiyor ve bu sosyetik beyleri neredeyse her gece görüyorsun. Yani yemekten sonra erkeklerle birkaç dakikalığına Porto şarabı içiyorsun... Ne kadar kötü olabilir ki?"

Başparmağını pencerelelere doğru salladı. "Peki ya Bert? O iyi bir seçim olurdu."

"O bir *seyis*, Henry, ve eski balık gibi kokuyor. Hayır, sen olmalısın. Ayrıca, biz yıllardır arkadaşız. Yaşlı ve evli bir çiftle oynamak çok zor olmayacaktır. Tabii Bridget'in aldıracağını düşünmüyorsan-"

"Bridget sorunlarımızın en küçüğü. Rol yapma konusunda berbatım. Bunu sen de biliyorsun. Hiçbir zaman yalan söyleyemedim, küçük yalanlar bile - ve bu pek de küçük sayılmaz Rose."

"Havermeyer öğrenmeyecek. Yardım etmelerini istediğimiz birkaç personel dışında kimse öğrenmeyecek. Kendin söyledin: Bir gece için birkaç saat, Henry. *Lütfen*."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Buna pişman olacağım, bunu biliyorum."

Hiçbirinin pişmanlık duymasını gerektirecek bir durum olmadığını umuyordu. Bu iş bir aksilik çıkmadan halledilmeliydi yoksa *Gazetede*ki işi ve muhabirlik hayalleri sona erecekti. "Teşekkür ederim, teşekkür , teşekkür ederim!" Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen kesinlikle en iyisisin, Henry."

Ona sevgiyle gülümsedi. "Annene söyleyecek misin?" "Tanrım, hayır. Herkese gizlilik yemini ettirmeliyiz, en azından bitti. Onu endişelendirmek istemem."

"Bunu yapmanıza asla izin vermeyeceğinden bahsetmiyorum bile."

Doğru. Annem hâlâ Rose'un neden kendi adıyla değil de Bayan Walker olarak yazmak zorunda olduğunu anlamıyordu. Ama Rose yıllardır ailenin mali işleriyle ilgileniyordu ve durumlarının ne kadar vahim olduğunu annesine söyleyecek cesareti yoktu. İkisinin de işlerini korumaları gerekiyordu. "Beklemeyi ve bittiğinde ona söylemeyi tercih ederim."

"Bu muhtemelen mükemmel bir fikir." "Gördün mü, sana bunun kolay olacağını söylemiştim."

Yüzünü buruşturdu ve cilalamaya devam etti. "Rosie, seni neredeyse tüm hayatın boyunca tanıdım. İnatçısın ve kendi iyiliğin için fazla meraklısın. Sen işin içindeyken hiçbir şey kolay değildir."

Üç gece sonra Duke'un arabası durduğunda şehrin sokaklarını hafif bir kar tozu kaplamıştı. Bayan Walker'ın Yetmiş Birinci Cadde'de Central Park'a bakan mütevazı bir konağında yaşadığı ortaya çıktı. Mütevazı ama misafirperver.

Merdiven sahanlığında büyük bir saksıda yaprak dökmeyen küçük bir ağaç vardı ve demir parmaklıkları taze çelenkler sarıyordu. Renkli ve parlak Noel ağacı ön pencereden parlıyordu. Ne kadar şenlikli. Kadın gerçekten de her şeyi düşünmüş.

Bu gece onun ev sahipliği yapmasına izin vermekle iyi etmişti. Onun evi bu kadar misafirperver değildi. Aslında yıllardır Noel için süslenmemişti. Bunun bir anlamı yoktu, gerçekten. Ağaç ve çobanpüskülü sadece birkaç hafta kalır, sonra da çöp gibi atılırdı. Sadece yazılı kelimeler kalıcıydı, gelecek nesiller için arşivlenirdi. Geri kalan her şey zaman kaybıydı.

Ayrıca, ailesi yoktu. Karısı yoktu. Bayramlarda ağırlayacağı uzak bir kuzeni ya da büyük halası bile yoktu. Babası, çoğunlukla yaşlı adam öldüğünde mirasa konmaya çalışacaklarından korktuğu için tüm akrabalarını kaçırmıştı. Artık kimse kalmamıştı. Duke dışında kimse.

Yalnızlığı umursamıyordu. Gazetelere odaklanmasını sağlıyordu ve sonuçlar meyvesini vermişti.

Keşke birisi HPC yönetim kuruluna bunu hatırlatsa.

Yönetim kurulu ve HPC yatırımcıları son on yılda Duke'un cesareti ve öngörüsü sayesinde oldukça zenginleşmişti. Yine de, ilk sorun belirtisinde, *şirketin başkanı* da dahil olmak üzere yeni bir liderliğe ihtiyaç duyulabileceğini ima ettiler.

İçinden küfrederek kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Bu gecenin iyi geçmesi, kurulun gözüne tekrar girmesi ve skandalı unutmalarına yardımcı olması şarttı.

O yaklaşırken ön kapı çatırdadı. Yaşlı bir uşak belirdi ve ağır ahşabı yavaşça çekerek açtı. Duke son adımı attı ve eşikten geçti.

İçerisi aydınlık ve neşeliydi. Havada limon cilasası kokusu vardı ve her yüzey pırıl pırıldı. Zevkli süslemeler dikkat çekecek ama bunaltmayacak şekilde özenle yerleştirilmişti. En etkileyici olanı ise tavandan sarkan ve kristal parçaları elmas gibi parlayan büyük avizeydi.

Daha içeri yeni girmişti ki, Bayan Walker'ın evinden beklediği her şeye sahipti.

"Hoş geldiniz lordum," dedi uşak ağır bir ses tonuyla. "Biraz erken değil mi?"

Duke adamın selamına gözlerini kırıştırdı, adresin yanlış olmasına mı yoksa kabalığa mı daha çok şaşırdığından emin değildi. Demek her şey eskisi gibi değildi.

beklenen. "Sadece efendim yeterli olacaktır. Umarım erken gelmem bir sorun teşkil etmez."

"Peki, gel o zaman. Eşyalarınızı falan alayım."

"Bay Havermeyer." Havermeyer ceketini silkerken Bayan Walker belirdi, yüzü kızarmış ve kibar bir gülümseme takınmıştı. Sonra o şaşırtıcı gözler onunkilerle buluştu ve neredeyse nefes almayı unuttu. Kırmızı ve altın rengi elbisesi açıkça mevsime bir selam niteliğindeydi ve Aziz Nicholas'ın kendisi bile o dalan yakaya iki kez bakardı. Elbisesinin dantel kenarının üzerinde sağlıklı bir göğüs genişliği sergileniyordu, teni kesinlikle kusursuzdu.

Bay Walker şanslı bir adamdı.

Duke bakışlarını kadının yüzüne dikti. Evli kadınlar yasaktı. Çekici olanlar bile.

Selam verdi. "Bayan Walker."

Birkaç dağınık saç düzeltti. "İyi akşamlar. Beni salona kadar takip eder misiniz?"

Duke kolunu uzattı ve ikisi birlikte sağ tarafa doğru ilerlediler. Yolda Bayan Walker onun arkasına yaslandı ve uşağa bir şeyler söylediğini fark etti ama ne dediğini anlayamadı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Erken geldiğim için özür dilerim ama ihtiyacınız olanı aldığınızdan emin olmak istedim."

"Korkmayın, her şey hazır. Bütçeniz fazlasıyla cömertti. O kadar parayı harcamam mümkün değildi."

Tutumlu yaşamanın faydaları üzerine yazdığı etkileyici köşe yazısını hatırlayarak başını salladı. "Yaratıcılığınızı hiçbir şekilde engellemek istemedim, özellikle de zaman çizelgesi benim ısrarımla belirlenmişken."

"Yeterince doğru, bu yüzden yaptığım şeyi harcarken kendimi kötü hissetmedim." Salona girdiklerinde uşağa başıyla selam verdi. "Şimdi şampanyaya başlayacağız, Peter."

"Evet, madam."

Duke onu zarif misafir odasına kadar takip etti. Zarif Fransız mobilyaları, kalın İran halıları ve pirinç lambalarla doluydu. Duvar kâğıdı temiz olmasına rağmen biraz soluk görünüyordu, onu yargıladığından değil. Duvar kaplamaları hakkında Bayan Walker'dan daha fazla şey bildiğini asla iddia edemezdi.

"Uşağınız renkli bir karaktere benziyor," dedi.

"Gerçekten de öyle. Yıllardır aileyle birlikte ve korkarım biraz da kendi bildiğini okuyor."

Siyah gece elbisesi giymiş kahverengi saçlı genç bir adam sert adımlarla odaya girdi, dikkati tamamen Bayan Walker'ın üzerindeydi. Bu onun kocası mıydı? Duke onun nasıl bir adamla evlendiğini düşünmek için hiç zaman harcamamıştı ama Bay Walker'ın kitap gibi görünüşü ve çekingen tavırları biraz beklenmedikti. Bu ne girişken bir büyücü ne de şamatacı bir sanayiciydi. Bu, yemekli partilerden çok konferanslar ve deneylerden hoşlanan bir bilim adamıydı.

Onlarınkinin mutlu bir evlilik olup olmadığını merak etti.

Bu uygunsuz düşünceden sıyrılarak elini uzattı. "Bayım. Walker, sanırım? Ben Dük Havermeyer."

Bay Walker Duke'un elini bir kez sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Havermeyer. Evimize hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim ve bu kadar kısa sürede bizi ağırladığınız için minnettarlığımı ifade etmeliyim."

"Sorun değil. Personelimiz bu tür işlerde ustadır."

Duke, Bayan Walker'ın köşe yazılarını göz önünde bulundurarak tam da böyle düşünmüştü. "Eviniz çok güzel," dedi her ikisine de. geldiğinde çabalarını düzgün bir şekilde övdü. "Tam olarak beklediğim gibi."

Çift hızlı bir bakış alışverişinde bulundu. "Teşekkür ederim," dedi Bay Walker. "Yeni taşındık, o yüzden hâlâ alışma aşamasındayız."

"Bay Walker," dedi, "belki de yemeğin nasıl gittiğini görmek için Aşçı'yı kontrol edersiniz." Sonra Duke'un dirseğini tuttu ve onu pencerenin yanındaki iyi aydınlatılmış ağaca doğru çevirdi. "Bay Havermeyer, ağacımızı gördünüz mü?"

On metrelik ağaç muhteşemdi. Daha önce hiç böyle bir ağaç görmemişti. Dalların, kurdelelerin ve süslerin arasına stratejik olarak yerleştirilmiş elektrikli ışıklar, zengin New Yorklular arasında nispeten yeni bir trenddi. Bayan Walker'ın kendi ağacı için bu son yenilikte ısrar etmesinin nedeni buydu. "Nefes kesici. Daha önce böyle bir ağaç gördüğümü hatırlamıyorum."

"Teşekkür . Onunla gurur duyuyorum. Sizin ağacınızın da benzer olduğunu tahmin ediyorum." "Oh, ağaçla uğraşmıyorum."

Onu incelerken başını eğdi. "Bir ağaç hiç de zahmetli değil. Ayrıca, tatil için evinizi süsleyecek bir dekoratör ekibiniz olduğunu sanıyordum."

"Korkarım ki hayır. Belki bir gün bir ailem olduğunda." Zihninde canlandırmaya başlayamayacağı bir olay. Küçük çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

İyi bir koca ve baba olmak konusunda ise daha da az. Kendi babası kesinlikle kötü bir örnek teşkil etmişti.

Ayrıca, kısa ilişkiler en iyisiydi, hızlı bir takladan başka bir şey istemeyen kadınlarla. İş ihtiyaçlarını kişisel ihtiyaçlarının önüne koyduğunda asla şikayet etmeyecek kadınlarla.

"Bu arada, Bay Walker ne iş yapıyor?"

Elini salladı, bakışları başka yöne kaydı. "O gümüş renginde."

"Ah, evet." Walker muhtemelen Dakota'da bir yerde zengin olmuş ve doğuya gitmişti. "Öyleyse hikâyelerimizi değiş tokuş etmeliyiz. Büyük büyükbabam Montana'da bakır madenciliği yapmış."

"Bunu duymuştum. Güzel, işte şampanya." Şampanya tepsisini taşıyan uşağa neredeyse . Onu bir şekilde rahatsız mı etmişti?

Daha çok çalışacağına yemin etti. Onu rahatlatmaya. Sadece bu gece, onun kendisinden hoşlanmasına ihtiyacı vardı. Daha da önemlisi, HPC kurulunu etkilemesine ihtiyacı vardı.

Bu ona bir şey hatırlattı. İç cebine uzanarak soluk bir kâğıt parçası çıkardı. "Unutmadan, senden bir iyilik daha isteyeceğim."

Kaşlarını çattı, yüz ifadesi birden temkinli bir hal aldı. Yine de devam etti. Kuşkusuz bu istek onun hoşuna gitmeyecekti ama ne de olsa patron oydu. "Yönetim kurulu üyeleri için sizi mutfakta çalışırken görmenin eğlenceli olabileceğini düşündüm. Yemek pişirmeye olan sevginiz ve ustalaştığınız tarifler hakkında çok şey yazdınız. Kulağa kolaymış gibi geliyor. Tüm kadınların yapabileceği bir şey."

Saçmalıyordu. *Sadede gel, dostum.*

Kağıdı uzatarak devam etti. "Annemle birlikte İskoçya'dan gelen Havermeyer ailesine ait bir kurabiye tarifim var. Belki yemekten sonra biz izlerken bunları hazırlayabilirsin?"

Ağız açıldı, sonra kapandı. Dilsiz kaldı ve şaşırtıcı mavi bakışlarıyla ona baktı. Onun bu istek karşısında sevinç göstermesini beklemiyordu ama sessizliği onu endişelendirmişti.

"Bunun alışılmışın dışında bir istek olduğunun farkındayım," dedi. "Ancak listede sadece birkaç malzeme var ve eminim ki sizin gibi yetenekli bir kadın için çok kolay olacaktır."

"Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Evet de. Çocukluğumdan beri kimse yapmadı ve tadını bile hatırlayamıyorum. Meraktan ölüyorum."

"Peki ya bunları yarın yapsam ve herkese bir kutu göndersem-?"

"Hayır, bu olmaz. Kurul için onları gerçekten yarattığınızı gözlemlemek çok daha akılda kalıcı olacaktır. Ayrıca, bunun benim aile tarifim olması, deneyimi bana ve gazeteye bağlıyor."

"Ve bu sizin için önemli mi?"

"Çok önemli."

Ona sırrını açmaya karar verdi. Garip istekleri göz önüne alındığında gerçeği bilmeyi hak . "Gördüğünüz gibi, yönetim kurulu akıllıca bir manevrayla beni, ailemin dört nesildir kurduğu ve yönettiği bir şirket olan HPC'nin başkanlığından azledebilir. Yönetim kurulunun beni şirketle eşit görmesini istiyorum." HPC'yi Havermeyer olmayan biri mi yönetecek? Bunun olmasına asla izin veremezdi. Bu gece herkese mirasını, ailesinin şirketi kurmasındaki köklerini hatırlatması şarttı. Rose Walker bunu başarmasına yardımcı olabilirdi. "Lütfen, Bayan Walker."

"Yemekten sonra mutfaklar darmadağın olacak-"

"Sana bin dolar ikramiye vereceğim." Şaşırtıcı miktarda bir para ama umurunda bile değildi. Kadının kabul etmesini istiyordu ve bu yüzden istediğini elde etmek için onu kandırıyor, rüşvet veriyor ve tehdit ediyordu.

Sonra çevresini hatırladı; göz alıcı ağacı, bu evi ve Bay Walker'ın gümüş servetini... Ve hemen kendini aptal gibi hissetti. Bayan Walker'ın paraya ihtiyacı yoktu; yine de gazetede işini korumayı önemsiyordu. "Ayrıca, seni kovmayacağım." diye ağzından kaçırdı.

Yutkundu, yanakları pembenin gurur verici bir tonuna dönüştü. "Benim için bir zevk olacak."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rose'un kalbi göğsünde dört nala atıyordu. Sekiz kişiden oluşan HPC yönetim kurulu şimdi salonda toplanmıştı. Sadece üçü eşlerini getirmişti ama grup yine de oldukça kalabalıktı. Duke, uzun boyuyla ilgi odağı haline gelmişti. Adam mıknaş gibiydi, kendine güveni ve varlığı herkesi yanına çekiyordu - Rose hariç. Rose'un partiye katılmak için acelesi yoktu. Hâlâ adamın onu istediği şeyi yapmaya nasıl ikna ettiğini anlamaya çalışıyordu.

Adamın bir imparatorluk kurmasına şaşmamalı. Ona kim hayır diyebilirdi ki? Belli ki o değil. Güzel adam büyüleyici karanlık bakışlarını ona dikmiş, kaba yara izi onu bir şekilde Savunmasızdı ve direnci sıcak mum gibi eridi.

Uzun bir nefes verdi. Tanrım, umarım hissettiğinden daha sakın görünüyordur, çünkü kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Lowes'un çalışanlarından bir düzine kişiyle birlikte küçük bir mucize yaratarak onları buraya kadar getirmişti. Emlakçıya ödeme yaptıktan sonra, evin geri kalanı bir hizmetçinin en kötü kâbusu gibi çorak ve kirli kalırken, dört odayı ve girişi dekore etmek için yeterli mobilyayı ödünç almışlardı. Yine de, misafirlerden hiçbiri dolaşmadığı sürece bu numara işe yarayacaktı.

Yemek sonrası mutfaktaki yemek pişirme gösterisi hariç. Tanrı aşkına, bunu nasıl başaracaktı? Dük'ün alışılmadık isteğinden sonra hızla merdivenlerden aşağı indi. Mutfak hizmetçilerine tarif kartında listelenen malzemeleri toplamalarını ve ardından mutfağı ellerinden geldiğince temizleyerek şık bir hale getirmelerini emretti. Bayan Riley ne yazık ki çoktan ayrılmıştı, bu yüzden Rose aşçıdan tavsiye bile isteyememişti.

Kurabiye yapmak ne kadar zor olabilir ki? Tek yapılması gereken talimatları dikkatle takip etmektir.

Son üç kurabiye pişirme denemesinin her seferinde farklı bir nedenden dolayı başarısızlıkla sonuçlanmasına aldırmadı.

Henry onun yanında sessizce, "Nefes al," dedi. İkisi de girişten yönetim kurulu üyelerini izliyordu "Kurabiyeleri çözeceksin. Sadece tarife sadık kal ve Havermeyer'e bakmayı bırak. Mutlu bir evliliğiniz olması gerekiyordu."

Şampanya kadehinin kenarından ona keskin bir bakış gönderdi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Neden bahsettiğimi iyi - sizi suçlayamam.

Çarpıcı biri."

Adam gerçekten de çarpıcıydı. Ne zaman onun yanında olsa teni farkındalıkla karıncalanıyordu. "Ve bekâr."

"Bir hak iddia ettin, değil mi?"

"Saçmalama. O benim işverenim. Ve evli olduğumuzu sanıyor."

"İyi bir noktaya değindin. Yine de söylemeliyim ki, dikkatinizi vermediğinizi düşündüğü zamanlarda sizi izlediğini fark ettim."

Duke Havermeyer *onu* izliyor muydu? Muhtemelen yönetim kurulunu geri kazanma kampanyasını emin olmak için. "Elbette ve bir dahaki sefere Brooklyn'de bana satacak bir köprün olduğunu söyleyeceksin."

Kıkırdadı. "Gerekirse şüphe et, ama göreceğiz. Yara izinin ardındaki hikâye nedir acaba?"

Havermeyer'in alnındaki büyüleyici izi inceledi. "Başlangıçta bir sirk kazası ya da bir bar kavgasında kırılan bir şişe olduğunu düşünmüştüm. Elbette her zaman öfkeli kalabalık teorisi vardır. Ancak benim şu anki favorim, küçümsenmiş bir aşık tarafından fırlatılan kristal bir heykelcik."

"Gördüğüm kadarıyla bu konu üzerinde neredeyse hiç düşünmemişsiniz," dedi. "Gazeteci yüreğiniz umutsuz bir merakla mı titriyor?"

Evet, . "Yara izi olmasaydı, çok güzel olurdu. Ben sadece ilginç buluyorum, hepsi bu."

"Madem öyle diyorsun. Kaynaşalım mı?"

"Sanırım-oh, unuttum. Havermeyer servetinizi gümüş madenciliğinden kazandığınızı düşünüyor."

Vücudu şaşkınlıkla sarsıldı. "O ne?"

Onun kolunu okşadı. "Dürüst olmak gerekirse, ona gümüş işinde olduğunu söyledim. O bunu gümüş madenciliği olarak yorumlamayı tercih etti. Size bunu sorarsa şaşırmayın."

Henry söylenmeye başladı ama Rose onu duymazdan gelerek odaya doğru çekti. "İşte orada," dedi gür bir erkek sesi -Havermeyer'in-. "İşte en popüler yazarımız."

"İyi akşamlar," dedi odanın geneline. "Evimize hoş geldiniz."

Konuklar teker teker yaklaştı, ellerini uzattılar ve gülümsediler. Hepsi onunla tanıştığı için gerçekten mutlu görünüyordu ve o da kendi rolünü oynamaya çalıştı. Duke uzaktan izliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yakışıklı yüzünde gururlu bir ifade vardı. Yine de gözleri... Bakışları adını koyamadığı bir yoğunlukla yanıyordu, bu bakışlar onu karanlık yerlerde, evli olmayan bir kadının henüz bilmemesi gereken yerlerde ısıtıyordu.

Evet, ama bu gece evli bir kadını oynuyorsun. Belki biraz flört-

Tanrım, *bu* düşünce de nereden çıkmıştı? Neredeyse boşalmış olan şampanya bardağına bakarak onu Henry'ye uzattı. Daha fazla içki yok. Odadaki en çekici adam olsa bile, işvereniyle ilgili uygunsuz düşüncelerle geceyi mahvedemezdi.

Ayrıca, erkekler hakkında ne biliyordu ki? Hiç ciddi bir flört yaşamamıştı, yazarlık kariyeriyle uğraşamayacak kadar meşguldü. Hayatının ilerleyen dönemlerinde, kendisi ve annesi maddi açıdan güvende olduktan sonra romantizm için yeterince zamanı olacaktı. Şimdilik, Bayan Rose Walker olarak işine odaklanmak zorundaydı.

Yönetim kurulu üyeleri ona ve köşesine duydukları hayranlığı dile getirirken, eşler de Bayan Walker'ın tavsiyeleri hakkında soru ve yorum yağmuruna tuttular. Acı biber fareler için gerçekten işe yarıyor muydu? Domates suyu kullanarak ciltteki lekeler gerçekten çıkarılabilir miydi? Gümüşün paslanmasını önlemek için gazyağı kullanmak hakkında ne düşünüyordu?

Onlara sabırla cevap verdi. Ne de olsa okurları her türden kadından oluşuyordu. Zengin, fakir, orta sınıf... Hiç fark etmezdi. Köşesinin başarılı olmasının nedeni bu gibi kadınlardı. En azından Bayan Walker olarak ilk kez ortaya çıktığından beri edindiği bilgeliği paylaşabilirdi.

Yönetim kurulu üyelerinden biri Duke'a, "Havermeyer, elinde büyük bir mucize var," diye seslendi.

"Daha fazla katılamazdım." Duke şampanya kadehiyle Rose'un şerefine kadeh kaldırarak ona göz kırptı. "Ona sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

Nefesi kesildi, baş döndürücü bir his göğsünü doldurdu. Göz kırpmak mı? Böyle heybetli ve ciddi bir adamdan böyle bir şey geleceğini tahmin etmemişti. Boğazını temizledi. "Teşekkür ederim. Umarım yemek bittikten sonra da aynı şekilde memnun olursunuz."

Herkes bu ifadenin bir şaka olduğunu düşünerek kıkırdadı. Ancak Rose son derece ciddiydi. Bayan Riley bütün akşam yemeğini birkaç saat önce hazırlamıştı.

kızı doğum yapmak üzere olduğu için kalamıyordu. Bir mutfak hizmetçisi ısıtma ve tabak hazırlama işleriyle ilgilenecekti. İdeal bir durum değildi ama bu kadar kısa sürede başka ne yapabilirlerdi ki?

Bu gece hataya yer yoktu.

Henry onun kulağına doğru eğildi. "John bana işaret verdi," dedi, yemek servisini yönetecek uşağı kastederek. "Herkesi yemek salonuna toplamalıyız."

Karnına bir ağırlık çöktü ve yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. "Parmaklarını çapraz yap," diye fısıldadı.

Uzun yemek masasının etrafında toplandıklarında, Duke kendisinin Bayan Walker'dan iki koltuk uzağa yerleştirildiğini fark etti. Kimse görmeden, adının yazılı olduğu küçük kartı yanındaki adamla, yani Bayan Walker'ın hemen sağındaki kişiyle değiştirdi. İçinden bir suçluluk duygusu geçti. Yapılması gereken, kendisine ayrılan yere oturmak ve bir başkasının onun cazibesine kapılmasına izin vermektir.

Yine de onu daha yakından tanımak için bir şans istiyordu, bu da kafasını karıştırıyordu. Evliydi ve bir kadınla platonik bir arkadaşlığa ihtiyacı yoktu. Yine de onu büyüleyici buluyordu, parmaklarının ucunda inanılmaz bir bilgi hazinesi olan bu genç kadını. Ve bu kız onun çalışanı, yetiştirmesi ve koruması gereken bir HPC malı değil miydi? Onun yerine başka bir gazeteye gitmesine izin veremezdi...

Kararını verdi ve hiçbir yere kıpırdamadan onun yanındaki sandalyeye oturdu.

Herkes yerine yerleşti ve Bay Walker masanın diğer ucunda alışlagelmiş pozisyonunu aldı. Duke sadece hafif bir merakla adamı inceledi. Popüler köşe yazarı nasıl bir beyefendiyle evlenmişti? Birlikte mutlular mıydı? Birbirleriyle ilgileniyorlardı, dostça davranıyorlardı ama bu bir aşk evliliği miydi? Ve Tanrı aşkına bunun Duke için ne önemi vardı?

Duke'un sağındaki adam, Bay John Cameron, eğildi. "Ne servis ettiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Bu akşam yemeği partisi senin açından dahice bir hareketti, Havermeyer. Bayan Walker şehrin en ünlü ve en münzevi sakinlerinden biri."

Duke, "Ben sadece yönetim kuruluna minnettarlığımı göstermek istedim," dedi.

Cameron boğazından bir ses çıkardı. "Lütfen. Olanlardan sonra endişelendiğinizi hepimiz biliyoruz. Ancak, endişeli olduğumuz için bizi suçlayamazsınız."

gazetenin itibarı konusunda endişeliyim."

Bayan Walker çatalının dişleriyle kristal kadehine vurdu. "Masada iş konuşulmaması konusunda ısrar etmek zorundayım." Cameron ve Duke'a kaşlarını kaldırarak işaret etti. "Bu gece yılın bu şenlikli zamanında uyum yaratmak için hoş sohbetler edeceğiz."

Konuklar başlarıyla onaylayarak ona gülümsediler. Bir uşağa eliyle işaret etti ve uşak masaya şarap doldurmaya başladı.

Dük'e, "Umarım seni örnek göstermeme kızmazsın," diye mırıldandı.

"Aksine, bu hatırlatma memnuniyetle karşılandı. Bu akşam her konuda görgü kurallarına uymalıyız."

"Evet, tabii ki. Ancak isim kartlarını değiştirmenin görgü kurallarına aykırı olduğundan oldukça eminim."

bir sıcaklık çöktü. "Birinin gördüğünü fark etmemiştim." "Muhtemelen tek kişi bendim. Merak etme, söylemem."

Hafifçe eğildi. "Patronu ispiyonlamana izin yok. Aslında bu senin sözleşmende var." Bu onun gülmesine neden oldu ve onu eğlendirebildiği için kendini gülümserken buldu.

"Ah, günahlarınızı böyle mi gizli tutuyorsunuz?"

Söz konusu günahlar hakkında yorum yapmak için ağzını açtı ama sonra kapattı. Bu... neredeyse flört ediyormuş gibi hissettirdi. Elbette, sosyeteden bir kadınla flört etmeyeli uzun zaman olmuştu. Belki de bu tür etkileşimler son yıllarda değişmiş, daha sıradan hale gelmişti.

Nedense bundan kuşkuluydu. Bayan Walker'ın gazete köşesindeki kadın kadar katı olmadığından şüphelenmeye başlamıştı.

Onunla flört edemezsin. O evli.

Neyse ki Cameron'ın dikkati başka bir yerdeydi ve Duke şarabına odaklanabildi. O ve Cameron ilk yemeği beklerken havadan sudan konuştular.

"At yarışı hayranı mısınız?" Bayan Walker, Cameron'la aralarında geçen konuşmaya kulak misafiri olduğu belli olan bir sesle sordu.

O cevap vermeden önce Cameron boynunu ona doğru çevirdi. "Havermeyer New York'taki en iyi ahırlardan birine sahip."

Kaşlarından biri kalktı. "Öyle mi? Korkarım atlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ata biner misin?" Duke sordu. "Hayır. Hiç öğrenmedim."

Bir anı onu rahatsız etti. Kısa bir süre önce binicilik tavsiyeleri içeren bir köşe yazısı yazmamış mıydı? Hayır, bunu başka bir yerde okumuş olmalıydı. "Geçmişinizde sizi köpeklerden korkutan bir olay oldu mu?"

"Gerçekten de köşemi okuyorsun" demeden önce ağzı açılıp kapandı.

"Tabii ki. Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Sadece kibarlık ediyorsun sanmıştım."

yeniden ısındığını hissediyordu ve yakasıyla oynama dürtüsüne direndi. "Bunun için fazla bencilim. Her neyse, binicilik derslerinde size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım." "Bay Walker'la birlikte tabii ki." diye ekledi.

"Bu çok nazik bir teklif. Ancak korkarım ki zamanımın çoğunu içeride geçiriyorum."

"Oldukça anlaşılabilir," dedi bir başka konuk. "Köşenizdeki konuları düşününce. Pek çok bayanın tenis ya da badminton hakkında bir şeyler duymak isteyeceği şüpheli."

Ses tonu kibarlığını korusa da kaşlarının arasında derin oluklar belirdi. "Aksine, birçok kadın fiziksel uğraşlara ilgi duyuyor. Evet, bana köşem için mükemmel bir fikir verdiğinizde inanıyorum. Ne de olsa kaç tane yemek tarifi ve temizlik önerisi sunabilirim ki? Belki de beklenmedik, sıra dışı bir konu ara sıra canlandırıcı bir değişiklik olabilir."

Duke ona takılmaktan kendini alamayarak, "İş konuşmaktan kaçınmamız gerektiğini sanıyordum," dedi.

Kadın kıkırdayınca ödüllendirildi. "Tuş. Başka bir gün için bir düşünce."

Uşak küçük tabaklar getirmeye başladı. Cameron koltuğunda bir ileri bir geri sallanıyordu, adam heyecandan neredeyse kuduracaktı. Sanki Delmonico'nun mutfağında Charles Ranhofer ile yemek yiyordu.

-Gerçi birçokları için Bayan Walker'ın da en az ünlü şef kadar popüler olduğunu tahmin ediyordu.

Tabaklar getirilirken, "Bunlar Long Island Sound'dan taze Blue Point istiridyeleri," diye anons etti. Her birinde beş kabuklu istiridye, bir limon dilimi ve bir dal maydanoz vardı.

Deniz ürünleri çatalını eline alarak bir istiridyeyi gevşetti ve ağzına götürdü. Kabuklu deniz ürünleri tuzlu ve sertti, yutulduktan sonra bir tatlılık patlaması yaşanıyordu. Tam bir mükemmellik.

Masadakiler yemeğe başladığında sohbet bir an için kesildi. Cameron üçüncü istiridyelerini yerken, "Bunlar çok lezzetli," diye mırıldandı.

"Katılıyorum," dedi Rose. "Basit ve lezzetliler. Tıpkı doğanın onları yarattığı gibi mükemmeller."

"Ben çocukken teknelerden istiridye alırdık," diyor Duke. "Tekneler limana yanaşmadan önce bir sıra halinde orada toplanır ve beklerdik." İstiridye ve istiridye, Newport'taki yazlık, yelken ve diğer çocuklarla koşmak... Bunlar güzel anılardı, çocukluğundan kalan birkaç anı.

Parmağı otomatik olarak kaşının üstündeki yara izine gitti ve büzülmüş deriyi hissetti. Bu onun pervasızlığını hatırlatan bir şeydi.

Dirseğindeki uşak, "Biraz daha şarap ister misiniz, efendim?" diye sordu.

Başını salladı, hüzünlü düşüncelerine ara verdiği için minnettardı. Gözleri Rose'unkilerle buluştuğunda, sanki onunla röportaj yapmaya başlayacakmış gibi bir soru vardı. Doğruldu, kaşlarını çattı ve bir ağız dolusu şarabı yuttu.

Kimsenin geçmişini sormasına ihtiyacı yoktu. Ülkedeki en büyük yayıncılık imparatorluğuna başkanlık ediyordu, lanet olsun. Dünyanın onun hakkında bilmesi gereken tek şey buydu. Önemli olan gazetelerdi, çocukluğu ya da yarısı değil.

Dikkatini bu akşamki gündemine vereceğine yemin etti... başka hiçbir şeye değil.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Geçmişiniz nedir Bayan Walker?" diye sordu solundaki adam. "Nasıl bu kadar yetenekli bir yazar oldunuz?"

Rose gülümsemesini bastırdı. Annesi onun elinde kalemle doğduğunu, küçük bir çocukken sürekli yazdığını söylerdi. Klasikleri okumuş ve mümkün olduğunca çok bilgi edinmek için gazeteleri didik didik etmişti. Sonra *Gazette*'de bir muhabir ilanı gördü ve başvurdu. Pike bir kadın muhabiri işe almakta tereddüt etti... ama bir tavsiye köşe yazarı ilgisini çekmişti. Bayan Walker's Weekly fikrini birlikte bulduktan sonra Rose bu meydan okumadan zevk aldı. Cevapları araştırmak için uzun saatler harcadı ve annesi ile Lowes'un iyi eğitilmiş personelinin diğer üyelerini köşe için kaynak olarak kullandı.

Tüm bunları HPC kuruluyla paylaşabileceğinden değil.

Onun yerine rahat bir omuz kaldırdı. "Her zaman düşüncelerimi yazıyordum. Annem hep karaladığımı söylerdi. Sabırlı öğretmenlerim vardı ve çok çalıştım."

"Hiç dallanıp budaklanıp gerçek konular üzerine yazacak mısınız?" Cameron şarabını bitirirken sordu.

Gerçek konular mı? Onca sinir harbinin arasında... Sağ gözü seğirmeye başladı. "Ne demek istediğinizden emin değilim Bay Cameron. Benim konularım oldukça gerçektir."

Cameron arkasına yaslandı ve ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Alınma ama. Ama sadece kadın sorunlarıyla dolu. Kabul etmelisiniz ki, lekeler ve yemek tarifleri siyaset ya da piyasa kadar önemli değil."

"Sanırım Bay Cameron'ın söylemeye çalıştığı şey," diye araya girdi Duke, "yazarlığınızın muazzam bir beceri sergilediği ve başka hikâyeler ve konular keşfetmek isterseniz, bana haber vermeniz yeterli olacaktır. Havermeyer Yayıncılık, konu ne olursa olsun sizi desteklemekten mutluluk duyacaktır."

Çenesini açtı ve minnettarlığını mırıldandı. Yayıncının keskin bakışları onun ifadesini aldı ve sanki onu rahatlatmak istercesine kısa bir baş selamı verdi. Bunu takdir etti. Şimdiye kadar hiç kimse bu konuları küçümsememişti.

Daha önce köşesinde, en azından yüzüne karşı - anonimliğin nimetleri, diye düşündü. Bu deneyim tekrarlamak isteyeceği bir deneyim değildi.

Yine de bu konunun peşini bırakmaya niyeti yoktu. Eğer konuları bu kadar anlamsızsa, Cameron'a sormak istiyordu, o zaman neden en popüler HPC köşe yazarıydı? Neden onun sözleri diğer yazarlarınkinden daha fazla gazete satıyordu?

Dudaklarını birbirine bastırdı ve tartışmasını yuttu. İşine ihtiyacı vardı ve HPC yönetim kurulu üyelerinden birini kızdırmak -ne kadar hak etmiş olursa olsun- akıllıca değildi. Neyse ki Duke, Cameron'ı kendisinden daha uzağa koymak için pankartları değiştirmişti.

İkinci yemek geldi. Çorba kâseleri dağıtılırken, Lowes'ların gece için kiraladıkları uşaklardan biri olan John, tası bir arabanın üzerinde içeri taşıdı. Tüm kâseler çorbayla dolduğunda Rose çorba kaşığını aldı, ancak altlarındaki zeminden yankılanan uğursuz bir gürültüyle kaşığı düşürdü. Aman Tanrım. Bu mutfaktan gelmişti. Rose'un bakışları Henry'ninki ve sahte kocası da aynı derecede ürkmüş görünüyordu.

Panik içindeyken sakın görünmeye çalışarak masadan kalktı ve ayağa kalktı. "İzninizle. Lütfen yemeğinize devam edin."

Havermeyer de dahil olmak üzere tüm adamlar ayağa kalktı. Kaşları, değerli akşam yemeği partisiyle ilgili endişeyle aşağıya inmişti.

O da aynı endişeyi paylaşıyordu.

Koridora doğru hızla ilerlerken, uşak olarak işe aldıkları damat MacKenzie'yi mutfaka doğru giderken yakaladı. "O gürültü de neydi?" diye tısladı.

"Söyleyemem, Bayan Rose. Umarım o düşen tepsilerde yemek yoktur."

Sallanan kapıyı itti ve hizmetçi merdivenlerinden hızla indi. O aşağı indikçe sıcaklık ve kokular daha da arttı. Mutfakta üç hizmetçi yerdeki çorbayı temizliyordu. İkinci bir tencere paramparça olmuş, porselen küçük parçalara ayrılmış ve içindekiler yere saçılmıştı.

"Ne oldu? Herkes iyi mi?"

Hizmetçilerden biri olan Ida, "Çok üzgünüm Rose," dedi. "Bir fare vardı." Sanki bir köpeği ölçüyormuş gibi ellerini önce geniş, sonra daha geniş uzattı. "Kocaman bir şeydi. Ayağımın üzerinden geçti."

Rose başparmağı ve işaret parmağıyla burun kemiğini sıktı. "Ida, daha önce de fare görmüştün. Burası New York, Tanrı aşkına."

"Evet, ama bir tanesi bile ayağımın üzerinden geçmedi! Tüylerim diken diken oldu."

"Hâlâ biraz daha çorbamız var." Henry'nin nişanlısı Bridget, Rose'a daha küçük bir kâse gösterdi. "İkinci bir çorba isteyen olursa diye bunu ben alayım."

"Teşekkür ederim Bridget." Rose diğer iki kadına döndü. "Endişelenmeli miyim? Yemekten sonra mutfak tertemiz olmalı. Tüm grup o saçma kurabiyeleri yapışımı izlemek için aşağı iniyor."

"Olacak, yemin ederim." Ida çorba içmeye devam etti. "Merak etme Rose."

"Bir sonraki kurs ne olacak? Hala vaktimiz var mı?"

Ida hâlâ üzerinde duran tabağı işaret etti. "Kızarmış somon, hazır ve bekliyor."

"Şükürler olsun. Temizlik yardım ister misiniz?"

İki genç kadın Rose'a aklını kaçırmış gibi baktı. "Ve ödünç aldığın elbiseyi mahvetmek mi?" Ida söyledi. "Hayır, gerçekten. Bu gece evin hanımı sizsiniz. Bununla biz ilgileneceğiz."

"Bana yardım ettiğiniz için hepinize çok minnettarım. Dürüst olmak gerekirse, siz olmasaydınız ne yapardım hiçbir fikrim yok."

Ida sırtıttı. "Siz ailedensiniz. Ailemize her zaman yardım ederiz. Eğer bu gazetedeki havalı işini korumana yardımcı olacaksa, bunu memnuniyetle yaparız. Sen ünlüsün."

Rose neredeyse homurdanıyordu. Ünlü göreceli bir terimdi, özellikle de Bayan Walker's Weekly'nin yazarı ile kendisinin aynı kişi olduğunu çok az kişinin bildiği düşünülürse. "Yine de minnettarım. Eğer yerleştirdiyseniz ben yemek odasına döneyim."

"Çok iyi, Rose. Şimdi oraya çık ve yönetim kurulu üyelerini etkilemeye çalış."

Rose'un ayrılmasından saniyeler sonra Henry Walker masadan kalktı.

Kendini affettirdi ve yemek odasından dışarı çıktı.

"Umarım yemeğimiz yerde değildir," diye mırıldandı Cameron, Duke'un yan.

Duke kabul etti. Bu geceki yemek mükemmel olmalı. O küçük devam etti masada konuşuyor, elinden geldiğince ev sahibi gibi davranıyordu. Yine de dikkati koridora doğru gidip geliyordu. Walker'lar neredeydi? Bir ağırlık

İçgüdülerinde, ev sahiplerinin uzun süren yokluğuna dair giderek artan bir endişe oluşmuştu. Yanlış giden neydi?

"...Pike'ın yerine mi?"

Duke konuşan yönetim kurulu üyesine doğru döndü. "Özür dilerim, ne dediniz?"

Adamın bıyığı seğirdi. "Pike'ın yerine geçmesi için aklınızda biri var mı diye sordum. Diğer kıdemli editörlerden biri yerine dışarıdan birinin olabileceğini düşünüyordum."

Duke bu konuşmayı şimdi yapmak istemiyordu. Ne bu akşam yemeğinde, ne de iki ev sahibi kayıpken, bu gecenin diğer yemekleri muhtemelen mutfağın zeminine saçılmışken.

Belki de takip etmeli, bir işe yarayıp yaramayacağını görmeliydi. Kötü haberler için sabırla beklemek ona göre değildi. Bir şeyler *yapmak zorundaydı*.

Oturduğu yerden çıplak elleriyle bir yayıncılık imparatorluğu kurmamıştı.

Sandalyesini geriye iterek peçetesini masanın üzerine koydu. "Affedersiniz.

Bayan Walker'ı kontrol etmek istiyorum."

Koridor kapısında bir uşak duruyordu. "Mutfaklar ne tarafta?" Duke ona sordu.

Adamın derisi alçı rengine döndü. "Efendim, Bayan Walker konukların-"

"Boş ver onu. Bana mutfağın yerini gösterin, yoksa ben kendim bulurum."

Uşak titrek bir parmakla sağ tarafı işaret etti. "Merdivenler ikinci kapının arkasında."

Duke koridora doğru ilerledi. Aptal değildi; bu bir akşam yemeği konuğu olarak sınırlarını aşmaktı. Hiç kimse masadan kalkıp ev sahibinin evinde dolaşmamalıydı, özellikle de aile içi bir meseleye karışmak için.

Ancak bu normal bir akşam yemeği partisi değildi. Bu bir işti ve bu gece HPC ile bağlantılı olan her şey, hatta Bayan Walker'ın kendisi bile onu ilgilendiriyordu.

İkinci kapıya yaklaşırken ağır bir nefes sesi duydu. Sonra giysilerin hışırtısını. Tanrı aşkına...?

Yavaşladı ve kapı pervazından sahanlığa baktı. Duke şaşkınlıkla sarsıldı. Merdivenlerin başında Henry Walker vardı... hizmetçilerden birini öpüyordu. Walker kızı duvara yaslamıştı, dudakları kızın dudaklarına kilitlenmiş, elleri kızın üniformalı vücudunda açgözlülükle dolaşıyordu.

Piç kurusu.

Öfke Duke'un damarlarına şimşek gibi hızlı ve şiddetli bir şekilde doldu ve Walker'ın suratına yumruk atma isteğiyle savaşıarak titredi. Evin efendisinin bir hizmetçiyle oynaşması ne yazık ki alışılmadık bir şey değildi ama Duke, Walker'ın bu itibarsız gruba dahil olduğunu öğrendiği için çok öfkeliydi. Rose daha iyisini hak ediyordu.

Walker'ın kendi evinde karısına hiç saygısı yok muydu, özellikle de bu gece?

Bunun için Walker'ı öldüresiye dövmek istese de, Duke geri çekildi. Bu işe karışmaya hakkı yoktu. Yemek odasına doğru yürüdü, tanık olduklarından dolayı başı dönüyordu. Yerine otururken Cameron, "Bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu.

"Hayır." Duke dedikodu yapacak biri değildi ve bu karı koca arasındaki özel bir meseleydi.

Belki sevgilileri de vardır.

Şehvet omurgasında hızla ilerliyor, bu olasılık teninin hem ısınmasına hem de soğumasına neden oluyordu. Evet, bu çok gerçek bir olasılıktı. Ondan etkilenmiş ama kocasına duyduğu saygıdan dolayı bu ilgiyi bastırmıştı. Kocasının böyle bir saygıyı hak etmediği ortaya çıkmıştı ve ilgisini bastırmasına gerek yoktu.

Unuttun mu? Evli kadınlar zahmete değmez.

Gerçekten de yetişkinlik hayatında öğrendiği pek çok şeyden biri de buydu. Genç bir adamken evli bir kadınla kısa bir yatmıştı. Sonra kadının kocası bunu öğrenmiş ve Duke'a on bin dolar için şantaj yapmaya çalışmıştı. Bir soruşturma, kocanın pek çok sadakatsizliğini ortaya çıkarmış, adam da yaşayan, nefes alan bir erkek olarak hakkı olduğu için bu suçlamayı bir kenara itmişti.

Biraz daha araştırınca, Wall Street'in önde gelen yatırımcılarından da para çaldığını öğrendi ve Duke bunun ayrıntılarını memnuniyetle *gazetede* yayınladı. Bu şantajla ilgili duyduğu son şeydi.

Bundan sonra Duke evli kadınlardan uzak durmaya ve evlendiği takdirde kendi karısına sadık kalmaya yemin etmişti. Aksi takdirde, neden kilisede durup yeminlerini tekrarlamakla uğraşsın ki?

Bir adam sadece verdiği söz kadar iyidir.

Rose'un evlilik hakkındaki görüşleri nelerdi? Köşe yazıları, bir kadının hayattaki payına dair sevinçle dolup taşıyordu. İsyana teşvik etmiyor ya da kadınları oy hakkı hareketine çağırıyordu; daha ziyade okuyucularını şu konularda cesaretlendiriyordu

Düzenli ve verimli bir ev işletmek, iyi yemek ve terbiyeli çocuklarla kocalarını memnun etmek.

Kocasının sadakatsizliğini biliyor muydu, hatta bundan şüpheleniyor muydu? Belki de Rose evlilik yatağı dışındaki sevgilileri teşvik ediyordu; ne de olsa pek çok evli kadın bunu yapardı. Yine de onun tüm köşe yazılarını okumuştı, hatta ilişki tavsiyeleriyle ilgili olanları bile. Bayan Walker'ın böyle bir anlaşmayı onaylayacağı bir durumu öngöremiyordu. Kalbi romantik birine benziyordu.

Gerçi onunla yüz yüze görüştüğünde, onu köşeyi yazan kadınla bağdaştırmakta zorlandığını söylemek zorundaydı. Güçlü iradeli ve bağımsız görünüyordu. Açık sözlü. Aydınlanmamış Cameron'ın kafasına kör bir cisimle vurmaya hazırdı.

Köşe yazarı Bayan Walker'a hayranlık duysa da, ateşli ve öfkeli Rose'a karşı başka duygular -fiziksel duygular- beslediğini fark etti.

Onu sevgili olarak kabul etmek berbat bir fikirdi. İş hayatını asla kişisel ilişkileriyle karıştırmazdı. Yine de o berrak mavi gözlerin arzuyla bulutlandığını hayal etmekten kendini alamıyordu. Solgun teni zevkle kızarmış, ince uzuvları onun gövdesine sarılmış... Bunu ne kadar çok istediğini görünce şok oldu.

Dur. Bu geceki amacını hatırla.

Yürüyenler tam da ikinci yemek temizlenirken geri döndüler. Daha yakına kaydı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu kadın yerleştikten sonra nefesinin altından.

"Oh, evet. Endişelenecek bir şey yok," dedi herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Sadece porselenle ilgili küçük bir hata."

"Bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak imkansız." Cameron üzüntüyle başını salladı. "Tüm o orta sınıf işleri mevcut. İyi hizmetkârlar sahte bağımsızlık vaadiyle kandırılıyor."

Duke, New York toplumunda nefret etmeye başladığı sosyal hak ve ayrıcalık kokan bu yorum karşısında kaşlarını çatı.

"Peki bu söz nasıl yanlış oluyor?" Rose soruyu yeterince masumca sormuştu ama rakibinin bir sonraki savuşturmasını bekleyen bir eskrimci gibi eğildi.

"Kafalarına fikirler sokmak," dedi Cameron elini sallayarak. "Söyleyin bana, bir evde çalışmaktan daha iyi ne olabilir? Başlarını sokacak bir çatıları, yiyecek yemekleri var. Giyecekleri temin ediliyor. Ev hizmetlerinde diğer işlerde bulunmayan bir güvenlik duygusu vardır."

Rose'un bakışları Cameron'ın üzerinde yoğunlaştı. "Bir uşak ya da hizmetçi olmanın ne kadar zor bir iş olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Ağrıları gördün mü

ve acılar, boğumlu parmaklar? Bir hizmetçinin hayatı yorucu ve ödüllendirici değildir, günün sonunda yorgunluktan başka gösterecek pek bir şeyi yoktur. En azından bir ofis ya da mağaza pozisyonunda, işten çıktığınızda işinizi geride bırakarak bir nebze özgürlüğünüzü korursunuz."

Uşakların bir sonraki yemekle birlikte ortaya çıkmasıyla rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Duke şarap kadehini kaldırdı ve içindekileri boşaltırken bir yandan da onun cevabını düşünüyordu. Ev hizmetçiliğinin tehlikelerinden haberdar olduğu kadar, hizmetçilerin statüsüyle ilgili tutumunda da beklenmedik derecede ilerici görünüyordu. Kocasının hizmetçilerden biriyle yattığını öğrenirse ne düşünürdü?

Bay Walker masadaki başka bir konuğun yorumuna gülünce Duke'un çenesi sıkıştı. Zinacı piç....

Duke Rose'a doğru kayd. "Siz ve Bay Walker bu tatilde seyahat edecek misiniz? Yakınlardaki ailenizi mi ziyaret edeceksiniz?"

Birkaç saniye boş gözlerle ona baktıktan sonra şöyle dedi: "Hayır. Tatil için burada kalıyoruz. Tanıdık şeylerle çevrili olmayı seviyorum sanırım. Ya siz, Bay Havermeyer? Seyahat edecek misiniz?"

"Hayır. Gazeteler beni oldukça meşgul ediyor."

"Tatil boyunca mı?" Kaşları birbirine yaklaştı. "Hadi ama, yayıncılık patronları bile yılın bu zamanında bir molayı hak ediyordur."

Yönetim kurulu üyelerinden biri, "Havermeyer, kıdemli editörlerin aileleriyle birlikte kutlama yapabilmeleri için çalışıyor," dedi. "Bu bir Havermeyer aile geleneği."

Rose etkilenmiş görünmek yerine Duke'la göz göze geldiğinde çenesi düştü. "Babanın Noel'i seninle ve ailenle hiç geçirmediyi mi söylüyorsun? Bu... korkunç bir şey."

Duke'un hatırlayabildiği kadarıyla, Havermeyer Noelleri tantanadan ve sevgiden yoksundu. Babası şafak vakti işe gider, Duke'u annesiyle yalnız bırakırdı. Annesi erken kalkmaktan nefret ederdi, bu yüzden Duke hediyeleri açmak için öğle yemeğinden sonraya kadar beklemek zorunda kalırdı. Küçük bir çocukken bu bekleyiş onu neredeyse öldürüyordu ama şimdi şikâyet etmek aptalca görünüyordu.

Babasının bağlılığının, ülkenin en büyük ve en etkili gazetelerinden biri haline gelen *Gazette*'yi güçlendirdiğinden bahsetmiyorum bile. Duke'un yayıncılık imparatorluğunun temeli haline gelmişti. Şimdi yaşlı adamı neyin harekete geçirdiğini anladığında, çocukluğu boyunca babasının yokluğuna üzölmek zordu.

Duke doğruldu. "O da benim gibi kendini şirkete adamıştı. Son beş yılda sekiz gazeteyi tatil yaparak ve evde dinlenerek kazanmadım. HPC'de çalışan herkes bana bağlı - siz de dahil, Bayan Walker."

"Elbette size bağlı, ama aynı zamanda operasyonu denetlemek için işe aldığınız kişilere de bağlı. Sizin yerinizi alabilecek başkaları da olmalı?"

Değiştirmeye niyeti olmadığı bir uygulama hakkında tartışmaya gerek yoktu. "Belki, ama bu bir gelenek. Tıpkı her bahar yeni bir ortanca fidanı dikmeniz gibi."

Elmacık kemiklerinin üzerinde çok çekici bir kızarıklık belirdi ve dudaklarını ısırıldı. Bu manzara karşısında içini bir sıcaklık kapladı ve o dolgun, ıslak eti kendi dişlerinin arasına almayı arzuladı.

"Siz gerçekten de benim köşemin bir hayranısınız," dedi.

Tüm sağduyusunu hiçe sayarak içgüdüsel olarak tepki verdi. Ona doğru kaydı ve sesini alçalttı. "Gerçekten de öyleyim. Haftanın en önemli olaylarından biri bu."

Onun hızlı nefes alışını duyduğunda, derisi memnuniyetle karıncalandı. Onun soğukkanlılığını kırmıştı.

Ve bu alışveriş pervasızlığın zirvesi olsa da, üzgün değildi. Hem de hiç.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Akşam yemeği iki mükemmel yemekle daha devam etti: lezzetli somon ızgara ve mükemmel kızarmış dana eti. Şaraplar akıyor ve canlı sohbetler şık yemek salonunu dolduruyordu. Duke kirpiklerinin arasından Rose'u dikkatle izliyor, yemek yerken yüz hatlarının nasıl değiştiğine hayret ediyordu. Rose her lokmanın tadını çıkarıyor ve Duke onu tatmin ederken yatakta nasıl görüneceğini merak ediyordu.

Gözleri onunkilerle buluştu ve peçetesiyle ağzını silerek gözlerini kırıştırdı. "Yüzümde yemek mi var?"

"Hayır," diye mırıldandı sadece onun kulakları için. "Sadece seni izlemekten zevk alıyorum." Şarabını eline aldı ve derin derin içti.

Güzeldi. Adam onun sinirlerini bozmuştu.

Sonraki birkaç dakika boyunca ona bakmaktan kaçındı ve solundaki iki yaşlı adamla sohbete daldı. Hayal kırıklığına uğramış olsa da Duke sırtışını zorlukla gizleyebildi. Ne yazık ki onun için bu iki yönetim kurulu üyesi son derece konuşkandı. Ve sıkıcıydılar.

Kadın sonunda Duke'a doğru kaydıığında, Duke ona doğru eğildi. "Bir kelime bile konuşabildin mi? Bu ikisi katıldığında yönetim kurulu toplantıları her zaman gereğinden bir saat daha uzun sürer."

Dudakları seğirdi. "Başkalarının sırtından gülmemeliyiz."

Kaşları havaya kalktı. "İkisi de müstehcen derecede zengin ve kendi dişleri var. Hâlâ her hafta metreslerini ziyaret ediyorlar. O yaşta hepimiz çok şanslı olmalıyız."

"Yalan söylüyorsun. Onların kişisel ilişkilerini nereden biliyorsun?"

"On gazete yayınlıyorum. Sadece *Gazette*'de altmıştan fazla muhabir çalışıyor. İstersem biri hakkındaki her ayrıntıyı öğrenmemi engelleyen hiçbir şey yok."

"Benim gibi mi?" Sorunun ortasında sesi çatallaştı. Verdiği cevaptan dolayı endişelenmiş miydi?

Korkuları yersizdi, çünkü adam onu araştırmamıştı. buna gerek de yoktu. Geçmiş basit görünüyordu. Yine de

"Saklayacak bir şeyiniz mi var Bayan Walker?"

"Tabii ki hayır." Bir kez şarabına uzandı. "Bu olasılık seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet. Herkesin mahremiyet hakkı vardır. Birinin benim işlerime burnunu sokması umurumda olmaz."

Duke'un önceki düşünceleri göz önüne alındığında ilginç bir kelime seçimi. "Eski bir atasözü vardır: Eğer kimsenin bir şeyi öğrenmesini istemiyorsan, onu yapmaktan kaçın."

"Herkes hata yapar. İnsanları bu hataları yüzünden cezalandırmak haksızlıktır."

Kocasının, akşam yemeğinden on adım ötede bir hizmetçiyi öpmeye cüret ettiğini düşündü. "Çoğu insan ancak yakalandığında üzülür."

"İşte bu çok alaycı."

"Belki, ama aynı zamanda doğru. Ve doğrulanmamış bir şeyi asla yayınlamam." Son rüşvet skandalını hatırladı ve ürperdi. "Yine de yapmamaya çalış."

"Gerçekleri doğru bilmek sizin için önemli mi?"

"Elbette," dedi hiç düşünmeden. "Önemli olan tek şey bu. Gazetenin itibarı güvenilirliğine bağlıdır."

Omzunun üzerinden, karşı tarafta ciddi bir tartışmanın içinde olan Bay Cameron'a baktı. Sonra sesini alçalttı. "Peki Bay Pike'ı neden kovdunuz?"

Kaşlarını çattı. O da mı eski yazı işleri müdürünü seviyordu? "Çünkü günün sonunda, ekibindekilerden o sorumlu. Hata onun gözetiminde gerçekleşti."

"Evet, ama siz de sorumlu değil misiniz? Bu hata *sizin* izle. Ve onlar sizin personeliniz, onunkinden daha fazla."

Bu mantığı tam olarak anlayamamıştı. "Kendimi kovmamı mı öneriyorsun?"

"Hayır. Söylediğim şey, doğrudan sorumlu olan kişinin icabına bakıldığıdır. Bu yeterli değil mi?" Şarabından bir yudum aldı. "Bay Pike'ın geniş bir ailesi olduğunu biliyor musunuz? Torunları? Bu adaletsizliği onlara nasıl açıklayacak?"

Adaletsizlik mi? "Bu skandal beni mahvedebilir. Havermeyer Yayıncılık'ı mahvedebilir. Bu masada oturanlardan ya da hissedarlardan herhangi birinin Bay Pike'ın torunlarını önemseydiğine gerçekten inanıyor musunuz?"

"Hayır, ama yapmalısın. Bay Pike babanız için çalışıyordu. Kırk yıldan fazla bir süredir gazetede çalışıyor ve şimdi başkasının hatası yüzünden akıntıya kapılmış durumda. Bundan sonra başını nasıl dik tutacak?"

İçinden küçük bir suçluluk dalgası geçti. Hemen bastırdı. Onunla özel bir konuşma yapmayı hayal ettiğinde, başarmayı umduğu şeyin yakınından bile geçmiyordu bu. İşini yaptığı, gazetenin dürüstlüğünü koruduğu için onu utandırmıştı.

Hoşuna gitmedi.

Kurul ondan, uğruna çok çalıştığı her şeyi tehdit eden böyle bir skandal karşısında hızlı ve sert davranmasını bekliyordu.

Yine de Pike çok iyi bir çalışandı. On yıl önce Duke dizginleri ele aldığından beri HPC'de Duke'ün sağ kolu olarak görev yapıyordu. Yayıncılığın pratik yönü hakkında öğrendiği neredeyse her şeyi Pike'tan öğrenmişti...

Yüce Tanrım. *Seni kendinden şüphe ettiriyor. Bir karar ver ve devam et. Havermeyer yolu bu değil miydi?*

Doğruldu ve normalde asi editörlere özgü bir bakışla ona baktı. "Hayatın adil olduğuna inanıyor gibisiniz Bayan Walker. Öyle olmadığını size ilk söyleyen ben olayım."

Bir şeyin ipucu - Hayal kırıklığı? İşten çıkarılma mı? Küçümseme? - yüz hatlarını düzeltmeden önce yüzünde parladı. "Teşekkür ederim. Eminim Bay Pike bu dersi takdir edecektir, özellikle de yılın bu en hayırsever zamanında."

Kaşlarını çattı. Flörtlerine ne olmuştu? Onunla tartışmak istemiyordu ama itiraf etmeliydi ki kadının içindeki ateş ona çekici geliyordu. Daha önce hiçbir kadın ona bu şekilde karşı çıkmamıştı. "Oldukça inatçı olduğunuzdan bahseden oldu mu?"

Bir gülümseme dudaklarını bükerek onu güzelden nefes kesiciye dönüştürdü, mavi bakışlarında eğlence parlıyordu. "İşe alınmamın nedeni de tam olarak bu özelliğimdi, Bay Havermeyer."

"Gerçekten de, sanırım haklısınız. Söyler misiniz, bu etkileyici bilgi birikiminizi nereden edindiniz Bayan Walker?"

Gümüş çatal bıçak takımlarını dizmeye başladı ve parçaların mükemmel bir şekilde düz olduğundan emin oldu. "O kadar da etkileyici değil."

Alçakgönüllülüğü büyüleyiciydi. "Katılmıyorum. Fikir yürütmekten aciz olduğunuz hiçbir konu yok gibi görünüyor. Bitkiler ve çalılıklar, yemek pişirme, ev işleri, ilişkiler... Gerçekten bir harikasınız."

"Maceracı bir yetiştirilme tarzı sanırım. Okumaktan ve soru sormaktan da korkmuyorum."

"Biliyor musun, bir keresinde Pike'a soruları senin için seçip seçmediğini sormuştum, kolay olanları bulmak için. Bana soruların rastgele seçildiğini, senin bu konuda ısrarcı olduğunu söyledi."

"Bu doğru. Aksi takdirde köşe yazısı hem okuyucular hem de benim için sıkıcı hale gelir. Çoğu zaman cevaplarımı araştırmak ya da soruşturmak zorunda kalıyorum. Köşeyi ilginç kılan da bu."

"Hiç mi?" "Bir kez."

Sesinin tonu bu tek kelimeyle değişti ve altındaki sessiz hüznü ortaya çıkardı. Burnunu sokmak kabalıktı ama merakı onu devam etmeye itti. Ayrıca, onun patronuydu. Bilmeye hakkı yok muydu? "Ne oldu?"

"I..." Şarabına uzandı ve uzun bir yudum aldı. "İlk günlerde, bugünkü kadar çok mektup almadan önce, gazetede yayınlansın ya da yayınlanmasın herkese bir cevap yazardım."

Şaşkınlıkla ona baktı. Bu saatler ve saatler sürmüş olmalıydı. Böyle bir şeyi nasıl başarmıştı? Sormak yerine, sözünü kesmek istemediği için sessiz kaldı.

"Bir kadın bana kocasından bahsetmek için yazdı. Kocasını yaşlıydı ve ona iyi davranmıyordu. Mahrem ayrıntıları paylaşmaktan kaçındı, ancak söz konusu ilişkiler olduğunda satır aralarından çok şey okunabilir. Kocasının son zamanlarda daha da şiddet yanlısı olduğunu ve ondan korktuğunu söyledi. Hayatı için korkuyormuş. Ancak, dini ona saygı duymasını ve itaat etmesini söylüyordu, bu yüzden bana ne yapması gerektiğini sordu."

Duke'ün midesi bulandı. "Yapmak zorunda değilsin."

"Evet, yapmalıyım." Çenesini eğdi ve tabağına odaklandı. "Ona onu terk etmesini söyledim. Queens'te bir kız kardeşi vardı ve ona hemen oraya taşınmasını tavsiye ettim. Tanrı, kendisini ve güvenliğini evlilik yemininden üstün tutmasını anlayışla karşılayacaktır. Onu onurlandıracağına ve ona değer vereceğine dair söz vermiş olmasını bir kenara bırakırsak, bir kadını dövmek nasıl ona değer vermek olabilir ki? Her neyse, kısa bir süre sonra gazetede onun haberini okudum. Kocasını onu Queens'te bulmuş ve bir ara sokakta boğarak öldürmüştü."

"Bu senin hatan değildi."

Gözlerinde yaşlar parıldıyordu ve bu görüntü onun solar pleksusuna inen bir yumruk gibi hissettirdi. Çektiği acı onun pek kimsenin görmediğinden şüphelendiği farklı bir yönünü ortaya çıkarmıştı ve bu onu başka hiçbir şeyin etkilemediği kadar etkilemişti. İçinde bir şeyler tersine döndü

Göğsünde, içinde yeni bir resim oluşturmak için yapboz parçaları yeniden düzenleniyormuş gibi bir tür kayma.

"Beynimin mantıklı tarafı haklı olduğunuzu anlıyor. Hata açıkça kocada yatıyor. Ancak duygusal tarafım, buradaki tarafım" -elini kalbinin üzerine koydu- "yanıldığına inanıyor. Benim tavsiyem olmasaydı şu anda hayatta olabilirdi."

"Öte yandan, böyle vahşi bir adamla yaşarken pekâlâ ölebilirdi. Kesin olarak bilemezsiniz."

"Kimse kesin olarak bilemez. Bu nedenle, hala çok fazla mektup alıyor olsam da, artık bu tür mektuplara asla cevap vermiyorum. Yanılıyorsam sonuçları çok korkunç olur."

Göğsü sempati ve... başka bir şeyle gerildi. Daha fazla bir şey. Bu tepki onu korkutmalıydı ama o anda kararını verdi. Yoluna kim çıkarsa çıksın bu kadını, onun her parçasını istiyordu.

Yemek devam ederken Duke'un yüzündeki ifade değişti, koyu renk gözleri şimdi sıcaklık ve yoğunlukla parlıyordu ve Rose kendini sandalyesinde kıvranırken buldu.

Ondan etkilenmiş ?

Bu fikir gülünçtü ama o zeki beyninin içinde bir şeyler dönüyordu. Masadaki hiç kimse fark etmemiş gibi görünse de, ona attığı bakışlar ateşli ve samimiydi. Diziyle bacağına bile okşadı, kısa ve yasak bir dokunuş damarlarında elektrik dalgaları yarattı.

Heyecanlansa mı yoksa dehşete mi kapılsa bilemedi.

Heyecanlıydı, çünkü onu Havermeyer binasında ilk gördüğünden beri uzaktan hayranlıkla izliyordu. Dehşete kapılmıştı, çünkü nasıl ilerleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. *Evli* olması gerekiyordu ve Duke onun işvereniydi.

Yıllar boyunca öpüşmüşlerdi ama daha fazlası olmamıştı. Duke gibi bir adam, sözde evli bir kadından ne bekleyebilirdi ki? Ateşli bir ilişki mi?

Bu söz konusu bile olamazdı. Rose, Dük Havermeyer'den çok ama çok etkilenmiş olsa da, Haftalık Bayan Walker'ın Bayan Walker'ı *asla* bir ilişkiye girmezdi. Havermeyer bunu biliyor olmalıydı.

her hafta onun köşesinde. Bayan Walker edep ve terbiyeyle ilgiliydi, yüz­süz­lük ve sadakatsizlikle değil. Rose her ne kadar bu arsız suları test etmek istese de, onun tekliflerine olumlu yanıt vermek karakterine tamamen aykırı olurdu. Daha da kötüsü, bu onun aldatmacasını keşfedebileceği anlamına geliyordu.

Onu görmezden gelmelisin. Siz ve Dük Havermeyer hakkındaki her türlü fikri aklınızdan kesin olarak çıkarın, onu ne kadar uzun zamandır düşünmüş ve arzulamış olsanız da.

Henry'nin bakışlarını yakaladı ve kaçma ihtiyacını anlatmaya çalıştı. Herkesin yemeğini bitirdiğini düşünürsek, hanımların misafir odasına dağılma vakti gelmişti. Henry başıyla onayladı ve ikisi birlikte ayağa kalkarak yemeğin sona erdiğini işaret ettiler. Diğerleri de ayağa kalktı.

"Hanımlar kahve içmek için salonda bana katılma nezaketini gösterirler mi?" diye sordu diğer kadınlara.

"Belki de bu geleneği sadece bu gece için bir kenara bırakabiliriz," diye önerdi Duke. "Ne de olsa meşhur Havermeyer kurabiyelerini yapmanı izlemek için sabırsızlanıyoruz."

Tam da Rose'un ertelemeyi umduğu şey.

Dehşet boğazını tıkadı. Bu parçalanmış kurabiyeler, giyotinin keskin bıçağı gibi başının üzerinde sallanıyordu.

Bir yolunu . Kendinizden emin olun, hiçbir şeyden şüphelenmeyeceklerdir.

Evet, ama kurabiyeleri gerçekten ağızlarına attıklarında ne olacak? Midesi acıyla düğümlendi.

"Herkes muhtemelen önce kahve içmeyi tercih eder, değil mi?" Rose konuklara baktı ve onları irade gücüyle ikna etmeye çalıştı.

Ne yazık ki iradesi Dük Havermeyer ile boy ölçüşemezdi. Uzun boylu ve heybetli, New York sosyetesinin güçlü isimlerinden biri olarak yönetim kurulu üyelerine hitap etti. "Bunun geleneklere karşı gelmek olduğunu biliyorum ama kahvenizin yanında sıcak kurabiyelerin tadını çıkarırken ödüllendirileceğinize söz veriyorum."

Konuklardan biri "Bu kurabiyeler sizin kendi aile tarifiniz mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Duke. "Annem İskoçya'dan geldiğinde bu tarifi de yanında getirmişti. Ne zamandan beri ailesinde olduğunu asla söylemezdi, sadece tarifin onun için çok değerli olduğunu söylerdi."

Aman Tanrım. Rose, henüz tek bir kelimeyi bile kâğıda dökmemişken yaklaşan bir son teslim tarihi gibi, sınırlarının zayıfladığını hissedebiliyordu.

"?" Henry'nin sesi dikkatini çekti. "Ne düşünüyorsun?"

Arkadaşının kendisine oyalanma şansı vermesini takdir ediyordu ama işverenin istediğini reddetmesi tuhaf görünenekti. Her ne kadar burası Rose'un evi sayılsa da, Dük Havermeyer'in bu akşamın sorumluluğunu üstlendiği herkesçe biliniyordu. "O halde mutfığa gidelim mi?"

Duke'un ağzı belirgin bir memnuniyetle çarpıldı ve Henry konukları yemek odasından çıkarmaya başladı. Rose kalabalığa katılmaya başlamıştı ki dirseğindeki hafif bir dokunuş onu irkiltti.

"Benimle yürü."

Başını kaldırıp Duke'e baktı, Duke kolunu uzatmış, yüksek boyuyla ona bakıyordu. Başını sallayarak ona eşlik etmeyi kabul etti. Adam ona yakın durdu, omuzları birbirine değiyordu. Adam, Rose'un asla alamayacağı bir sabun kokuyordu; Bay Lowe ve benzerlerinin satın aldığı türden, tam olarak tanımlanamayacak kadar karmaşık bir kokusu olan bir sabun. Rose'un bildiği tek şey adamın harika koktuğuydu.

Oyalandı ve diğer misafirlerin önden gitmesine izin verdi. Kısa süre sonra grubun en arkasındaydılar ve diğer herkesle aralarında kimsenin konuşmalarına kulak misafiri olmayacağı kadar mesafe vardı.

"Bu akşamki planlarınızı bozduysam özür dilerim."

Elbette bu, eli yüksek manevraları için bir özür değildi. "Bir durumu mümkün olduğunca kontrol altında tutmayı tercih ettiğinizi hissediyorum."

"Evet, bu doğru. Bu benim pek çok kusurumdan biri."

Dengesini bozma yeteneği gibi birçok kusuru mu? Siyah gece kıyafetini şık bir şekilde giymesi mi? Ya da onu bala konan bir sinek gibi kendine çeken heybetli özgüveni?

Dur. O senin patronun ve bu işe ihtiyacın var.

"Peki sen her zaman istediğini elde eder misin?" diye sordu.

"Evet ama makul argümanları dinlemeye karşı değilim. Kurabiyeleri şu anda yapmamak için ikna edici bir nedeniniz var mı?"

Hayır, mutfaktaki beceriksizliğinden duyduğu dehşet dışında. "Beni mutfakta hareket ederken izlemenin nesi bu kadar heyecan verici anlamıyorum."

"Sanırım senin hakkında heyecan verici bulmayacağım çok az şey var."

Kalbi garip bir sıçrama yaptı, derisi alev alev yanmaya başladı. Hiç şüphe yoktu, kesinlikle onunla flört ediyordu. Ama ne amaçla? Onun evli olduğuna inanıyordu. İlişkiler onun sosyal çevresinde sıradan olabilirdi ama Bayan Walker'ın dünyasında öyle değildi.

Bu iş profesyonel düzeyde kalmalı. "Neyse ki Bay Walker da aynı fikirde görünüyor."

Duke bir ses çıkardı, kızın ona sertçe bakmasına neden olan bir ses. Özür dilemek için elini kaldırdı ama yüz ifadesinden pişmanlık duyduğu pek anlaşılmıyordu. "Eminim size büyük saygı duyuyordur."

Kelimeler zorlama gibiydi. Henry'yle gerçekten karı koca değil de sadece arkadaş olduklarından mı şüpheleniyordu? Bu fikir çok saçmaydı. Bu gece bu hileyi sürdürmek için son derece dikkatli davranmışlardı. Yine de Dük'ün dikkatli gülümsemesinde bir güvensizlik, üstün bir bilginin izi vardı. Kadın bunu umursamadı. Hem de hiç.

Saldırıya geçti. "Evliliği hiç düşünmediniz mi?" "Hayır. Bir eş peşinde koşamayacak kadar meşgulüm. Ve, doğrusu, hiç tanışmadım Kovalamaya degecek biri." Merdivenlere vardılar ve adam onun için sallanan kapıyı açtı. "Bütün iyi kadınlar kapılmış gibi görünüyor," diye mırıldandı kadın yanından geçerken.

Omurgasından aşağı bir heyecan süzüldü. *Aman Tanrım. Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, Rose.*

Sorun şu ki, Duke Havermeyer söz konusu olduğunda, kendini boğulmaktan nasıl kurtaracağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

ALTINCI BÖLÜM

Rose önündeki malzemelere bakarken, kürek kemiklerinin arasında boncuk boncuk terler yuvarlanıyordu. Misafirler sıcak mutfağa doluşmuş, onun etrafında yarım daire şeklinde durmuş, bakışlarını dikmişlerdi. Ustayı bekleyen bir seyirci.

Onun acemi bile olmadığını çok az biliyorlardı.

Nefes alın ve tarifi uygulayın. Ne kadar zor ki?

Hizmetçiler geniş çalışma alanına malzemelerin yanı sıra bir kase, karıştırma kaşığı, oklava ve tava yerleştirmişti. Titreyen elleriyle beline bir önlük bağladı ve tarife uzandı. Boğazını temizledi. "Pekâlâ, başlayalım."

İlk madde şekerdi. Bu ona güven verdi. Kek ve turtaların sadık bir hayranı olarak şekeri iyi tanıyordu. Doğru miktarı ölçüp bir kâseye boşalttıktan sonra tereyağını aramaya koyuldu. İçinde bir kalıp tereyağı olan bir tabak diğer tezgâhın üzerindeydi, onu aldı ve yumuşatılmış kütleyi şekere ekledi.

Karıştırmaya başladı, ılık tereyağı şekere kolayca karışıyordu. Tarifte tereyağı ve şekerin "krema haline getirilmesi" gerektiği yazıyordu ama Rose bunun ne kadar hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Hizmetçilerden biri -İda-usulca, "Yeterince krema oldu mu, madam?" diyene kadar karışımı karıştırmaya devam etti, nefes nefese kaldı.

"Evet, öyle olduğuna inanıyorum," dedi, açıklamanın doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Yine de emin olmak isterim." Şans getirmesi için bir kez daha vurduktan sonra kâseyi kenara koydu. "Şimdi sıra unda."

Kadın misafirlerden biri "Ne tür un kullanıyorsunuz?" diye sordu.

Farklı un türleri mi vardı? Rose cevap verirken bilgili görünmeye çalıştı, "Oh, normal türden. Ben denenmiş ve gerçek malzemelere sadık kalırım."

"Macar ununu seviyorum," dedi diğer eşlerden biri.

Kadın Avrupa'dan gelen unu mu kullanıyordu? Bu yüksek sosyete tiplerinin savurganlığı insanın aklını başından alıyordu. Dehşetini gizleyen Rose, unu bir çorba kaşığı tuzla birlikte karışıma ekledi.

Birisi, "Bu kesinlikle çok fazla tuzdu," diye yorum yaptı.

Rose tarife bir göz attı. Çorba kaşığı ve çay kaşığı kısaltmaları arasındaki farkı bir türlü hatırlayamıyordu. Yanlış miktarı mı eklemişti?

Artık çok geç. Korkusunu yutarak bir omzunu kaldırdı. "Belki de bu özel tarife farklı lezzetini veren şey budur."

Hamuru oluşturmak için kuru malzemeleri ıslak karışımla birleştirmeye başladı. Birleşince karışımı tezgâhın üzerine döktü ve unladı. Talimatlar yoğurulmasını söylüyordu, Rose da hamuru elleriyle yoğurmaya başladı. Annesini ve Bayan Riley'i Lowes'ların mutfağında bunu yaparken defalarca görmüştü. Elbette Rose o ikisi kadar becerikli değildi ama kısa sürede sert bir top hazırladı.

Şimdiye kadar iyi görünüyordu. Belki de bu yemek pişirme işi o kadar da zor değildi.

Tarifte hamurun açılması gerektiği yazıyordu. Hamurun yapışmasını önlemek için önce tahtayı unlaması mı gerekiyordu? Herkesin ona bakıp beklediğini fark edene kadar bir süre bunu düşündü. *Bayan Walker ne yapacağını çok iyi biliyordu.*

Hissetmediği bir güvenle bir avuç un aldı ve oklavaya sürdü. Sonra hamuru elinden geldiğince düzleştirmeye başladı. Ancak bu iş göründüğünden daha zordu. Birkaç dakika sonra hamur düzensiz ve . Hmm. Bayan Riley'nin hamuru her zaman çok pürüzsüz olurdu. Belki de Rose yeniden başlamalıydı.

Hamuru bir kez daha top haline getirdikten sonra, Duke'un yoğun bakışlarından kaçınarak elinden geldiğince açtı. Şekli mükemmel değildi ama idare etmek zorundaydı. Hamuru dikkatle tepsinin içine kaldırdı ve yaydı.

"İlginç," dedi kadınlardan biri. "Bu kurabiyeler standart olanlardan daha ince görünüyor."

Öyle mi? Rose'un hiçbir fikri yoktu. Hamur biraz ince görünüyordu ama pişince kabarmazlar mıydı?

"Sanırım bitmiş ürünün tadına baktığımızda öğreneceğiz," dedi Duke odanın arkasından. Ağzının kenarları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve bu onu oldukça gösterişli yapıyordu. Rose da gülümsemek için yanağının içini ısırdı.

Bir başka kadın "Süslemek için hamuru nasıl açacaksınız?" diye sordu.

Oh. Rose bunu düşünmemiştir, ki bu onun için aptalcaydı. Elbette her kurabiye'nin üzerinde girintiler ve çizgiler olurdu. İlham almak için derinlere inerek yakındaki bir tezgah'ta uzun bir bıçak buldu ve hamuru süslemeye başladı. Ne yazık ki kelimelerle olan yaratıcılığı mutfağa kadar uzanmıyordu; bu, annesiyle aralarında sıkça yapılan bir şakaydı. İşini bitirdiğinde, sanki biri kör bir öfkeyle hamuru bıçaklamış gibi görünüyordu.

İç geçirerek tavayı kaptı ve izleyicilerin görmemesini umarak aceleyle fırına gitti. Belki de pişirme işlemi sırasında bir sihir gerçekleşecek ve bunlar odadaki herkesin beklediği gibi mükemmel bir şekilde ortaya çıkacaktı.

Oh, Rose. Şimdi de hayal görüyorsun.

"Bunları pişirmek için koyacağım ve beklemek için üst kata döneceğiz."

Ve

Dua et.

Ağır fırın kapağını çekti ve fırının soğuk olduğunu fark etti.

Bu garipti. O ve hizmetçiler ateşi yanık bırakmayı konuşmamışlar mıydı?

Yüce Tanrım, bu kutsal olmayan bir felaketti.

Sefil tepsisini içeri itti, kapıyı hızla kapattı ve kurabiye perilerine bir ricada bulundu. "Kahvemizi salonda içelim mi?" Onları ne kadar çabuk üst kata çıkarırsa o kadar iyiydi.

İda aniden ortaya çıktı, sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Yukarıda sizin için kahve hazırladım, madam."

"Teşekkür ederim," dedi Rose, önlüğü çözerken yaşadığı paniği gözleriyle ifade ederek. "Şimdi yolunuzdan çekileceğiz. Lütfen kurabiyeler bitince yukarı getirin." İda cevap olarak sadece göz kırptı ve Rose'un kafasını daha da karıştırdı.

Henry konukları merdivenlere kadar götürdü, grup gördükleri hakkında yüksek sesle konuşuyordu. Mucizevi bir şekilde Rose onları etkilemişti, ancak çoğu sondaki dekorasyon konusunda şaşkın görünüyordu.

İda'ya soğuk fırın hakkında soru sormak için geri çekildi ama Duke da kaldı, yüz ifadesi Rose'un dizlerinin titremesine neden olan kavurucu bir sıcaklıkla doluydu. Tanrım, bu bakış karşısında eriyip bir su birikintisine dönüşebilirdi.

Onun yanına vardığında, "Tam bir gösteriydi," dedi. "Hoşuna gitti mi?"

Bir elini kaldırdı ve parmağıyla yanağını sildi, parmak unla kaplanmıştı. Dehşete kapılan kadın yüzünü ovmaya başladı, ta ki adam bileğini yakalayana kadar. "Hayır, izin ver."

Bir mendil çıkararak hafifçe çenesini tuttu ve yumuşak keteni burnuna ve yanaklarına sürdü, dokunuşu nazik ve titizdi. Adam onu temizlerken kadın nefesini tuttu, kalbi çarpıyordu. Göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyor, vücudu nefes verişlerini alnında hissedebileceği kadar yakındı. Ayak parmaklarının üzerinde yükselirse onu öpebilirdi....

Bir dakika boyunca düşündü, kendini onun ağzına bakmaktan alıkoyamadı. Öpücükleri sert mi yoksa tatlı mı olacaktı? Sert mi yoksa ikna edici mi? Öpüşmeyi seviyordu. Aslında, oldukça hoşuna gitmişti. Bir yılı aşkın süredir kimseyle öpüşmemişti ama iki ağzın hoş bir şekilde birleşmesinin nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlıyordu. Ortak nefes, bir erkeğin dilinin onunkine değmesi.

"İşte," dedi usulca, onun düşüncelerini bölerek. "Tekrar prezentabl oldun."

"Teşekkür ederim." Sesi kendi kulaklarına garip geliyordu, daha önce hiç duymadığı derin bir gırtlak tınısı.

"Benim için bir zevkti." Uzaklaşmadı ya da aralarına mesafe koymadı. Bunun yerine bekler gibiydi, ikisi de an uzadıkça birbirlerini . Koyu renk gözbebeklerinde altın ve yeşil lekeler vardı, karmaşık bir adam için karmaşık bir renk kümesi.

Mutfakta arkalarından gelen ani porselen tıkırtısı onu ürküttü ve bir adım geri çekildi. Az önce ne olmuştu? Yüzü utanç ve... hayal kırıklığıyla yanıyordu.

Boğazını temizledi ve kelepçelerini düzeltti ama gözleri onu hiç bırakmadı. Sarsılmış bir halde adamın etrafından dolandı ve merdivenleri çıkmaya başladı. "Diğerlerine katılalım mı?" diye sordu.

Onun takip edip etmediğini kontrol etme zahmetine girmedi. Buna gerek yoktu. Arkasında varlığını hissedebiliyordu: özlemini duyduğu ama asla sahip olamayacağı adam.

Kurabiyeler kahve döküldükten kısa bir süre sonra geldi. Kurabiyelerin bu kadar çabuk soğumasına şaşırılmıştı ama nasıl şikâyet edebilirdi ki? Kurabiyeler mükemmeldi: üzerlerinde karmaşık desenler olan lezzetli tereyağlı kareler. Elbette fırına girerken bu kadar şık görünmüyorlardı ama Rose'un işini bildiği açıktı.

Yönetim kurulu üyeleri ve eşleri, kurabiyeleri ısırarak ve zevkle gözlerini devirerek sonuçlara hayran kaldılar. Memnuniyet ve gurur sel oldu

onu. Rose Walker bir mucizeydi. Ona maaşında bir artış yapmak için aklına bir not aldı. Ona ne ödüyorsa, yeterli değildi.

Onun kalabalığın arasında ilerleyişini izledi, mükemmel bir ev sahibesiydi. Kurabiyeler geldiğinde duraklamıştı, neredeyse sonuçlardan dolayı gergin görünüyordu, ama şimdi genişçe gülümsedi, iltifatları nezaketle, alçakgönüllülükle kabul etti, saçları gazocağının yumuşak ışığında parlıyordu. Tanrım, çok güzeldi. Mutfak merdivenlerinin yanında yalnız kaldıklarında, onun kendisini öpmeyi düşündüğünden emin olmuştu - tıpkı kendisinin onu öpmeyi düşündüğü gibi. Onu bu kadar çok istemesi, her santimetresini kendisine doğru bastırılmış hissetmek istemesi onu şok etmişti. Kadın bir akşam içinde onu tamamen büyülemişti.

Bu konuda ne yapmaya hazırdı?

"Kurabiyeleri beğendin mi?"

Duke döndü ve Bay Walker'ı orada dikilirken buldu. Walker, Duke'ün Rose'u süzdüğünü görmüş müydü? ". Elindeki kurabiyeye bir göz attı. "İtiraf etmeliyim ki, fırına girdiklerini gördükten sonra bu kadar mükemmel olacaklarını tahmin edemezdim."

"Rose bir mucize. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor."

Duke, Walker'ın daha önce bir hizmetçiyle tutkulu bir şekilde kucaklaşmasını hatırladı. Karısına böylesine saygı duyan bir adamın davranışları kesinlikle şaşırtıcıydı. Walker'ın yüzünü inceledi. "Birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?"

"Neredeyse tüm hayatımız boyunca. Her zaman en iyi arkadaş olduk."

Bu, sadakatsiz bir kocanın karısını tarif etmesi için garip bir yoldu. Yine de belki de bu, ikisinin sevgiliden çok arkadaş olduklarına dair bir ipucuydu. "İki yakın arkadaşın evlenmesinde garip bir tatlılık var."

Walker eğildi, bakışları dikkatle daraldı. "Evet, çok tatlı. O her zaman beni kolladı, ben de her zaman onu kolladım. Her zaman."

"Bana bir şey söylemeye çalıştığınız hissine kapılıyorum."

"Akıllı bir adam ve mükemmel bir gazeteci olduğunuz söyleniyor. Bir yolunu bulacağınızdan eminim."

Duke kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O halde sizi de uyarmamın en iyisi olacağını düşünüyorum. Çalışanlarıma göz kulak olurum. Havermeyer Yayıncılık'taki herkes, posta odasındaki memurlardan en üst düzey editörlere kadar. Eğer tehlikede olduklarını ya da zarar görme riski taşıdıklarını düşünürsem devreye girerim."

Walker'ın kafası karışmış gibiydi, kaşları birbirine çarpıyordu. "Rose'a zarar vereceğimden mi endişeleniyorsun?"

"Bazı şeyler gün ışığına çıkarsa, evet." "Belirli şeyler mi?"

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum Walker."

Diğer adam birkaç kez göz kırptı, sonra ifadesi netleşti. "Oh, yani sen... biliyorsun?" Duke'ün az önceki kucaklaşmaya tanık olduğu mutfak merdivenlerini işaret etti.

Duke bir kez başını salladı. "Kesinlikle."

Walker dehşete düşmek yerine neşeli görünme cüretini gösterdi. "Ne kadar rahatladım. Hile yapmak çok yorucu."

"Ama gerekli," diye tersledi. "Tanrım, dostum. Bir ev dolusu misafirin var."

"Bunu biliyorum. Her şey Rose'un fikriydi. Beni suçlayamazsın." Ah, demek Duke'ün şüphelendiği gibi olmuştu: Rose ve kocası aralarında anlaşmışlardı. Bu, üst sınıfların evliliklerinde pek de alışılmadık bir durum değildi. Duke'un öz babası yıllar boyunca metreslerinin varlığını gizleme zahmetine katlanmamıştı. böyle yürüyordu ama karısı normalde bu kadar uyumlu değildir. "Karınız oldukça yeni biri."

"Bu kibarca etmenin bir yolu. Yine de size söylemesine şaşırdım. Bunu bir sır olarak saklamayı planlamıştık."

"Evet, şey. Sanırım uzun zamandır muhabirlerin arasındayım. Her zaman gerçeği arıyorum."

Walker kıkırdadı. "Bunu hiç düşünmemiştik. Umarım bunu ona karşı kullanmazsınız. Gazeteleriniz için yazmayı çok seviyor."

"Neden bunu *ona* karşı kullanayım ki?"

"Bazı erkekler böyle dar kafalıdır. En azından artık kıskanç kocayı oynamam gerekmiyor."

Tanrım, bu adam iğrençti. "Sanırım bu sık sık oluyor?"

"Haydi." Walker Duke'un koluna dirsek attı. "Bu gece ona nasıl baktığını gördüm. Artık yoluna çıkmayacağımı biliyorsun."

Duke'un çenesi düştü, vücudu şok içinde gerildi. Walker boynuzlanmaya bu kadar hevesli miydi?

"İkiniz de çok gerginsiniz." Rose başını Duke ile kocası arasında çevirerek göründü. "Bir sorun mu var?"

"Hiçbir şey yok," dedi Walker. "Sadece havayı biraz temizliyorum. Havermeyer, bu sohbeti yaptığımıza sevindim. İzin verirseniz diğer konuklarımızı ziyaret edeceğim."

Walker uzaklaşırken Duke onu takip etme ve ardından yumruklama dürtüsüne direndi. Rose'u baştan çıkarmak için can atmasına rağmen

Kendisine pek değer vermediği belli olan bir kocadan daha iyisini hak ediyordu. "Kocanız ilginç bir adam."

Walker'a doğru sevgiyle gülümseyerek, "Evet, öyle," dedi. "İkiniz tartışıyor muydunuz?"

"Hayır, sadece bir anlaşmaya varıyoruz." Duke'un Rose Walker'ı takip etmekte özgür olduğu bir anlaşma. Ne demek istediğini tam olarak anlamaya başladığında damarlarına bir heyecan hücum etti. Kız buradaydı, karşısında duruyordu ve duygularını belli etmemesi için hiçbir neden yoktu. "Senin hakkında."

"Ben mi?" Kaşları havaya kalktı. "Neden beni anlamaya gelme ihtiyacı duydun ki?"

Tarzı olduğu üzere, doğrudan konuşmaya karar verdi. Bir konunun etrafında dolanmak yok. "Çünkü sana karşı bir ilgi geliştirdiğimi biliyor."

"Değerli çalışanlarınızdan biri olarak."

"Hayır. Bu ilginin sizin özlü bir köşe yazısı yazma yeteneğinizle hiçbir ilgisi yok. Size olan kişisel bir ilgi, Bayan Rose Walker."

Fikir yerleşti ve elmacık kemiklerine renk geldi. "Özür dilerim. Sen... ne?"

"Seninle zaman geçirmek istiyorum. Özel olarak. Başlangıçta, gazetemde çalışman nedeniyle korkunç bir fikir gibi görünmüştü ama durumu iki yetişkin gibi ele alabileceğimizi düşünmeye başladım."

"Ama..." Omzunun üzerinden diğer konuklara bir bakış attı, muhtemelen gerçekten yalnız olduklarını teyit etmek için. Döndüğünde dudaklarını yaladı. "Hayır. Bu imkânsız."

"Hala bu toplantının ortasında olduğumuz için zamanlamamın kötü olduğunun farkındayım, ancak niyetlerimi önceden belirtmeye inanıyorum. Bu şekilde kimse daha sonra şaşırdığını iddia edemez."

"Bu konuda benim söz hakkım var mı?" diye tersledi.

"Elbette." Ona dokunmamak için ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Ama şunu bilmelisin ki, bir kere karar verdim mi asla fikrimi değiştirmem."

"Senin adına sevindim ama hayır. Önerdiğiniz şey birçok nedenden ötürü kötü bir fikir."

"Ne gibi?"

"Siz benim işverenimsiniz. Tüm güce sahip olanın siz olduğunu düşünerek konumumu riske atmak istemiyorum."

"İkisini birbirinden ayırabileceğime dair sana söz veriyorum. Aramızda ne olursa olsun senin işini etkilemeyecek."

"Bu kabul edilebilir olsa bile, ben evliyim ve kocama sadakatsizlik etmek gibi bir planım yok."

"Böyle bir sadakati hak ettiğinden emin misiniz?"

Topukları üzerinde geriye doğru sallandı, başı hafifçe yana eğildi.

"Elbette."

Neden yapmasın ki?"

Ellerini birkaç kez sıktı ve gevşetti. Bunu becerememişti.

Kötü bir şekilde. "Tek istediğim bunu düşünmeniz." "Neden?"

"Neden?"

"Evet, neden uygunsuz bir şey düşüneyim ki?"

Çünkü bakışlarımı bir an bile senden ayıramıyorum. Çünkü gülüşün ruhumun bir parçasını eritiyor.

Çünkü senin içinde bir ateş var, hissetmek ve tatmak için can attığım yakıcı bir enerji.

Bu düşüncelerini paylaşamayacağı için "Çünkü eğleneceksin, söz veriyorum" dedi.

Gözleri yarıklar halinde kısıldı. "Haddinizi aşıyorsunuz, efendim-"

"Bayan Walker," dedi arkalarından bir ses. "Bu güzel akşam için size teşekkür etmek istiyorum."

Rose çifti uzaklaştırdı ama omzunun üzerinden ona esrarengiz bir bakış fırlatmadan önce değil. Adam onun gidişini izledi, en ufak bir caydırıcılığı yoktu. Tüm tartışmalarına rağmen Rose ona karşı ilgisiz olduğunu ifade etmemişti. Bu çok anlamlıydı. Eğer onu çekici bulmasaydı, hemen geri çekilirdi. Hiçbir şeyin peşini bırakmazdı.

Ancak, mutfakta ona bakışından, berrak mavi gözlerinin sıcaklık ve özlemle dolu olmasından bir ilgi olduğunu anlamıştı.

Ama bu konuda harekete geçecek miydi? Bunu bilemezdi ama bunu öğrenmeyi çok istiyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Çünkü eğleneceksiniz, söz veriyorum.

Kelimeler Rose'un kafasında dönüp duruyordu. Ciddi miydi? Duke'ün bildiği kadarıyla evli bir kadındı.

Belki de bu gece fazla içmişti. Onun daha fazla içtiğini fark etmemiştir ama bir akşam yemeği partisinin ortasında yaptığı tuhaf teklifi başka ne açıklayabilirdi ki?

Konuklarla çabucak vedalaştı ve biraz sessizlik için mutfağa çekildi. Ve evet, Duke gidene kadar saklanmak için.

Rose geldiğinde Bridget işini bitirmek üzereydi. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Neden misafirlerle birlikte değilsin?" Bridget çalışma yüzeyini silerken sordu.

"Bir molaya ihtiyacım vardı. Bu iş bittiğinde rahatlayacağım. Olmadığınız biri gibi davranmak çok yorucu."

"Henry de daha önce aynı şeyi söylemişti," dedi hizmetçi kadın başını sallayarak. "Ona bunun sadece bir gece olduğunu ve şikayet etmeyi bırakmasını söyledim."

"Teşekkür ederim. Henry'nin bu gece kocam gibi davranmasına izin vermem de dahil her şey için."

Bridget kumaşını salladı. "Elbette. Size yardım etmekten mutluluk duyarım. Ayrıca, iyi bir çocuk olursa ona bir ödül vereceğime söz verdim - ki bu her zaman *benim* ödülüm olur, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Ugh. Rose ellerini kulaklarının üzerine koydu. "Dur. O benim kardeşim gibi." Bridget kıkırdadı. "Bu arada, kurabiyeler onun fikriydi."

Kurabiyeler. Rose, Duke'ün teklifinin ardından onları neredeyse unutmuştu. "Hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım. Kesinlikle mükemmellerdi. Bunu nasıl başardı?"

"Kızının doğum sancısı yanlış çıktı, bu yüzden Henry birisini tatlı dille bir parti yapması için gönderdiğinde Bayan Riley hâlâ Lowes'un mutfağındaydı. Senin tepsini hiç pişirmedik ve onun yerine onunkini kullandık."

Ne kadar zekice. Böyle hızlı düşündüğü için Henry'ye teşekkür etmesi gerekecekti. "O benim Dük'üm değil."

"Canım, şu büyük adamın sana baktığı gibi bana bakan bir adamım olsaydı..." Bridget kendini yelpazeledi. "Yüce Tanrım, sen gözünü kırpmadan ben onu alırdım."

Rose'un nasıl karşılık vereceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ona sahip çıkamazdı... çıkabilir miydi?

"Bu arada, Bayan Riley tarifinin hiç mantıklı olmadığını söyledi. Kurabiyeden çok bir lanete benzediğini söyledi. Bu yüzden her zaman yaptığı gibi kendi versiyonunu yaptı."

"Tanrıya şükür." Eğer kurabiyeler korkunç olsaydı, neler olurdu Tanrı bilirdi. "Tatilden sonra ona teşekkür etmeyi unutmamalıyım. Diğer herkes nerede?"

"Diğerlerinin gitmesine izin verdim. Henry'yi bekliyorum. Ona benimle eve kadar yürüyebileceğini söyledim." Sanki Rose ikilinin bu akşam ne yapacakları konusunda bir fikre sahip değilmiş gibi kaşlarını salladı.

"Yapacak bir şey kaldı mı?"

"Bardaklar yıkandı ve kurutuldu, sadece bagaja yerleştirilmeleri gerekiyor. Henry ve diğer çocuklar sabah ilk iş onları almaya gelecekler." Yan taraftaki küçük bir odayı, depo olarak kullandıkları kileri işaret etti. Alt katın pek çok bölümü bu gece kullanılacak kadar temiz değildi.

"Burada bitireceğim." En azından bunu yapabilirdi. Evet, personele ödeme yapılıyordu ama bu onların izin gecesi olacaktı. "Sen ve Henry önden gidin. Ben tüm ışıkları kapatıp kilitleyeceğim."

"Seni yalnız bırakmaktan hoşlanmayacaktır," dedi Bridget. "Yanında biri olmalı."

"Onunla kalacağım."

Rose bu derin sesle başını çevirdiğinde, siyah gece kıyafetleri içinde iri yarı ve çarpıcı bir yakışıklılığa sahip olan Duke'un mutfak merdivenlerinin dibinde dikildiğini gördü. Ne kadarını duymuştu? Kalbi çarpmaya başladı. "Bay Havermeyer. Gittiğinizi sanıyordum." Yine de umuyordu.

Ona cevap vermek yerine Bridget'e baktı. "Bize izin verirsiniz." "Elbette, efendim." Bridget hızla reverans yaparak ikisine de , gözleriyle

Rose'a göz kırptı ve aceleyle hizmetçilerin merdivenlerini çıktı.

Sonra yalnız kaldılar.

Rose'un teni karıncalandı, adamın yakınlığı terlemesine neden oldu. Ondan uzaklaşmak, başka bir şeye odaklanmak zorundaydı. "Bu gece yapmam gereken birkaç şey kaldı." Eteklerini kaldırarak kiler ve bekleyen bardaklara doğru ilerledi. "Yarın konuşabiliriz."

Küçük odanın güvenliğine girdiğinde, bir elini karnına bastırarak nefes verdi. Tanrım, adam çok güçlüydü. *Çünkü çok eğleneceksin, söz veriyorum.* Adamın sözleri, varlığıyla birleştiğinde, onu kendinden geçirmeye yetmişti.

Rose, kendine gel. O senin işverenin. Senin evli olduğunu sanıyor.

Bunu yeterince tekrarlarsa, belki de kovulmasına neden olabilecek ciddi bir hata yapmaktan kaçınabilirdi.

Kararlı bir şekilde işe koyuldu. Şansı yaver giderse, Duke üst kata dönmüş ve ayrılmıştı. Bardaklar tezgâhın üzerinde, açık sandık da yerde bekliyordu. Bir parça kristal aldı, kahverengi bir kâğıda sardı ve sandığın içine yerleştirdi.

Adamın sesi onu ürküttüğünde bir bardak daha almak için uzandı. "Bunu neden yapıyorsun? Asan nerede?"

"Akşam için onları kovdum. Bardakları toplamayı teklif."

Adam hiçbir şey söylemedi ve kadın onun merakını odada kalın bir bulut gibi hissetti. Evin hanımı asla aşağıya inip hizmetçilere yardım etmezdi. Ona iyi bir neden sorarsa, ne söyleyeceğinden emin değildi. Bu akşam daha kaç yalan söylemesi gerekecekti?

Tam konuşmayacağını düşündüğü anda, "Neden onları paketledin?" diye sordu.

Evet, bu da tuhaftı. Çoğu evde bardaklar bir rafta saklanırdı, bir sandıkta paketlenmezdi. "İhtiyacımız olana kadar bunları tavan arasında saklarız."

Yaklaştı, yüksek gövdesi kilerdeki tüm alanı kaplıyordu. "Sana yardım edeceğim."

"Buna gerek yok."

"Elbette öyle, ama yine de bunu yapmayı planlıyorum."

"Buraya zor sığıyorsun," diye ağzından kaçırdı, vücudu ona dokunmamak için açık kapıya çarpıyordu.

İçeri girdi ve kapıyı kapattı. "İşte. Artık kapı yolumuza çıkmıyor. Böyle daha mı iyi?"

Hayır, kesinlikle değildi. Şimdi ilahi kokan ve vücudunu titreten ulaşılmaz bir adamla hapsedilmişti. "Başla o zaman," diye ısrar ederek ona bir bardak uzattı. Ne kadar çabuk bitirirlerse, o kadar çabuk kaçabilirdi.

Bagaja yerleştirmeden önce bardağı kâğıda sarmak için acele etmedi. "Daha önce söylediklerimi hiç düşündün mü?"

"Hayır," diye yalan söyledi.

Göğsünde bir kıkırdama gümbürdedi. "Sen korkunç bir yalancısın."

Görünüşe göre o kadar da kötü değil. Bu gece seni kandırmayı başardım.

"Ben evliyim. Önerdiğin şey imkansız."

"Kocanızın rızası olmadan olmaz."

Şaşkınlıkla sarsıldı ve bardak elinde sallanmaya başladı. Yere yuvarlanmadan önce kristali tutabilmek için mücadele ederek onu kavradı. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun. O aldırmaz. Bana kendisi söyledi. Biraz alışılmadık, evet, ama hizmetçiyle olan ilişkisini düşününce anlayabiliyorum."

Bir kadeh daha bitirdi, kafasında sorular dönüp duruyordu. Duke, Henry ve Bridget'in ilişkisini nasıl öğrenmişti? Yine de Henry'den Rose'un kocası olarak bahsetmişti, yani gerçeği öğrenmemişti. Henry tam olarak ne demişti? Tanrım, bu aldatma onu afyon alışkanlığından daha hızlı yaşlandırıyordu.

"Yani kocam sana izin verdi diye kabul edeceğimi mi sanıyorsun?" dedi, adamın yoğun bakışlarından kaçınmak için bardağı bagaja koyarken.

Siyah elbise ayakkabıları görüldü. Doğrulduğunda adam çok yakındaydı, uzun gövdesi sadece birkaç santim uzağındaydı. Bakışları kuzeye doğru ilerlerken ağzı kurudu. Adamın her bir parçası çekiciydi, buruşuk kahverengi saçlarının kaşının üstündeki yara izini okşaması bile. Adam mükemmel değildi ama vücudu bunu umursamıyordu. Midesinin çukurundaki sıcak his aşağılara inerek bacaklarının arasındaki bölgede yoğunlaştı.

Ağzının kenarları kıvrıldı ve üç parmağını kızın çenesinin altına yerleştirdi. "Hayır, sanırım şu anda gözlerinde gördüğüm şey yüzünden aynı fikirde olacaksın. Güzel tenindeki kızarıklık. Yaklaştığımda nefesinin kesilmesi."

Onu nasıl bu kadar kolay okumuştı? *Adam özünde bir gazeteci, işte böyle.* Oysa o bir yazardı, yakında muhabir olacaktı. Neden onun düşüncelerini bu kadar kolay söyleyemiyordu? O zaman ona karşı koyma şansı daha yüksek olurdu.

Zaten onu öpmenin neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu.

Nefes alarak, adamın nazikçe kavramasına rağmen başını sallamaya çalıştı. "Ben o kadınlardan biri değilim...."

Bir tutam saçını kulağının arkasına süpürdü. "Biliyorum ve bu yüzden burada değilim. Bu benim için bir oyun ya da geçici bir heves değil. Tam tersi. Sen olağanüstü birisin Rose. Şimdiye kadar tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun." Kuru bir kahkaha attı. "Aslında, eğer bu bir ya da iki yüzyıl önce olsaydı, senin için kocana meydan okuyabilirdim."

Göğsü sıkıştı ama havayı hafif tutmaya çalıştı. "Şafakta tabanca mı?"

"Ben de her zaman kılıçlara düşkün olmuşumdur," dedi sırtarak, sonra ayıldı. "Benim için çalıştığını biliyorum ama şirketimin geleceği üzerine yemin ederim ki aramızdaki ilişki ne kadar sürerse sürsün sana adil davranacağım."

"Bir ilişki," dedi, açık olmak için. "Bir ilişki yaşamak istiyorsun. ile Ben."

"Evet, istiyorum. Seni yatağıma götürmek ve ikimiz de sevişene kadar seni tatmin etmek istiyorum. bayılmak. Bu yeterince açık mı?"

Tanrım, öyle demeliydim. Biraz daha açık sözlü olsaydı, muhtemelen bayılırdı.

Niyeti konusunda hiç şüphe bırakmamıştı ama bu onun için yeniydi. Bir cilve ya da flört pratiği yoktu. Tamamen deneyimsiz değildi ama *deneyimli* de değildi. Ne yapmalıydı?

Okuyucularına asla yalan söylememelerini tavsiye etti, çünkü gerçek olmayan şeylerin her zaman çözülmenin ve başkalarına zarar vermenin bir yolu vardı. *Yaptığın şeyi öğrenirse senden nefret edecek.*

Elbette, bütün gece yalan söylemişti. Neden şimdi dursun ki? Hâlâ şansı varken böyle bir durumdan en iyi şekilde yararlan. Bu kısa süreli bir fırsattı, ömür boyu sürececek bir bağlılık değil. Ayrıca Duke Havermeyer gibi bir adam her gün karşısına çıkmıyordu. Bir yıldan uzun bir süredir gizliden gizliye ona hayranlık duyduğu için bunu biliyor olmalıydı.

Ayrıca, ne zaman kendi tavsiyesini dinlemişti ki?

"Lütfen evet de," diye fısıldadı, diğer eli kalçasının üzerine geldi. Avucunun sıcaklığı giysilerini yakarak tenini dağladı ve meme uçları korsesinin arkasında acıyla boncuk boncuk oldu.

İçinde o kadar çok istek ve özlem kabarıyordu ki, mantıklı düşünce geri çekildi. Onun yerine vahşi, umursamaz bir vazgeçiş onu ele geçirdi.

Ne zamandır böyle bir durumun, ona gerçekten dokunabileceği bir durumun hayalini kuruyordu? Onu öpmeyi? Nasıl olacağını bilmek istiyordu... Hayır, nasıl olacağını bilmeye *ihtiyacı vardı*. Eğer reddederse, bir şeyler ona sonsuza dek pişman olacağını söylüyordu.

Tüm öğleden sonraları onu izleyerek ve isteyerek geçti... ve şimdi tam buradaydı.

Onun önünde.

Arzuladığı her şeyden bir dilim sunuyordu, zarif bir gece takımına sarılmış enfes bir erkeklik ziyafeti.

Senin deneyimli evli bir kadın olduğunu düşünüyor.

Bir aldatmacanın daha ne zararı olabilir ki?

Öne doğru kayarak adamın yakalarını kavradı ve pahalı kumaşı avuçlarının içinde ezdi. "Evet," diye nefes aldı adamın ağzını kendi ağzının üstüne doğru çekmeden önce.

Dudakları onunkilerle buluştuğunda Duke'un damarlarında karanlık bir memnuniyet dolaştı. Ancak zaferinin tadını çıkarma şansı yoktu çünkü kız onu öpüyor, ona teslim ve beyni ancak bu kadarını kaldırabilirdi. Tek düşünebildiği onun ağzı, onun tadı... dudaklarının onunkilerin üzerinde kayması, göğüslerinin göğsüne yumuşak bir şekilde bastırmasıydı. Şehvet kasıklarında alevlendi, kan kalbinin atışıyla eşleşecek şekilde sabit nabızlarla sikini doldurdu.

Çenesini kavradı ve diliyle dudaklarını ayırdı, kız ona erişim izni verdiğinde içeri girdi. Kız sıcak ve kaygandı, tadı şimdiye kadar içtiği tüm tatlılardan ya da ruhlardan daha nefisti. Kendinden emin, hevesle, arzusunu göstermekten korkmadan öptü ve cesur karşılık onu daha da sertleştirdi. Yatakta da bu kadar tutkulu olabilir miydi?

Tanrım, için sabırsızlanıyordu.

Bir elini boynunda ve omzunda gezdirdi, sonra bir göğsünü avuçlamak için korsajından aşağı indirdi. Sırtını kamburlaştırarak avucunun içine bastırdı ve giysilerinin arasından rahatlama sağlamak için zayıf bir girişimde bulunarak parmaklarını sıktı. Kadının nefesi kesildi, vücudu yaklaştıkça adamın ağzından koptu, arayışa geçti ve adamın başı döndü, bu kadına duyduğu ihtiyaçta boğuldu. Ona dokunmak zorundaydı, hemen şimdi.

Ellerini kızın beline koyarak onu küçük tezgâhın üzerine kaldırdı, birkaç kristal bardağı salladı ve sonra hızla bacaklarının arasına girdi.

Hiç bu kadar çılgın, bu kadar çaresiz hissetmiş miydi? Onun her , her parçasını hemen istiyordu.

Ona doğru uzandı, parmakları saçlarının arasından kayarak onu bir kez daha ağzına çekti. Onu sertçe öptü, eli elbisesinin korsajına girdi, iki parmağının arasına sıkıştırdığı meme ucunun gergin tomurcuğuna ulaşana kadar çıplak teni buldu. Kız onun ağzına doğru inledi, bu şimdiye kadar duyduğu en tatlı sestti.

Önce boğazını, sonra çenesinin altını öptü. Göğüslerinin kabarıklığına giden yolda ipeksi deriyi kemirdi, dişledi ve eziyet etti. Orada elbisesinin açıkta bıraktığı tene tapınmak için sayılır bir zaman harcadı, bir yandan da tamamen çıplak olmasını diledi.

"Seni burada tatmin etmeme izin ver," diye fısıldadı ve eteklerini kaydırıldı. "Sonra bir yatak bulalım, böylece her bir nefis santimini görebileyim."

İpek ve pamuk katmanlarını yoldan çekerek ona yardım etti. Çekmecelerindeki kısmı bulduğunda, oradaki sıcaklık neredeyse gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden oluyordu. Kıvrımları kaygandı ve her birini bir parmak ucuyla izledi, onu öğrendi, sonra daha da fazla nemin toplandığı girişine daldı. Parmağını ağzına götürdü, onun baş döndürücü tadı dilinde patladı ve içinden bir sarsıntı geçti. *Tanrım, o mükemmeldi.*

"Duke."

Nefes nefese yakarışında adının geçmesi sikinin seğirmesine neden oldu. Gözlerini açtığında onun kendisini izlediğini gördü, mavi gözleri açlıktan kararmıştı. Ne tereddüt, ne utangaçlık; sadece şehvet ve özlem. Neden bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüştü ki?

Dizlerinin üzerine çöktü ve kendisine yer açmak için kadının kalçalarını açtı. Ellerini kalçalarının altına koyarak, açlıktan kıvranan ağzı için mükemmel bir yemek olan tezgâhın kenarına dayanana kadar onu öne doğru getirdi. Adam bacaklarını omuzlarına attığında, kadın kendini tezgâha dayadı, bakışlarında bir soru vardı.

"Seni tatmam gerek," dedi başparmaklarıyla kıvrımlarını ayırarak. Kadının uyarılma kokusu kafasını doldurdu ve dilini etini kaplayan parlak nemde gezdirdi. Kadın sarsıldı ve adam onu sabitledi. Şişmiş ve olgunlaşmış klitorisi ilgi için yalvarıyordu ve adam dilinin ucunu kullanarak nazik daireler çizmeye başladı. Kalçaları daha fazlası için eğildiğinde, basıncı artırdı ve dudaklarını, dişlerini ve dilinin düzlüğünü onu vahşileştirmek için birleştirdi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, bir eli onunkinin arasından geçerken Saç.

Bir parmağını içine kaydırды, onu doldurdu, kadife duvarlar onu kavrarken kıvrımlarının üstündeki küçük düğme üzerinde çalışmaya devam etti. Birkaç dakika sonra, kadın elinin üzerinde terk edilmiş bir şekilde sallanıyordu, uylukları titriyordu ve adam onun yakın olduğunu biliyordu. Bir parmak daha ekleyerek onu gerdi ve kadın boğazının derinliklerinde inlemeye başladı.

Onu sınırın ötesine itmek için sertçe emdi. Sert bir çığlık atarak ağzına boşaldı, vücudu titriyor, iç kasları parmaklarını sağıyordu. Kadının ona verdiği tepkiye bayılmıştı, çok dürüst ve cesurdu. Ne istediğini bilen ve bunun için özür dilemeyen bir kadın. Şaftına vuran ihtiyacı görmezden geldi ve bunun yerine orgazmı boyunca onu sürmeye odaklandı.

Kadın titremeyi bıraktığında, adam yavaşladı, onu nazikçe öptü ve yaladı, henüz kendini çekemiyordu. Aleti çok sertti, sürtünme için çaresizdi, ama elini pompalamaya devam etti, doruğa ulaştıktan sonra kanalı daha da kaygandı. "Bunu bütün gece yapabilirim," diye mırıldandı. Kadın hassaslaştığında dilini son bir kez oynattı ve ayağa kalktı.

Onu derinden öptü, kendi uyarılmışlığını tatmasına izin verdi. Kadın onu hevesle karşıladı, nefesi hâlâ kısa kesiklerle geliyordu. Küçük parmakları pantolonunun bağcıklarında çalışmaya başladı ve başını kaldırdı. "Bekle. Şimdi daha ileri gitmemize gerek yok. Önümüzde daha çok gece var-"

"Hayır, şimdi," dedi ve kumaşı ayırdı.

Bu aceleyi anlamıyordu. Bu bir çılgınlıktı; onun içine dalmak için duyduğu şiddetli arzuyu inkâr edemezdi. Kadının doruğa ulaşması onun şevkini artırmıştı ama bunun bu kadar çabuk bitmesini istemiyordu. "Rose-"

Elini adamın giysiyle kaplı ağır sikinin üzerine koydu, dokunuşu çekingen, neredeyse utangaçtı ve adamın nefesi kesildi. Oh, *lanet olsun*. Söylemek üzere olduğu tüm şikâyetler tamamen yok oldu. Vücudu ter içinde kaldı, teni yanıyordu. Akşam yemeği ceketini yırttı ve ince yünü yere . Sonra papyonunu gevşetti ve yakasını açtı, altın yaka iğnesi yerde bir yere düştü.

Ağzının kenarları kıvrıldı. Onun tepkisinden memnun olduğu belliydi. "Durayım mı?"

"Yüce Tanrım, lütfen yapma. Sıkıca bastır."

Yetenekli bir öğrenci olduğu ortaya çıktı. Avucunun giysisinin üzerinden ereksiyonuna sertçe sürtünmesi nefesinin kesilmesine neden oldu. Bir elini

Kabine kendini dengelemek için yukarıda durdu ve Rose'un giysilerini yırtıp içine girerek bir hayvana dönüşmemeye çalışırken kontrolünü kaybetmemeye çabaladı. "Rose," diye haykırdı sıkılmış dişlerinin arasından, kadın onu okşarken. "Çok yaklaştım."

İç çamaşırını ayırdı ve parmakları çıplak shaftının etrafını sardı. *Tanrım, evet.* Elini bir kez daha bacaklarının arasına götürdü, onun iniltilerini duymak istiyordu, ona tam yanında ihtiyaç duyuyordu.

Sonra sikinin başını parmaklarının alay ettiği yere getirdi. "Lütfen Duke."

Dondu kaldı. "Emin misiniz?" Tanrı aşkına, çalışanlarından herhangi birinin onları fark edebileceği bir kilerdeydiler. Kocasını aldırmaıabilirdi ama toplum ilişkilere ancak ihtiyatlı oldukları sürece müsamaha gösterirdi.

"Evet." Başını salladı, saçları tokalarından ayrılmıştı. "Bu gece. Bu gece olmak ."

Evet sonra neredeyse hiçbir şey duymadı, kılıfına girme fikri onu neredeyse çıldırtmaya yetecekti. Kadının girişinde sıraya girerek tacı içeri bastırdı. Göz kapakları kapandı, hisler onu ezip geçti. Tanrım, çok sıkıydı. Sıcaktı. Enfesti.

Tam bir cennetti.

"Lütfen, daha fazla." Kolları adamın boynuna dolandı ve onu ağzına götürdü. Adam onu öptü, dudakları çaresizlik içinde çarpıştı.

Kalçalarını eğerek, tamamen oturana kadar bastırdı. Kadının tutuşu rahattı, saf mutluluk onu çevreliyordu ve adam kontrolünün iplerinin çözüldüğünü hissedebiliyordu. Uzun bir hamleyle ikisi de inledi, kadının tırnakları adamın omuzlarına battı ve adam ciddi bir şekilde hareket etmeye, kadının iç çekişlerini ve soluk alışlarını içmeye başladı. Kalçalarını tuttu, onu tercih ettiği yere yerleştirdi ve içgüdüsünün kontrolü ele almasına izin verdi. Birkaç dakika içinde, omurgasının tabanında, taşaklarında bir elektrik yükü oluştu, durduramadığı yakın bir serbest bırakma.

Başparmağını kızın şişmiş memesinin üzerinde kullandı, bacakları gerilene kadar bastırdı ve daireler çizdi. "Acele et Rose." Dişlerini sıktı. "Çok mükemmel hissediyorsun. Daha fazla dayanamayacağım."

Başını arkaya attı, vücudu onun etrafında kasılırken ağzı sözsüz bir çığlıkla açıldı. Duke o zaman bıraktı, kalçaları çalkalanarak sertçe vurdu. Beyaz-sıcak serbest bırakma ayak parmaklarından yukarı doğru süpürüldü ve kasları bunun gücüyle titredi. Kadının kanalından çıkarken sarsıldı.

Aletinin başından fışkırdı, eli zevki uzatmak için şaftın üzerinde uçtu. Dizleri büküldü ve ahşap dolaba çarptı.

Tanrım, bayılmak üzere miydi?

Beyninin dönmesi durduğunda kendini destekledi ve nefesini tutmaya çalıştı. "Tanrım, gözlerimi odaklayamıyorum. Beni kör ettin kadın."

Küçük bir avuç içi çenesini okşadı. "Çabucak iyileşeceğinden şüpheleniyorum."

Sesinde umutlu bir nota var mıydı? Buna bütün gece devam etmekten başka bir şey istemezdi. Onu yavaşça, tatlı tatlı öptü. "Benimle eve gel, bunu düzgün bir şekilde yapalım."

"Bu gece mi?"

"Evet, bu gece."

Uzun ve dayanılmaz bir vuruştan sonra başını salladı. "Tamam, yapacağım."

Şeytani bir beklentiyle sırtarak temizlenmek için geri çekildi. Her şey yoluna girdiğinde ceketini giydi ve Rose'un elini sıktı. "Buna pişman olmayacaksın Rose."

Heyecanı kısa bir an için söndü ama sonra bunu gizledi. Kapının mandalına uzanırken yüzündeki ifadeyi merak etti. Ancak çektiğinde kapı yerinden oynamadı. Daha sert çekerek tekrar denedi. Ancak aynı sonucu aldı. "Bu kapı yapışıyor mu?"

"Bir ." Adamın etrafından ve iki eliyle kapıyı zorladı. Kolları zorlanarak titredi ve çekti. "Oh, hayır. Hadi, aç! Seni aptal kapı." Ayağıyla ağır meşeye tekme attı. "Bu nasıl olabilir?"

"Bekle, sen diyorsun ki...?"

Gözleri panikten kocaman olmuştu. "İçeride kilitli kaldığımızı söylüyorum."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rose haberin onun beynine kazınmasını izledi. "Huh," dedi tek söylediği, büyük bir elini çenesinde gezdirerek.

Nedense daha büyük bir tepki bekliyordu. Belki de durumun ciddiyetinin farkında değildi.

Neden yapsın ki? Evdeki personelin bir noktada bizi kurtaracağına inanıyor.

Soğuk bir korku göğsüne yerleşti ve birkaç dakika önceki karşılaşmalarından kalan sıcak ve şefkatli duyguların yerini aldı. Burada ne kadar süre birlikte kapana kısılacaklarını kim bilebilirdi?

Günaydın. Henry sabah geliyor. En azından bu odada ölmeyecekler.

"Telaşlanacak bir şey göremiyorum," dedi Duke sakince. "Eninde sonunda biri sizi aramaya gelecek ya da mutfakları ziyaret edecektir. Sadece birinin etrafta olduğundan şüphelendiğimizde gürültü yapmaya devam etmemiz gerekiyor."

Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu. Şüphesiz buna o da inanıyordu. Duke Havermeyer için her şey kolaydı, kendisi için bile. Birkaç öpücük ve okşamadan sonra utanmadan onun pantolonunun düğmelerine sarılmıştı.

Kes şunu. Giderek histerikleşıyorsun. Bir elini karnına götürdü ve birkaç derin nefes almaya çalıştı. Bu gece hiç de beklediği gibi gitmiyordu. Üstelik *adam* da hiç beklediği gibi biri değildi.

Seni ağzıyla tatmin etti. Seninle sevişti. Artık bir bakire değilsin.

Ve her şeyi kendi evinde tekrar yapmak istedi.

Bir yanı bu fikir karşısında heyecanlandı; diğer yanı ise kaçıp tüm bu olanları unutmak istiyordu. Tabii ki önce bu odadan kaçması gerekiyordu.

"Rose? İyi misin?"

"İyi," diye yalan söyledi, gözlerini kapattı ve soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Kesinlikle mükemmel. Sadece bu kapının açılmasını istiyorum."

Yüz ifadesinden ona inanmadığı anlaşıyordu. "Peki ya ben tekmelemeye çalışsam?"

"Lütfen." Adam dev gibiydi, 1.80'in üzerindeydi. Çürük bir kapı adamın kaba kuvvetine nasıl dayanabilirdi?

Gece paltosunu bir kez daha çıkardı ve bu kez ona uzattı. Bir ayağını kaldırarak sapa en yakın tahtaya tekme attı ve homurdanmaya başladı. Tahta takırdadı ama dayandı. *Hepsini at.*

Kısa bir bakış alışverişinde bulundular ve sonra tekrar denedi ama aynı sonucu aldı. Kapı yerinden oynamadı.

Oh, Tanrım. Henry ve diğer uşaklar sabah onu ve Duke'u bulduklarında ne düşüneceklerdi? Bay Henry Walker Lowes'un kıyafetlerini giymesini Duke'a nasıl açıklayacaktı? Eğildi, ciğerleri yeterince hava çekemiyordu.

"İşte." Duke onun elini sıktı ve yere oturmasına yardım etti, sonra da kendisi aşağı indi. "Burada birlikte bekleyeceğiz. O kadar da kötü olmayacak, söz veriyorum."

Eteklerini düzeltti ve alanın küçüklüğü üzerinde durmamaya çalıştı.

"Küçük yerlerde rahatsız olur musunuz?"

Soruyu geçiştirmenin faydası yok. Nasıl olsa bir noktada anlayacaktı. "Evet, öyleyim." Küçük bir kızken bir kez dolaba kilitlenmişti -başka bir çocuğun şakasıydı- ve o korkuyu çok net hatırlıyordu. Artık geceleri uyurken yatak odasının kapısını bile açık bırakıyordu.

"Ah. Bu açıklıyor. Asansörler de sizi rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, hareket ediyorlar, yani tam olarak aynı şey değil. Ayrıca, hiç birinde sıkışıp kalmadım."

"Yeterince adil. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bizi buradan çıkarmak ya da daha fazla hava üretmek dışında hiçbir şey."

"Rose, bu oda kapalı değil. Kapının etrafında boşluklar var." Uzun parmağıyla işaret etti. "Ve aşağıda yerde bir delik görüyorum, muhtemelen bir farenin-"

Dişlerinin arasından hava emdi. "Lütfen güvenli bir şekilde kurtarılan kadar yakınlarda gizlenen haşarat hakkında konuşmaktan kaçının."

Kıkırdadı, omuzları onun omuzlarına sürtündü. "Yetenekli Bayan Walker'ın bu kadar korkak bir tavşan olacağını hiç düşünmemiştim."

Ona sert bir dirsek attı. "Benimle dalga geçmek beni sakinleştirmek için pek de iyi bir yol değil."

İri ellerini havaya kaldırdı, birkaç dakika önce ona yakından dokunmuş olan ellerini. Hatırası teninin ısınmasına neden oldu. Sanki onun düşüncelerinin yönünü hissetmiş gibi, "Peki zaman geçirmek için ne yapalım?" diye sordu.

"O değil," diye tersledi. Sakinleştirici aktivitelere ihtiyaçları vardı, patlayıcılara değil. Aklına gelen ilk soruyu sordu. "Kaşının üstündeki yara izinin nasıl oluştuğunu anlat bana."

"Bu mu?" Parmağını sivri iz üzerinde gezdirdi, sonra bir iç geçirdi. "Heyecan verici bir hikâye değil. Çocukken sürekli öğretmenlerimden kaçardım. İçeride olmaktan ve derslere girmeye zorlanmaktan nefret ederdim. Bir gün yüzmek için dışarı çıktım ve akıntıya kapıldım. Başımı bir kayaya çarptım ve neredeyse boğuluyordum. Uzun süre kanadı."

"Ne kadar korkunç. Neden dikilmedi?"

Ağzından neşesiz bir ses çıktı. "Babam beni dört gün boyunca odama kilitledi. Doktorun benimle ilgilenmesine izin vermedi."

Odasında kilitli mi? "Aman Tanrım. Kaç yaşındaydın?"

"On üç." Bir omzunu kaldırdı. "Daha sonra yatılı okula gönderildim. Babam bir yıldan fazla bir süre benimle konuşmadı."

Midesi bu muamele karşısında öfkeyle sıkıştı. Bu adamı ne tür canavarlar yetiştirmişti? "Peki ya annen?"

"O ilk dönem ben okuldayken öldü. Cenazesi için eve gelmeme izin vermedi." Yüzünü buruşturdu. "Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim. Özür dilerim-"

"Baban ne korkunç bir adam. *Gazete* bürosunda asılı olan portresine bir daha asla aynı gözle bakmayacağım, bu kesin. İndirilmeli ve yakılmalı."

Kızın sertliği karşısında şaşırılmış görünüyor, kaşlarını çatarken bir an sessiz kaldı. "Şikâyet etmem yanlış olur. Çoğu kişiden daha fazla avantajım vardı."

Ama ne sevginiz ne de desteğiniz vardı. Adamın tek yaptığı şeyin çalışmak olmasına şaşmamalı. Öyle yetiştirilmiş ve şartlandırılmıştı. "Tüm avantajlar maddi değildir."

"Bu en sevdiğim tavsiye köşe yazarının bilgeliğine benziyor."

"Çünkü öyle. Ve bu arada, bana yazmış olsaydın, sana kaçıp sirke katılmanı söylerdim."

Güldü, derinden gelen ses küçük alanı dolduruyordu. "Ne olarak? On üç yaşında bir kaçış sanatçısı olarak mı?"

"Daha azıyla daha büyük kariyerler başlatıldı." "Bu yüzden mi Noel'i hiç kutlamıyorsun?" diye sorana kadar dostça bir sessizlik içinde oturdular.

"Sanırım öyle." Uzun bacaklarını bileklerinden çaprazladı. "Ateşin başında kestane közlediğimiz ve ağaç için patlamış mısır dizdiğimiz tatillere dair hiçbir anım yok. Babam hep çalışırdı. Annem öldükten sonra, eve gitmek istemeyen birkaç çocukla birlikte tatillerde okulda kalırdım. Kart oynadık ve yerel dans salonlarına gizlice gitmeye çalıştık."

"Hediye yok mu? İlahi yok mu? Sıcak elma şarabı yok mu?" Ona göre tüm bunlar Noel'i oluşturuyordu - iyi arkadaşlarla birlikte. Büyürken hiç yalnızlık çekmemişti.

"Hayır, hayır ve hayır. Sanırım sizin Noel'leriniz benimkilerden oldukça farklıydı?"

"Çok farklıydı. Arkadaşlarımızla akşam yemekleri yer, şarkılar söyler, sessiz sinema oynardık... Annem ve ben birlikte geçirdiğimiz zamanın her dakikasından keyif alırdık. Şimdi bile en sevdiğim yemekleri hazırlıyor ve hepimiz ilahiler söylerken piyano çalıyor."

"Hepimiz mi?"

"Arkadaşlarımız daha çok geniş aile gibidir." Annesinin son on beş yıl boyunca çalıştığı iki evdeki personel birbirine yakındı. "Hiçbir zaman sıkıcı bir an olmadı."

"Anladığım kadarıyla baban hayatta değil."

"Hayır. Onu hiç hatırlamıyorum." Annesi babasından hiç bahsetmemişti. Rose yıllar boyunca bu konuyu gündeme getirmiş ama annesi hep aynı cevabı vermişti: "*Sahip olduklarına odaklan, eksikliklerine değil.*"

"Ökseotuna inanır mısın?"

Başını ona doğru çevirdi. "Altında bir öpücüğü reddeden herkesin başına kötü şans mı gelecek?"

Ağzının kenarı, kızın midesinin pır pır etmesine neden olan en sevimli şakacı tavırla . Elini cebine attı ve bir dal ökseotu çıkardı.

"Bunu nereden buldun?"

"Şöminenin üzerindeki aranjmandan bir parça aşırıdım. İhtiyacım olup olmayacağından emin değildim."

"Görünüşe göre kendi başınıza gayet iyiymişsiniz."

Bitkiyi başının üzerine kaldırdı. "Yine de, bir erkeğin emrinde asla çok fazla silah olamaz - özellikle de bir kadın onu çaresiz, yırtıcı bir canavara dönüştürdüğünde."

Kadının içi eridi ve avucunu adamın bıyıklarla pürüzlendirilmiş çenesinin üzerinde kaydırды. "O zaman işe koyulsan iyi olur. Kötü şansın üzerimde dolaşmasına izin veremem."

Ona doğru eğildi ve nefesini tuttu, dudaklarının nazikçe bastırmasını, tek bir dokunuşla içinde tutuşturduğu ateşi bekliyordu. Vücudu daha yeni toparlanmıştı ama daha şimdiden arzusunun tatlı nabzının içini kasıp kavurduğunu hissedebiliyordu. Dudakları neredeyse onunkilere değecekken fısıldadı: "Senin gibi biriyle hiç tanışmadım Rose Walker. Beni büyüledin."

Tanrım, bu adam onun kalbi için tehlikeli olabilirdi. Daha fazla açıklama yapılmasını önlemek umuduyla ökseotunu işaret etti. "Benim şansım, Havermeyer. Çok geç olmadan beni kurtarmalısın."

Mutfaktan gelen bir ses kilerdeki büyüü bozdu. Dışarıda biri vardı. Rose nefesini içine çekti ve Duke'un aynı derecede ürkmüş bakışlarıyla karşılaşmak için arkasına yaslandı. Ayağa fırladı -o cüssede bir adam için şaşırtıcı derecede hızlıydı- ve kapıya vurdu. "Ho! Çıkarın bizi buradan."

Rose da ona katıldı. "Merhaba! Yardım edin!"

Bir saniye sonra kapı hızla açıldı ve iyi giyimli, yaşlı bir adam belirdi, yüz ifadesi öfkeyle kazanmıştı. Yabancı Duke'u fark edince topukları üzerinde geriye doğru sallandı, öfkesi yerini şaşkınlığa bıraktı. "Duke Havermeyer? Bu kadın kim ve ikinizin de evimde ne işi var?"

"Senin evin mi?" Duke belli belirsiz tanıdık gelen adama kaşlarını çattı. "Bu onun evi."

Yanında doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duran Rose'u işaret etti.

Adam iri bıyıklarının altından Rose'a bakarak alay etti. "Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok ama sizi temin ederim ki burası benim evim."

Rose öne çıktı ve adamı mutfığa götürmeye başladı. "Efendim, bu sadece basit bir yanlış anlaşılma. Lütfen benimle gelin-"

"Bu bir yanlış anlaşılma değil hanımefendi." Yabancı olduğu durdu, sesi bağırmaya yaklaşıyordu. "Birisi evime zorla girdi."

ve... bir tür partiye ev sahipliği yaptı. Bana neler olduğunu anlatmazsanız yetkilileri derhal buraya getireceğim."

Duke kendini öfkeli adamla Rose'un arasına soktu. "Ona karşı sesini yükseltme. Kafanızın karışık olduğu çok açık ama saygısızlığa bir saniye daha müsamaha göstermeyeceğim."

"Bay Havermeyer." Yabancı uzun bir nefes verdi. "Ben Bay Rutherford Miller. Geçen yaz New York Yat Kulübü'nde tanışmıştık. Kız kardeşim Bay Jay Cranford ile evli, kendisi de Bay Walter Cranford'un kuzeni."

Walter Cranford HPC'nin yönetim kurulundaydı. "Evet, Cranford'u tanıyorum. Aslında daha önce buradaydı. Tüm bunların Bayan Walker ile ne ilgisi var?" Omzunun üzerinden baktı. Rose'un beti benzi atmış, ellerini ovuşturarak konuşmaları izliyordu. Duke her şeyi açıklığa kavuşturacağı umuduyla kaşlarını kaldırıp ona baktı.

Bunun yerine Miller cevap verdi. "Bunu söyleyemem ama bu evin hâlâ yasal olarak benim olduğunu biliyorum. Bir alıcı bulabilmek için birkaç aydır satılığa . Haftalardır boş duruyordu. Sonra bu gece Cranford'dan yeni sahipleriyle tanıştığını söyleyen ve hiç gerçekleşmemiş bir satış için beni tebrik eden bir telgraf aldım."

"Boş mu?" Duke kabul etmek zorundaydı, Miller'ın sesi tamamen inandırıcı geliyordu - bu da hiçbir şeyin mantıklı olmadığı anlamına geliyordu. "Kafam karıştı. Eğer burası senin evinse, o zaman..." Topuklarının üzerinde döndü. "Rose, akşam yemeği partisi için bu adamın evini mi kiraladın?"

"Tam olarak değil," diye fısıldadı.

"Yani izinsiz mi kullandınız?" Bunu yüksek sesle söylemek bile delilikti. Kesinlikle yanıliyordu.

Kendini toparlarken dudakları titriyordu. "Ev boştu ve sadece bir gün ve bir geceye ihtiyacımız vardı. Kimsenin fark edeceğini düşünmemiştim. Eğer yardımı olacaksa, emlakçıya ödeme yaptık."

Kelimeler yerine otururken Duke'un ağzı açık kaldı. Burası onun evi değildi. Ama personel? Dekor? Bunu nasıl başarmıştı?

Ayrıntıların pek önemi yoktu. Önemli olan yalan söylemiş olmasıydı.

Bu geceki her şey bir yalandı.

Bu ifadenin ağırlığı üzerine çöktü, kalbi kulaklarında yüksek sesle atmaya başladı. Sersemlemişti, tamamen şaşkına dönmüştü. Burası onun evi değildi. Bunlar onun hizmetçileri miydi? O ve Bay Walker gerçekte neredeydiler?

Yaşamak mı? Bardakları toplamayı teklif etmesine şaşmamalı; gece vakti hırsızlar gibi binayı mümkün olduğunca çabuk boşaltmaları gerekiyordu.

Ellerinin topuklarıyla gözlerini ovuşturdu. Ya yönetim kurulu gecenin yalan olduğunu ? Bu olasılık kanını buza çevirdi. Duke'un suç ortağı olduğunu, aldatmacaya aktif olarak katıldığını mı düşüneceklerdi?

Tanrım, onu bir şişin üzerinde kızartıp canlı canlı yerlerdi.

Gazeteler. Şirket. İkisini de korumalıydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Miller'ın Rose'a karşı meydan okuduğunu duydu. "Kesinlikle yardımcı olmuyor ve o emlakçıyı doğrudan kovacağım. Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum, evlere izinsiz girip onları kullanıyorsun ama seni yetkililere bildireceğim ve-"

"Dur," dedi Duke, ses tonu keskindi. Hiçbir şey hissetmiyordu, ne öfke ne de korku, sadece bu işin bitmesi için acı bir kararlılık. "Böyle bir şey yapmayacaksın, Miller. Bu iş hızlı ve sessiz bir şekilde halledilecek. Verdiğin rahatsızlığın karşılığını fazlasıyla almanı sağlayacağım. Avukatım yarın buralarda olacak. Bu arada, bu konuda kimseye bir şey söyleme. Anladın mı?"

Miller telaşlandı, yüzü daha da kızardı. "Cevap istiyorum, Havermeyer. Kim bu kadın? Senin arkadaşlarından biri mi? Bu planı onayladınız mı?"

Boyunu kullanarak diğer adamın gözünü korkutmak için doğruldu. "Size cevap borcum yok, bu yüzden cevap alamayacaksınız. Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ve yarın eski evinizi temizlemek üzere bir hizmetçi ekibi gelecek. Size ödemeyi planladığım parayla birlikte, bu işi burada bırakalım, olur mu?"

Miller tartışacakmış gibi göründükten sonra başını salladı. "Peki. Yarın senden haber bekliyorum." Rose'a doğru son bir bakış fırlattıktan sonra mutfığa doğru yürüdü ve merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu.

Sessizlik bir çekicin tüm inceliğiyle çöktü. "Dük-"

"Bunların herhangi biri gerçek miydi?" Bakışlarını uzaktaki duvara sabitledi. "Yoksa hepsi bir yalan mıydı?"

Kadının yutkunduğunu duydu. "Bekârım ve Doğu Elli Dokuzuncu Sokak'ta bir pansiyonda yaşıyorum. Kocam gibi davranan adam bir arkadaşım."

Bu vahyin büyüklüğü karşısında neredeyse tökezliyordu. Yüce Tanrım, durum düşündüğünden de kötüydü. Ona daha önce söylediği hiçbir şey doğru çıkmamıştı. Her bir parçası -bu geceki akşam yemeği partisi, onun

kişiliği ve evliliği sahteydi. Yaklaşık iki yıl boyunca ona ve HPC okuyucularına yalan söylemişti.

Bayan Walker'ın münzevi olmadığı ortaya çıktı. O bir sahtekârdı, hayal gücünün bir ürünüydü. Kariyerini ilerletmek için yalanlar uyduran, kısa yoldan para kazanmaya kararlı genç bir kız.

Tanrım, kadın bekârdı... ve bir çalışandı... ve adam onu bir tezgâhın üzerinde becermişti. İçinden öfke, kızgınlık ve utancın garip bir karışımı geçti. Bir şeyler fırlatmak, o lanet olası kilerdeki her bardağı kırmak istiyordu.

Kahretsin, kiler. Gözlerini kapattı. Cevaptan korksa da sormak zorundaydı. "Kilerden önce bakire miydin?"

Teni donuk bir kırmızıya dönüştü ve adam cevabını almıştı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça ona kadar saydı. Tanrı aşkına... Bunu daha önce nasıl fark etmemişti?

"Bunun pek önemi yok." Sesi titriyordu. "Kızlığım benimdi ve onunla istediğimi yapabilirdim."

"Benim için önemli," dedi dikkatle. "Ben olsaydım-" "Daha şefkatli" diyecekti ama kızın deneyimsizliğini bilseydi, ikisi asla kilerde bir araya gelmezdi. Bunu daha sonra düşünmek üzere dosyaladı.

"Pişman değilim," dedi, aksini söylemesi için onu cesaretlendirerek.

Şimdilik bunu unuttu. Bunun yerine, onun şirkete ihanetinin derinliğini öğrenmesi gerekiyordu. "Köşeyi sen mi yazıyorsun?"

"Evet!" Kelime tiz ve keskindi. "Her kelimesine. Yanıtlayamadığım bir soru olursa araştırma konusunda yardımcı olan arkadaşlarım var."

Sesi inandırıcı geliyordu ama neye inanacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Bütün dünyası alt üst olmuştu. Kilerin açık kapısı bakışlarını yakaladı ve içi dondu. İçindeki buz ikiye, üçe katlanarak damarlarına yayıldı ve onu aşılmaz hale getirdi. Rahatsız edici duygularını kapatacaktı, tıpkı çocukken babası zalim ya da mesafeli davrandığında yaptığı gibi. Ya da annesi öldüğünde. *Başka kimseye ihtiyacım yok. Havermeyer Yayıncılık ihtiyacım olan her şey.*

"Hadi gidelim." Merdivenleri işaret etti.

"Duke, lütfen. Bunun hakkında konuşmalıyız. Çok az konuştunuz."

Her şeyi mahvettin, demek istedi. Şirketimi tehlikeye attın. Aramızda olabilecek her şeyi yok ettin.

Kilere doğru yürüdü ve düğmeyi çevirdi, o anıyı kararttığı için mutluydu. Sonra aynı şeyi mutfak lambasına yaptı. "Gel."

Merdivenleri tırmanırken sadece üst kattan gelen yumuşak sarı bir ışık yollarını aydınlatıyordu. Yollarına devam ederken ona dokunmadı. Ona bağırmadı ya da kaşlarını bile çatmadı. Her türlü duyguyu başarıyla bastırmış, çevresine karşı hissizleşmişti. Bu gerçekten de rahatlatıcıydı. Duygular işin içine girmediğinde dünya çok daha net ve basitti.

Bunun bir kısmı ona inandığı için onun suçuydu. En son ne zaman birine güvenmişti? Tekrarlamayacağı bir hata.

Onun eteklerinin altına girmeye çalışmakla meşguldün. Düşünme işini sikine bıraktın.

"Duke, özür dilerim. Seni incitmek ya da bu geceyi mahvetmek istememiştim." Ona yetişmek için acele etti, etekleri sessiz koridorda hışırıyordu. "Ben sadece sizin istediğinizi yapmaya çalıştım, yönetim kurulu için bir Noel yemeği düzenlemeye."

Sonuç şimdi ona Noel'den nefret etmesi için bir neden daha vermişti. Mükemmel.

"Arkadaşlarınızın çektikleri sıkıntıların karşılığını almalarını sağlayacağım," demekten başka bir şey gelmedi aklına.

"Onlara zaten ödeme yaptım ve tazminat konusunu tartışmak istemiyorum. Özür dilemek istiyorum."

Şimdi ön girişte, küçük dolaptaki paltolarını buldu. Kadının paltosunu giymesine yardım etti, sonra da kendi paltosunu giydi. Söyleyebileceği, muhtemelen söylemesi gereken şeyler vardı ama bir kez karar verdikten sonra asla geriye dönüp bakmazdı. Bunun bir anlamı yoktu ve Rose yalan söyleyerek onu zorlamıştı.

Ön kapıyı açtı. "Anahtar var mı yoksa...?"

Alt dudağını ısırды, kaşları birbirine çarptı ve eli eteklerinin altından bir anahtar çıkardı. Duke metal anahtarı aldı, kapıyı arkalarından kapattı ve kilitledi.

Anahtarı ona geri verdi. "mi?"

Kadın başını salladı ve adam kolunu uzatarak onu yumuşak ön merdivenlerden aşağı indirdi. Arabası yürüyüşün sonunda bekliyordu. "Adresiniz nerede?"

Rose bir çırpıda saydı ve Duke şoförünün yerini tekrarladı. Sonra Rose'un arabaya binmesine yardım etti. O takip etmedi.

Koltuğa çöktü, gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu. "Bana bağırarak istemiyor musun? Söylemek istediğin bir şey yok mu? Herhangi bir şey

Hepsi mi?"

Kontrolü elinde tutmak, tüm öfkeli sözleri ve dağınıklığı yutmak zorundaydı.

Duygu. İçinde dönen kaosu ortaya çıkarmak için çok fazla risk altındaydı.

"Söylemem gereken bir şey var." Bileğinin bir hareketiyle arabanın kapısını çarptı. "Kovuldun."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kovuldun.

Kovulmuş. Onu gerçekten *kovmuştu*.

Daha da kötüsü, Duke onunla konuşmuyor ya da notlarına cevap vermiyordu. Dün evini ziyaret ettiğinde onu görmeyi reddetti. Sanki onun için var olmaktan çıkmış gibiydi.

Keşke tersi de doğru olsaydı.

Ne yazık ki onu, akşam yemeği partisinin olduğu geceyi düşünmeden edemiyordu. Bay Miller gelmeden önce Duke çok çekiciydi. Çapkın ve eğlenceliydi. Kilerde kendisini nasıl hissettirdiğinden bahsetmiyorum bile.... Tanrım, sadece onun öpücüklerini, iri ellerinin teninde gezinişini, tüm gizli arzularının kilidini açışını ve en basit dokunuşuyla onu çözüşünü hatırlayınca bile ter içinde kalmıştı.

Sonra onun yalanlarını öğrendi ve aralarında filizlenmekte olan her şey soldu. İçine kapanmış, onu dışlamıştı. Daha önce hiç kimsenin birkaç saniye içinde alev alev yanarken buz gibi soğuduğunu görmemişti. Evet, ona yalan söylemişti. İşini riske atmıştı, Havermeyer Yayıncılık'a geçimleri için bağlı olanlardan bahsetmeye bile gerek yoktu. Her ne kadar yaptıklarının haklı olduğuna inansa da, ona kızmakta sonuna kadar haklıydı.

Ancak, tüm bu olanlardan sonra, açıklama yapması için ona beş dakika izin veremez miydi?

Noel günü kendini HPC ofislerinde bu şekilde buldu. Tanrı adına, onu görmek ve dinlemek için bir sandalyeye bağlaması gerekse bile onu görecekti. Bu tam da okuyucularından birine tavsiye edeceği şeydi... ve eğer kendi tavsiyesini dinleyemiyorsa, o zaman haftalık bir tavsiye köşesi yazmakla işi .

Tatil günü olmasına rağmen ana haber merkezi hareketliydi. Haberler asla tatil yapmazdı; imparatorluğuna kafayı takmış bir adam da öyle. Kuşkusuz Duke burada olacaktı. Noel'de dükkânı kapatmak yerine diğer çalışanları rahatlatmak için çalışması önceliklerinin bir göstergesiydi.

Büyük pencere duvarının dışında, öğleden sonra gökyüzünde yaklaşmakta olan bir fırtına dolaşıyordu; kasvetli, melankolik bulutlar onun ruh haline uyuyordu. İçeride adamlar kopyaları kontrol ediyor, hızla yazıyor ve yarınki baskıyı bir araya getirmek için acele ediyorlardı. Bay Pike'ın ofisinin kapısı aralık duruyordu, artık burada çalışmadığı düşünülürse bu garipti. Bu onun yerine gelen kişi miydi? Yoksa ofisi başka biri mi kullanmaya karar vermişti, kendi ofisi haber odasından uzakta olan biri mi?

İçeriye baktı ve Duke'u masanın başında, koyu renk başını *gazetenin* bir nüshasına eğmiş halde gördü.

"Reggie, Doğu Yakası'ndaki cinayetle ilgili bu manşet-" Başını kaldırdı ve yüz hatlarında şaşkınlık belirdi, sonra bunu soğukkanlı bir ihtiyat duvarının arkasına gizledi. Bakışlarını indirerek işine devam etti. "Bir şeye ihtiyacınız olursa asistanımdan randevu alın, Bayan Walker. Oldukça meşgulüm."

"Şimdi beni göreceksiniz, Bay Havermeyer." Kapıyı arkasından kapattı ve kilidi çevirdi. Adamın kaleminin çizikleri kısa bir an için duraksadı, sonra devam etti. Yılmadan odayı geçti ve ayaklarını masasının önüne dikti. *Korku yoktu. Tereddüt yok.*

"Pekala, . Bitirmem gereken bir baskı var."

Kalbi onun kışkırtıcı ses tonu yüzünden acı içinde sıkıştı. Bu bir hata mıydı? Geçen geceki sevgi dolu, tutkulu adam uzak bir anı gibi görünüyordu.

"Sizi dışarı çıkarmadan önce üç dakikanız var Bayan Walker. Sizin yerinizde olsaydım, ederdim."

Derin bir nefes aldı. "Bana doğru düzgün özür dileme şansı vermedin. Ya da neden yalan söylediğimi açıklamama."

Boğazından küçümseyici bir ses çıkardı. "Haklı bir yalan yine de yalandır ve ben yalancılardan nefret ederim."

Ensesi karıncalandı, küçümseyici sözler onu rahatsız etti. Evet, onu kandırmıştı. Evet, onun öfkesini hak etmişti. Ancak, biraz şefkati de hak etmiyor muydu? Kendi tarafını paylaşmak için bir fırsat? Onun katı yargısı canını yaktı ve öfkesi alevlendi.

Kendini toparlayarak, "Bu yargılama lüksü senin için ne kadar güzel. Hiçbir zaman mücadele etmek ya da mücadele etmek zorunda kalmamış, diğerlerinin üzerine çıkmak için kendini kanıtlamak zorunda kalmamış bir adam olarak kibirli kalmak senin için ne kadar kolay. Hepimiz bu kadar şanslı değiliz. Bu maskaralığın ardındaki nedenleri öğrenmek bile değil."

Ayağa fırladı ve ellerini masaya dayadı. "Aylardır binlerce insanı kandırdığınızı biliyorum. Onların güveni senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Onların güveni mi yoksa sizin güveniniz mi?"

Vuruş yere düştü, gerçek yüzünde açıkça görülüyordu, yine de alay etti, "Bunun *incinmiş duygularıyla* ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olmadığını mı söylüyorsun?"

"Rose, geçimlerini HPC'ye borçlu olan on binden fazla çalışan var. Eğer kimse gazete almazsa, o zaman bu insanlar kalır. İnsanlar güvenmedikleri sürece gazete satın almazlar. Dolayısıyla, benim görevim gerçeği sunmaktır. Her zaman."

"Gazetecilikte takma adlar çoktur ve siz de bunu bilirsiniz. Nellie Bly'in gerçek adı Elizabeth Cochran, Tanrı aşkına. Pike ve ben, okuyucuların yaşlı ve evli bir kadının tavsiyelerini daha kolay kabul edeceklerini düşünerek Bayan Walker karakterini uydurduk. Ancak tavsiyeler tamamen gerçektir. Ben hala kelimelerin arkasındaki kadını."

"Evet, siz ve araştırma ortaklarınız. Onları unutmayalım."

Ellerini kalçalarına koydu ve sakın kalmak için mücadele etti. "Muhtemelen farkında değilsiniz ama *Gazetede* bir muhabirlik pozisyonu için başvurdum. Dışarıdaki erkekler gibi olmak istedim" -dış odayı işaret etti- "ama Bay Pike bana kadın muhabirlerin çalışan erkeklerin dikkatini dağıtacağını söyledi. Yine de evden bir tavsiye köşesi yazmama izin verdi. Yemek tarifleri vermek ve evlilik kavgalarını çözmek ideal değildi ama başka seçenek de yoktu. Annemin ve kendimin geçimini sağlayacak bir işe ihtiyacım vardı. Annemin onu yıktığı gibi beni de yıkmayacak bir iş."

Koyu renk gözlerinde bir duygu titreşimi parlıyordu. "Ne işiymiş bu?"

"Annem bir hizmetçi. Gençliğinde ev hizmetçisiydi, şimdi ise onun için çok ağır bir iş. Lowe malikanesinin mutfağında Henry, Bridget ve diğerleriyle birlikte çalışıyor."

"Ah. Akşam yemeğindeki yorumlarınız daha mantıklı geliyor."

Bay Cameron'un hizmetçi sınıfına karşı duyarsız tavrını ve verdiği tepkiyi hatırladı. "Siz işinizi kaybetmekten endişe ediyordunuz ama ben başımın üzerindeki çatıyı kaybetmekten endişe ediyordum. Ve annemin sağlığını. Geleceğimizi. Bazen bir iki yalan söylemek gerekiyordu."

"Sadece zengin olduğum için doğrularda ısrar ettiğimi sanıyorsunuz."

"Hayır, dünyada bir sürü zengin yalancı var. Yine de katı doğru ve yanlış anlayışınızın statünüz tarafından lekелendiğine inanıyorum. Kurallara siz karar veriyorsunuz... ve diğer herkes bu kurallara göre oynamak zorunda."

"Benim gazetem, benim kurallarım. Bana mantıksız gelmiyor."

Dişlerini sıktı. Bu onu hızla bir yere götürmüyordu. Onun anlamasını nasıl sağlayabilirdi? "Duke-"

"Zamanını boşa harcıyorsun Rose." Büyük deri koltuğa çöktü. "Gazete bir skandalı zar zor atlattı. Bir tane daha ortaya çıkarsa kopacak gürültüyü hayal edebiliyor musun?"

"Yanlış. Okuyucuları hafife alıyorsunuz. Mektuplarını okudum ve onları tanıyorum. Bayan Walker'evlilik yüzüğü ya da lüks evi nedeniyle sevmiyorlar. Onu sergilediği bilgelik ve şefkat, zekâ ve duygusallık nedeniyle seviyorlar. İşte hepsi burada." Kendisini işaret etti.

Duke çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Ben kararımı verdim Rose."

Bu cevaptan nefret ediyordu ama beklediği de buydu ve bu yüzden yarınki gazete için yeni bir köşe yazısı yazmıştı.

"Peki ya biz?" diye sormak için kendini zorladı. "Sen de bu kararı verdin mi?"

Uzun bir nefes verdi ve kızın yüzünü inceledi. "Masumları mahvetmek gibi bir alışkanlığım yok. Açıkçası doğru olanı yapmaya istekliyim, şüphesiz bu yüzden gerçekten buradasınız."

Düşündü mü? İma mı ediyordu...? Ensesindeki tüyler diken oldu, parmakları avuçlarının içinde kıvrıldı. "Buraya işim için tartışmaya geldim, seni tekmeleyerek ve bağırarak bir evliliğe sürüklemeye değil."

Ona inanmış gibi görünmüyordu. "Kendini tebrik etmelisin. Birçok kişi beni mihraba götürmeye çalıştı ama bunu başaran tek kişi sizsiniz. Tatilden sonra asistanımla irtibata geçin, size bilmeniz gereken her şeyi anlatacaktır." Kalemını aldı ve gerçekten de düzeltmeye geri döndü.

"Bilmem gereken her şeyi mi?"

"Evet, yer ve tarih gibi." Elini salladı, hâlâ kızın gözlerine bakmıyordu. "Faturaların nereye gönderileceği, vesaire."

Pencerelerin dışına kar yağmaya başlamış, gökyüzü nemi tutmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Rose da biraz aynı şekilde hissetti, kalbi ikiye bölünürken boğazındaki yumruyu yutamadı. Onun hakkında yanılmıştı.

Çok yanlış.

Konuşamıyordu, ağzı toz gibi kurumuştı, gözyaşları tehdit ediyordu. Her ne kadar onun soğuk kabuğunun ardındaki kalbine ulaşacak bir darbe indirmeyi çok istese de bunu yapamıyordu. Kesin olarak bildiği bir şey vardı: Bu adamla evlenmektense hayatının geri kalanında çamaşırhane hizmetçisi olarak çalışmayı tercih ederdi. "Hayır, teşekkür ederim," dedi ve çıkışa doğru ilerledi.

Kapının kilidini açarak Pike'ın ofisinden çıktı ve sakinleşmek için derinlere daldı. Sadece birkaç dakika daha. Hayatının geri kalanını çözmeden önce son bir durağı daha vardı.

Birkaç deneme yaptı ama Rose sonunda doğru dizgiciyi buldu. "İyi günler. Ben Bayan Walker," dedi genç adama. Cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkararak masanın üzerine koydu. "Köşem için yeni bir kopya var. Sabah gazetesinde yerini almasını sağlayın."

"Ama baskıyı çoktan hazırladık. Bay Havermeyer eğer-"

Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamışken bir yalanın daha ne önemi vardı ki? "Bay Havermeyer değişiklikleri onaylamayı yeni bitirdi. Onun arkasından iş çevirecek kadar aptal olduğumu düşünmüyorsun, değil mi? Hem de Noel'de?" Kulaklarına boş gelse de güldü.

"Sanırım hayır," dedi adam ve dün gece yazdığı kelimeleri aldı. "Bunun icabına bakacağım."

"Teşekkür ederim. Sana bir bardak eggnog borçluyum."

"Bana hazımsızlık veriyor. Doğrusunu isterseniz bir puro içmeyi tercih ederim."

" zaman alacaksın. Kendine iyi bak ve Mutlu Noeller."

"Köşeniz çok hoşuma gidiyor Bayan Walker," diye seslendi kadın uzaklaşırken. "Eşim ve ben hiç kaçırmıyoruz."

Gazeteden son kez ayrılırken başı dik bir şekilde dönüp ona teşekkür etti.

Duke o akşam Pike'ın ofisinde bir puro ve bir şişe viskiyle dinlenirken ofisler karanlıktı. Diğer çalışanlar çoktan ayrılmış, sayı çoktan baskıya gönderilmişti. Ancak gidecek hiçbir yeri, buluşacak hiç kimsesi yoktu. Boş bir ev onu bekliyordu, bu düşünce sessiz ofislerden daha iç karartıcıydı. En azından ofiste, işinde ilerleme kaydedebilirdi.

Rose bu odadan çıktığından beri hissettiği acıyı uyuşturmak umuduyla viskisinden bir yudum aldı. Teklifi romantizmden yoksun olsa da, Rose onu reddetmekte kesinlikle tereddüt etmemişti.

Ona kötü davranırken ne bekliyordun?

Hâlâ oldukça kızgınken bunu söylemek zordu. Ve evet, incinmişti. Bunu daha önce inkâr etmişti ama kadın haklıydı. Ona güvenmişti ve o da bu güveni boşa çıkarmıştı. Bu ihanet ona tahmin edebileceğinden çok daha fazla acı vermişti.

Daha fazla viski midelerini yaktı. Belki yeterince sarhoş olursa bu gece uyuyabilirdi. Son iki gecedir yatağının üstündeki tavana bakıyor, hiç yapmadığı bir şeyi hatırlıyor ve kendini sorguluyordu.

Ofisin kapısı kayarak açıldı ve Duke'un kalbi hızla çarpmaya başladı. Geri mi dönmüştü?

Pike'ın yıpranmış yüzü belirdi, Duke'u sandalyede görünce vücudu dondu. "Bay Havermeyer... Sizi bu saatte burada bulmayı beklemiyordum."

Duke hayal kırıklığını bir kenara itti ve eski genel yayın yönetmenini odaya çağırdı. "Bunun doğru olduğundan hiç şüphem yok. Bir şey mi unuttunuz?"

Pike cevap vermek yerine duvardaki tablolarından birini kaldırdı. "Karım bunu biz gençken çizmişti. Geride bıraktığıma inanamıyorum." Kendini masanın karşısındaki koltuğa bıraktı. "Bakıyorum viskimi bulmuşsun."

"Kesinlikle öyle." Duke elindeki neredeyse boş bardağa baktı, sonra kalanını bir yudumda bitirdi. "Daha iyi bir marka bulamadın mı? Bunun tadı vernik gibi."

"Kendim neredeyse hiç içmedim. Masamda editörler ve görünüşe göre sizin için sakladım."

Duke çekmeceye uzandı ve bir bardak daha çıkardı. Onu doldurdu ve kendi bardağını da doldurdu. Yeni bardağı Pike'a uzattı. "Ben acı çekeceksem, sen de çekmelisin."

Pike güldü ve kristali kabul etti. "Yeterince adil. Söylemeliyim ki, bok gibi görünüyorsun, Havermeyer."

Duke kaşlarını çatmaya başladı ama sonra Pike'ın artık onun için çalışmadığını hatırladı. "Birkaç uzun gün, hepsi bu. İyi bir gece uykusunun iyileştiremeyeceği bir şey değil."

"Bundan emin misin?" Bardağı ağzına götürdü. "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Bu garip bir istek değildi. Duke yıllar boyunca Pike'la yakın çalışmış ve ona saygı duymuştu. Doğrusu, Pike Duke'un öz babasından bile daha çok akıl hocasıydı. Yaşlı adamı kovmak hiç de kolay olmamıştı - Rose bugün dışarı çıktığında peşinden gitmemek kadar zordu.

Boğazını temizledi, bunu işle ilgili tutmaya kararlıydı. "Bayan Walker'ın kimliğini neden benden sakladınız?"

"Yani sana söyledi mi?"

"Daha çok biri bana onun için söyledi gibi ama evet. Pansiyonda yaşayan bekâr bir kız olduğunu biliyorum. Anlayamadığım şey, bunu benden saklamanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünüz."

Pike uzun bir nefes verdi. "Kabul etmek istemeseniz de yaptığımız işin bir kısmı göz boyama. Pulitzer'in okuyucu kazanmak için numara yapmaktan çekinmediği kesin. Şu karikatürlerle yaptıklarına ve Bly'ı o akıl hastanesine göndermesine bakın. Gazetenin itibarını asla tehlikeye atmadım, bir kez bile. Ben sadece Rose'un tavsiyesini biraz şekere buladım ki yutması daha kolay olsun."

"Şeker onun sözde yaşı ve medeni durumudur."

"Elbette. Kızın akli başında ama kimse bu kadar genç birinden tavsiye duymak istemez. *Pittsburgh Dispatch*'in yaşlı bir kadın kılığına girmiş bir erkek tavsiye yazarı var. En azından ben doğru cinsiyeti seçtim."

"Mesele bu değil," diye tersledi Duke. "Ve eğer halk yalanı öğrenmiş olsaydı, gazetenin itibarı tehlikeye girerdi."

"Geçmiş zamanda olduğu gibi keşfetmiş miydi?"

Duke viskiyi kristal kadehinde döndürerek ışığın açık kahverengi sıvıdan yansımaları izledi. "Onu kovdum. Geçen gece yönetim kurulu için verdiği akşam yemeğinden sonra."

Pike yüzünü buruşturdu. "Akşam yemeği partisi başarısız oldu sanırım?"

"Hayır. Her şey büyük bir başarıydı. Hepsini büyüledi, Central Park'ın dışında terk edilmiş bir evde dükkan açtı. Kocasını gibi davranması için zavallı bir aptalı kandırdı. Kurul bunu kaşıkla yedi. O zamandan beri skandalla ilgili tek kelime duymadım."

"Yine de onu kovdun mu?"

Pike neden anlamadı? "Yalan söyledi ve eğer bu ortaya çıksaydı, gazete zarar görürdü."

"Yanıyorsunuz. Bayan Walker şirketiniz için inanılmaz bir değer. Haftada kaç mektup aldığını gördün mü? Posta odası

Sadece bu hacimle başa çıkabilmek için iki personel daha işe almalıyız."

Bunu bilmiyordu ama pek de önemi yoktu. "Onun yerine kim gelirse gelsin aynı derecede popüler olacaktır, inanın bana."

"O zaman bana neden Noel'de bu kadar geç saatte burada olduğunu ve biri ölmüş gibi görüldüğünü söyle."

Duke bir elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Seni yok edebilecek olsa bile, bir şeyi hiç bu kadar çok istediğin oldu mu?"

Pike bir an sessiz kaldı. "Bir şey mi yoksa *biri mi*?" "Fark eder mi?"

"Elbette. Nesneler bizi sevme ya da incitme gücünden yoksundur. Ayrıca değişme gücünden de yoksundurlar."

"İyi, *biri*."

Pike biraz daha dik oturdu. "Seni tüm hayatın boyunca tanıdım. Kendini bu kadar işine adanmış ve başarıya bu kadar azimli biri daha önce hiç olmamıştı, baban bile. Ama bu sana mutluluk getirdi mi? Baban mutsuz bir adamdı ve etrafındaki herkesi de mutsuz ediyordu. Kendin için böyle bir hayat mı istiyorsun? Seni seven bir eş ve çocuklarla evde olmak yerine Noel'de burada olmak mı? İnanın bana, gazeteler sizin kişisel fedakarlıklarınızla ya da bunlar olmadan ayakta kalacaktır. Onun da bunu isteyeceğini düşündüğünüz için kendinizi kurban etmeyin."

Yaptığı şey bu , ölü bir adamı gururlandırmak için kendini şehit etmek mi? Duke'ün hiçbir fikri yoktu ama Pike, Duke'ün babası hakkındaki gerçeği söylemişti. "Onun hayatını istemiyorum, ama bir eş ve çocuklar buradaki mirasım güvence altına alınana kadar beklemeli."

"Bir erkeğin dengeye ihtiyacı vardır, Duke. Yayıncılık işinde her zaman başarılacak daha çok şey olacaktır. Ama yaşlı ve güçsüz olduğunuzda, gazeteler elinizi tutmaz. Biliyor musun, geçen hafta torunlarımla kendi çocuklarımla eğlendiğimden daha çok eğlendim. Her dakika burada olduğum için onca yılı kaçırdım ve arada bir durup gülleri koklamadığım için pişmanım."

Duke bunu düşündü, babasının hiç bir doğum gününe ya da tatile katılıp katılmadığını hatırlamaya çalıştı... Ya da bir pikniğe? Parkta bir gezintiye? Babasıyla bu ofislerin dışında vakit geçirdiği herhangi bir örnek hatırlayamıyordu.

"Bu kadını tanıyor olma ihtimalim var mı?"

"Evet, onu tanıyorsun," diye mırıldandı.

Pike'ın ifadesi karardı. "Bekle, demek istemiyorsun..." Duke inkâr etmedi ve Pike ağzından kaçırıldı, "Kesinlikle olmaz. O sana göre değil."

Bu tepki Duke'u ürküttü, anında dudaklarında bir tartışma belirdi. "Neden olmasın? Az önce onu öve öve bitiremediniz. Onun bir değer olduğunu söylediniz."

"Şirket için bir değer, evet. Sizin için bir aday... her neyse, kesinlikle değil. O nazik ve terbiyeli biri. Düzgün bir genç bayan, bir fahişe değil. Bunu hak etmiyor-"

"Sakin ol, Pike. Ben bundan bahsetmiyorum."

"O zaman ne? Karın mı?" Duke cevap veremeyince Pike öfkeli bir nefes çekti. "Bu daha da kötü! O kadına ömür boyu sürecektir bir yalnızlık ve gönül yarası yüklediğini görmeyeceğim. O senin gibiler için fazla iyi."

Viski yüzünden miydi yoksa Duke'un kulakları onu yanıltıyor muydu? "*Benim* için çok mu iyi? Kadın neredeyse iki yıl boyunca ulusal gazete okuyan halkı kandırdı! O bir yalancı ve şarlatan."

"O, çaresizce bir gazetede iş isteyen bir kadın. Başka bir şey değil. Bir muhabirlik işi için mülakata girdi ve ben onu tavsiye köşesine ikna ettim çünkü aşırı derecede sağduyu sahibiydi. Ondan hoşlandım, kahretsin. Bunu bilmiyor olabilirsiniz ama annesi yıllarca hizmetçi olarak çalıştı. Sağlık durumu kötü ve Rose emekli olması için para biriktiriyor. Bunun için onu nasıl suçlayabiliyorsunuz?"

Duke anlıyordu, ama aptal gururu yoluna çıkmaya devam ediyordu. Ona yalan söylemişti. Kendini aptal gibi hissetmesine neden olmuştu. Bir akşam yemeği partisi için birinin evini "ödünç" almıştı. Tanrım, kadının ahlak kuralları fırtınadaki buğday sapları kadar esnekti, hevesine göre eğilip bükülüyordu. Bir daha onun söylediklerine nasıl inanabilirdi ki?

Pike nefesini verdi, sonra bardağını boşalttı ve boş kristali masaya çarptı. "Senin sorunun ne biliyor musun Duke? Yanıldığın zaman bunu kabul etmek istemiyorsun. İlerlemeye devam et, asla arkana bakma. Çünkü geçmişini düşünmek, verdiğin bazı kararlardan pişmanlık duyabileceğin anlamına gelir... ve mükemmel olmadığını kabul etmek zorunda kalırsın." Ayağa kalktı ve tablosunu bir kolunun altında topladı. "Farkında olmadığınız şey, dünyanın daha fazla mükemmelliğe ihtiyacı olmadığı. Daha fazla şefkat ve empatiye ihtiyacı var. Ve eğer aradaki farkı öğrenemezseniz, önünüzde çok yalnız bir gelecek var demektir."

Pike topuğunun üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Duke'un göğsünü garip bir his doldurdu. Pike'ı özliyordu ve işlerin bu şekilde bitmesini umursamıyordu.

Kırk yılı aşkın bir süredir gazetede çalışıyor ve şimdi başkasının hatası yüzünden sürükleniyor.

Rose haklıydı, lanet olsun.

"Bekle," diye . "Sana eski işini geri vermek istiyorum."

Eski genel yayın yönetmeni döndü, kaşları çatılmıştı. "Beni tekrar işe almak mı istiyorsun?"

"Evet, istiyorum." Bu karar Duke'un kemiklerine daha önce tecrübe etmediği bir kesinlikte sızdı. "Lütfen. Seni kovmakla hata ettim."

"Gerçekten de öyleydin." Pike bir elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Bunu söyleyeceğini duyacağımı hiç düşünmemiştim."

Duke'ün de yoktu. Daha önce hiçbir kararından geri dönmemişti. "Belki de şefkati ve empatiyi öğreniyorumdur."

Pike'ın ağzı seğirdi. "Yeterince adil. Burada çalışmayı özlüyorum ama artık haftada doksan saat çalışmak istemiyorum. Evde karım ve torunlarımla vakit geçirmeyi seviyorum."

"Peki ya yarı zamanlı?"

Yaşlı adamın yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Öncekiyle aynı maaş için haftada otuz saat."

Duke bu saçma pazarlık karşısında kıkırdadı. Pike onu köşeye sıkıştırmıştı ve ikisi de bunu biliyordu. Adamın yeri doldurulamazdı. "Tamam, ama yarın tekrar başlıyorsun."

ONUNCU BÖLÜM

Rose tırnağını kemirdi ve annesi ile diğerlerinin Bayan Walker'ın son köşe yazısını okumalarını izledi. Lowes'ların mutfağına doluşmuşlardı, gazete Bayan Riley'nin tezgahının üstündeki un ve tuzun üzerine yayılmıştı.

Henry ağzını kapatırken Bridget'in nefesi kesildi. Rose'un annesi hiçbir şey söylemedi ama dudaklarını büzştürmesi her şeyi anlatıyordu. Grup okumayı bıraktığında kimse konuşmadı.

Sonunda Henry sessizliği bozdu. "Onlara söyledin."

"Evet, söyledim."

Okuyucuları artık Bayan Walker'ın yaşı ve medeni durumu hakkındaki gerçeği biliyordu. Rose, annesinin adını vermeden, başka türlü davranmasının nedenlerini açıklamış, özür dilemiş ve anlayış gösterilmesini rica etmişti. Sonra da onlara bunun son köşe yazısı olduğunu söyledi.

Duke, Bayan rolünü oynayacak başka birini bulmakta zorlanırdı. Walker bundan sonra.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu annesi, gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu. "Bayan Walker olmayı seviyordun."

"Yaptım. Ne yazık ki kısa süre önce kovuldum." Odayı daha fazla nefes alışverişi doldurdu. "Bu benim son köşe yazımdı ve dürüst olmak istedim. Ve veda etmem gerekiyordu."

"Seni kovduğuna inanamıyorum," diye tersledi Henry. "O gece ikinizin arasında ne oldu?"

Rose sonunda annesine akşam yemeği partisinden bahsetmiş, bu da ona girişimin aptallığı hakkında bir saat süren bir ders vermesine neden olmuştu. Ancak gecenin sonunda kilerde olanları kimseye anlatmamıştı. Bu aptallık sadece ona aitti. "Yalan söylediğim için üzgündü, yalanımın tüm gazeteyi tehlikeye atabileceğini söyledi."

"Yani sırrı saklamak yerine, gazetenin tüm sayfalarına döktün." Annesi başını salladı. "Bunun kime ne faydası var anlamıyorum."

Bridget yumuşak bir sesle, "Buna kalbinin kırılması ve yoluna devam etmeden önce havayı yumuşatma ihtiyacı deniyor," dedi.

Rose genç hizmetçiye solgun bir gülümseme verdi. "Onun gibi bir şey." *Aynen öyle.*

"Ama işinizi size asla geri vermeyeceğinden emin oldunuz."

"Anne, işimi geri istemiyorum. Çalışacak başka bir gazete bulacağım." Duke Havermeyer'a ait olmayan bir gazete.

"Seni herkes işe alır Rose," dedi Henry. "Havermeyer gitmene izin verdiği için aptalın teki."

Henry'nin sesindeki sertlik Rose'u neredeyse ağlatacaktı. Ona minnettar bir bakış fırlattı ve "İyi olacağım. Benim için endişelenme."

"Peki kalbin nasıl kırıldı?" Annesi odadaki yüzlere şöyle bir baktı. "Sanki buradaki herkes benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi hissediyorum."

"Anlatacak bir şey yok," dedi Rose. Duke'a karşı hisleri karşılıksız olmakla kalmamış, ona şantajcı diyerek daha da aşağılamıştı. Onu unutup yoluna devam etmek en iyisiydi.

"Affedersiniz." Lowes'ların uşağı Bay Chaplin merdivenlerin dibinde belirdi. "Henry, burada seni soran bir adam var. Bay Havermeyer."

Duke buradaydı ve Henry'i mi soruyordu? Yüce Tanrım.

O ve Henry göz göze geldiler. "Seni aradığına hiç şüphe yok, Rosie," dedi.

Sorular zihninde dönüp duruyor, düşünmesini zorlaştırıyordu. "Ben... onu burada göremiyorum." Annesine kaşlarını kaldırarak sessizce yardım istedi. Ancak annesi hiçbir şey söylemedi, dikkati gazeteye odaklanmıştı.

Bridget, "Bay ve Bayan Lowe içeride değiller," diye işaret etti. "Ve bence onun söyleyeceklerini duymalısınız."

Rose, "Yine de aile mekânlarından birine el koymak doğru gelmiyor," dedi.

"Ona arka taraftaki hizmetçi kapısına gelmesini söyledim," diye bilgi verdi Bay Chaplin. "Eğer bizden biriyle görüşmek istiyorsa, bunu bizim şartlarımıza göre yapması gerekecek... onun şartlarına göre değil."

Rose o anda uşağı öpebilirdi. Duke'ün hizmetçinin kapısına gönderilmekten çekineceğine şüphe yoktu. Büyük olasılıkla şu anda eve gidiyordur.

"Sence ne istiyor Rose?" diye sordu annesi. "Belki sana işini geri vermek için buradadır."

İmkansız. Duke asla bir hata yaptığını kabul etmez, bir kez karar verdikten sonra fikrini değiştirmezdı. Değiştirse bile, onu kendisiyle evlenmek için entrikalar çevirmekle suçlayan bir adam için alışamazdı.

Dış kapıda bir zil sesi duyuldu ve Rose ayağa kalktı. Gerçekten de arka tarafa mı gelmişti? Henry, "İzin verin," dedi ve hizmetçinin girişine doğru yürüdü.

Mandalın döndüğünü duydu ve sonra yumuşak sözler edildi. Ayak sesleri... ve sonra Dük Havermeyer mutfakta belirdi, büyük eliyle melon şapkasını başından sıyırdı. Bakışları odanın içinde zıplaya zıplaya kızın üzerine geldi ve kız kendini hazırlamış olmasına rağmen göz göze geldiklerinde bir sarsıntı geçirdi. Nefesini içine çekti, uzuvlarını hareket ettiremedi.

"Bay Havermeyer." Rose'un annesi siyah paltolu, uzun boylu, heybetli adamın yanına doğru yürüdü. "Ben Bayan Violet Walker, Rose'un annesiyim."

Duke'un ağzının kenarı yukarı kalktı. "İkinizin de adı çiçeklerden geliyor."

"Kızımı kovdunuz."

Tüm eğlence belirtileri kayboldu, ifadesi anında ciddileşti. "Evet, öyle yaptım. Bu bir hataydı hanımefendi. Düzeltmek için geldim."

Bir hata mı? Rose kulaklarına inanamıyordu. "Bugünkü köşe yazısını gördün mü?" Belli ki görmemişti, yoksa kurtaracak bir şey kalmadığını bilirdi.

"Ben aldım. Benden habersiz değiştirmen çok zekiceydi." "O zaman nasıl...?" Kaşlarını attı. "Kızacağını düşünmüştüm."

"Dediğiniz gibi, okuyucuları hafife almamalıyız. Size güvenmeye başladılar ve yalan söylediğinizi öğrenmeleri sizi onlara sevdirmekten başka bir işe yaramayacaktır. En azından bugün aldığımız telgraflardan anladığım bu."

"Telgraflar mı?"

Duke bir kez başını salladı. "Gazeteler sokaklara düşer düşmez akın gelmeye başladılar. Birkaçını yakaladım ama geri kalanıyla ilgilenmesi için Pike'ı bıraktım."

"Bay *Pike*?" Rose'un kaşları havaya kalktı. "Bu şu anlama mı geliyor...?"

"Evet, onu geri işe aldım. En başta gitmesine asla izin vermemeliydim. Neyse ki bana akıl verecek aklı başında Bayan Walker'ım yanımdaydı."

Ayakta durmakta zorlanıyordu, tüm bunlar çok bunaltıcıydı. "Bunların hiçbirini anlamıyorum."

"Buraya Henry'ye seni nasıl bulacağımı sormaya geldim. Çalışan dosyanızda adı geçen pansiyonu işleten kadın bana söylemedi." Etraflarındaki yüzleri, onun için aile gibi olan insanları inceledi. Hiçbiri şu anda ortadan kaybolmaya istekli görünmüyordu. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Onun pansiyonuna mı gitmişti? Henry, "Ve onu seninle yalnız mı bırakayım?" diye çıkıştığında Rose bütün bunlara bir anlam vermeye çalışıyordu. *Yine mi?*"

Duke avuçlarını kaldırdı. "Central Park'ta bir yürüyüşe ne dersiniz? Bu yeterince halka açık olur mu?"

Onun neyle ilgili olduğundan emin değildi. Pike'ı yeniden işe almıştı. Daha da şaşırtıcı olanı, son köşe yazısına kızmamıştı. Öyleyse bugün neden gelmişti?

Eğer ona Bayan Walker köşesini geri teklif etmek istiyorsa, bunu tam burada yapabiliirdi. Ancak, aralarındaki aşkı yeniden alevlendirmeyi umuyorsa, kadının bu konuşmaya katılmaya hiç niyeti yoktu. Çenesini kaldırdı. "Birbirimize söyleyip de bu grubun önünde söyleyemeyeceğimiz hiçbir şey yok."

"Rose, lütfen. Dinleyiciler olmadan konuşmayı tercih ederim."

"Ondan yararlanmayacağına dair bir beyefendi olarak söz verdiğin sürece," dedi annesi.

Mortifikasyon Rose'un derisini yaktı. "Anne!" Annesi onun yerine nasıl cevap verebilirdi? Daha da kötüsü, Rose itiraz edemeden Duke hemen kabul etti. Kısa süre sonra kendini paltosuna sarılmış, Bridget ve Bayan Riley tarafından arka kapıdan dışarı itilirken buldu.

Bridget, ağır paneli Rose'un yüzüne kapatmadan hemen önce, "Onu süründür," diye fısıldadı.

"Gidelim mi?" Duke evin önüne giden yolu işaret etti. "Havanın soğuk olduğunun farkındayım, bu yüzden sizi tutmayacağım." Kolunu uzattı. "Söz veriyorum, hemen yalvaracağım."

Sessiz kalarak Beşinci Cadde'yi geçtiler ve Central Park'a girdiler. Dün geceki hafif kar yağışı zemini ve ağaçları kaplamıştı, kabarık beyaz bir örtü henüz şehrin kiri ve pası tarafından dokunulmamıştı. Çok güzeldi, doğa için yeni bir başlangıç gibiydi.

Belki de sadece Duke yeni bir başlangıç yapmayı umuyordu.

Rose, "Parkta yürüyüşe gerek yok," dedi ve eteğinin kenarındaki kırı silkeledi. Park çoğunlukla boştu. Yolda birkaç atlı vardı ama duyulma endişesi duymasına yetecek kadar değildi.

Duke onu kamusal alanı süsleyen çok sayıdaki taş köprüden birine doğru götürdü. "Aynı fikirde değilim. Genç Henry'nin uygunsuz davranış suçlamasıyla peşimden gelmesini istemem."

"Geçen gece beni eve bırakmak yerine gittiği için kızgın. Kendini sorumlu tutuyor."

"Hangi kısmı için?"

"İçin." adamın yüzündeki soruyu okumuş olmalı ki, "Ona kilerde keşfedildiğimi söyledim, gerisini tahmin edebileceğinden eminim," dedi.

"Rose, bilseydim..." diye başladı, sonra içini çekti. "Aslında her şey için özür dilerim. Kendimi kaptırmıştım ve sağlıklı düşünemiyordum. Seni çok fazla istedim."

"Hiç pişman değilim," dedi çenesini havaya kaldırarak. "Bu konuda değil."

Bekâretini bir tezgâhın üzerinde otururken kaybettiği için pişman değil miydi? "Pişman olmalısın. İlk seferin özel olmalıydı. Ve çok farklı koşullar altında."

Onun yanında sertleştiğini hissetti. "Bunu zaten konuşmamış mıydık? Bu benim meselemdi, senin değil. Aslında bu konuyu kapattığımıza memnunum."

"Neden?"

"Çünkü erkekler tüm eğlenceyi yaşarken kadınların evde oturup dikiş dikmesi bekleniyor. Beni gazetecilik yapmaya iten de tam olarak böyle bir bağımsızlık arzusuydu. Bana neyi yapamayacağımın söylenmesinden bıkmıştım."

Duke bu konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı. Bir sürü sevgili edinmeyi mi planlıyordu? Bu fikir karşısında çenesi sıkıştı. Onun için ondan başka kimse olmayacaktı ve bunun tersi de geçerliydi. Bu kadına sahip olmaya karar vermişti; ona, başka kimseye değil.

Rose'u kendisini affetmesi için ikna etmesi gerekiyordu.

"Bir dahaki sefere," dedi, "yemin ederim bir yatakta olacak. Benim evimde. Dayanabildiğin kadar saat boyunca."

Köprünün kenarında olduğu yerde durdu, ağzı açık kaldı. "Kesinlikle bir dahaki sefer olmayacak. Beni seninle evlenmeyi planlamakla suçladın."

"Kızgındım. Ve incinmişim. demek istemedim."

"Bu senin için oldukça değişik bir tutum. Ayak uydurmakta zorlanıyorum."

Etekleri ayakkabılarının ucuna değene kadar aralarındaki mesafeyi kapattı ve avuçlarıyla kızın yanaklarını okşamak için uzandı. "Birini bu kadar önemsemek benim için yeni bir şey. Bu kadar çabuk olması da kafa karıştırıcı. İlk içgüdüm seni uzaklaştırmaktı. Seni incittiğim için çok üzgünüm."

"Bunu tekrar yapmayacağını nereden bileceğim?"

"Çünkü sonra birbirimize karşı dürüst olacağız. Senden önce davranışlarımdan beni sorumlu tutan bir kadın olmadı, dünyaya farklı açılardan bakmamı sağlayan biri olmadı. Buna ihtiyacım var Rose. Seni kendimden uzaklaştırmak istemiyorum. Sadece seni yakınlaştırmak istiyorum."

Kızın bakışları bir an için yumuşadı ve adamın elinden kurtulup köprüye doğru ilerleyerek aralarına mesafe koydu. "Peki karşılığında ne alacağım?" dediğinde kolları iki yanına düştü.

"Dünya, Rose Walker. Sana ne istersen, ne zaman istersen vereceğim."

"Ama bu sadece para. Yani, bana burada ne vereceksin?" Döndü ve elini kalbinin üzerine koydu.

Onu ruhunu açığa çıkarmaya zorlayacağını düşündü. Derin bir nefes aldı ve ellerini ceplerine soktu. "Sana zamanımı ve ilgimi vereceğim, asla tatillerde ya da doğum günlerinde çalışmayacağım. Sen ve birlikte kuracağımız hayat her zaman önce gelecek, şirketten ve gazetelerden önce. Son nefesimi verene kadar dünyanın merkezi sen olacaksın." Sonra dehşete kapılmış ama kararlı bir şekilde uçurumun kenarından atladı ve kalbinden geçenleri kabul etti. "Ve aşk, Rose. O kadar çok sevgi ki bir an bile şüphe duymayacaksın."

Dudağını ısırdı, mavi gözleri duygu ve kafa karışıklığıyla parlıyordu. "Beni seviyor musun?"

Bir adım daha yaklaştı ve parmak uçlarını kızın yanağına dokundurdu. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren beni büyüledin. Benim için başka kimse yok. Sen tanıdığım en yetenekli ve kendine güvenen kadınsın. Sanırım sana her hafta köşeni okurken aşık oldum."

"Gerçekten mi? Ama bahşişlerin çoğunu annem ve diğer hizmetçiler sağlıyordu-"

"Doğru, ama köşenizin özü, zekâsı ve aklı tamamen size aitti. Beni çeken de bu oldu. Senin bir yeteneğin var, insanlarla ilişki kurmanın bir yolu.

hayran olduğum insanlar."

Yutkundu ama sessiz kaldı. Saniyeler geçtikçe kendini mahcup hissetmeye başladı. Çok mu şey söylemişti? Yeterince değil miydi? şüphe teninde geziniyor, tüylerini diken diken ediyordu. Eğer kadın onu reddederse, iyileşebileceğinden emin değildi.

"Seni izledim," diye fısıldadı. "Sokakta durur ve binadan ıkmanı beklerdim. Sende ilgimi çeken bir şey vardı. İmparatorluğun arkasındaki adam kimdi? Seni byileyici buluyordum."

şimdi şaşırma sırası Duke'taydı. "Hiçbir fikrim yoktu. Seni hiç görmedim. İnanın bana, hatırlardım."

Bir omzunu kaldırdı. "Aptalcaydı. Beni fark edeceğini hiç düşünmemiştim, milyon yıl geçse bile. Ama izlemeden duramadım. O kesik yara iziydi."

Bir gülümseme dudaklarını büktü. "Kalbinde bir muhabir. İşte bu yüzden benim için çalışmaya geri dönmelisin."

"Ne gibi? Bayan Rose Walker artık yok."

"Ne istersen yapabilirsin. Tekrar bir tavsiye köşesi yazabilir, haber merkezinde çalışabilir ya da Polo Grounds'da maçları takip edebilirsin. Benim için hiç fark etmez. nemli olan tek şey geri dnmen. Bayan Rose Walker artık olmayabilir ama Bayan Rose Havermeyer'in müsait olduğuna inanıyorum."

"Duke." Kollarını kendine doladı, dudakları mutluluktan seğiriyordu. "Size kızgın kalmamı oldukça zorlaştırıyorsunuz."

"O zaman denemeyi bırak. Acıma son ver Rose."

"Sadece işi istersem ne olur? Teklifi iptal edecek misiniz?"

Midesi bulandı. Tanrım, onu geri evirecekti. Bunun ne kadar acı verdiğini görmezden gelerek başını salladı. "Aramızda ne olursa olsun Havermeyer Yayıncılık'taki teklif senindir."

Yüzünde yavaş yavaş Duke'un aklını karıştıran bir sırıtış belirdi. "nce," dedi, "Bayan Walker'ın Haftalık dergisini annem devrilmalı. Tariflerin ve evle ilgili ipuçlarının çoğu zaten ona aitti."

Bu umut verici bir talepti. Umut göğsünde genişledi. "Tamam. Başka ne var?"

"Bay Pike beni nerede görevlendirmeyi uygun görürse oradan başlayarak bir muhabir olarak yükselmek istiyorum."

"Hiç şüphesiz sizi ağırlamaktan memnun olacaktır. Peki ya diğerleri?"

Avucunu onun göğüs kafesine dayadı ve Duke'un kalbi onun dokunuşuyla çarpmaya başladı. "Neyin geri kalanı?" Gözlerindeki alaycı parıltı onu ele veriyordu ve Duke'un içinden bir sıcaklık geçerek kanını ısıttı.

"Hayatımın geri kalanı. Bunu benimle paylaşacağına söz verir misin?"

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirecek misin? Söz verdiniz, Dük Havermeyer."

Bir adam sadece verdiği söz kadar iyidir.

Elini cebine attı ve bugün yanında taşıdığı küçük kutuyu çıkardı. Bu kadının karısı olmasına her şeyden çok ihtiyacı vardı. "Gerçekten de ve onları saklamak niyetindeyim. Sana asla yalan söylemeyeceğim. Kahkaha ve aşk, sevgilim, her gün, nefesim bedenimde kaldığı sürece." Annesinin elmas yüzüğünü ortaya çıkarmak için kutunun kapağını çevirerek açtı.

Rose'un nefesi kesildi, bir eliyle kısa süreliğine ağzını kapattı. "Peki ya imparatorluğunuz? Ona ne olacak?"

"Arada sırada başkalarına emanet edeceğim. Sözde imparatorluğumu asla senin ya da ailemizin önüne koymayacağım, babamın yaptığı gibi, Noel'de bile." Karda dizlerinin üzerine çöktü. "Evlen benimle, Rose Walker."

Kadın başını salladı ve Duke ayağa kalktı, tam o sırada kadın kendini ona doğru fırlattı. Kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı, rahatlama ve mutluluk dizlerini zayıflatıyordu.

"Bu bir evet miydi?" diye sordu, sesi şapkasının içinde boğuklaşmıştı.

"Evet, Duke. Seni sevmeye ve seni yalnızlık ve can sıkıntısıyla dolu bir hayattan kurtarmaya evet."

İçini bir sevinç kapladı, bir kadeh şampanyanın içindeki binlerce küçük baloncuk gibi hissettiren baş döndürücü bir coşku. "Başaracağından hiç şüphem yok. Ne de olsa Rose Walker'ın bir mucize olduğunu defalarca söyledim." Başını eğdi, dudakları doğrudan onunkilerin üzerinde geziniyordu. "Ve artık o benim."

JOANNA SHUPE HAKKINDA

Ödüllü yazar **Joanna Shupe**, ilk Schoolhouse Rock çizgi filmini izlediğinden beri tarihi hep sevmiştir. Yıldızlı Çağ Amerika'sında geçen, güçlü kodamanlar ve sıra dışı kadınların yer aldığı seksi kitaplar yazıyor.

Joanna'nın ilk Yıldızlı Çağ tarihi romanı MAGNATE, *Publishers Weekly* tarafından 2016'nın En İyi Kitaplarından biri ve *The Washington Post* ve Kobo tarafından 2016'nın en iyi romanslarından biri olarak seçildi. Joanna, 2013 yılında Amerika Romantizm Yazarları'nın prestijli Altın Kalp® En İyi Tarihi Roman Ödülü'nü kazanmıştır.

Şu anda New Jersey'de iki ruhlu kızı ve gösterişli kocasıyla birlikte yaşıyor.

Joanna ve [Yıldızlı Gilded Goodies bültenine](#) Çağ hakkında daha fazla bilgi için joannashupe.com adresinden kaydolun.

JOANNA SHUPE'DEN DAHA FAZLA ROMANTİZM

Dört Yüz serisi

[Cesur Bir Düzenleme](#)

[Skandal Bir Anlaşma](#)

[Kötü Niyetli Bir Yemin](#)

Knickerbocker Kulübü serisi

[Tycoon](#)

[Magnate](#)

[Baron](#)

[Mogul](#)

Wicked Deceptions serisi

[Fahişe Düşes Fahişe](#)

[Kontes](#)

[Leydi Hellion](#)

Romanlar

[Kadınlar Milinde Mucize](#)

JOANNA SHUPE'DAN HEMEN ALINABİLİR

Kötü Niyetli Bir Yemin (Dört Yüz, Kitap 3)

Servetlerin ve itibarların kolaylıkla kazanılıp kaybedildiği ve aşkın en beklenmedik maskaralıklardan filizlenebildiği New York'un Yıldızlı Çağı'na hoş geldiniz.

Gözden düşmüş ailesinin kaderi omuzlarında olan Leydi Christina Barclay, zengin bir koca bulmak için Londra'dan New York'a gelmiştir. Ancak ailesi tahammül edilemez bir talipte karar kıldığında, Christina yardım için karanlık yakışıklı ve son derece çekici bir mucit olan münzevi komşusuna başvurur.

Oliver Hawkes kendi şartıyla platonik bir evliliği gönülsüzce kabul eder: Evlilik bir yıl sonra sona ermelidir. Oliver sadece karısı olarak hayatını zorlaştıracak zorluklarla karşılaşmakla kalmaz, daha da önemlisi, hayatının işinden -kendisi de dahil olmak üzere binlerce hayatı dönüştürebilecek devrim niteliğinde bir cihazın geliştirilmesinden- uzaklaşmayı reddeder.

Şaşırtıcı bir şekilde, gelini hayal ettiğinden çok daha baştan çıkarıcıdır. Aralarındaki cazibe alevlendiğinde, kendi sırlarının, şüphelerinin ve evliliklerini baltalamaya yönelik her türlü çabanın üstesinden gelmeleri gerektiğini fark ederler çünkü bir yıl asla yeterli olmayacaktır.

KISA KISA

Sevgili okuyucu,

MacLean ailesi nesillerdir kurabiye yapıyor - annem birkaç yıl önce bana öğretti (aşağıda bıraktığım ilginç yan notlarla birlikte), annesinin ona ve ondan önce annesinin annesine öğrettiği gibi.

Annemin onayıyla paylaşıyorum... ve Joanna'nın romanındaki kurabiyeye Tessa'nın, Sophie'nin ve benim kurabiyelerimden çok daha yakın olduğunu garanti ediyorum.

Yine de sizi uyarmalıyım: MacLean'ler İskoç'tur, bu yüzden burada biraz sihir olmadığına söz veremem...

Çok
sevgiler,
Sarah

İçindekiler

330 gram (3 su bardağı) elenmiş, çok amaçlı
un 100 gram (1/2 su bardağı) beyaz şeker
1 su bardağı (2 çubuk)
yumuşak tereyağı 1
yumurta (mümkünse taze)

Yol Tarifi

1. Fırını önceden 350°'ye ısıtın.
2. Un, şeker ve tereyağını elinizle karıştırın. Yumurtayı ekleyin, hamur bir araya gelene kadar yoğurun. (Not: Annem ekliyor "yoğurma işlemi yorucu olabiliyor, bu yüzden sık sık babanızdan yapmasını istiyorum.")
3. Dörde bölün ve her birini 1/2 inç kalınlığında bir daire şeklinde yuvarlayın. Sekiz eşit üçgen parçaya kesin. Bir çatalla desenler (iğne delikleri, tarama işaretleri, zevkinize göre) ekleyin.
4. Parşömen kağıdı veya tereyağlı unlu bir fırın tepsisine yerleştirin ve 15 dakika pişirin, ardından ısıyı 300°'ye düşürün ve 25-30 dakika daha pişirin, kurabiye "kurabiye renginde" olana kadar dikkatlice izleyin. (Not: MacLean olmayanlar buna soluk altın sarısı kahverengi diyecektir).
5. Soğumaya bırakın.

6. Aşık ol.

TESSA, SARAH, SOPHIE VE JOANNA'DAN DAHA
FAZLASI

Kitapların Satıldığı Her Yerde Mevcut

MÜREBBİYE OYUNU

tarafından Tessa Dare

Alexandra Mountbatten sağduyu sahibiydi. Arkadaşları da buna inanıyordu.

Gerçek şu ki, Alex'in hiç mantığı yoktu - en azından konu çapkın yeşil gözlü çekici beyler olduğunda. Eğer azıcık mantığı olsaydı, Kitapçı Çapkını'yla kendini bu kadar aptal durumuna düşürmezdi.

Şimdi bile, altı aydan fazla bir süre sonra, utanç verici sahneyi tekrar ziyaret edebiliyor ve sanki bir oyuna katılıyormuş gibi gelişmesini izleyebiliyordu.

Ortam: Hatchard'ın kitapçısı.

Tarih: Kasım ayında bir Çarşamba öğleden sonrası.

Şahsiyetler: Alexandra, tabii ki. En yakın üç arkadaşı: Nicola Teague, Leydi Penelope Champion ve Ashbury Düşesi Emma Pembroke. Ve ilk kez başrolde görünen (trompet tantanası lütfen) Kitapçı Tırmığı.

Sahne şu şekilde ilerledi:

Alexandra bir kolunda Nicola'nın kitaplarından oluşan bir kuleyi taşıyor, diğer eliyle de kendi kitabını okuyordu. Kullanılmış kitaplar bölümünden bir inci gibi kopardığı Messier'in *Yıldız Kümeleri ve Nebulalar Kataloğu*'nun bir kopyası. Yıllardır ikinci el bir kopya arıyordu. Yenisini almaya parası yetmemişti.

Bir an, astronomik bulutsuların açıklamalarını mutlulukla gözden geçiriyordu ve sonra

Patlama. Kozmik boyutlarda bir çarpışma.

Nedeni belirsizliğini koruyordu. Belki kadın bir adım geri atmıştı, belki de adam bakmadan dönmüştü. Bunun bir önemi yoktu. Kimin dirseği diğerinin kolunu iterse, fizik kanunları eşit ve zıt bir tepki gerektiriyordu. Bundan sonrası yerçekimine kalmıştı. Tüm kitapları yere düştü ve yığından başını kaldırıp baktığında, işte oradaydı.

Karmakarışık kahverengi saçlar, modaya uygun kıyafetler, şişelenmiş günah gibi kokan bir kolonya ve kadınlara her şeyi affettirmek için çocukluğundan beri geliştirdiğine şüphe olmayan bir gülümseme.

Nazik bir çekicilikle kitapları topladı. Kadın hiç yardımcı olmamıştı.

He

psi. Adını sormuştu; kekelemişti.

Ondan bir kitap tavsiye etmesini istemişti - iki genç için bir hediye olduğunu söyledi.

Kızlar. Yanıt olarak daha da kekeledi.

Adam, kızın onun odunsu, topraksı, çok erkeksi parfümünü soluyabileceği kadar yaklaşmıştı. Eski eserler bölümünde neredeyse bayılacaktı.

Ama sonra ona sıcak yeşil gözlerle baktı, gerçekten baktı.

-İnsanların nadiren yaptığı gibi, çünkü bu diğer kişinin de onlara gerçekten *bakmasına* izin vermek anlamına geliyordu. Eşit ve zıt tepkiler.

Ona kitapçıdaki tek kadınmış gibi hissettiriyordu. Belki de dünyadaki tek kadın. Ya da evrendeki.

O an sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ama yine de çok erken bitmişti.

Sonra ona şık bir selam verip *veda* etti ve Messier'in *Yıldız Kümeleri ve Nebulalar Kataloğu*'nu alıp Alexandra'nın elinde "itaatkâr kızlar" için yazılmış yavan bir öykü kitabı bırakarak uzaklaştı.

Sahnenin sonu.

Ya da en azından, bu son olmalıydı.

Alex bu karşılaşmayı zihninden silmeye karar verdi ama Penny

-Aralarındaki iflah olmaz romantik buna izin vermezdi. Adını vermediği için Penny ona giderek daha gülünç unvanlar taktı. Önceleri sadece Kitapçı Tırımığ'ydı ama haftalar geçtikçe soyluluk basamaklarını hızla tırmanmaya başladı. Sir Read. Lord Edebiyat. Hatchard Dükü.

Alex ona tekrar tekrar *durmasını* söyledi. *Bu yıllar önceydi ve o zamandan beri onu hiç düşünmedim. O da kesinlikle beni düşünmedi. Önemli bir şey değildi.*

Tam olarak hiçbir şey olmaması dışında. Hafızasının aptalca bir köşesi bu karşılaşmayı gökkuşakları ve parıltılarla süsleyerek bir şeye benzetmişti Penny, Emma ve Nicola'ya bile yüksek sesle itiraf edemeyeceği kadar utanç verici bir şey. Aslında Alex bunu kendine bile itiraf etmekten kaçınıyordu.

O günden sonra ne zaman Hatchard'a -ya da Musalar Tapınağı'na, hatta Minerva Kütüphanesi'ne- gitse onu aradı. Bir kez daha karşılaşabileceklerini ve adamın ona itiraf edeceğini hayal ederek

Akşam yemeğine kadar süren ikindi çayında da kitapçıları dolaşıp durmuş, onunla tanışmayı ummuştu. Çünkü, doğal olarak, o iki dakikalık acı dolu tek taraflı konuşmada, ortalama bir mutfak dolabına sığacak kadar küçük, tutarsız, beceriksiz, işçi sınıfından bir kızın her zaman bulmayı arzuladığı her şey olduğunu anlamıştı.

Sen tam olarak şeysin.

Artık seni bulduğuma göre, gitmene asla izin vermeyeceğim. Alexandra, sana ihtiyacım var.

Sağduyu, feh.

Alex zengin müşterilerin evlerinde saatler kurarak hayatını kazanmaya çalışıyordu ve hayallere ayıracak zamanı yoktu. *Hedefler* koyar ve onlara ulaşmak için çalışırdı. Ayakları yere basar, omuzları dikleşir ve başı dik .

Romantik fantezilere kendini kaptırmazdı, kesinlikle kaptırmazdı.

Ne yazık ki hayal gücü bu memorandumu görmezden geldi. Hayallerinde ikindi çayı, parkta yürüyüşlere, derin sohbetlere, yıldızların altında öpüşmelere ve hatta -Alexandra'nın bunu düşünmek bile onurunu zedeliyordu- bir düğüne yol açıyordu.

Gerçekten. Bir düğün.

Bu adamı, Çocuk Edebiyatında Korkunç Zevki Olan Anonim Kitapçı Çapkını, kocan olarak kabul ediyor musun?

Saçma.

Aylarca bu çılgınlığı bastırmaya çalıştıktan sonra Alex pes etti. En azından fanteziler -ne kadar aptalca olsalar da- onun sırrıydı. Başka hiç kimsenin bilmesine gerek yoktu. Büyük olasılıkla Kitapçı Çapkını'yla bir daha asla karşılaşmayacaktı.

Ta ki o sabaha kadar.

[Amazon](#)'da *The Governess Game* hakkında daha fazla bilgi edinin

KÖTÜ VE DUVAR ÇİÇEĞİ

Sarah MacLean tarafından

"Yalan söylememelisin, Felicity Faircloth."

Felicity bu sözler üzerine küçük bir çığlık atarak havaya sıçradı ve hiçbir şeyin yerli yerinde görünmediği, karanlığa bürünmüş odanın uzak tarafına doğru döndü.

Mumunu yukarı kaldırarak köşelere baktı, ışık sonunda mükemmel cilalanmış bir çift siyah çizmeye değdi, uzatılmış, ayak bileğinden çaprazlanmıştı, bir bastonun parlayan gümüş ucu bir ayak parmağının üstünde duruyordu.

Bu oydu.

Karanlık balkondaki adam. Nefessiz bırakıldığı karanlık balkon. Aydınlatıldığında onu ve ailesini alay konusu olmaya mahkum eden karanlık balkon.

O buradaydı. Yatak odasında. Sanki tamamen normalmiş gibi.

Bu akşamla ilgili hiçbir şey normal değildi.

Kalbi akşam olduğundan daha sert çarpmaya başladı ve Felicity ondan uzaklaşarak kapıya yöneldi. "Sanırım yanlış eve geldiniz, efendim."

Botlar hareket etmedi. "Doğru eve sahibim."

Gözlerini kırptırdı. "Kesinlikle yanlış odaya gelmişsiniz." "Burası da doğru oda."

"Burası benim yatak odam."

"Gecenin köründe kapıyı çalıp seninle konuşmak isteyemezdim, değil mi? Komşulara rezil ve o zaman sen ne yapardın?"

Bir dükle nişanlı olduğu konusunda yalan söylediğini tüm Londra öğrendiğinde, komşuların sabah nasıl olsa skandal çıkaracaklarını belirtmekten kaçındı.

Yine de bu düşüncüyü duydu. "Neden yalan söyledin?"

"Yatak odamda yabancılarla sohbet etmem."

"Ama biz yabancı değiliz, aşkım." Bastonun gümüş ucu yavaş ve eşit bir ritimle çizmesinin burnuna vurdu.

Dudakları seğirdi. "Sonuçtan yoksun insanlar için çok az zamanım var."
Karanlıkta kalmasına rağmen, gülümsemesini duyabildiğini hayal etti.
"Ve bu gece bunu gösterdin, değil mi?"

Kaşlarını çatı. "Benden daha iyi durumdasınız, efendim. Ne amaçla?
Korku için mi?" "Hayır. Sizi korkutmak istemiyorum." Adamın sesi
ağırdı.

karanlıkta gizlenmişti. Alçak, sessiz ve bir şekilde silah sesinden daha netti.

Felicity'nin kalbi güm güm attı. "Sanırım yapmak istediğin şey tam
olarak bu." Gümüş uç tekrar vurdu ve kızgın bakışlarını ona çevirdi. "Ayrıca
korku yerine öfke hissetmeye karar vermeden önce gitmen gerektiğini
düşünüyorum."

Duraklat. Tap .

Sonra kıpırdandı, ışık çemberinin içine doğru eğildi, böylece kadın uzun
bacaklarını, bir kalçasındaki siyah kunduz şapkasını görebildi. Elleri
eldivenlerle örtülmemişti; kollarına ve omuzlarına tam oturan pardösüsünün
siyah kollarının altında, sağ elinin baş, ön ve yüzük parmaklarında mum
ışığında parlayan üç gümüş yüzük vardı. Işık halkası keskin ve temiz traşlı
çenesinde son buluyordu. Kadın mumu bir kez daha kaldırdı ve adam
oradaydı.

Daha önce Marwick Dükü'nün ne kadar yakışıklı olduğunu düşündüğünü
gülünç bir şekilde hatırlayarak keskin bir nefes aldı.

Artık değil.

Çünkü yeryüzünde hiçbir erkek bu kadar yakışıklı olamazdı. Dikkat
çekici bir şekilde sesi gibi görünüyordu. Alçak, sıvı bir gümbürtü gibi. Günah
gibi. *Günah gibi*.

Yüzünün bir tarafı gölgede kalmıştı ama görebildiği tarafı muhteşemdi.
Keskin açılar ve gölgeli çukurlardan oluşan uzun, zayıf bir yüz, koyu, kanatlı
kaşlar ve dolgun dudaklar, asla paylaşmadığına bahse girebileceği bilgiyle
parıldayan gözler ve kraliyet ailesini utandıracak bir burun, mükemmel bir
şekilde düz, sanki emin bir el ile hazırlanmış gibi.

Saçları koyu renkti ve kafasına yakın, yuvarlak kubbesini ortaya
çıkarmak kadar yakın kesilmişti. "Başın mükemmel."

Sırıttı. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür."

Mumu bırakarak onu gölgelere geri döndürdü. "Yani mükemmel bir
şekil. Saçlarını kafa derisine bu kadar yakın nasıl tıraş ettiriyorsun?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Güvendiğim bir kadın."
Beklenmedik cevap karşısında kaşları kalktı. "Burada olduğunu biliyor mu?"

"Yok."

"Düzenli olarak kafana bıçak yediği için, onu üzmeden gitsen iyi olur."

Bunun üzerine alçak bir gümbürtü geldi ve nefesi kesildi. Bu bir kahkaha mıydı? "Bana neden yalan söylediğini söylemeden olmaz."

Felicity başını salladı. "Dediğim gibi efendim, yabancılarla konuşmayı adet edinmedim. Lütfen gidin. Geldiğiniz yoldan çıkın." Durakladı. "İçeri nasıl girdiniz?"

"Bir balkonun var, Juliet."

"Üçüncü katta da bir yatak odam var, Romeo değil."

"Ve sağlam bir kafes." Onun sözlerindeki tembel eğlenceyi duydu.

"Kafese tırmanmışsın."

"Aslına bakarsan yaptım."

Her zaman birinin o kafese tırmandığını hayal etmişti. Sadece bir suçlu değil - buraya ne yapmak için gelmişti? "O zaman bastonun harekete yardımcı olmak için olmadığını varsayıyorum."

"O tür bir hareket değil, hayır." "Bu bir silah mı?"

"Eğer silah arıyorsa, her şey bir silahtır." "Mükemmel bir tavsiye, çünkü davetsiz bir misafirim var gibi görünüyor." Bu karşılık karşısında yüzünü buruşturdu. "Dostça bir tane."

"Oh, evet," diye alay etti. "Seni tanımlamak için kullanacağım ilk kelime dostça olurdu."

"Eğer seni kaçırıp inime götürecek olsaydım, bunu şimdiye kadar yapmış olurdum."

"Bir inin mi var?"

"Aslına bakarsanız var ama sizi oraya götürmek gibi bir niyetim yok. Bu gece olmaz."

Ek elemanın heyecan verici olmadığını söylerse yalan söylemiş olur.

"Ah, bu gelecekte iyi uyumamı sağlayacak," dedi.

Güldü, alçak ve yumuşak, odadaki ışık gibi. "Felicity Faircloth, beklediğim gibi biri değilsin."

[Amazon](#)'da *Wicked and the Wallflower* hakkında daha fazla bilgi edinin

DÜK BİR GELİN ALIYOR

Sophie Jordan tarafından

Alyse'nin gözleri havada süzülen güneş ışığına, ışınlarında asılı duran küçük toz zerreciklerine ve parçacıklara daldı.

Yabancı bir duyguydu. Güneş ışığına uyanmak. Güneş doğmadan önce hep uyanık olurdu. Evdeki herkes uyanmadan önce o uyanmış, ateşi yakmış, sütü getirmiş ve kahvaltıyı hazırlamaya başlamıştı.

Daha önce hiç bu kadar geç uyumamıştı. Bu farkındalık onu yatağa yapıştırdı. Yastığı başına yasladı, duyuları alarmdaydı ve etrafındaki havayı yokluyordu.

Arkasında bir yerde yalnız olmadığını doğrulayan bir iç çekiş . Yatağa gelmişti. O uyurken bu adam, bu *yabancı*, yatağına girmiş ve o da mutluluk içinde, tamamen habersiz, tamamen savunmasız bir şekilde uyumaya devam etmişti. Bu korkunç gerçek karşısında ürperdi. Bu kadar sürpriz olmamalıydı ama daha az şok edici değildi.

Kendini hareketsiz tuttu, bu iç çekişin onun uyandığı anlamına gelip gelmediğini görmek için bekledi. Eli yastığın altındaki bir şeye dokundu ve aklına bir gece önce sakladığı tereyağı sürme makinesi geldi. Hâlâ oradaydı. Onu sıkıca kavradı ve bir anda kendini biraz daha güvende hissetti. En ideal silah olmayabilirdi ama hiç yoktan iyiydi.

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra yorganı geriye itti ve sırtında garip bir şekilde ısı yayan bedenden uzaklaştı. Tahminine göre, yatağın dışı çok soğuk olduğu ve başka bir nedeni olmadığı için hoş karşılanıyordu. Ateş gece boyunca bir ara kendi kendine sönmüştü ve derin bir nefes aldığı anda havadaki sis gibi onu görebiliyordu.

", değil mi?"

Ayakları yere çarptı ve derin sese doğru döndü, uzun saç örgüsü bir ip gibi uçtu ve omzunun üzerinden yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü.

Adam tamamen rahattı, bir elini başının arkasına koymuş, sırtüstü yatıyordu. Bakışları onun üzerinde gezindi. Çıplak göğsünün üzerinde. Adam çıplaktı. Nefesi kesildi. En azından onun görebildiği kısmı çıplaktı. Yatak takımları dar belinin etrafında toplanmıştı. Göğsüne bir kez daha aval aval baktı. Kendine engel olamadı. Karnı boyunca uzanan kas çıkıntılarıyla güzelce şekillenmişti. Bir gram bile yağ tespit edilemiyordu. Ayrıcalıklı bir beyefendi için alışılmadık bir durumdu. Zevkine düşküdü. Yemek. Şarap. Bira. Hayatında yeterince soylu insan görmüştü ve bunların çoğunun iri yarı olduğunu biliyordu. Ama o değildi. Bakışları tezgâhın altında gizlenen adamın şekli üzerinde gezindi.

Elbette altında *bir şey* vardı. "Orada ne var?" diye sordu.

Onun gözlerini takip ederek elinde tuttuğu tereyağı sürme makinesine baktı. Onu incelerken elinde olduğunu unutmuştu.

Bu oldukça gülünçtü. Yüzü sıcaktan kızardı ama yine de kolunu indirmede. Yapılması gereken buymuş gibi geldi - bu adam bu kadar yakınında ve bu kadar açık bir şekilde soyunmuşken bir silah sallamak. Kendisi de pek mütevazı giyinmiş sayılmazdı. Tüm senaryo... tehlikeli ve trajedi için olgunlaşmış hissediyordu. Eğer dikkatli olmazsa, *onun* trajedisi.

Ağzının bir köşesi kıvrıldı ve ekledi, "Bu korunmak için mi?" Kadın sert bir şekilde başını salladı.

"Benden mi?"

Tekrar başını salladı. "Bu... tavsiye edilebilir görünüyor. İnsan asla çok güvende olamaz." Gülümsemesi soldu ve bir an için onu gücendirdiğini düşündü.

Ta ki o, "Kesinlikle hayır." diyene kadar.

Tabii ki, o da aynı fikirdeydi. Kimseye güvenme. Bu onun sağlam tavsiyesi değil miydi?

Aniden hareket etti, kendini yataktan fırlattı, örtüyü geriye attı ve gerçekten de çıplak olduğunu gösterdi.

Odanın içinde yürüdü. Çıplak kalçalarına bakarken ağzı bir açık kaldı.

"Dikiş atmadan yanımda uyudun!"

Giysilerini örttüğü sandalyenin yanında durdu. Dönerek ona hızlı bir bakış attı ve bir giysiye uzanırken kara bir kaşını kaldırdı. "Ben her zaman çıplak uyurum."

Elindeki tereyağı sürme makinesini adama doğru havaya kaldırdı ve bakışlarını adamın belinin üzerinde tutmaya dikkat etti. Zor bir görevdi. "*Benimleyken* yapamazsın!"

"İlk kez birlikte yattığımız için bir protokol oluşturduğumuzu fark etmemiştim."

Çıldırıcıydı! "Bu sağduyu... sağduyu! Çalışanınız olmayı kabul etmiş olabilirim ama böyle bir şeyi kabul etmedim-" Elindeki tereyağı sürme makinesini çılgınca sallayarak, "Böyle bir yakınlığı!" diye mırıldandı.

"Benimle aynı yatağı paylaşmayı kabul ettin," diye cevap verdi tam bir soğukkanlılıkla. "Bu yakınlık anlamına gelir."

"Bu seferlik bunu kabul etmiş olabilirim ama soyunmanızı beklemiyordum. Bu tamamen kabul edilemez!" Kelimeler dudaklarından ok gibi fırlarken bile bakışları adamın üzerinde geziniyordu. Her tarafını. Belinin güneyi de dahil.

Aman Tanrım. Yüzü alev alev yanıyordu.

Gördüğü ilk çıplak erkek o değildi. Genç oğlanlara annelik yapmak için devreye girdiğinde, elbette erkek vücudunu gözlemlemişti. Yine de hiçbirinin onun gibi görünmüyordu. Çok iri ve çok erkeksi. Bakışları onun erkekliğine kilitlendi. Çok... çok.

Giysilerini karıştırıp bir şeyler ararken omuz silkti. "Özür dilerim," diye açıkladı sesinde en ufak bir özür olmadan. "Bu benim geleneğim. Bir daha böyle bir durumla karşılaşırsanız gözlerinizi kapatmanız yeterli olacaktır."

Sonra ona doğru ilerledi, adımları rahattı ama her yeri hâlâ çıplaktı ve dikkatini dağıtıyordu.

"Lütfen kendi başına giyinir misin?" diye ayağını yere vurarak tersledi.

Adamın kolu ona doğru uzandı ve alması için bir şey uzattı. Kaşlarını çatarak hızlıca aşağıya baktı, bakışlarını adamın yüzünden uzun süre ayıramayacak kadar temkinliydi - sanki adamın ifadesi her şeyi, özellikle de ona karşı niyetinin kötü olup olmadığını belirliyordu.

"İşte. Al bunu. Madem kendini silahlandıracaksın, bunu gerçekten kan akıtabilecek bir şeyle de yapabilirsin."

Adamın elinde tuttuğu şeye bakmak için yaklaştı. Kınılı bir hançerdi bu. Kabzası ilginç görünüyordu. Taşlı mı? Hayır. Renkli ipliklerle işlenmiş deri.

"Bana bir ... silah mı veriyorsun?"

"Evet, veriyorum. Etkili bir tane."

Hançeri almak için uzanmadan önce aralarında uzun bir sessizlik geçti.

Silahı ona bıraktı ve sonra arkasını döndü. "Eğer aynı yatağı paylaştığımız bir durum tekrar ortaya çıkarsa, düzgün bir şekilde silahlanmış olacaksın. Sadece uykunda beni bıçaklamadığından emin ol."

Adamın giyinişini sessizce izledi, kaslarının ve kaslarının hareketleriyle birlikte esneme şeklini takdir etmemeye çalıştı. Bu oldukça hipnotikti. Kendi kendine ona klinik olarak hayran olabileceğini söyledi. Bunun bir anlamı yoktu.

Dük Gelin Alıyorun devamını [Amazon](#)'da okuyun

KÖTÜ ŞÖHRETLİ BİR YEMİN

Joanna Shupe tarafından

Oliver Hawkes son prototipi üzerinde harıl harıl çalışırken bir şey bacağını dürttü. Aşağıya baktı ve köpeği Apollo'nun kendisine umutla baktığını gördü. Oliver hayvana oturması için işaret etti.

Apollo itaat etti ve Oliver'ı burnuyla bir kez daha dürttüktan sonra tırıs la ana kapıya doğru yürüdü. Bu garipti. Köpeğin kendine ait bir girişı vardı ve istediğı gibi girip çıkabiliyordu. Neden Oliver'ın dikkatini çekmeye çalışıyordu?

Elindeki havayı bırakan Oliver ayağı kalktı ve kapıyı açtı. Köpeğı devam etmesini ve Oliver'a ne bulduğunu göstermesini işaret etti.

Apollo kapıdan içeri daldı. Oliver da onu takip etti, soğuk hava yüzünü tokatlıyor ve ince gömleğinin içinden sanki çıplakmış gibi esiyordu. Omuzlarını kamburlaştırdı ve köpeğinin peşinden aceleyle koştu. Umarım bu uzun sürmezdi; aksi takdirde hipotermiye yakalanabilirdi.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak Apollo'nun labirente doğru koşuşunu izledi. Oliver bu bahçelerin her santimini biliyordu; çocukken buralarda sık sık oynamıştı. Annesi de buraları çok severdi, her fırsatta onu maceralara sürüklerdi ve bu anı kalbinde donuk bir sızıya neden oldu. Anne ve babasının ölümünden altı yıl sonra bile onları çok özliyordu.

Oturma alanına giden dönemeci döndüğünde midesi bulandı.

İsa . . . Yerde bir figür vardı, kıpırdamadan duruyordu.

Ve o bir kadındı.

Oliver ileri atıldı, dizlerinin üzerine çökerken kalbi küt küt atıyordu. Etekleri bacaklarına dolanmış, vücudu demir bir bankın altına yığılmıştı; sanki düşerken koltuğı tutunmaya çalışmış ama ıskalamıştı.

Ne kadar kötü yaralandığını anlamak için çaresizce uzandı. Alnındaki bir kesikten kan akıyordu. *Lanet olsun*. Aşağı inerken başını çarpmış olmalıydı.

Ölmüş müydü? İki parmağıyla boynunda nabız aradı. zayıf, ama fark edilebilir bir hissettiğinde rahatlama içinden çağıladı,

kalp atışı. Göğsü inip kalkıyor, nefes alıp veriyordu. Yaşıyordu.

Dr. Henry Jacobs'ı çağırması gerekiyordu. Bu kadın pekâlâ beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirdi. Ellerini kadının altından geçirerek onu kollarına aldı ve eve doğru yola koyuldu. Henry ne yapacağını bilirdi. Doktor bu kadını çabucak yola getirecek ve Oliver onu yoluna gönderecekti.

Yabancıları umursamazdı.

Oliver terastan geçip eve girdi. Yan odadan bir uşak çıktı, gözleri anında açıldı. Çalışanlar efendilerini her gün baygın bir kadın taşırken görmüyorlardı.

Elleri başka bir şeyle meşgul olan Oliver, çocukluğundan beri duymadığı bir sesi zorla çıkardı. "Dr. Jacobs'ı arayın."

Çocuk başıyla onayladı ve ön girişteki telefona doğru koşmaya başladı. Oliver çalışma odasına ulaşana kadar kızla birlikte labirent gibi odalarda dönüp durmaya devam etti.

Onu uzun kanepeye yatırdı ve yarasını temiz bir mendille örttü. Yanakları soğuktan ısırılmış, dudakları morarmıştı. Tam olarak ne kadar zamandır dışarıdaydı? Onu yün bir battaniyeye sardıktan sonra zil düğmesine doğru yürüdü ve çekti. Hemen sıcak suya ve temiz bandajlara ihtiyaçları vardı.

Kapı aralığındaki hareket Oliver'ın gözüne çarptı. Uşağı Gill orada duruyordu. "Efendim, anladığım kadarıyla yaralı bir kız var," diye işaret etti uşak. Gill, Oliver on beş yıl önce işitme duyusunu kaybettiğinde Hawkes ailesiyle birlikte işaret dilini öğrenmişti. Zaman almıştı ama personelin çoğu da işaret dilini epeyce öğrenmişti, gerçi Oliver dudak okumada da başarılıydı. Ve her şey başarısız olduğunda, cebinde taşıdığı küçük deftere yazabiliyordu.

Oliver imzaladı, "Dışarıda düştü. Kafası kanıyor."

Gill'in kaşları endişeyle alçaldı. "Ah, . Temiz su ve sargı bezi getireceğim. Başka bir şey var mı?"

"Henüz değil," diye imzaladı Oliver. "Michael'ı Jacobs'ı araması için gönderdim." Gill başını salladı ve aceleyle odadan çıktı.

Bekleyiş bitmek bilmez gibiydi. Oliver yerde volta atmaya ara verdiğinde kızın başının altına küçük bir yastık koydu ve onu daha rahat ettirmek için uzuvlarını ayarladı. Tanrı'ya şükür yüzüne biraz renk gelmişti. Kestane rengi saçları ve kremi teniyle aslında oldukça güzeldi. Güçlü bir burun ve yüksek boy gibi klasik güç ve metanet özellikleri

elmacık kemikleri. Kıyafetleri eski zenginliğini yansıtıyordu, ince yünü biraz eski püskü olsa da iyi yapılmıştı.

Genç kadın kıpırdandı. Panikle kapıya doğru baktı. Gill hangi cehennemdeydi? Başında dikilen sessiz, asık suratlı bir adam yerine uşağın sakinleştirici sözleriyle uyanması daha iyiydi. Ne yazık ki lanet uşak görünürde yoktu.

Tanrı aşkına Oliver ne yapacaktı? Alnını mı ovacaktı? Omzunu mu okşayacaktı? Yanaklarına mı dokunacaktı? Toplumun saçma kurallarını hiç umursamamıştı ama o bile yabancı bir genç kadına dokunmanın sınırları olduğunu biliyordu. Birkaç metre uzakta, onun görüş alanında durmaya karar verdi. Bu yeterli olacaktı. Eğer şımartılmak ve kibarlık istiyorsa, yanlış evin dışına düşmüştü.

Ne kadar beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama sonsuza kadar beklemiş gibi hissetti, ocaktaki ateşin sönmeye başlamasına yetecek kadar uzun bir süre. Sonunda göz kapakları açıldı ve iri gözleri onun yüzüne odaklandı. "Neredeyim ben?"

Tereddüt etti. Sesini nadiren kullanırdı, sesinin farklı çıktığının farkındaydı. Hâlâ duyabildiği zamanlardaki sesine hiç benzemiyordu. Onlu yaşlarının sonlarında yabancılardan gelen çok sayıda şok ifadesi ve acımasız kıs kıs gülüşler bunu gayet açık bir şekilde ortaya koymuştu. Bunun yerine elini cebine attı ve taşıdığı küçük defteri ve kalemi çıkardı. *Güvendesin*, diye yazdı. *Dışarıda bahçemde düşüp başını çarptın.*

Adam ona kâğıdı uzattı ama kadın gözlerini kırıştırarak kâğıda baktı. "Özür dilerim ama kelimeler bulanık. Lütfen bana nerede olduğumu söyleyin."

Kadın oturmaya çalıştı ama adam avuçlarını kaldırarak oturmasını işaret etti. Neyse ki Gill o anda elinde malzemelerle içeri girdi. Oliver rahat bir nefes alarak Gill'e işaret etti, "Sorularına cevap versen ve daha fazla telaşlanmadan onu rahatlatırsan iyi olur."

Gill kaşlarını çatarak, "Ona ne söyledin?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye imzaladı Oliver. "O senin sorunun. Ben sadece onu içeri getirdim."

Kadın kanepenin içine daha da büzüldü ve dikkatle ikisini izledi. Göğsü sanki gerçekten korkmuş gibi hızla inip kalkıyordu, bu yüzden Oliver Gill'e devam etmesini işaret etti.

Kâhya genç kadına hitap etmeye başladığında Oliver ikisinin de yüzünü görebileceği ve dudaklarını okuyabileceği bir yere geçti. Gill ona Oliver'ın sağır olduğunu ve ellerini kullanarak iletişim kurduğunu söyledi. Yanıt olarak birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve Oliver'a meraklı bir bakış attı. Şaşırtıcı bir şekilde

İfadesinde dış dünyadan beklediği alaycı alay değil, gerçek ilgi vardı. En azından henüz değil. *Ona biraz zaman ver. Kafasında kötü bir şişlik var.*

"Yani duyamıyor mu?" "Hayır, ama oldukça iyi dudak okuyor."

Bu bilgiye dışarıdan hiçbir tepki vermedi, bunun yerine çalışma odasına baktı. "Neredeyim ben? Ne zamandır buradayım?"

"Lütfen sakın olun," diye karşılık verdi Gill. "Burada kimse zarar vermeyecek. Ve burası Bay Oliver Hawkes'ın evi."

Hanımefendi mi? Kız bir aristokrat mıydı? Oliver bunu beklemiyordu. "Ona nerede kaldığını sor," diye imzaladı.

Gill soruyu ilette. Ne yazık ki kız cevap verirken kucağına baktı ve Oliver'ın cevabı okumasını engelledi. Parmaklarını Gill'e doğru şıklattı. "Konuşurken başını kaldırmasını söyle," diye uşağa işaret etti. "Aksi takdirde dudaklarını okuyamam."

Gill tercüme ederken yanakları kızardı -bu bir utanç mıydı- ve bakışlarını Oliver'ın alnına dikti. "Kuzenlerim Kane'lerle birlikte." Tekrar Gill'e döndü. "Onları tanıyor mu?"

Kızgınlık Oliver'ın teninde dalgalandı. Parmaklarını bir kez daha Gill'e doğru şıklattı. "Ona, aptal olmadığı için kendi adına cevap verebileceğini söyle," diye imzaladı, el hareketleri keskindi.

"Belli ki zarar vermek istememiş efendim," diye imzaladı Gill, ama Oliver onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Sadece ona söyle," diye talimat verdi.

Gill, Oliver'ın sözlerini aynen kullanmasa da, ona doğrudan Oliver'la konuşabileceğini söyledi ve Oliver'ın onun dudaklarını okuyabildiğini hatırlattı.

Yutkunurken boğazı düğümlendi ve bakışları tekrar Oliver'ın alnına kaydı. "Özür dilerim."

Neden onun gözlerinin içine bakamıyordu? Ondan korkmuş muydu? İğrenmiş miydi? Omuzlarını dikleştirdi ve kendi kendine umursamadığını söyledi. Kadın yakında gidecekti ve o da deneyler ve öğrenmeyle dolu sakın hayatına geri dönebilecekti. Ona kalırsa bu şehirdeki insanların hepsi cehenneme gidebilirdi.

"Beni yere düşüren senin köpeğin miydi?" diye sordu.

Buna Apollo mu sebep olmuştu? Oliver'ı suçluluk duygusu sardı ama kız gözlerini kaçırmaya devam edince suçluluk duygusunu bastırdı. Hızlıca imzaladı, "Bunun için özür dilerim."

ama izinsiz girenleri takdir etmez. Ben de öyle. Bahçelerimde ne yapıyordunuz?"

Gill Oliver'a mutsuz bir bakış fırlattı ama yine de çevirdi. Kadının alt dudağı titredi. "Özür dilerim. Bir köpek görmeyi beklemiyordum ve bana yaklaştığında dengemi kaybettim."

"Bu açıklamıyor-"

Odaya bir uşak girdi, arkasında uzun boylu siyah saçlı bir adam vardı. Oliver hemen Dr. Henry Jacobs'ın yanına gitti ve elini uzatarak onu selamladı. İkisi birbirlerini neredeyse yirmi yıldır, Oliver'ın on üç yaşındayken geçirdiği bir hastalık yüzünden işitme yetisini kaybetmesinden beri tanıyorlardı.

Aslında Oliver'a ellerini kullanarak konuşmayı öğreten Henry olmuştu. Amerikalı doktorların ve okulların çoğu, sağırın isteseler de istemeseler de işiten dünyaya asimile olmaları gerektiğine inanarak sağır eğitimini konuşma ve dudak okuma ile sınırlandırmıştı. Ancak Fransızlar elleri kullanarak manuel bir iletişim sistemi geliştirmişlerdi ve Connecticut'taki bir okul bu sistemi Amerika'da kullanılmak üzere uyarlamıştı. Henry'nin babası sağır olduğu için, Henry bu işaret sistemini öğrenmek üzere Connecticut'a gitmişti. Kısa sürede şehirde başkalarına işaret dilini öğretmesiyle ünlendi ve doktorlar Oliver'ın işitme duyusunu kurtarmaktan vazgeçince Oliver'ın annesi onu işe aldı.

Şimdi Oliver'ın arkadaşa en yakın olduğu şey oydu.

Henry çantasını yere koyduktan sonra, "İyi görünüyorsun," diye imzaladı.

"Fahişelik ve içki alemlerinden olmalı," diye cevap verdi Oliver. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," diye imzaladı Henry. "Bugün şehir dışındaki hastanedeydim." Kanepeye doğru döndü. "Siz de bana bahsedilen yaralı kadınsınız. Neler olduğunu hatırlayabiliyor musunuz?"

"Bir köpek tarafından yere düşürüldüm. Görünüşe göre düşerken başımı bir banka çarpmışım."

"Yaranıza bir bakabilir miyim?"

"Elbette," diye cevap verdi, parmak uçlarıyla yarasına hafifçe dokunarak. "Gerçi kafamdaki şişlikten başka görülecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ah, şaşıracaksınız." Henry ona, Oliver'ın doktorun hastalarını rahatlatmak için kullandığını bildiği nazik bir gülümseme verdi. Henry kanepenin yanında diz çöktü ve siyah çantasını yere koydu. "Adınız nedir, bayan?"

Oliver onun cevabını doğru okuduğundan emin değildi, bu yüzden Gill'e baktı. Kahyası her harfi heceledi. *Christina*. Güzel bir isim. Ona yakışıyordu.

Henry hızlı bir muayene yaptı, daha çok koordinasyonuna ve görme yetisine odaklanarak herhangi bir bozukluk belirtisi olup olmadığına baktı. Bu sırada Gill bir çay tepsisi getirtti. Oliver sabırsızlığını dizginlemeye çalışırken kendine birkaç çörek aldı. Bu hiç de kolay değildi. Ne kadar çabuk giderse, atölyesine o kadar çabuk dönebilecekti.

Sonunda Henry yarasını temizlemeyi ve sargılamayı bitirdi. "Ciddi bir yara görmüyorum hanımefendi ama birkaç gün dinlenmenizde fayda var. Başınızda kötü bir yara var. Dinlendiğinizden ve bol sıvı tükettiğinizden emin olun."

"Endişelenecek bir durum olmadığına eminim."

Henry ona bir kart verdi. "Kafa travması hafife alınacak bir şey değildir. Çift görmeye başlarsanız beni ya da aile hekiminizi çağırın." Kadın başını sallayıp teşekkür ettikten sonra Henry, Oliver'a anlamlı bir bakış fırlattı. "Özel olarak konuşabilir miyiz?" diye imzaladı.

İkisi koridora doğru yürüdüler. Henry çantasını yere bıraktı ve imza atmaya başladı. "Neden sizin bahçenizdeydi?"

"Hiçbir fikrim yok. Bugünden önce onunla hiç karşılaşmadım." Henry'nin inanmayan yüz ifadesi karşısında Oliver, "Yalan söylediğimi düşünüyorsun," diye imzaladı.

"Sanırım arazinizde dolaşan genç ve güzel bir kız var. Umarım gelecek Hawkes nesillerini güvence altına almaya karar vermişsinizdir?"

"Ona kur yapmıyorum. Bu fikir çok saçma. Kız kardeşim de aile mirasını devam ettirebilir."

"Bence bu harika bir fikir," diye imzaladı Henry. "Birincisi, Sarah daha on bir yaşında. İkincisi, dünyanın geri kalanına yeniden katılmanız gerekiyor."

Bu eski bir savaştı. Oliver'ın el hareketleri keskinleşti. "Bu halimle gayet iyiyim."

Bu bir yalan değildi. Okuldan sonra beyefendilerin "normal" saydığı bir yaşam sürdürmeye çalışmıştı. Bunun sonucunda her fırsatta "aptal" ve "bozuk" olarak adlandırılmıştı. Neden kendisini bu kadar kolay dışlayan bir topluma uyum sağlamaya çalışsındı ki? Metropolitan Kulübü'ne girmesine izin vermektense onu bir tımarhaneye kapatmayı tercih eden bir topluma neden uyum sağlamaya çalışsındı ki? Ona kalırsa, şehir dışındakiler asılabilirdi.

Henry'nin ağzı gerildi ama itiraz etmedi. "Sana faturamı göndereceğim." Oliver'ın omzuna vurdu ve oradan ayrıldı.

[Amazon](#)'da *A Notorious Vow* hakkında daha fazla bilgi edinin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.